

ИЪН МАКДОНАЛД ЛУНА: НОВОЛУНИЕ

Част 1 от „Луна“

Превод от английски: Йоана Гацова, 2016

chitanka.info

На Инид

ЛУНА: СПИСЪК НА ДЕЙСТВАЩИТЕ ЛИЦА

За повече информация относно обичаите на лунните сватби и корпоративните титли, виж Речника.

КОРТА ХЕЛИО

Адриана Корта: основател и чоего на Корта Хелио.

Карлос де Мадейрас Кастро: око на Адриана (починал).

Рафаел (Рафа) Корта: най-големият син на Адриана. Хведжанг на Корта Хелио.

Рейчъл Макензи: око на Рафа Корта.

Лусика Асамоа: кеджи-око на Рафа Корта.

Робсън Корта: син на Рафа Корта и Рейчъл Макензи.

Луна Корта: дъщеря на Рафа Корта и Рейчъл Макензи.

Лукас Корта: втори син на Адриана. Джонму на Корта Хелио.

Аманда Сун: око на Лукас Корта.

Лукасиньо Корта: син на Лукас Корта и Аманда Сун.

Ариел Корта: дъщеря на Адриана Корта. Видна адвокатка в Съда на Клавиус.

Карлиньос Корта: трети син на Адриана Корта. Управител на наземната работа и защитник на Корта Хелио.

Уегнър „Лобиньо“ Корта: четвърти син на Адриана Корта (от когото тя се е отказала официално). Аналитик и лунен вълк.

Марина Калзаге: лунонавт в отдела за наземна работа, по-късно — асистентка на Ариел Корта.

Хелен де Брага: управител на отдел „Финанси“ в Корта Хелио.

Хейтор Перейра: началник на охраната в Корта Хелио.

Доктор Каролина Макарейг: личен лекар на Адриана Корта.

Нилсън Нюнс: иконом на Боа Виста.

МАДРИНИ

Ивет: сурогатна майка на Рафа Корта.

Моника: сурогатна майка на Лукас Корта.

Амалия: сурогатна майка на Ариел Корта.

Флавия: сурогатна майка на Карлиньос, Уегнър и Лукасиньо Корта.

Елис: сурогатна майка на Робсън и Луна Корта.

МЕТАЛИ МАКЕНЗИ

Робърт Макензи: основател на Метали Макензи; бивш главен изпълнителен директор.

Алиса Макензи: око на Робърт Макензи (починала).

Дънкан Макензи: най-възрастният син на Робърт и Алиса Макензи, главен изпълнителен директор на Метали Макензи.

Анастасия Воронцов: око на Дънкан Макензи.

Рейчъл Макензи: най-младата дъщеря на Дънкан и Анастасия, око на Рафа Корта и майка на Робсън Корта.

Аполонер Воронцов: кеджи-око на Дънкан Макензи.

Ейдриън Макензи: най-възрастният син на Дънкан и Аполонер; око на Джонатон Кайод, Орел на Луната.

Дени Макензи: най-малкият син на Дънкан и Аполонер, управител на Фабрики за претопяване Макензи — подразделение на Метали Макензи, специализирано в добива на хелий-3.

Брайс Макензи: по-младият син на Робърт Макензи, управител на отдел „Финанси“ в Метали Макензи, баща на голям брой „осиновени“ деца.

Хонг Лам Хънг: осиновено дете на Брайс Макензи; за известно време и око на Робсън Корта.

Джейд Сун-Макензи: второ око на Робърт Макензи.

Хадли Макензи: син на Джейд Сун и Робърт Макензи; защитник на Метали Макензи, полубрат на Дънкан и Брайс.

Аналийс Макензи: амор на Уегнър Корта в тъмния му аспект.

Еуин Кийф: началник на охраната — „остриетата“ — на Метали Макензи; по-късно позицията му се заема от Хадли Макензи.

Кира Макензи: Лунен бегач.

АКА

Лусика Асамоа: око на Рафа Корта, един от по-късно присъединилите се членове на Котоко.

Абена Асамоа: Лунен бегач.

Коджо Асамоа: колега от университетската група на Лукасиньо Корта и Лунен бегач.

Я Афуом Асамоа: момиче от светските кръгове в Твè.

Адофо Менса Асамоа: Омахене на Златното столче, председател на Котоко.

ТАЙАНГ

Джейд Сун: око на Дънкан Макензи.

Аманда Сун: око на Лукас Корта.

Джейдън Уен Сун: собственик на отбора по хандбал „Сунските тигри“.

Джейк Тенглонг Сун: главен изпълнителен директор на инженерната фирма „Най-малките птички“, просъществувала за кратко време.

Фу Ши, Шен-нон, Жълтия император: Тримата Августейши — високотехнологични форми на изкуствен интелект (ИИ), разработени от Тайанг.

ВТО

Валерий Воронцов: основател на ВТО, прекарал последните петдесет години в свободно падане на борда на орбиталния космическия кораб „Св. Петър и Павел“.

Николай „Ник“ Воронцов: командир на флота от лунни кораби на ВТО.

Григорий Воронцов: амор и закрилник на Лукасиньо Корта (за известно време).

КОРПОРАЦИЯ „ЛУНЕН НАПРЕДЪК“

Джонатон Кайод: Орел на Луната, президент на Корпорацията за лунен напредък (КЛН).

Съдия Куфуор: Старши съдия в Съда на Клавиус и учител по право на Ариел Корта.

Нагаи Риеко: Старши съдия в Съда на Клавиус и член на Павилиона на Белия заек.

Видия Рао: икономист и математик, член на Белия заек и на Обществото на лунарианците, активист за независимост на луната. Разработил Тримата Августейши съвместно с Тайанг за корпорация Уитакър Годард.

СЕСТРИНСТВОТО НА ГОСПОДАРИТЕ НА НАСТОЯЩЕТО

Ирма Лоа: изповедничка на Адриана Корта.

Мадрина Флавия: присъединила се към Сестринството след изгнанието си в Боа Виста.

Мае-де-Санто Одунладе Абоседе Адекола: матрона на Сестринството на Господарите на Настоящото.

МЕРИДИАН/КРАЛИЦАТА НА ЮГА

Хорхе Нардес: музикант в стил боса нова и амор на Лукас Корта.

Сони Шарма: учен в Университета на Фарсайт.

Мариано Габриел Демария: директор на Школата на седемте звънеца, колеж за наемни убийци.

Ан Шьоинг: търговски пратеник на Инвестиционна корпорация „Силен Китай“.

Елиза Страчи: проектант в областта на нанотехнологиите на свободна практика; работила за „Най-малките птички“.

ВЪЛЦИТЕ

Амал: водач на глутницата на Сините вълци.

Саша Волчонок Ермин: водач на глутницата на Магдалена от Кралицата на Юга.

Ирина: амор на светлата страна на Уегнър Корта.

ЕДНО

В една бяла стая на ръба на Централния залив седяха шестима голи младежи. Три момчета и три момичета — с черна, жълта, кафява или бяла кожа. Чешеха се непрекъснато, нервно. Спадът на въздушното налягане причиняваше суха кожа и сърбежи.

Стаята бе тясна — капсула, в която човек едва би могъл да се изправи. Младежите бяха натъпкани на две пейки, обърнати едни срещу други. Колената им се докосваха с колената на човека отсреща. Нямаше накъде да гледат и нямаше какво да видят, освен останалите, но избягваха очния контакт. Бяха прекалено близо един до друг; прекалено уязвими. Всички дишаха с помощта на прозрачни маски. От местата, където краищата на маските не прилепваха достатъчно плътно, се разнасяше свистенето на изтичащ въздух. Точно под илюминатора на външния шлюз бе монтиран манометър. В момента показваше петнадесет килопаскала. Понижаването на налягането до тази стойност беше отнело час.

Но средата отвън бе вакуум.

Лукасиньо се наведе напред и отново надникна през малкия илюминатор. Вратата се виждаше ясно; правата между него и нея бе открита, без никакви препятствия. Слънцето се носеше ниско и хвърляше дълги, дълбоки сенки. По-черни и от черния реголит, по който пълзяха. Много хитрости и предателства можеха да бъдат укрити в тях. „Температурата на повърхността е сто и двадесет градуса по Целзий“, беше го предупредил спътникът му. „Ще е като да вървиш по разжарени въглени.“

По въглени, по лед.

Седем килопаскала. Лукасиньо се чувстваше подут, а кожата му сякаш бе прекалено изопната и нечиста. Когато манометърът покажеше пет, заключената врата щеше да се отвори. На Лукасиньо му се искаше спътникът му да бъде с него. Джинджи щеше да може да намали скоростта, с която препускаше сърцето му, и да успокои мускула, който потрепваше в дясното му бедро. Очите му уловиха

погледа на момичето, седнало срещу него. Беше от Асамоа. Седеше до по-големия си брат. Пръстите ѝ си играеха с амулета под формата на адинкра, който бе окачила на шията си. Спътникът ѝ я беше предупредил да внимава с него — в среда като тази отвън, металът се разтапяше и заваряваше към кожата за секунди. Знакът на Гайе Ниаме можеше да се окаже дамгосан върху кожата ѝ завинаги. Момичето му се усмихна бегло. В камерата имаше шестима голи, привлекателни младежи, натъпкани бедро до бедро, но не се усещаше и полъх на лъст. Мислите им бяха напълно погълнати от онова, което стоеше от другата страна на заключената врата. Двама от Асамоа, едно момиче от семейство Сун, едно — от Макензи, едно уплашено момче от Воронцови, което се задъхваше от тревога, и Лукасиньо Алвес Мао де Феро Арена де Корта. Лукасиньо бе спал с всеки от тях, освен с момичето от Макензи. Представителите на рода Корта и представителите на рода Макензи никога не спяха един с друг. Не беше спал и с Абена Маану Асамоа, понеже съвършенството ѝ го плашеше. Брат ѝ, обаче — никой не беше по-добър в свирките от него.

Двадесет метра. Петнадесет секунди. Благодарение на Джинджи, цифрите се бяха врязали в паметта му, сякаш бяха издълбани с нож. Разстоянието до втората врата. Максималното време, за което голото човешко тяло може да издържи в условия на вакуум. Петнайсет секунди, преди да изпадне в безсъзнание. Тридесет секунди преди да получи необратими увреждания. Двадесет метра. Десет крачки.

Лукасиньо се усмихна на красивата Абена Асамоа. Проблеснаха червени светлини. Лукасиньо скочи на крака в мига, в който вратата започна да се отваря. Последното останало в капсулата налягане го изстреля към Централния залив.

Крачка първа. Десният му крак докосна реголита и прогони всяка мисъл от главата му. Очите му горяха. Белите му дробове се изпълниха с пламъци. Чувстваше се така, сякаш ще се взриви на парченца.

Крачка втора. Издишай. *Издишай*. „Налягането в дробовете ти ще бъде нулево“, обяснил му беше Джинджи. Не, не, това не беше нормално, това означаваше смърт. „Издишай, иначе дробовете ти ще се взривят.“ Стъпалото му се спусна на повърхността.

Крачка трета. Издиша. Дъхът замръзна пред лицето му. Капчиците влага по езика му и сълзите в очите му вряха.

Четири. Абена Асамоа го подмина и продължи напред. Кожата ѝ бе посивяла от скреж.

Пет. Очите му замръзваха. Не смееше да мигне. Ако го направеше, клепачите му щяха да залепнат един за друг и да замръзнат. Да мигнеш означаваше да ослепееш, да ослепееш означаваше да умреш. Фокусира погледа си в шлюза, обграден от сините светлилки на уредите за навигация. Кльощавото момче от Воронцови го подмина. Препускаше като луд.

Шест. Сърцето му щеше да се пръсне от страх, бореше се с всички сили, гореше като огън. Абена Асамоа се хвърли през рамката на вратата, погледна назад и вдигна ръка да свали маската си. Очите ѝ се разшириха — видяла беше нещо зад Лукасиньо. Устата ѝ се отвори в безмълвен писък.

Седем. Лукасиньо погледна през рамо. Коджо Асамоа беше паднал и сега се търкаляше безпомощно, неспособен да се изправи. Давеше се в океана на луната.

Осем. Лукасиньо се хвърли към сините светлилки на вратата и разпери ръце, за да прекъсне стремителния си полет напред.

Девет. Коджо Асамоа се мъчеше да се изправи на крака, но бе ослепял от пращинките, замръзнали по очните му ябълки. Размахваше ръце, залиташе и се препъваше напред. Лукасиньо го грабна за едната ръка. Хайде. Хайде!

Десет. В очите му запулсира червенина, остана само един тесен кръг от светлина и ясна мисъл, съсредоточени върху вратата на входа. Кръг, който се смалываше с всяка пулсация на червеното в мозъка му, който се разпадаше на парчета. „Дишай!“, крещяха дробовете му. „Дишай!“ Хайде. Хайде. Вратата беше пълна с ръце и лица. Лукасиньо се хвърли в кръга от протегнати към него длани. Кръвта му кипеше. Във вените му бълбукаше газ; всяко мехурче пареше като нажежена до бяло сачма. Силите го напускаха. Умът му загиваше, но той така и не отпусна хватката си върху ръката на Коджо. Теглеше я, теглеше него; агонизираше в адски пламъци. След това усети труса и чу писъка на декомпресията.

В мъничкия кръг, останал от полезрението му, успя да различи оплетена камара от крайници, гола кожа, задници и кореми; от всичко капеше кондензирана влага и пот. Дочу как хриптенето се превръща в

смях, а хлипането — в налудничав кикот. Телата се тресяха, обхванати от лудешки смях. „Бягахме по луната.“ „Победихме Кралицата Луна.“

Нов образ проблесна пред очите му: червено петно в средата на вратата; странно червено на белия фон. Той фокусира погледа си върху него — съзнанието му бе привлечено към него като стрела, устремена към ярка мишена. Докато бавно потъваше в бездната на безсъзнанието, той осъзна какво представлява червеното петно. Кръв. Вратата на кораба се беше затворила и беше откъснала левия палец на Коджо Асамоа. От него бе останало само размазано петно от плът.

А после — тъмно.

Крилатата жена излетя от върха на топлинния отдушник и се понесе нагоре. Ранната светлина позлати силуета ѝ. Мина в бръснещ полет под самия покрив на света, след което изви гръб, притисна ръце към тялото си, изпъна ходила назад и се гмурна надолу като лястовица. Изглеждаше, сякаш пада — сто метра, двеста метра — като черна точица, устремена право към земята на фона на фалшивото утро. Прелиташе край фабриките и апартаментите, край прозорците и балконите, край стълбите и асансьорите, край алеите и мостовете. В последния момент сви пръсти, разпери големите си пера, направени от нанофибър, и прекъсна стремглавото си падане. Пое нагоре, високо нагоре, а крилата ѝ проблясваха на светлината на развиделяващото се небе. С три мощни размаха вече се беше отдалечила на километър — пращинка злато, която блещука на фона на величествения каньон на квадрант Орион.

— Кучка — прошепна Марина Калзаге.

Мразеше свободата на летящата жена; мразеше атлетичността ѝ, съвършената ѝ кожа и стегнатото ѝ, гъвкаво тяло. Но най-вече мразеше факта, че тя разполага със свободни секунди, които да си позволи да пропилее за удоволствие, докато Марина трябваше да се бори със зъби и нокти за всяка глътка въздух. Вече бе намалила дажбата си кислород до минимум. Чибът, вграден в очната ѝ ябълка, показваше как сметката ѝ за въздух непрекъснато расте. Всеки дъх се плащаше. Сметката ѝ в банката вече беше превишена. Спомни си чувството на паника, когато за пръв път се бе опитала да мигне и да прогони новия чиб от окото си.

Той, разбира се, не беше помръднал — беше си останал, здраво закрепен към очната ѝ ябълка.

— Всички носят такива — беше ѝ обяснил чиновникът от отдел „Дишане и аклиматизация“ на КЛН. — Независимо дали сте обикновен новополучен, току-що слязъл от кораба, или самият Орел.

Лентите, които показваха статусите на Четирите ѝ Насъщни, примигнаха и се пробудиха за живот: вода, въглерод, информация, въздух. От този момент нататък, те измерваха и ѝ начисляваха сметка за всяка глътка и всеки миг сън, за всяка мисъл и всеки път, когато си поемаше дъх.

Когато стигна до върха на стълбището, главата ѝ вече се беше замаяла. Облегна се на ниския парапет и се помъчи да си поеме дъх. Пред нея се беше ширнала ужасяващата, оживена пропаст, пълна с хиляди блестящи светлинки. Квадрантите на Меридиан бяха изкопани на един километър дълбочина под повърхността, а жилищата бяха подредени във физически ред, обратен на социалния: богатите живееха на ниските нива, а бедните — на високите. Голата повърхност на луната беше силно уязвима за ултравиолетовите космически лъчения и заредените частици от слънчевите пожари. Радиацията се абсорбираше лесно от няколкото метра лунен реголит, но високоенергийните космически лъчи възпламеняваха фойерверки от вторични частици от почвата, които често увреждаха човешкото ДНК. Затова човешките селища се строяха в дълбоки изкопи, а жителите им обитаваха най-ниските жилища, които можеха да си позволят. Само индустриалните нива бяха по-високи от нивото, на което се намираше Марина Калзаге — а в тях нямаше почти никакви хора, само машини.

Един-единствен сребрист детски балон полетя към фалшивото небе и отскочи леко, когато се блъсна в него.

Марина се бе качила тук горе, за да продаде съдържанието на пикочния си мехур. Пикочопрекупвачът ѝ кимна да влезе в бараката му. Пикнята ѝ бе малко, с цвят на охра и някак петниста. Наистина ли имаше и лек оттенък на кръв, или само така ѝ се струваше? Пикочопрекупвачът измери количеството на хранителните вещества и минералите в стоката и ѝ плати съответната сума, а Марина я прехвърли в сметката си в мрежата. Човек можеше да намали дишането си или да си осигури контрабандна вода, но нямаше как да проси мрежов трафик. Над лявото ѝ рамо се появи мъгла от пиксели,

от която се материализира Хети, спътничката ѝ — с базов аватар, от безплатните. Въпреки всичко, Марина Калзаге отново бе успяла да се включи в мрежата.

— Следващия път — прошепна тя и продължи да се изкачва нагоре, към капана за мъгла. — Ще взема лекарствата следващия път, Блейк.

Покатери се по последните няколко стъпала на четири крака. Мрежата от пластмаса беше добър улов — бе я грабнала и укрила, преди ботовете за събиране на отпадъци на Забалийн да успеят да я рециклират. Принципът бе дъвен и надежден — пластмасова мрежа, опъната между подпорните греди. Топлият, влажен въздух се издигаше нагоре и образуваше краткотрайни перести облаци в студената атмосфера на изкуствената нощ. Влагата им се кондензираше по фините нишки на мрежата и покапваше надолу, а капките се събираха в буркан — в достатъчно количество, за да могат да се изпият. Глътка за нея, глътка за Блейк.

До капана ѝ имаше някого. Един висок и строен, явно роден лунарианец мъж пиеше от буркана с вода.

— Пусни го веднага!

Мъжът я погледна, а после пресуши и последните капки от буркана.

— Това не е твое!

Мускулите на Марина още бяха във форма — бе дошла от Земята сравнително скоро. Въпреки оскъдния кислород в дробовете ѝ, можеше да го надвие — това високо, крехко, бледо лунно цвете пред нея.

— Махай се. Това е мое.

— Вече не. — В ръката на мъжа проблесна нож. Срещу такова оръжие, тя нямаше шанс.

— Ще се видим отново тук. А ако открия, че нещо липсва, ще те разфасовам и разпродам на парчета.

Нямаше какво повече да се направи. Никакво количество действия, думи, заплахи или хитри хрумвания не можеше да промени нещата. Мъжът с ножа я беше сразил. Всичко, което ѝ оставаше, беше да се повлече обратно. Всяка стъпка и всяко стъпало я изпълваха с мъчителен срам. Когато стига до малката галерия, от която бе зърнала летящата жена, тя падна на колене и се предаде пред гаденето, което

караше стомаха ѝ да се гърчи в силни спазми. Трепереше от гняв, но не повръщаше нищо — само продължаваше да трепери. В нея нямаше останал нито грам влага, нито грам храна.

Нагоре и надалеч от луната.

Лукасиньо се събуди от сън. Лицето му бе покрито с прозрачна маска — толкова близо до него, че се замъгляваше от дъха му. Той изпадна в моментна паника и вдигна ръце, за да се освободи от клаустрофобичното усещане, което тя му вдъхваше. Миг по-късно в черепа му се разля вълна от тъмна топлина, която продължи надолу по тила му, по ръцете, по тялото. Паниката изчезна. Сън. Последното нещо, което успя да види, бе фигурата, застанала до леглото му. Знаеше, че не е призрак, защото на луната нямаше призрази. Твърдата ѝ камениста почва ги отблъскваше, а радиацията и вакуумът ги разпръскваха на частици. Призраците бяха крехки създания — само мъгла, бледи цветове и въздишки. Но сивата фигура, застанала до него със скръстени ръце, приличаше именно на призрак.

— Мадрия Флавия?

Призракът вдигна поглед към него и се усмихна.

Бог не би наказал една жена, за която кражбата е последна, отчаяна мярка. Марина минаваше покрай уличния олтар всеки ден, на връщане от пикочопрекупвача: една икона на Девата от Казан, обкръжена от съзвездие пулсиращи биолампики. Всяко от тези мехурчета слуг съдържаше по глътка вода. Тя си събра с бързи, гузни движения, и ги напъха в раницата си. Щеше да даде четири от тях на Блейк. Той винаги беше жаден.

Въпреки че бяха минали едва две седмици, откакто се запознаха, Марина имаше чувството, че познава Блейк, откакто се помни. Бедността караше времето да тече по-бавно и да изглежда по-дълго. Освен това, приличаше на лавина. Нещо дребно се плъзва надолу, повлича след себе си още няколко неща, и в следващия миг всичко вече се носи стремглаво надолу и изчезва от погледа. Един отменен договор. Един ден, в който агенцията не ти се обажда. А мъничките

цифрички на ръба на полезрението ти продължават да тиктакат. Да препускат, да се носят стремглаво.

Вече се катереше по стълбищата и подвижните стълби — все по-нагоре по стените на квадрант Орион. Пълзеше по мрежата от мостове и галерии, далеч над алеите с апартаменти, все по-нагоре по все по-стръмните стълбища и стълби, защото асансьорите бяха скъпи, а и изобщо не достигаха до най-високите нива, нагоре към надвисналите кули и кубове на Байро Алто. Разреденият въздух миришеше на фойерверки — суров камък, наскоро отцепен от някой от строителните ботове, и синтеровано стъкло. Пешеходните пътеки се виеха опасно близо до завесите, които служеха за врати на издълбаните в скалите помещения, оскъдно осветени от светлината, която се процеждаше от вратите и прозорците им. Една стъпка накриво означаваше протяжен писък надолу към неоновите светлини на проспект Гагарин.

Байро Алто се променяше с всеки изминал лунен месец, и на Марина ѝ се наложи доста да обикаля, преди да намери стаята на Блейк. „За повече от един наемател; дневните се делят“, пишеше в обявата в Меридианските списъци.

— Няма да оставам дълго — каза тя, като хвърли поглед към двата матрака от вискоеластична „пияна с памет“, празните пластмасови бутилки и старите подноси за храна, натрупани в единствената стая на жилището.

— Никой никога не остава задълго — отговори ѝ Блейк.

После оцъкли очи и се преви на две от суха кашлица, която разтресе всяко ребро и всяка жила в кльощавото му тяло. Тази кашлица не даде на Марина да мигне цялата първа нощ тук — три сухи, почти нехайни прокашляния. После още три. И още три. И още три. Кашлицата я държа будна и през всяка следваща нощ. Това беше песента на Байро Алто: кашлицата. Силикозата^[1]. Лунният прах превръщаше дробовете в камък. А по петите на парализата винаги следваше туберкулозата. Фагите^[2] я лекуваха лесно. Но хората, които живееха в Байро Алто, имаха пари само колкото за въздух, вода и пространство. Дори най-евтините фаги бяха само далечна надежда за тях.

— *Марина.*

Беше минало толкова време, откакто спътничката ѝ беше разговаряла с нея, и тя залитна, и падна от стълбата от изненада.

— *Имате предложение за работа.*

Бе паднала от няколко метра височина; нищо работа в гравитация като тази. Все още сънуваше понякога как лети: сънища, в които се вижда като птиче на пружинка, което обикаля около един планетарий. Планетарий, затворен в каменна клетка.

— *Приемам.*

— *Като сервитьорка.*

— *Мога да сервирам.*

Би приела всякаква работа. Прегледа договора. Определила си беше нисък хонорар, но офертата едва стигаше да покрие дори тази сума. Стигаше колкото за сметката ѝ за въздух, вода, въглерод и мрежа, и може би малко повече. Имаше авансово заплащане. Трябваше да си принтира нова униформа. А и да се изкъпе в някоя от обществените бани — можеше да подуши нечистата си коса. Имаше нужда и от билет за влака.

Разполагаше с един час да стигне до Главната гара. Сложи електронния си подпис, а контактната ѝ леща сканира и изпрати отпечатък от ретината ѝ в агенцията. Спътниците на двете страни си стиснаха ръцете, а съответната сума пристигна в празната ѝ до този момент сметка. Чак я заболя от щастие. Мощта и магията на парите не се кореняха в това, което ти даваха възможност да притежаваш, а в това, което ти даваха възможност да бъдеш. Парите означаваха свобода.

— *Вдигни кислорода — каза тя на Хети. — До стандартно ниво.*

Стегнатата хватка около белите ѝ дробове се отпусна моментално. Издишването беше прекрасно. Вдишването беше същински екстаз. Марина се наслади на аромата на Меридиан: електричество и барут, отходна вода и плесен. А когато си пое въздух до степенята, на която дъхът ѝ обикновено спираше, нищо не ѝ попречи да продължи още. Затова жадно пое още повече кислород.

Но не разполагаше с много време. За да успее да стигне навреме за влака, трябваше да вземе западен асансьор № 83, но той беше в противоположната посока на жилището на Блейк. Асансьорът или той? Всъщност нямаше избор.

Лукасиньо се събуди отново. Опита се да седне, но болката го притисна обратно на леглото. Болеше го, сякаш всеки мускул от тялото му е бил откъснат от костта и на негово място са били натъпкани парчета разбито стъкло. Лежеше, облечен в космокостюм — точно какъвто би носил, за да си направи една безопасна, обикновена разходка по повърхността. Можеше да движи ръцете и краката си. Пръстите му пробягаха нагоре-надолу по тялото му, сякаш му правеха инвентаризация. Твърдата броня от мускули на корема, стегнатите очертания на бедрата му. Задникът му се чувстваше превъзходно. Щеше му се да можеше да докосне кожата си. Трябваше да разбере дали е добре. Беше прочут с красивата си кожа.

— Чувствам се отвратително. Дори очите ме болят. Ще получа ли лекарства?

— *Мю-опиоидните рецептори^[3] в периакведукталното ви сиво вещество^[4] са подложени на пряка стимулация* — обади се един глас в главата му. — *Мога да нагодя степенята.*

— Здравсти, Джинджи. Върнал си се.

Изисканата като на иконом реч на спътника му не можеше да се събърка. По принцип, спътниците имаха проблем с неопределеността. В долния десен ъгъл на полезрението си видя чибата си. Членовете на семейство Корта нямаха нужда да следят цифрите, но все пак се зарадва, че ги вижда. Чибът му го осведоми, че е жив, в ясно съзнание, и продължава да изразходва ресурси.

— Къде съм?

— *Намирате се в болничната сграда Санафил Меридиан* — отговори Джинджи. — *Преместиха ви от барокамерата в космокостюм. Събуждате се от поредица изкуствено провокирани коматозни състояния.*

— Колко дълго? — попита той и се опита да се изправи. Усети как болката прорязва всяка кост и всяка става като мълния. — Партито ми!

— *Отложиха го. Според медицинския ви план, скоро ще настъпи още една изкуствена кома. Баща ви идва насам, за да ви види.*

Белите, механични ръце на медицинските уреди се протегнаха към него от стените.

— Не, почакай. Видях Флавия.

— *Да. Тя дойде да ви посети.*

— Не му казвай.

Той така и не беше разбрал защо баща му е отпратил неговата мадриня — сурогатната му майка — от Боа Виста на сутринта на шестнадесетия му рожден ден. Знаеше само, че ако Лукас Корта, баща му, разбере за посещението на мадриня Флавия, ще се погрижи да я накаже по хиляда различни начина.

— *Няма* — отвърна Джинджи.

Лукасиньо се събуди за трети път. Баща му беше застанал до леглото. Той беше нисък и слаб мъж; с тъмна коса и очи — толкова мрачен и неприветлив на вид, колкото брат му е слънчев и предразполагащ. Видът му бе елегантен, всичко в него бе спретнато и изискано, мустаците и брадата му бяха поддържани и пригладени. Безупречен и винаги нащрек, за да съхрани тази безупречност: дрехите му, косата му, ноктите му; всичко бе изпитано до съвършенство. Хладен и взискателен мъж. Над лявото му рамо се носеше Токиньо. Спътникът му представляваше сложен възел от музикални ноти и многопластови съзвучия, които от време на време се превръщат в единна, тиха като шепот мелодия на китари: боса нова.

Лукас Корта започна да го аплодира. Пет ясни плясвания с ръце отекнаха във въздуха.

— Поздравления. Вече си Бегач.

Цялото им семейство, а и всички извън него, знаеха, че Лукас Корта така и не е успял да премине изпитанието на лунното бягане. Причината обаче се пазеше в тайна: Лукасиньо бе чувал, че хората, които ровят за информация по този въпрос, се наказват. Строго.

— После дойде екипът от спешното отделение; офталмолози, специалисти по пневмотораксични състояния; хибербарични камери, скафандри с изкуствено налягане, сметки за кислород... — каза баща му.

Лукасиньо спусна крака на пода и стана от леглото. Медицинските ботове бяха свалили космокостюма му. Белите стени около него се отвориха и роботизираните уреди протегнаха към него свежи, новопринтирани дрехи.

— Преместване от Меридиан в Жоао де Деус...

— В момента сме в Жоао де Деус?

— Имаш да ходиш на парти. Празненство, за да бъдеш посрещнат, както подобава на един герой. Трябва да положиш усилие. И се опитай да задържиш онази си работа в панталона за повече от пет минути. Всички ще присъстват. Дори Ариел успя да се откъсне от работата в Съда на Клавиус.

Започна от най-важните неща. Плъзна няколко метални обеци и шипове във внимателно пробитите в кожата дупки — по една за спомен от всяко разбито сърце в живота му. Джинджи прожектира на лещата на Лукасиньо негов огледален образ, за да може да се огледа и да разреши перчема на челото си, докато достигне пълното великолепие, с което можеше да се развява на ниската гравитация — кичур лъскава, гъста коса с тъмносиния цвят на морска вълна. Великолепни скули и корем, в който би могъл да строши камък. И като всички представители на това поколение, бе по-висок от представителите на второто. Толкова е готин.

— Ще оживее — каза Лукас.

— Кой? — Лукасиньо се поколеба коя риза да избере, преди да се спре на една в кремаво кафяво с шарки като на гола пръст.

— Коджо Асамоа. Има изгаряния от втора степен по двадесет процента от повърхността на тялото си, разкъсани алвеоли, спукани кръвоносни съдове и леки мозъчни травми. А и онзи откъснат палец. Но ще се оправи. Една делегация от асамоанци те чака в Боа Виста, за да ти благодари.

Абена Асамоа можеше да е сред тях. Можеше да се окаже толкова благодарна, че да му позволи да я изчука. Лукасиньо нахлузи един бежов панталон с двусантиметров подгъв и шест плитки и закопча колана. Чорапи от паякова коприна и двуцветни мокасини. Потри туида между палеца и показалеца си и усети лекия бодещ на материята. Беше от истинска вълна, а не принтирана. Невероятно скъпа стока, от истински животни.

— Можеше да умреш.

Докато обличаше сакото, Лукасиньо забеляза значката, забодена на ревера: Дона Луна, емблемата на лунните бегачи. Светицата-покровителка на луната: Девата на Живота и Смъртта, Светлината и Тъмнината; половината ѝ лице приличаше на черен ангел, а другата представляваше оголен бял череп. Девата на Двуличието.

— Какво щеше да направи семейството в такъв случай?

Откъде бе разбрал баща му, че ще избере именно това сако, за да сложи значката? Ръцете на роботите прибраха останалите дрехи обратно в стените и той забеляза, че на всяко сако има по една значка на Дона Луна.

— Ако бях на твое място, щях да го оставя.

— Но не беше — отговори Лукасиньо.

Джинджи излъчи пред погледа на Лукасиньо крайния ефект на избраните от него дрехи. Елегантно, но не прекалено официално; нехайно и изискано едновременно, а и в крак с модата на настоящия сезон — а именно, стилът на петдесетте години в Европа. Лукасиньо Корта обожаваше дрехи и аксесоари.

— Готов съм за партито ми.

— Ще се бия.

Думите на Ариел Корта отекнаха ясно в цялата съдебна зала. Последва миг тишина, а после — експлозия от викове. Обвиняемият крещеше: „Нямаш право!“. Адвокатът на защитата тътнеше нещо за злоупотреба със съдебния процес. Юридическият екип на Ариел — които се бяха превърнали в нейни секунданти, след като тя обяви, че иска съдебен процес чрез бой — умоляваха, увещаваха и надаваха викове, че това е напълно безумен ход, че защитникът на Аляум ще я разсече на парчета. От зрителските скамейки се разнасяше оглушителна врява. Съдебните журналисти пренатоварваха мрежата с предаванията си на живо.

Рутинният съдебен процес за присъждане на родителските права се беше превърнал в ожесточена драма. Ариел Корта беше най-добрата адвокатка в областта на семейното право в Меридиан — и, съответно, на луната — и се беше специализирала както в събирането на щастливи семейства, така и в разделянето на нещастни такива. Изготвяла беше ника за всеки от Петте Дракона — великите лунни династии. Тя уреждаше бракове, посредничеше при разтрогването им, откриваше пролуки дори в железни ника, медиираше прехвърлянето на собствеността на корпорации и извоюваше от името на клиентите си огромни следбрачни издръжки. Съдилищата, зрителските скамейки, пресата, представителите на светските кръгове и феновете на съда —

всички те имаха извънредно високи очаквания за процеса „Аляум срещу Филмус“.

Ариел Корта не ги разочарова. Свали ръкавиците си. Изрита обувките от краката си. Съблече роклята на Диор. Изправи се пред всички в Съда на Клавиус по полупрозрачен клин три четвърти и спортен потник. После потупа Ижола, своя защитник, по гърба. Той беше широкоплещест мъж, йоруба — сърдечен човек и безмилостен боец. Заради натрупаната на Земята мускулна маса, от новополунчените — имигрантите — излизаха най-добрите съдебни бойци.

— Този ще го поема аз, Ижола.

— Не, сеньора.

— Няма да ме пипне с пръст дори.

Ариел се доближи до тримата съдии на скамейката.

— Има ли възражения срещу отправеното от мен предизвикателство?

Съдия Куфуор и Ариел Корта се познаваха от отдавна и имаха дълга история като учител и ученик. На първия й ден от лекциите по право той я научи, че Лунния закон се крепи на три крака. Първият крак: не съществува такова нещо като наказателно право, а само договорно право: всичко подлежи на предоговаряне. Вторият крак: колкото по-малко закони има, толкова по-добре. Третият крак: самоуверените ходове, хитрите завои и смело поетите рискове са не по-малко важни от един разумен довод или успешен кръстосан разпит.

— Адвокат Корта, известно ви е не по-зле отколкото на нас, че се намирате в Съда на Клавиус. Тук всичко подлежи на предоговаряне, включително самия Съд — отвърна съдия Куфуор.

Ариел сви пръстите на дясната си ръка и склони глава пред съдиите. След това се изправи лице в лице със защитника на обвиняемия в ямата долу. Той сякаш се състоеше само от мускули и белези — ветеран от редица процеси, в които се беше стигнало до битка — и вече надаваше викове и я призоваваше да слезе, да дойде при него, да се спусне в ямата за битки.

— Да започваме, тогава.

Съдебната зала избухна в одобрителни възгласи.

— Битката ще бъде „до първа кръв“ — докато някой от двамата не прокърви! — обяви Хералдо Муньос, адвокатът на Аляум.

— О, не — изрева Ариел Корта. — До смърт!

Екипът ѝ, начело със защитника ѝ, вече се беше изправил на крака. Съдия Нагаи Риеко се опита да надвика бурята от гласове, която бушуваше наоколо.

— Адвокат Корта, трябва да ви предупредя, че...

Ариел Корта остана несмутима, елегантно изправила гръб сред хаоса — сърцето от сила и спокойствие в средата на бурята. Адвокатите на защитата се съветваха помежду си, свели глави; от време на време ѝ хвърляха по някой бърз поглед, после подновяваха забързания си, нисък шепот.

— Със съгласието на съда — каза Муньос, който също се беше изправил, — обвиняемият се оттегля от предизвикателството.

Присъстващите в Съдебна зала три затаиха дъх като един човек.

— В такъв случай, решението ни е в полза на ищеца — заяви съдия Жанг. — Всички платими суми следва да се покрият от обвиняемия.

Залата избухна във викове за трети път — по-силно от всякога. Ариел се остави на пороя от хвалебствия и възхищение, който я заливаше отвсякъде. Обърна се няколко пъти — така, че камерите да я снимат от всеки възможен ъгъл. После извади от чантата си дългата си, тънка електронна цигара от титан, опъна я с едно движение, запали я и издиша тънка струйка бяла мъгла. След това метна якето си през рамо, хвана обувките си за каишките с един пръст и пое извън съдебната зала, както си беше по бойно облекло. Аплодисментите, морето от лица, облакът от спътници, който се носеше над тях: поглъщаше всичко това с хищнически апетит. Всеки съдебен процес бе всъщност една театрална постановка.

Гледката към света навън струваше пари, а развлеченията за из път струваха още повече, затова Марина седеше на средната си седалка на долния етаж на влака и правеше физиономии на хлапето, което зяпаше към нея между облегалките отпред. Пътуването от Меридиан до Жоао де Деус щеше да ѝ отнеме само час с високоскоростния влак. Да забавлява хлапето беше достатъчно развлечение. Това беше първият път, в който изобщо бе напускала пределите на Меридиан. Беше на луната — на повърхността на луната, където влакът

препускаше по магнитните си релси с хиляда километра в час, а не виждаше нищичко, затворена в металния цилиндър. Пустини, ръбове на кратери, бразди и стръмни скали. Огромни планини и широки полета. Обграждаха я отвсякъде — отвъд стените на този топъл, шумен, вмирисан на жасмин и пастелен на цвят вагон. Сивота и прах, навсякъде около нея. Всичко бе еднакво. Нищо не блестеше с особено величие. Тя не изпускаше нищо.

Хети вече имаше пълен достъп до мрежата, затова когато на детето му наредиха да мирува и да остави дамата на мира, Марина започна да убива времето с помощта на музика и картинки. Сестра ѝ беше качила нови семейни снимки. Ето я новата ѝ племенница, ето го и стария ѝ племенник. Ето го девера ѝ, Арун. Ето я майка ѝ, седнала на стола си, с абукати, закачени към тръбички, които се вият от опаката страна на дланите ѝ. Усмива се. Марина беше доволна, че не може да види безвъздушните планини и суровите, празни морета. В сравнение с тези шарени листа, млечносиньото небе и морето, тъй наситенозелено и пълно с живот, че тя почти можеше да го подуши, луната щеше да изглежда като оголен, бял череп. Докато беше във влака, Марина можеше да си представя, че е у дома, на Земята. А когато слезеше, щеше да бъде заобиколена от дърветата и вулканите на Каскадия.

„Мама започва нов курс във вторник.“ Кеси никога не би молила за пари направо, но молбата в думите ѝ се усещаше ясно. Медицинските сметки на майка им бяха станали причината Марина да замине за луната. Големия Бум на луната! Всички протягаха ръце към нея. Всички, през всяка секунда от всеки ден. Марина преглътна гнева си. Лунарианците не се поддаваха на емоциите си. Ако всички започнеха да се държат така, както се чувстваха отвътре, градовете щяха да се превърнат в морги, преди да падне залез.

Влакът забави ход, когато навлезе в Жоао де Деус. Пътниците вече събираха багажа си. Според указанията на Хети, трябваше да се яви пред охраната на Платформа 6, откъдето трамвайът за частен превоз щеше да я откара до мястото. Марина усети порив на ентусиазъм. За първи път се замисляше до какво ще я заведе този трамвай: Боа Виста, легендарният дворец от градини на рода Корта.

Антуражът слизаше по стълбището пред Съдебна зала три. Ариел Корта никога не оставаше без тълпа от обожатели, настойчиви молители за внимание, потенциални клиенти и потенциални ухажори от всички полове. „Привлекателна“ е първото нещо, което хората казваха за нея. Родът Корта никога не се беше славел с особена красота, но нямаше такова нещо като грозен бразилец и всяко от децата на Адриана привличаше погледа — повече или по-малко. Привлекателността на Ариел се криеше в осанката ѝ; маниерите ѝ се отличаваха с изисканост и непоколебимост, с хладнокръвна увереност. Превръщаше се във фокус на вниманието, където и да се намиреше. Колегата ѝ, Идрис Ирмак, си проби път до нея през целувките и поздравленията.

— Можеше да умреш.

Камери с размерите на насекоми жужаха над главата на Ариел.

— Не, не можеше.

— Той щеше да те насече на парчета.

— Така ли мислиш?

Ръцете на Ариел грабнаха Идрис над китката и заключиха лакътя му в желязна хватка. Най-малкият натиск от нейна страна щеше да прекърши ставата като клечка. Антуражът възкликна в един глас. Камерите се спуснаха надолу, за да заснемат сцената по-отблизо. Това беше просто сензационно. Ключкарските мрежи имаше да го предъвкват с дни... Отпускане. Идрис разтърси ръката си, за да я облекчи от болката. Всички деца от рода Корта се обучаваха в изкуството на бразилското джиу-джицу от школата Грейси. Адриана Корта вярваше, че всяко дете трябва да владее поне едно бойно изкуство, да свири добре поне на един музикален инструмент, да говори три езика, да чете и да разбира ежегодните доклади за продукцията и финансите и да танцува танго.

— Щеше да му се наложи да ме нареже на парченца. Мислиш ли, че бих рискувала такъв ход, ако не знаех, че Муньоc ще капитулира?

Идрис разпери ръце, сякаш искаше да каже: „Обясни ми откъде си била толкова сигурна.“

— Членовете на рода Аляум бяха клиенти на Макензи, докато Бетейк Аляум не обиди Дънкан Макензи, като отказа да се ожени за Танзи Макензи — обясни Ариел. Антуражът поглъщаше думите ѝ с благоговение. — Родът Макензи оттегли подкрепата си. А без тази

подкрепа, ако Аляум ме беше одраскал дори, постъпката му щеше да бъде равнозначна на това родът му да обяви вендета на рода Корта, без родът Макензи да им пази гърба. Кое то те не могат да си позволят. През цялото време настоявах за процес чрез битка, като знаех, че нямат избор, освен да се съгласят.

Ариел спря пред вратата на Адвокатската зала и се обърна към антуража си.

— А сега, ако ме извините, трябва да отида на партито по случай лунното бягане на племенника си — и със сигурност не мога да се появя в този вид.

Съдия Нагаи очакваше Ариел в Адвокатската зала с бутилка с джин с десет билки.

— Ако още веднъж направиш нещо подобно в съдебната ми зала, ще заповядам на защитниците да те изкормят — каза тя.

Седнала беше на ръба на един тезгях. Адвокатските зали бяха тесни и задушни.

— Но това би означавало явно нарушение на законите за предварителна проверка — отвърна Ариел.

След това стовари купчина служебни дрехи в машината за рециклиране. Тя изчезна в шахтата, където щеше да се превърне в органичен фураж. Бейжафлор, спътничката на Ариел, вече беше избрала тоалета ѝ за партито: рокля на Баленсиага от 1958 г. с асиметрична кройка, презрамки и десен на черни цветя на тъмносив фон.

— Кое то на свой ред би означавало, че съдът не е изпълнил задължението си да защити интересите на една от страните по договора.

— Защо просто не идеш да се занимаваш с добив на хелий като братята си?

— Те са толкова заспали — каза Ариел и целуна съдията по бузите. — Чувството за хумор на Лукас е просто несъществуващо.

След това премести поглед към бутилката джин — подарък от клиента ѝ.

— Етикетът е принтиран по поръчка. Каква хубава идея.

Ариел протегна бутилката към съдия Нагаи, но тя поклати глава. После си забърка едно адски сухо мартини.

Риеко докосна лицето си с левия показалец, точно между очите — общоприетият жест, който означаваше, че моли за разговор, на който спътниците им да не присъстват. Ариел отпрати Бейжафлор, чийто аватар в момента представляваше едно полупрозрачно колибри — рой искрици, които променяха цвета си така, че да са в тон с дрехите на притежателката си. Спътникът на Риеко — празен лист хартия, който непрекъснато се сгъваше в нови и нови форми оригами — също изчезна с примигване.

— Няма да те задържам дълго — каза съдията. — Накратко казано — може би не знаеш, че съм член на Павилиона на Белия заек.

— Какво гласеше онзи израз? Че всеки, който твърди, че е член на Белия заек...

— ... всъщност не е — довърши съдия Нагаи вместо нея. — Но всяко правило си има изключения.

Ариел Корта отпи изящно от мартинито си, но всяко от сетивата ѝ остана нащрек и в пълна готовност. Павилионът на Белия заек — събранието на съветниците на Орела на Луната — бе нещо средно между мит и действителност. Ту съществуваше, ту нямаше начин да съществува. Криеше се точно пред очите на хората. Членовете му едновременно отричаха и потвърждаваха членството си в него. Ариел Корта нямаше нужда от Бейжафлор, за да разбере, че пулсът ѝ се е повишил, а дъхът ѝ се е ускорил. Налагаше ѝ се да съсредоточи цялата си воля, за да потисне ентусиазма си и да не му позволи да набразди повърхността на мартинито ѝ с вълнички. Ръката ѝ нямаше да трепне.

— Аз съм член на Белия заек — каза съдия Нагаи. — От пет години. Всяка година от Белия заек отпадат по двама члена. Тази година аз ще бъда една от тях. И бих искала да номинирам теб за място в Павилиона.

Стомахът на Ариел се сви. Предлагаха ѝ място на кръглата маса, докато си стои облечена по бельо.

— Дълбоко признателна съм. Но все пак трябва да попитам...

— Защото ти си една извънредно талантива млада жена. И защото Белият заек усеща нарастващото влияние на определени елементи от Петте Дракона върху КЛН, и иска да му противостои.

— Рода Макензи.

Нямаше нито едно семейство, което да е по-жадно за власт от тях. Ейдриън Макензи, най-младият син на главния изпълнителен директор, Дънкан, сега беше око на Джонатон Кайод, Орел на Луната и председател на Корпорацията за лунен напредък. Робърт Макензи, патриархът на клана им, от дълго време се бореше за разпускането на КЛН, добиването на лунна независимост и пълна свобода от надзора и намесата на Земята. „Луната е наша.“ Ариел познаваше добре политическите аргументи и основните действащи лица на тази борба, но бе останала безразлична към нея. От всички видове право, лунното семейно право беше най-хаотичното — сложен свят от неумираща лоялност, бушуваща злоба и вечни препирни. Комбинацията между него и политиките на КЛН беше взривоопасна. Но място на масата до Орела... Да, тя никога не беше подушвала миризмата на лунен прах по кожата си, но беше представителка на рода Корта — а основен белег в характера на цялото им семейство беше стремежът към мощ.

— Някои влиятелни лица смятат, че е време родът Корта да се откаже от самоналожената изолация и да се превърне в пълноправен участник на лунната политическа сцена.

Ариел бе стигнала по-близо до политическата власт от всички останали членове на семейството си. Рафа, който беше бу-хведжанг на Корта Хелио, притежаваше икономическа сила — Корта Хелио осветяваше нощите на Земята; Адриана, основателката и матриархът на Корта Хелио, имаше морално влияние. Но родът им не се радваше на благоволенieto на всички по-стари фамилии. Те бяха Петия Дракон; считаха ги за новобогаташи, новопокръстени диваци, ухилени бивши убийци, каубои от Бразилия. Онези, които щяха да ти се усмихнат докато те пробождат в сърцето. Но нямаше повече да са бразилските каубои, нямаше да са нападта на хелиевите фабрики. Това беше официална покана да седнат на масата на управляващите като равни. Това беше крачката, която бе необходима, за да се превърне рода Корта в истински благороднически род. Майка ѝ щеше да посрещне идеята с неприязън — нима се нуждаеха от одобрението на тези дегенерати, на тези мекушави паразити? — но щеше да е доволна, задето Ариел се е издигнала до такова положение. Тя не беше от любимките ѝ, никога не се беше радвала на особено явна майчина любов — но Адриана Корта се отнасяше строго към дъщеря си, само защото очакваше от нея повече, отколкото от синовете си.

— И така — приемаш ли? — попита я съдия Нагаи. — Доста ми се иска да сляза от този плот вече.

— Разбира се, че приемам — каза Ариел. — Нима очакваше да отговоря друго?

— Можеше да спазиш правилото на предварителната проверка — отговори съдия Нагаи.

— Защо? — в разширените от изненада очи на Ариел се четеше искрено изумление. — Бих била глупачка да откажа.

— Семейството ти може да е на друго мнение по въпроса...

— Семейството ми е на мнението, че би трябвало да съм на Жоао де Деус и да се потя, навлякла омърлян космокостюм. Не. — Тя вдигна чашата си с мартини. — Вдигам тост за себе си. За Ариел Корта. Вече и Бял заек.

Съдия Нагаи прокара показалец по веждата си. „Вече може да се върнем в мрежата.“ Ариел включи Бейжафлор. Спътникът на съдията, Око, също се появи. Риеко излезе от залата. От принтера се разнесе звън. Коктейлната рокля на Баленсиага беше готова. Бейжафлор вече променяше цвета си така, че да си отива с нея.

Малката Луна Корта беше облечена в рокля на божури с широка пола. Моделът беше бял, набран над подгъва, а аленочервените цветя изпъкваха ярко на фона му. Изделие на Пиер Карден. Но Луна беше едва на осем години и ѝ беше омръзнало от засукани тоалети, затова изрита обувките си и хукна боса през бамбуковата горичка. Спътничката ѝ също беше луна: тревистозелена нощна пеперуда с огромни, сини петна като очи по крилете. „Пеперудите луна произлизат от Северна Америка, а не от Южна“, беше ѝ казала баба Адриана. „И никак не е добра идея да кръщаваш спътничката си със същото име като твоето. Хората могат да се объркат и да не разберат с кого разговарят.“

Пеперудите полетяха и се завихриха в облак около главата на Луна. Сини, сини, досущ като фалшивото небе — и широки колкото дланта ѝ. Децата от рода Асамоа ги бяха донесли в една специална, празнична кутия, а после ги пуснаха на свобода. Луна плесна с ръце от удоволствие. В Боа Виста нямаше никакви животни — баба ѝ изпитваше ужас от тях и не позволяваше на нищо с козина, люспи или

пера да прекрачи прага. Луна се впусна в бяг след ятото пеперуди, които бавно размахваха крилца — искаше не да ги настигне, а да се присъедини към тях; да бъде свободна и лека и да се носи по въздуха. Ветрецът свистеше, бамбуковите стъбла се разтвориха пред нея с шепот, а наоколо се разнасяха далечни гласове, музика и аромат на готвено. Месо! Луна подскочи от радост. Това беше нещо наистина специално. Продължи да си пробива път между високите, гъвкави стъбла бамбук, разсеяна от миризмата на печеното месо. Бавните, спокойни водопади зад нея се спускаха между огромните каменни лица на оришите.

Преди три и половина милиарда години от живото сърце на луната изригнала магма, която се бе стекла в басейна на Морето на изобилието и бе изпълнила бавно браздите, дигите и лавовите тръби. След това сърцето на луната замряло, потокът лава се охладил, а кухите лавови тръби изстинали и образували тъмна, потайна мрежа от вкаменени артерии. През 2050 г., Адриана Корта се спуснала с двойно въже по тунела за достъп, който селенолозите ѝ били издълбали в Морето на изобилието. Фенерът ѝ осветил скрития подземен свят; видяла една лавова тръба, около сто метра в диаметър и два километра дълга. Една празна, девствена вселена, ценна като геода. „Това е мястото“, обявила Адриана Корта. „Тук ще създам своята династия.“ След пет години, машините ѝ вече били обработили вътрешността на тръбата — издълбали статуи на умбандски богове с размерите на градски квартали, прокарали водопровод и запълнили свободното пространство с балкони, апартаменти, павилиони и галерии. Така била създадена Боа Виста — имението на рода Корта. Дори днес, в този празничен ден, скалите трепереха под натиска и вибрациите на екскаваторите и синтерите, които обработваха стените и ги оформяха в стаи и жилища за Луна и членовете на нейното поколение.

Днес беше празненството по случай лунното бягане на Лукасиньо, затова Боа Виста бе отворила зеленото си сърце за обществото. Луна се промъкваше покрай амори и мадрини, членове на семейството и неговите дългогодишни служители, членове на родовете Асамоа, Сун, Воронцов и дори Макензи и много хора, които не принадлежаха към никоя от великите фамилии. Високи, слаби представители на третото поколение и ниски, набити представители на първото. Рокли и костюми, широки подгъви и още по-широки рокли,

официални ръкавици и яркоцветни обувки. Около дузина различни цветове на кожата и очите. Богатство и красота. Приятели и врагове. Луна Корта беше родена в този свят — под звуците на падащата вода и шепота на изкуствения вятър сред бамбука и клоните на дърветата. Не познаваше друг свят, освен този. А на този специален ден, тук имаше и месо.

Ресторантьорите бяха наредили електрическите барбекюта под навеса, образуван от долната устна на Оксум. Готвачите бодяха парчетата печено с шишовете си и ги обръщаха. Мазен пушек се издигаше нагоре към хоризонта, който в момента бе настроен да показва яркосиньо следобедно небе, осеяно с малки облачета. Ясен, земен ден. Сервитьорите носеха големи подноси с шишчета месо на гостите. Луна препречи пътя на една от тях.

— Каква хубава рокля имаш! — каза ѝ сервитьорката на развален португалски.

Беше ниска, не много по-висока от самата Луна, и доста яка. Движеше се прекалено много като за тукашната гравитация. Новополунчена — току-що слязла от космическия кораб. Спътникът ѝ представляваше евтин, абстрактен модел — четиристенни фигури, които се сгъваха и разгъваха като калейдоскоп.

— Благодаря — каза Луна, като мина на глобо — опростеният английски, който се беше превърнал в общоприет език. — Така е.

Сервитьорката протегна подноса към Луна.

— Пилешко или телешко?

Луна си взе едно мазно, сочно шишче с телешко месо.

— Внимавай да не си изцапаш хубавата рокличка — каза жената с нортеански акцент.

— За нищо на света — отговори Луна с дълбока сериозност.

След това припна надолу по каменната пътека покрай поточето, което течеше право през сърцето на Боа Виста, и започна да къса парченца от леко кървавото телешко месо с малките си бели зъби. Ето го и Лукасиньо, облечен в празничните си дрехи, със значка на Дона Луна и коктейл „Синя луна“ в едната ръка. Приятелите му от лунното бягане го заобикаляха. Луна позна момичето от рода Асамоа, както и това от рода Сун. Родовете Сун и Асамоа винаги са им били близки — почти като част от семейството. Лесно беше да се разпознае и странното, бледо момче от рода Воронцов. „Точно като вампир“,

помисли си Луна. А това трябваше да е момичето от Макензи. Цялото златно.

— Много красиви лунички имаш — обяви Луна и се мушна в средата на групичката. Взираше се право в лицето на момичето от Макензи. Всички се разсмяха на смелостта ѝ — най-вече самото момиче.

— Луна — обърна се към нея Лукасиньо, — защо не идеш да ядеш някъде другаде?

Опитваше се да звучи леко и шеговито, но Луна долавяше, че не е така. Беше ѝ ядосан. Застанала бе между него и Абена Асамоа. Сигурно искаше да прави секс с нея. Ама че беше използвач. До краката му бяха наредени няколко празни чаши от коктейли. Използвач и пияница.

— Само исках да кажа.

Семейство Корта винаги говореха направо. Луна избърса уста с опакото на ръката си. Първо месо, а сега започна да се разнася музика.

— Аз също имам лунички! — казва тя и докосна с пръст бузите си: чертите на личицето ѝ бяха наполовина от рода Корта, наполовина — от рода Асамоа. После отново се понесе в бяг. Препускаше по камъчетата, поставени в реката вместо мост, и търсеше музиката. Цапаше през водата, а зад нея капките бавно трополяха обратно в потока. Гостите около нея надаваха викове и писъци и отскачаха надалеч от водните пръски, но и ѝ се усмихваха. Луна знаеше, че е неустоима.

— Тито Лукас!

Луна изтича при него и прегърна крака му. Естествено, че ще го намери близо до музиката. В момента разговаряше с имигрантката, която даде на Луна шишчето телешко. Сега в ръцете ѝ имаше поднос със сини коктейли. Луна бе прекъснала разговора им. Лукас разроши тъмната ѝ, къдрава коса.

— Луна, корасао, бягай да си играеш. Хайде.

След това я докосна леко по рамената и я завъртя обратно. Докато се отдалечаваше, тя чу как той заповядва на сервитьорката:

— На сина ми не бива да се сервира повече алкохол. Разбрахте ли ме? Не желая всички да го гледат как се налива с пиене и буйства. Насаме може да прави каквото желае, но няма да допусна да позори семейството. Ако разбере, че се е добрал и до една капка повече, ще ви

върна до един в Байро Алто да просите кислород втора употреба и да пиете собствената си пикня. Нищо лично. Предайте думите ми и на началниците ви, моля.

Луна много обичаше чичо си Лукас — начинът, по който с удоволствие слизаше на нейното ниво и спираше да бъде възрастен, малките игри, номера и шеги, за които знаят само те двамата. Но понякога ѝ се струваше много висок и далечен — сякаш се намира в друг свят; свят, който е грозен, студен и жесток. Тя забелязва как имигрантката пребледнява от страх и гледката я накара да се почувства ужасно.

Чифт ръце я прегърнаха, вдигнаха я високо, високо и накрая я подхвърлиха нагоре във въздуха.

— Здравей, анжиньо!

После я хванаха, докато падаше, лека като перце, а полите на рокличката ѝ се вееха около личицето. Рафа. Луна се притисна плътно към баща си.

— Хей-хей! Познай кой току-що пристигна. Тиа Ариел. Искаш ли да идем да я намерим?

Рафа стисна ръчичката на Луна и тя кимна енергично.

Ариел Корта пристигна от гарата, облечена в зашеметяващата си рокля, и влезе в огромната градина на Боа Виста. Слоевете плат на Баленсиагата от 1958 г. се носеха в слабата лунна гравитация на луната като нежните листенца на някое цвете. През тълпата от гости пропълзля шепот. Ариел Корта. Всички вече бяха чули за процеса „Аляум срещу Филмус“. Луна се втурна презглава към своята тиа. Ариел я грабна наскоро скока и я завъртя в кръг, а момиченцето се разпищя от смях. След това пристигна и нейната мадриня, Моника. Топли прегръдки и целувки. Аманда Сун, съпругата на Лукас. Лусика Асамоа, майката на Луна. Самият Рафа, който грабна сестра си в прегръдка и я отлепи от пода, докато тя не започна да го моли да внимава с роклята. Другото му око, Рейчъл Макензи, беше от Кралицата на Юга. Синът ѝ, Робсън — също. Рейчъл никога не стъпваше в Боа Виста. Ариел бе доволна, че не е тук. Между тях бяха възникнали правни спорове, а семейство Макензи бяха злопаметни. А накрая — Лунният бегач, героят на забавата. В присъствието на своята тиа, той придобиваше непохватен и

неловък вид — напълно различен, от когато беше с приятелите си. Тя докосна с пръст емблемата на Дона Луна на сакото му и погледът му се насочи към значката със същия знак, която носеше на корсажа си: „представи си ме как тичам през лунния пейзаж, а голата ми кожа се покрива със скреж“.

Следват приближените служители на семейството: Хелен де Брага, управител на отдел „Финанси“ — която бе остаряла от последния път, когато Ариел дойде в Боа Виста — и началникът на охраната им — вече възрастният Хейтор Перейра, изправил стегнат гръб. Последен пристигна Лука. Целуна сестра си топло. От всичките си братя и сестри, той считаше единствено нея за своя равна. Наведе се към ухото ѝ, за да ѝ прошепне нещо: искаше да поговори с нея насаме. Ръката на Ариел се протегна ловко и с лекота улови една „Синя луна“ от подноса на преминаващия сервитьор.

— Как е Меридиан този сезон? — попита Лукас. — Все не ми остава време да ви посетя.

Ариел знаеше, че брат ѝ я счита за нелоялна, задето бе предпочела правото пред Корта Хелио.

— Отнасят се към мен, като към знаменитост. За момента.

— Дочух нещо такова. Слухове и клюки.

— Там има повече слухове, отколкото кислород, и повече клюки, отколкото вода.

— Чух също, че на борда на „Свети Петър и Павел“ ще пристигне делегация от Инвестиционна корпорация „Силен Китай“. Според мълвата се готвят да сключат петгодишен договор за производство с Метали Макензи.

— И аз чух нещо такова.

— Разбрах и че Орелът на Луната ще им устрои празненство за добре дошли.

— Така е. И да, аз съм поканена.

Ариел знаеше, че мрежата от шпиони на брат ѝ е много широка, и сигурно вече е разбрал за разговора, който бе провела със съдия Нагаи в адвокатските покои.

— Завързването на политически връзки винаги ти се е удавало. Завиждам ти за това.

— За каквото и да говориш, Лукас — не си прав.

Лукас вдига ръце, сякаш иска да каже „моя грешка“.

— Просто повтарям няколко слуха, които чух.

Ариел се засмя звънко като от сребърни звънчета — но Лукас бе упорит; ако тя беше сребро, то Лукас беше стомана, и я беше хванал в капан. Тъкмо в този момент, обаче, спасителят ѝ се появи, обвит в облак тъмносив лунен прах.

Дали да си вземе още малко месо? Или може би — сок? Лукас бе притиснал тиа Ариел в ъгъла. Чичо Лукас ставаше скупен, когато започне да говори с лице, наведено тъй близо до някого. След това очите и устата на Луна се отвориха широко и тя нададе въодушевен писък.

Една фигура, облечена в дебел космокостюм, крачи надолу по дефилето. Хванал е шлема си под мишница с дясната ръка, а в лявата — здрава, опърпана раница. Краката му бяха обути в ботуши, а тесният работен комбинезон бе изпъстрен с множество шарени емблеми, светлоотражателни ленти, навигационни светлилки и състезателни значки. Спътникът му се появи, пиксел по пиксел, докато се включваше към мрежата на Боа Виста. От него се сипеше прах — сребристочерна диря, която се слягаше бавно по пода.

— Карлиньос!

Карлиньос Корта видя как племенничката му се спуска към него за прегръдка и отстъпи леко назад, но тя се блъсна в него, грабна го за крака и вдигна огромен облак прах, който се посипа по красивата ѝ рокля като сажди.

Рафа следваше Луна на две крачки разстояние. Размени няколко шеговити удара и престорени юмрука с малкия си брат.

— Дошъл си направо от повърхността?

Карлиньос вдигна шлема си за доказателство. Обшитият с емблеми космокостюм и острата, подобна на барут миризма на лунния прах го карат да изглежда като пират, нахлул неканен на официален коктейл. Той захвърли раницата, грабна една „Синя луна“ и я пресуши на един дъх.

— Да ти кажа, след като изкараш два часа на мотора, където ти се налага да пиеш собствената си пикня...

Рафа поклати глава, сякаш се чуди на смахнатия си брат.

— Този глупав мотор ще те убие някой ден. Може да не е днес, може да не е утре, но някой ден някое слънчево изригване ще те свари на повърхността, както си си на мотора — на пет часа разстояние от най-близкото обитаемо място. И ще ти изпържи. Бразилския. Задник.

Всяка дума бе съпроводена с бутване по рамото за по-голям ефект.

— А кога беше последният път, когато ти се качи на повърхността? — Карлиньос удари наужким брат си в стомаха. — Какво има тук? Корем. Не си никак във форма, ирмао. Трябва пак да започнеш да излизаш на повърхността. Ходиш на прекалено много заседания. Ние сме лунонавти, а не счетоводители.

Най-големите и най-малките от момчетата в семейство Корта обожаваха спортните занимания. Страстта на Карлиньос бе лунният велокрос. Той е пионерът на този екстремен спорт. Създал е мотоциклетите и специалните костюми. Оставил беше дири навсякъде из Апенините при Морето на дъждовете и беше дал началото на състезанието за издръжливост през Морето на яснотата. Спортът на Рафа бе от по-безопасния вид, а и се водеше на закрито — той притежаваше отбор по хандбал в ЛХЛ. Намираха се доста високо в класацията на Висшата лига. Рафа споделяше страстта си със своя девер, Джейдън Уен Сун — собственикът на „Сунските тигри“. Състезаваха се помежду си ожесточено, но спортсменски и с чувство за хумор.

— Ще останеш ли и след партито? — попита Рафа.

— Дал съм си отпуск.

Карлиньос бе прекарал последните три лунни месеца около Морето на спокойствието, зает да помага в добива на хелий.

— Включи се в играта. Трябва да видиш какво правим.

— Губите, доколкото разбрах — отговори Карлиньос. — Къде го нация Лунен бегач? Чух за хлапето от рода Асамоа. Добра работа. Ако Лукасиньо поиска да работи на повърхността, на драго сърце бих го взел.

— Това не влиза в плановете на Лукас.

Малко зад Карлиньос стоеше втори младеж, облечен в космокостюм — толкова тъмен, колкото Карлиньос беше светъл, с красиви скули и тесни очи като на хищник.

— Уегнър, ирмао — поздрави го Рафа.

Последва втора поредица от побутвания за добре дошъл. Уегнър, най-малкият брат, се усмихна с хитър блясък в очите.

Луна още се беше вкопчила в крака на чичо си Карлиньос, цялата омърляна и петносана с лунен прах.

— Дайте да ви видя! — възкликна Ариел, която тъкмо се приближаваше с антуража си. — Красавци такива!

Тя се наведе да ги целуне, но не ги докосна. Никакви петна по тази рокля.

Лукас пристигна с добре премерено закъснение. Поздрави Карлиньос любезно, но безразлично. После се обърна към Уегнър.

— Много обичам партита — всички тези далечни роднини, с които иначе нямаме възможност да се видим.

— Уегнър е тук като мой гост — каза Карлиньос.

— Разбира се — отвърна Лукас. — Моят дом е и ваш дом.

За момент, омразата между Уегнър и Лукас бе осезаема като поток електричество. След това Карлиньос хвана Уегнър за лакътя и го отведе нататък към партито.

— Луна, иди с мадриня Елис — заръча й Рафа.

— Хайде да те поизчистим — каза й мадринята, една полистанка със силно изразени черти и здраво, набито тяло, една глава по-ниско от лунородените поколения. От земните тела ставаха добри сурогатни майки. Семейство Корта не позволяваше на други, освен на бразилци да износват децата им. Тя хвана малката, омърляна Луна за ръка и я отведе далеч от разговорите на възрастните — да погледа за малко музикантите.

— Лукас, не тук — каза Рафа меко.

— Той не е от нашето семейство — отговори простишко Лукас.

Една ръка докосна опакото на дланта му. Аманда Сун бе застанала до него.

— Това беше грубо, дори като за теб — скастри го тя.

Аманда бе представителка на третото поколение — висока като коренячка-лунарианка, по-висока от съпруга си. Спътникът ѝ е жен: тъмночервен хексаграм на име Шеик. Традиция за рода Сун бе да избират за спътниците си аватари по модела на някой от хексаграмите от „Книгата на промените“.

— Защо? Това е истината — каза Лукас.

Обществото бе изненадано, когато Аманда Сун се премести от Палата на вечната светлина във все още недовършената Боа Виста — в ника не се посочваше такова нещо. Бракът бе от огромна тактическа важност за династиите. Приложена бе системата за баланс на властта, изготвени бяха клаузи в случай на евентуално анулиране. И въпреки това, Аманда Сун дойде в Боа Виста и сега живееше тук от вече седемнадесет години. Изглеждаше като част от мястото, също като спокойните фигури на оришите или бълбукащите поточета. Обществото — или поне онези части от него, които все още ги беше грижа — беше на мнение, че тя се старае да приспи вниманието им, докато чака да нанесе своя удар. Сун бяха сред първите заселници; те и Макензи се считаха за двата най-стари рода — за истинската лунна аристокрация. Бяха водили битка за господство с Народна Република Китай в продължение на над половин век — последните бяха решили, че ще използват Къщата на Сун за предно укрепление в завоюването на луната. Всички единодушно смятаха, че Сун никога не се женеха необмислено.

От пет години насам Лукас Корта живееше в апартамента си в Жоао де Деус.

Музиката — мек боса-джаз — изведнъж спря. Чашите замръзнаха посред път към устните. Разговорите замряха, думите заглъхнаха, целувките останаха неосъществени. Всеобщото внимание бе погълнато от дребната жена, която току-що беше излязла от една врата между огромните, безметежни статуи на оришите.

Адриана Корта бе пристигнала.

— Няма ли да тръгнат да те търсят?

Лукасиньо водеше Абена Маану Асамоа за ръката надалеч от оживлението, навътре по коридорите, осветени от ярките лампи в другите стаи — строителните ботове се нуждаеха от светлина — през новоиздълбани помещения и стаи, в които още отекуваха далечното бръмчене на екскаваторите.

— Има да си целуват ръцете и да държат речи цяла вечност. Имаме предостатъчно време.

Лукасиньо притегли Абена към себе си. Инфрачервените лампи смекчаваха ледения студ под повърхността — в естествени условия,

температурата тук не се повишаваше над минус двадесет градуса. Но си оставаше доста студено: дъхът им се вихреше като облачета във въздуха, а Абена потреперваше от време на време в коктейлната си рокля. Сърцето на луната е ледено.

— Та какво е това специално нещо, което искаш да ми дадеш?

Лукасиньо прокара ръка надолу по хълбока на Абена и спря на бедрото ѝ. Тя го отблъсна със смях.

— Коджо е прав — лошо момче си.

— Лошото е хубаво. Сериозно говоря. Хайде де — все пак сме лунни бегачи. — Другата му ръка погали значката на Дева Луна на Абена и пропълзва ловко като паяк нагоре към голата кожа на горната част на гърдата ѝ. — Живи сме. По-живи от всички други, който в момента се намират на тази скала.

— Лукасиньо, не.

— Аз спасих брат ти. Можеше да умре. Самият аз едва не умрях. Лекувах ме в барокамера. Бях в кома. Върнах се да спася Коджо. А не бях длъжен да го правя. Всеки отговаряше за себе си.

— Лукасиньо, ако продължаваш в този дух, ще развалиш всичко.

Той вдигна ръце в знак, че се предава.

— Та какво искаш да ми дадеш?

Абена разтвори пръстите на дясната си ръка. На дланта ѝ проблесна сребро — лъскав метален шип. В следващия миг, тя плесна силно с ръка по лявото ухо на Лукасиньо. Той нададе вик и притисна длан към неочакваната болка. По пръстите му се стече кръв.

— Какво ми направи? Джинджи, какво направи тя?

— *Намираме се извън обхвата на камерите на Боа Виста* — отговори Джинджи. — *Не мога да видя.*

— Дадох ти нещо за спомен от Коджо.

Можеше да бъде от червената светлина на лампите, но Лукасиньо зърна в очите на Абена пламъче, което не беше виждал досега. Не можеше да я познае.

— Знаеш ли какво се говори за теб? Че всеки твой пиърсинг ти е за спомен от някое разбито сърце. Е, с този е различно. Пиърсингът, който сложих на ухото ти, има силата да излекува сърцето. Той е обещание. Ако някога имаш нужда от помощта на рода Асамоа — когато наистина имаш нужда от нас, когато нямаш друга надежда,

когато се окажеш сам, гол и уязвим, като брат ми — изпрати ми обичта. И аз ще изпълня обещанието си.

— Болеше! — оплака се Лукасиньо.

— Значи ще го запомниш — каза Абена. На показалеца ѝ имаше капчица от неговата кръв. Тя вдигна пръст към устните си и я облиза — много бавно и много изискано.

* * *

Адриана Корта изглеждаше слаба и изящна като птичка сред високите си деца и още по-високите си внуци. Заради гравитацията на луната, лицата тук старееха почти незабележимо; кожата ѝ беше гладка, без бръчки, а фигурата ѝ бе все така изправена като струна, въпреки седемдесет и деветте ѝ години. Маниерите ѝ бяха изискани като на дебютантка. Все още беше председателка на Корта Хелио, въпреки че не бе напускала пределите на Боа Виста от месеци. За много от жителите на имението, обаче, тя си оставаше рядка гледка. Все пак, днес бе склонила да се появи — заради семейството. Поздрави децата си едно по едно — три целувки за Рафаел и Ариел. Две за Лукас и Карлиньос, една за Уегнър. Луна се откъсна от мадриня Елис и хукна към вово Адриана. Наоколо се разнесоха възклицания — ръчичките ѝ бяха оставили няколко петна от лунен прах по роклята, модел на Сеил Чапман. Адриана не носеше значка на Девата Луна, но през дивите си младежки години, тя бе изпила повече вакуум от всички лунни бегачи в Боа Виста, взети заедно.

Лукас вървеше зад рамото на майка си, докато тя напредваше по редицата от внуци, мадрини, око и гости. Имаше дума за всекиго. Особено специална бе кратката ѝ среща с Аманда Сун и Лусика Асамоа, кеджи-окото на Рафа.

— А къде е Лукасиньо? — попита Адриана Корта. — Трябва да видя героя на празненството.

Лукас осъзна, че синът му е изчезнал нанякъде. Преглътна гнева си.

— Ще го намеря, мамо.

Токиньо се опита да го свърже с Лукасиньо, но момчето не беше включено в мрежата. Адриана Корта цъкна неодобрително с език.

Нямаше как да спазят официалния протокол, ако не поздрави онзи, в чиято чест е устроено тържеството. Лукас отиде при музикантите — малък оркестър от китара, пиано, двоен бас и приглушени барабани.

— Можете ли да изсвирите „Aguas de Marco“?

— Разбира се.

Тази песен беше стандартна — класика в жанра си.

— Постарайте се да я изсвирите добре. Тя е любимата песен на майка ми.

Китаристът и пианистът си кимнаха и започнаха да отмерват тихо ритъма. „Водите на март“: една стара, очарователна песен, която Адриана Корта пееше на децата си, когато мадрините им ги довеждаха и ги слагаха да седнат на коляното ѝ или пък когато се надвесваше над люлките им. Мелодията бе жива и емоционална, а в текста се пееше за есенния дъжд, клонките и мъничките живи същества — за вселената, която може да се побере на дланта. От нея лъхаха едновременно щастие и саудаде. Мъжките и женските гласове се преплитаха и редуваха, като с лекота продължаваха мелодията на предишния певец; в мелодията им се усещаше жизненост и игривост. Лукас слушаше внимателно, погълнат от силни чувства. Дъхът му стана по-плитък, тялото му — по-напрегнато. В ъглите на очите му проблеснаха сълзи. Музиката винаги е била способна да го разчувства дълбоко — особено традиционната бразилска музика. Боса нова, бразилската попмузика. „Асансьорна“, не особено забележителна музика; обикновени, лековати мелодии. Мелодичен, скучен джаз. Според Лукас, онези, които говореха така, нямаха уши. Не слушаха. Не можеха да чуят саудаде — сладката болка, породена от преходността на всичко, което ни заобикаля; болка, която правеше всяко удоволствие два пъти по-силно. Не чуваха приглушеното отчаяние, не долавяха усещането, че отвъд красотата и спокойствието има нещо много, много тъжно.

Лукас хвърли поглед към майка си. Тя кимаше в такт с игривите обрати на ритъма; очите ѝ бяха притворени. Успял беше да я разсее от непристойното поведение на Лукасиньо. А с него самия щеше да се разправя после.

Водещата мелодия на песента се изпълняваше от два гласа, които сякаш се биеха с неподражаема елегантност — с думи, вместо с оръжия; ту се издигаха, ту се снишаваха. Китаристът и пианистката също бяха много талантиливи. Лукас никога не беше чувал тази

комбинация преди, но бе много доволен, че му се е удала такава възможност. Песента свърши. Лукас потисна бурните чувства в гърдите си и започна да аплодира силно и отчетливо.

— Браво! — извика.

Адриана се присъедини към оваците, а после и Рафа, Ариел, Карлиньо и Уегнър. Аплодисментите се разпростряха между гостите като вълни по езеро.

— Браво!

Пристигнаха още подноси с напитки — неловкият момент бе забравен и празненството продължаваше с пълна сила. Лукас се приближи към пианиста.

— Благодаря ви. Вие сте истински майстор на боса, господине. На майка ми ѝ хареса извънредно много. Бих искал да ви покана да дойдете, за да свирите и в собствения ми апартамент в Жоао де Деус.

— За нас би било чест, господин Корта.

— Не вие. Само ти. Скоро. Как се казваш?

— Хорхе. Хорхе Нардес.

Спътниците им размениха информацията им за контакт. А в следващия миг сервитьорката — новополучената с нортеанския акцент и подноса с напитки — замахна рязко към Рафаел Корта.

* * *

Грубата повърхност на новозарасналата рана на ухото на Лукасиньо ѝ харесваше. Подръпна съсирека от кръв, откъсна малко от него и остави няколко капки свежа кръв да се стекат надолу. Гледката я караше да овлажнява под балната си рокля на Хелена Барбър. Отново бяха свързани към мрежата на Боа Виста и Джинджи показва на Лукасиньо подаръка ѝ — остър шип от хром, извит като зъб на хищник, който минаваше през извивката в горната част на дясното му ухо. Изглеждаше добре. Секси. Но тя не му позволяваше дори да я прегърне през кръста.

Още преди да стигнат до прозореца и двамата усетиха, че нещо не е наред. Музиката бе секнала, разговорите — също, плискането на плувците в басейна под водопада бе замряло. Чуваха се викове и резки заповеди на португалски и глобо. Зеницата на каменното око на Шанго

се взираше отвисоко в градините на Боа Виста. Лукасиньо видя как охраната на семейството му заобикаля групите гости, за да ги защити. Музикантите и сервитьорите бяха застанали с ръце на главата. Охранителните дроне сканираха издълбаните каменни стени; лазерите им се спряха за миг на Лукасиньо и Абена.

— Какво става? — попита той.

Джинджи отговори в същия момент, в който лицето на Абена придоби изражение на дълбок шок:

— *Бе направен опит за покушение срещу Рафаел Корта.*

Острието на ножа бе притиснато плътно към гърлото на Марина Калзаге. Ако мръднеше, ако кажеше и една дума, ако само си поемеше дъх по-дълбоко, щеше да се вреже в плътта ѝ. Ножът бе остър до степен, която сигурно щеше да анестезира болката ѝ. Дори не би усетила как прорязва трахеята ѝ. Но ако искаше да оцелее, трябваше да се размърда. Трябваше да каже нещо.

Пръстите ѝ потупаха по столчето на празната чаша за коктейли, която бе оставила на подноса си с поставката нагоре.

— Мухата — прошепна тя.

Обикновените мухи не летяха по този начин. Марина Калзаге ги познаваше — за известно време работеше като мухоловец. На луната, някои насекоми — опрашващите видове или пък декоративните пеперуди като онези, които Асамоанците донесоха в Боа Виста — бяха позволени със закон. Мухите, осите и другите видове безполезни буболечки заплашваха крехкото равновесие в екосистемите на лунните градове, затова се изстребваха. Марина Калзаге бе убила около милион мухи, затова знаеше, че не летят по този начин — в права линия, сякаш нападат. Насекомото се беше устремило право към голата кожа под ъгъла на челюстта на Рафаел Корта. Тя бе замахнала с чашата, беше уловила мухата на милиметри от целта ѝ и беше притиснала съда към подноса. Затвор от чаша за картини. В същия момент един нож се бе стрелнал от скритата си магнитна ножница и се беше притиснал към гърлото ѝ. Дръжката му стискаше един от телохранителите на семейство Корта. Облечен беше в идеално скроен костюм с безупречно сгъната кърпичка в джоба на сакото. Но пак изглеждаше като главорез. Пак лъхаше на смърт.

Хейтор Перейра се наведе сковано, за да разгледа съдържанието на чашата отблизо. Като за първо поколение, той бе доста висок и широкоплещест. Един едър бивш морски пехотинец, който се взира съсредоточено в коктейлна чаша — щеше да е същинска карикатура, ако не бяха ножовете.

— Насекомо-убиец — обяви Хейтор. — АКА.

В следващия миг, Лусика Асамоа вече бе обградена от кръг остриета. Върховете им бяха на сантиметри от кожата ѝ. Луна нададе писък и се разплака, вкопчена в майка си. Рафаел се хвърли към телохранителите. Няколко костюмирани мъже го повалиха и го притиснаха към стената.

— За ваша собствена сигурност, сеньор — каза Хейтор. — Тя може да укрива биологични агенти.

— Това е дрон — прошепна Марина. — С чип.

Хейтор погледна мухата още по-отблизо. Продължаваше да жужи и се блъска в стъклото на чашата, но когато спря неподвижно за част от секундата, по крилата и телцето ѝ проблесна нещо като златист филигран.

— Пуснете я — гласът на Адриана Корта бе тих, но заповеднически и накара всички телохранители да трепнат. Хейтор кимна. Ножовете се прибраха обратно в ножниците. Лусика вдигна на ръце ридаещата Луна.

— И нея — заповяда Адриана.

Марина си пое дълбоко дъх, когато острието на ножа изчезна от гърлото ѝ, и осъзна, че не е вдишвала, откакто телохранителите я грабнаха за ръцете. Започна да трепери неудържимо.

— Лукасиньо! Къде е Лукасиньо? — крещеше Лукас.

— Вече можеш да ми го дадеш — каза Хейтор и постави длан върху чашата.

Извади импулсен пистолет от един малък кобур. Оръжието бе не по-голямо от палеца му — приличаше на играчка на фона на огромната му длан.

— Изключете спътниците си.

Спътниците из цяла Боа Виста започнаха да изчезват с кратко примигване. Марина също изключи Хети. Този мъничък, лек пистолет можеше да извади цялата мрежа на Боа Виста от строя. Не се видя и не

се чу нищо, но мъничката муха с чипа внезапно спря напред полет и умря.

Лукас Корта се наведе към ухото на началника на охраната и прошепна:

— Опитаха се да убият брат ми. Успели са да влязат в Боа Виста — в собствения ни дом, а после се опитаха да убият брат ми.

— Положението е под контрол, сеньор Корта.

— Положението е такова, че наемен убиец току-що успя да стигне на един стъклен милиметър разстояние от това да убие Рафа. Пред очите на хора от всеки един от Петте Дракона. Пред майка ни. Не мисля, че за такова положение може да се каже, че е „под контрол“.

— Ще анализираме оръжието. Ще разберем кой стои зад нападението.

— Това обаче не е достатъчно. Всеки момент може да се случи ново нападение. Искam цялото имение да бъде претърсено. Празненството свърши.

— Сеньори и сеньорини, имаме пробив в сигурността на имението — оповести Хейтор Перейра, — поради което трябва да претърсим мястото щателно. Налага се да ви помоля да си тръгнете. Моля, насочете се към трамвайната гара. Вече можете да включите спътниците си.

— Намерете сина ми! — заповяда Лукас на Перейра.

Приятелите на Лукасиньо се лутаха наоколо, объркани и изместени от центъра на вниманието. Лунното им бягане и героичната постъпка на Лукасиньо бяха забравени. Охраната на Боа Виста започна да изпраща гостите от градините до гарата. Други охранители придружиха представителите на семейство Корта до сградата на имението. Лукас Корта измери Марина Калзаге с поглед като заледено желязо. Тя все още трепереше.

— Как се казвате?

— Марина Калзаге.

— И работите за доставчиците на храна?

— Работя, каквото успея да намеря. Аз съм... бях инженер по автоматизация на производството.

— Вече работиш за Корта Хелио.

Лукас протегна длан към нея, и Марина я стисна.

— Говори с брат ми, Карлиньос. Семейство Корта ти е длъжник.

В следващия миг вече беше изчезнал. Все още изтръпнала от шока, Марина се опита да проумее какво се е случило. Родът Корта насмалко не заповяда да ѝ прережат гърлото, а сега работеше за тях. Но... това беше родът Корта. „Всичко ще бъде наред, Блейк“, мислеше си тя. „Ще мога да ти купя лекарства. Никога повече няма да ни мъчи жажда. И ще дишаме с пълни гърди.“

[1] Заболяване, причинено от честото вдишване на прах от кварц и отлагането му в белите дробове, което води до дихателна недостатъчност, туберкулоза и редица други усложнения. — Б.пр. ↑

[2] От „бактериофаги“ — вид вирусни частици, паразитиращи в бактериалните клетки. — Б.пр. ↑

[3] Опиоидни рецептори, чувствителни към конкретни опиоиди — главно бета-енкефалини и ендорфини. — Б.пр. ↑

[4] Зоната на мозъка, за която се счита, че първа реагира на физическа болка. — Б.пр. ↑

ДВЕ

Луна Корта, малката шпионка. Боа Виста изобилстваше от кътчета, където едно отегчено момиченце можеше да се скрие. Луна откри тунела за машините за поддръжка през една дълга сутрин, когато проследи един от почистващите ботове. Като всички малки лунарианчета, Луна се чувстваше привлечена от тунелите и тесните проходи. През тунела не можеше да мине възрастен човек и това беше много хубаво, защото скривалищата и тайните ѝ проходи трябваше да останат тайна. Шахтата ѝ беше отесняла от първия път, в който пропълзя в нея и разбра, че оттам може да види личната спалня на майка си — а ако затаеше дъх, можеше и да чуе какво се говори вътре. Луна се намести, свита зад окото на Ошоси — запушваше широката ноздра на статуята на божеството, ловеца и защитника.

— Опряха нож в гърлото ми.

Баща ѝ отговори нещо, която тя не успя да различи. Притисна се още по-близо до вентилационната решетка. Лъчи светлина, в които танцуваха пращинки, играеха по лицето ѝ.

— Опряха нож в гърлото ми, Рафа!

Луна видя как майка ѝ опира пръсти в шията си, сякаш си спомня острието на ножа.

— Просто мярка за сигурност.

— Щяха ли да ме убият, ако се беше стигнало дотам?

Луна отново се премести, за да може да вижда и двамата си родители през тясното прозорче. Баща ѝ седеше на леглото. Изглеждаше дребен, смачкан — духът и жизнеността му сякаш бяха помръкнали напълно.

— Защищаваха ни. Заподозрени бяха всички, които не са от рода Корта.

— Аманда Сун не е от рода Корта. Но не видях нож, опрян в нейното гърло.

— Мухата. Всички знаят, че вашият род използва биологични оръжия.

— „Нашият род.“

— Асамоанците.

— На партито имаше и други асамоанци. Абена Маану, например. И до нейното гърло не видях нож. „Нашият род“ или само някои от нас?

— Защо говориш така?

— Защото вашият род, Рафа, опря нож в гърлото ми. И не те чувам да казваш, че не биха го използвали.

— Никога не бих допуснал такова нещо.

— Ако майка ти беше заповядала, щеше ли да ги спреш?

— Аз съм бу-хведжанг на Корта Хелио.

— Не обиждай интелигентността ми, Рафа.

— Ядосан съм, че телохранителите ни опряха нож в гърлото ти. Ядосан съм, че беше една от заподозрените. Бесен съм — но знаеш какъв е животът в това имение.

— Да. Е, може би не искам да живея повече в това имение.

Луна видя как Рафа вдига глава.

— Зная как живеем в Твѐ. Мястото е много хубаво. Безопасно. С моя род, Рафа. Искам да заведе Луна там.

Луна си пое рязко дъх. Шахтата бе толкова тясна, че не можеше да притисне ръце към устата си, за да потисне звука. Можеше да са я чули. Но може би не — Боа Виста и без това бе непрекъснато изпълнена с въздишки и шепот.

Рафа се беше изправил на крака. Когато се ядосаше, той се приближаваше — толкова близо, че да можеш да усетиш дъха му. Достатъчно близо, че да може да се изплюе в лицето ти. Но Лусика не трепна.

— Никъде няма да водиш Луна.

— Тя не е в безопасност тук.

— Децата ми ще останат при мен.

— Твоите деца?

— Не прочете ли какво пише в ника? Или прекалено се беше разбързала да скочиш в леглото с наследника на богатството на Корта Хелио?

— Рафа. Не. Не говори така. Това е под нивото ти. Ти не си такъв.

Но гневът на Рафа вече се бе разпалил. Той беше неговият най-голям порок, обратната страна на монетата на характера му: когато беше в добро настроение, бе лесно да се смееш с него, да се заиграеш, да правиш любов. Но беше лесно и да го разгневиш.

— Знаеш ли какво? Може би твоят род е планирал...

— Рафа. Спри.

Лусика опря пръсти в устните на Рафа. Знаеше, че гневът му ще стихне също толкова бързо, колкото се е разбушувал.

— Никога, за нищо на света не бих участвала в заговор срещу теб — нито аз, нито *родът ми*, за да получа попечителство над Луна.

— Луна ще остане с мен.

— Да. Но аз няма.

— Не искам да си тръгваш. Тук е твоят дом. С мен. С Луна.

— Не съм в безопасност тук. Луна — също. Но ника не ми позволява да я взема. Ако само веднъж беше казал, че съжаляваш, задето телохранителите ти заплашиха живота ми, нещата може би щяха да бъдат различни. Ти беше разгневен. Но не съжаляваше.

Баща ѝ започна да говори на свой ред, но Луна не чуваше думите. Не чуваше нищо, освен шума на невидимия прилив — потокът от най-лошите неща на света, който я бе залял изведнъж. Майка ѝ си тръгваше. Гърдите ѝ се стегнаха болезнено. Ушите ѝ звъняха от ужасното, пронизително свистене — сякаш всичкият въздух и живот я напускаха и изчезваха завинаги. Луна се измъкна от тясното пространство и се спусна надолу по шахтата, далеч от скривалището, от което успя да чуе толкова много. Изцапала беше обувките си, а роклята на Пиер Карден се беше скъсала на ръба на остриите камъни.

Дъждът помете мъртвите пеперуди и ги повлече в потока си. Крилцата им образуваха лазурносин ръб по брега на басейните. Луна Корта седеше сред мъртвите тела.

— Ехо, какво става? — клекна Лусика Асамоа до дъщеря си.

— Пеперудите умряха.

— Те не живеят дълго. Само ден.

— Харесваха ми. Бяха красиви. Не е честно.

— Такива сме ги създали.

Лусика свали обувките си и седна на скалата до Луна. Потопи крака във водата и ги раздвижи леко. Сините крилца полепнаха по тъмните ѝ крака.

— Можете да ги направите така, че да живеят повече от ден — каза Луна.

— Можем, но с какво биха се хранили? Къде биха живели? Те са украса — като знамената за Фестивала на Ямса.

— Но всъщност не са просто украса — отговори момиченцето. — Живи са.

— Луна, какво се е случило с обувките ти? — попита Лусика. — И роклята?

Луна впери поглед в пеперудите, които бавно плуваха надолу по течението на потока.

— Ти си тръгваш.

— Защо мислиш така?

— Чух те, като го каза.

Лусика можеше да зададе толкова много въпроси, но от тях нямаше смисъл.

— Да. Връщам се в Твѐ, при семейството ми. Но само за известно време. Не завинаги.

— За колко дълго?

— Не зная, малката ми. Не повече, отколкото трябва.

— Но няма да ме вземеш с теб.

— Не. Бих дала всичко на света — дори собствения ми живот — за да можех... Но не мога.

— В безопасност ли съм, мамо?

Лусика прегърна плътно Луна и я целуна по косата.

— В безопасност си. Татко ти ще те пази. Той би обезглавил всеки, който се опита да те нарани. Но аз трябва да ида другаде, докато нещата се изяснят. Не искам да го правя и ще ми липсваш страшно много. Но татко ти ще се грижи за теб. Мадрина Елис — също. Тя няма да допусне да ти се случи нищо лошо.

Думите сякаш изгаряха гърлото на Лусика Асамоа. Мадрините — сурогатните майки. Наетите утробы, които се превръщаха в бавачки, после — в лели, макар и неофициално, а накрая ставаха част от семейството. Лусика разбираше защо са необходими на малките корпорации, които тепърва се издигаха — каквато е била тази на рода

Корта, които се трудеха да изградят бизнеса си и нямаха време да забременяват, да раждат и да се грижат за невръстни деца. Но не и за новото поколение. Кротките, винаги готови да помогнат мадрини не биваше да се превръщат в традиция. Ненавиждаше това, че мадриня Елис — висока жена с ясно изразени бразилски скули — бе износила и родила детето ѝ. Беше шокирана, когато Рафа постави сурогатното майчинство пред нея като вече решен въпрос: така правели всички от рода Корта. „Посей семето в мен и го остави да порасне; остави ме да го нося в себе си и да го родя“, бе му казала тя. „Нямам нужда от някоя от Мадоните на Зачатието, която да съедини един от твоите сперматозоиди с една от моите яйцеклетки и да провъзгласи: «Нека бъде живот.» Няма защо да гледам как гиноботите пъхат ембриона в гъвката, усмихната Елис и да я гледам как става по-голяма и понатежала с всеки изминал ден. Няма защо да разглеждам медицинските доклади, ултразвуковите изображения на утробата ѝ; няма защо да слушам ежедневните новини за това как напредва бременността ѝ. И няма защо да се заключвам в стаята ми, за да вия и да чупя предмети напосоки, докато разрязват Елис със скалпел. Аз трябваше да те родя, Луна. Трябваше да те дадат на мен. Моето усмихнато, изтощено, просълзено лице трябваше да е първото нещо, което виждаш в живота си. Трябваше да си асамоанка. Животът тече и бушува в нас, извира непрекъснато от телата ни. Силна и млада съм, плодовита съм, тялото ми е естествено и свежо, готово за дете. Но не това бил начинът, по който го правел родът Корта.

Обичам те, Луна, но не мога да обичам този начин.“

Лусика обви Луна в прегръдка и я залюля — колкото за нейно успокоение, толкова и за свое собствено. Една програмирана да убива мушица бе разрушила света ѝ. Това място вече не беше градина на боговете, не беше палат на водните стихии. Вече беше само тунел в скалата. Всяка от слънчевите земеделски градини на семейството ѝ, всеки град, фабрика и селище на луната представляваше просто пращинка — крехка колиба от камъни, изградена под небето от вакуум и смъртоносното слънце. Всички бяха в опасност, през цялото време. Нямаше къде да избягаш или дори къде да се скриеш.

— Баща ти, договорът и абсолютно всички останали може и да твърдят, че си от рода Корта, но ти си от рода Асамоа. Асамоанка си,

защото аз съм асамоанка — както и аз съм асамоанка, защото моята майка е асамоанка. Това е начинът, по който го прави нашият род.

Лукас Корта прокара ръка по заседателната маса и разпиля дигиталните документи.

— Нямам време за това. Откъде е дошла? Кой я е направил?

Хейтор Перейра наведе глава. Бе с една глава по-нисък и с едно десетилетие по-стар от всички около заседателната маса, с изключение на Адриана Корта и нейната управителка на финансите, Хелен де Брага — тъмната сила на Корта Хелио.

— Все още изследваме...

— Имаме най-добрия екип по научноизследователска и развойна дейност на цялата луна и пак не можете да ми отговорите?

— Взели са невероятно обстойни мерки да укрият всички възможни отличителни белези на дрона. Чиповете са обикновен модел, а и шаблонът на принтера е неразпознаваем.

— Значи не знаете.

— Все още не знаем.

Всички около масата чуха как гласът на Хейтор Перейра трепва.

— Не знаете кой я е направил, не знаете кой я е изпратил, не знаете как е пробила защитния периметър. Не знаете и дали някое от тези неща не се е прицелило точно тази секунда и в мен или пък брат ми, или пък — опазил ни Господ — в майка ми. Ти си началник на охраната, а не можеш да ми кажеш никое от тези неща?

Лукас впери поглед в него. По лицето на Хейтор премина нервнен тик.

— Взимаме всички възможни мерки, цялата охрана е на крак. Поставили сме под наблюдение всичко над размера на прашинка.

— Ами ако вече са тук? Дронът може да е чакал тук, вътре, от месеци. Сетихте ли се за тази възможност? Може да има още дузина, които тепърва чакат да се събудят. Или още сто. Необходимо им е да успеят само веднъж. Зная как действат модерните отрови. Карат те да чакаш. Карат те да се гърчиш от болка с часове, с ясното съзнание, че всеки поет дъх е по-плитък от предишния, че няма противоотрова, че те очаква сигурна смърт. Агонизираш дълго време, изправен очи в очи със собствения си край. И чак след това ти позволяват да умреш. И

зная, че някой се е опитал да използва една от тези отрови срещу брат ми. Това е, което аз знам. А сега ми кажи какво знаеш ти.

— Достатъчно, Лукас.

Адриана Корта седеше на челното място на заседателната маса. Столът ѝ бе празен от месеци и единствената следа от нея беше неин портрет в цял ръст, на който бе изобразена, облечена в космокостюм — Девата на Хелия — който сякаш обхващаше с поглед продължението на масата. Но непосредствената, смъртоносна заплаха, надвиснала над децата ѝ, я беше довела в заседателната зала. Рафа седеше отдясно на вдъхващата респект Адриана, а от лявата ѝ страна Ариел. Лукас пък седеше от дясната страна на брат си.

— Майко, ако началникът на охраната не може да гарантира нашата безопасност, кой би могъл?

— Хейтор служи вярно на семейството ни от по-дълго, отколкото ти си жив.

Властта в гласа ѝ бе неоспорима.

— Да, майко — наведе Лукас глава пред нея.

— Не е ли очевидно? — разнесе се гласът на Рафа в отекващата тишина.

— Очевидно ли е? — контрира Ариел.

— Имало ли е случай, в който виновникът да е бил друг? — Рафа се наведе над масата. Гневът му гореше като огън. — Боб Макензи така и не прости на мама. Той е като бавната отрова. Не днес, не утре, не тази година и даже не това десетилетие — но някоя година, някой ден. Макензи връщат всичко тройно. Сега нападат наследниците. Искат всичко, което си изградила, да рухне пред очите ти, мамо.

— Рафа... — започна Ариел.

— Кира Макензи — прекъсна я Рафа. — Тя беше на празненството. Претърсихте ли я, или просто ѝ махнахте с ръка да си ходи, защото е една от приятелките на Лукасиньо?

— Рафа, мислиш ли, че Макензи биха рискували да започнат открита война с нас? — попита Ариел и смукна дълбоко от електронната си цигара. — Наистина?

— Ако мислят, че могат да ни отнемат монопола — може би — отговори Лукас.

— Отново се започва, не виждате ли? — каза Рафа.

Преди осем години между Корта Хелио и Метали Макензи се беше разразила кратка война за територия. Екстракторите се срутваха и се превръщаха в безполезни купчини метал, влаковете биваха отвлечани заедно с ценните им товари, ботовете и ИИ-тата излизаха от строя под атаките на вражески програми. Лунонавтите се биеха с оръжие и с голи юмруци в тунелите на Маскелин и Янсен, както и в каменните морета на Спокойствието и Яснотата. Сто и двадесет жертви и щети на стойност милиони минибитове. В края на краищата, двата рода се съгласиха на арбитраж. Съдът на Клавиус отсъди в полза на Корта Хелио. Два месеца по-късно Ейдриън Макензи се омъжи за Джонатон Кайод, Орел на Луната и главен изпълнителен директор на Корпорацията за лунен напредък — собствениците на планетата.

— Достатъчно, Рафа — намеси се Адриана Корта. Гласът ѝ е тънък, но от него се излъчваше неоспорим авторитет. — Битката ни с Макензи се води чрез бизнеса ни и пак чрез него ще ги победим веднъж завинаги. Ние правим пари.

Адриана се изправи от стола; както изражението ѝ, така и тялото ѝ изглеждаха уморени и сковани. Децата и близките ѝ служители се поклониха и излязоха след нея от заседателната зала.

Карлиньос се изправи, сви пръстите на дясната си ръка и се поклати на майка си. Не беше обелил и дума на заседанието. Както винаги. Той бе в стихията си на полето, до екстракторите, рафиниращите машини и лунонавтите. Беше лунонавт и боец. Рафа го надминаваше със своето обаяние, Лукас можеше да го срази с логически аргументи, а Ариел можеше да го оплете в изкусната мрежа на красноречието си — но никой от тях не владееше суровата земя така, както той.

Лукас даде знак на Хейтор Перейра да остане за момент.

— Направи грешка — прошепна му. — Прекалено си стар. Вече не ставаш — и вече нямаш място тук.

Уегнър Корта чакаше в лобито пред заседателната зала. Адриана и спътниците ѝ го подминаха, без да го удостоят с поглед. След тях вървяха Лукас и Ариел. Ариел му кимна със сдържана усмивка. Карлиньос потупа брат си по гърба.

— Здравей, братко.

Липсата на Уегнър на заседателната зала на семейството бе явна.

— Искам да поговоря с Рафа — каза той.

— Разбира се. Искаш ли да се върнеш с мотора в Жоао?

— Имам други планове.

— Ще се видим после, Лобиньо.

— За какво искаш да говориш с мен? — попита Рафа.

Бе приседнал на долния клепач на дясното око на Оксала. Потокът на водопада плискаше лениво зад него.

— Мухата. Искам да я погледна отблизо.

Рафа се беше погрижил Уегнър да получава цялата информация, която се разисква на заседанията.

— Вече имаш всичко.

— С цялото ми уважение към Хейтор и отдела по изследователска и развойна дейност, аз мога да видя неща, които той не може.

Рафа знаеше, че животът на Уегнър е сложен — потаен живот, воден далеч от семейството — и че приносът му към Корта Хелио е сериозен, но и труден за забелязване. Сигурен беше, че той е забележително талантлив във фината инженерна работа. Понякога му завиждаше за двойствената природа — строгата прецизност и свободната изобретателност.

— Какви например?

— Ще ги позная, когато ги видя. Но все пак трябва да ги видя.

— Ще предам на Хейтор.

Сократ, спътникът на Рафа, вече бе изпратил уведомителна бележка за целта.

— Заповядах му и да не казва на Адриана.

— Благодаря.

Уегнър беше прекарал толкова много време в сенките на рода, че братята и сестрите му бяха развили специална социална гравитация около него — информираха го за новините и го включваха в дейността си, но и държаха да остане невидим, като черна дупка.

— Кога ще те видим пак наоколо, миудо? — попита Рафа.

Адриана се бе извърнала назад към него и го чакаше.

— Когато имам какво да ви кажа — отговори Уегнър. — Познаваш ме. Дишай дълбоко, Рафа.

— Дишай дълбоко, вълче.

— Ариел — извика Лукас след сестра си, която вече слизаше надолу по стълбището на Оксала. Тя се обърна. — Ще се връщаш ли вече?

— Имам работа в Меридиан.

— Да, посрещането на китайската търговска делегация. Не бих искал от теб да пропуснеш такова нещо.

— Обясних ти ясно как стоят нещата, още докато бяхме на партито.

— Става въпрос за семейството ни.

— О, хайде стига, Лукас.

Лукас се намръщи объркано и Ариел видя, че не разбира какво се опитва да му каже. Той искрено вярваше, че всяко негово действие се извършва в името на семейството — само и единствено на семейството.

— Ако бях на твое място, щях да го направя. Без дори да се замисля.

— За теб нещата са по-прости, Лукас. Хората следят кариерата ми с интерес. Репутацията ми трябва да бъде безупречна. Трябва да остана вън от всякакви подозрения.

— На луната никой не е вън от подозрение. Опитаха се да убият Рафа.

— Не. Не започвай.

— Може да не е бил някой от Макензи. Но все някой го е направил. Ние сме Корта Хелио: добри сме, но само в едно нещо. Добиваме хелий. Поддържахме светлините на Земята включени. Това е нашата сила, но и нашата слабост. АКА, Тайанг — те са навсякъде, правят всичко. Имат повече от едно нещо, на което да разчитат. Дори Метали Макензи разширяват обхвата на дейността си — и навлизат на нашия основен пазар. Ако се провалим в този бизнес, нямаме какво друго да ни спаси. Ще изгубим всичко. На луната няма място за загубили и победени. А и мама... Вече не е това, което беше.

Очите на Ариел отказаха да срещнат настоящия поглед на Лукас. Дори когато бяха деца, той печелеше всеки път, когато се състезаваха кой ще мигне пръв. Сега бе казал едва шест думи и тя нямаше друг избор, освен да го погледне в очите.

— Дори ти трябва да си забелязала — каза Лукас.

Ариел усети укора в думите му. Не беше присъствала на заседанията на Корта Хелио от месеци.

— Знам, че Рафа е поел обществените й ангажimenti.

— Рафа Корта. Златното момче. Ще докара бизнеса ни до фалит. Помогни ми, Ариел. Помогни на мен, а и на мама.

— Какво копеле си ти, Лукас.

— Не съм. Аз съм единственият й истински син в цялото имение. Имам нужда от информация, която да използвам срещу китайците, Ариел. Не много. Само колкото да имам малко предимство. Трябва да има нещо. Някаква нишка, за която да се захвана.

— Остави на мен.

Лукас се поклони и се обърна да си тръгне. На лицето му разцъфна усмивка.

Една светнала лампа означаваше, че вратата е заключена; две — че се отваря. Три означаваша, че трамваят потегля. Скалата потрепери леко, докато асинхронните двигатели издигаха вагона нагоре. Миг по-късно, трамваят вече беше изчезнал. От Боа Виста до гара Жоао де Деус имаше само пет километра. Рафа се сбогува с толкова много прегръдки, благопожелания — и да, дори сълзи — сякаш бяха на противоположните страни на планетата.

Лукас наблюдаваше несдържаните изблици на чувства на брат си с неудобство. Тъглчето на устата му потрепваше. Рафа имаше слабост към крайностите. От самото начало си беше такъв. Най-жестокият побойник, най-веселият зевзек — чаровникът, Златното момче; гневните му изблици бяха не по-малко стихийни от моментите му на щастие. Лукас бе израснал в сянката му: сдържан и прецизен като опасен, но прибран в кобура тейзър. Чувствата на Лукас бяха не по-малко бурни и дълбоки от тези на брат му. Но емоциите и емоционалността бяха различни неща. Едното беше като сценарий, а другото — като изпълнение. В сърцето на Лукас Корта имаше място за чувства, но това място бе тайно и лично — стая без прозорци, бяла и просторна. Бяла стая без сенки.

Рафа прегърна брат си. Жестът бе почти непристоен и накара Лукас да се чувства неудобно и да изпуфти леко от срам.

— Тя ще се върне.

Точно от типа общи приказки, каквито се очакват в такъв момент.

— Няма ми доверие.

Лукас не можеше да разбере откъде идва тази прекалена чувствителност. Затова си имаха брачни договори. Династиите не се градяха на основата на доверие и любов.

— Ако Луна е тук, ще се върне — каза той. — Тя разбира положението добре. Ще накарам Лукасиньо да остане тук, докато нещата с охраната се подобрят. Хич няма да му хареса. Но ще му се отрази добре — ще има срещу какво да се бунтува. Животът му е прекалено лесен.

Лукас потупа Рафа по гърба, сякаш искаше да го накара да се успокои. Да го преживее. И най-после да го пусне.

— Ще си върна Робсън.

Лукас потисна въздишката си на досада. „Пак ли.“ Когато Рафа не беше в настроение — независимо дали заради спорт, бизнес, социални търкания, или секс, имаше навик да се връща към неразрешения открай време въпрос на несправедливата си раздяла от сина си — първородното му дете. Бяха изминали три години, откакто Рейчъл Макензи се върна при семейството си и взе Робсън със себе си. Редица договори бяха нарушени — явно и умишлено. Адвокатите все още оспорваха положението, което на практика представляваше отвлечение и задържане в плен. Ариел бе договорила желязно споразумение за споделяне на родителските права, но всеки път, когато Робсън се качваше на трамвая, за да се върне в Кралицата на Юга и Огнището, току-що зарасналите рани на Рафа се отваряха и започваха да кървят отново. А в такива моменти дори Лукас не можеше да го успокои.

— Прави каквото сметнеш за необходимо.

Лукас уважаваше майка си във всяко едно отношение, с изключение на сляпото ѝ обожание към Рафа. Златният Рафа, наследникът на рода. Беше прекалено емоционален, прекалено открит и прекалено мекушав, за да ръководи компанията. Не от сърцето трябваше да идват решенията за съдбата на династията, която даваше светлина на Земята.

Лукас отново прегърна Рафа. Задачата му беше ясна. Трябваше да поеме контрола над Корта Хелио.

От Кралицата на Юга до Жоао де Деус имаше два скока. Рафа и телохранителите му чакаха в частната зона за пристигащите на гарата на БАЛТРАН. До този момент Рафа използваше само електронна охрана. Сега, обаче, охранителите му бяха от плът и кръв: двама мъже и една жена, застанали плътно до него, въоръжени и нащрек.

— *Капсулата е в тръбата* — осведоми го Сократ.

Зелена светлина. Вратите се отвориха. Едно момче се втурна към тях; кожата му бе кафява, а косата му — дълга и сплетена на расти. Сякаш се състоеше само от издължени ръце и крака. То се сблъска с Рафа, който се засмя, прегърна го и го вдигна високо.

— Здравей, здравей, здравей!

Зад момчето пристъпи една жена: висока, червенокоса, с бледа кожа и зеленоока като сина си. С невероятно изящни движения, тя се приближи към Рафа и му удари шамар през лицето. Ръцете на телохранителите се стрелнаха към дръжките на ножовете, прикрити под изкусно скроените им костюми.

— Имаме си влакове, нали знаеш?

Рафа избухна във висок, слънчев смях.

— Изглеждаш просто великолепно — каза той на съпругата си.

А тя наистина изглеждаше фантастично — особено за жена, която бе изтърпяла да прекоси луната, затворена в преустроен товарен вагон, като че ли е купчина руда. Гримът ѝ беше безупречен; всеки кичур, плитка и къдрица на прическата — също. И беше права. БАЛТРАН беше безнадеждно остарял, откакто прокараха високоскоростните железници — но въпреки че беше неудобен, той беше и много бърз. Представляваше балистична транспортна система. В условията на безвъздушие на луната, балистичните траектории можеха да бъдат изчислени с голяма точност. Един електромагнитен катапулт ускоряваше капсулата и я изстрелваше във въздуха. Гравитацията я притегляше обратно надолу. Поставеният на другия край на дъгата електромагнитен прихващач намаляваше скоростта ѝ постепенно, докато не кацне на повърхността. Свободното падане продължаваше около двадесет минути. Ако беше необходимо, пътуването се повтаряше. Капсулата можеше да бъде натоварена както с товар, така и с хора. Не беше приятно, но беше поносимо. Освен

това, беше удобно поради бързината си — и не прекалено ужасяващо, стига да не се замисляш твърде дълго по въпроса. Преди време Рафа обичаше да пътува така особено много, защото му харесваше секса по време на свободното падане.

— Искях да дойде навреме за мача. Щеше да го пропусне, ако беше дошъл с влак.

След това се обърна към момчето:

— Искаш ли да гледаш мача? „Мокос“ срещу „Тигрите“. Джейдън Сун мисли, че победата му е в кърпа вързана, но според мен ще накараме тигровата козина да се разхвърчи по целия стадион. Какво ще кажеш?

Робсън Корта беше на единадесет години. Видът му, присъствието му, великолепната му коса, красивото му лице, огромните зелени очи и начинът, по който устните му леко се разтвориха от въодушевление — всичко това изпълни сърцето на Рафа с такова удоволствие, че почти го заболя, но и с такова чувство на загуба, че му прилоша. Клекна, за да погледне сина си право в очите.

— Големият мач е днес. Какво ще кажеш, а?

— О, за Бога, Раф.

Рейчъл Макензи го знаеше, Рафа също знаеше; телохранителите им, че дори и самият Робсън — на всички им бе кристално ясно, че въпросът не е в мача по хандбал. Според условията на споразумението, Рафа имаше право на достъп до сина си по всяко време. Дори ако това означаваше да го подмятат с майка му като топка за хандбал по цялото продължение на луната. Ту хвърлят, ту хващат. Ту хвърлят, ту хващат.

— Може да говорим и пред него, ако желаеш — каза Рафа.

— Робо, миличък, би ли се върнал обратно в капсулата? Само за няколко минути.

Рейчъл изпрати едно от остриетата си с момчето. То се обърна и погледна отново към баща си. Убийствено зелени очи. Щеше да разбие много сърца, когато порасне. Вече бе успял да разбие едно.

— Робо — процеди Рафа с неприязън.

— Нямах нищо общо с това, което се случи на партито.

— „Това, което се случи на партито.“ Това, което се случи на партито, беше, че някой се опита да ми види сметката с помощта на муха, заредена с невротоксини. Щях да прекарам часове, потънал в

собствената си пот, пикня и лайна, докато най-последно се задуша до смърт.

— Много изискано, но не е в нашия стил. Макензи обичат да те гледат в лицето, докато те убиват. По-скоро попитай онези твои приятели, асамоанците. Отрова, насекоми-убийци — доста им отива.

— Искам да ми го върнеш.

— Условието на споразумението...

— Майната му на споразумението.

— Нека оставим този въпрос на адвокатите, Раф. Представа си нямаш за какво говориш.

— Не е в безопасност около теб. Ще се позова на клаузата за сигурността. Моля те, позволи му да се премести при мен.

— Не бил в безопасност около мен? — смехът на Рейчъл Макензи отекна като удар на железен инструмент в скала. — Да не си полудял? Раф, не ме интересува как ще те убият или дори дали ще те убият изобщо — но познавам луната и зная, че няма да се ограничат само до теб. Ще изтребят семейството до крак, Рафа. Да ти позволя да вземеш Робсън? Няма абсолютно никакъв начин. Той остава с мен. Макензи се грижат един за друг.

Тя се обърна към телохранителя си и заповядва:

— Подгответе БАЛТРАН за нов скок. Връщаме се в Огнището.

Рафа изрева нечленоразделно от гняв. Проблеснаха ножове, извадени от магнитни калъфи: остриетата на Макензи от едната страна, охранителите на Корта от другата.

— Знаеш ли, брат ти е прав — каза Рейчъл Макензи. — Тъп си като гъба. Искаш да започнеш война с нас, така ли? Спокойно, момчета.

Остриетата на Макензи отвориха капсулата. Докато вратата се затваряше, Рейчъл добави:

— Ето какво ще ти кажа: сестра ти ме плаши повече от теб. А и е доста повече мъж, отколкото си ти.

— *Капсулата е в асансьора — съобщи Сократ. — Магнитният катапулт се зарежда.*

Рафа заби силно юмрука си в бетона. От кокалчетата му бликна кръв.

— Знам, че беше ти! — изрева той. — Знам го! Искаш да го направиш председател на Корта Хелио!

На връщане в Меридиан Марина Калзаге си запази място до прозореца на горния етаж. Планини и кратери — огромни и прашни, и далеч не блестяха с величие, точно както беше очаквала. Изглежда една теленовела по канала за развлечения. Бе едновременно изпълнена с драматизъм и напълно безсмислена. Любов, предателство и съперничество сред планетарния елит. Тези точно негови представители бяха миньори, които добиват редки минерали. Предаването беше глупаво и монотонно, а актьорите бяха бездарни. Гледаше го, само защото може. Изпрати съобщение у дома:

„Мамо, Кеси: новини, новини, новини! НАМЕРИХ СИ РАБОТА! Истинска работа. В Корта Хелио. Лунонавтите. Петте дракона. Ще мога да ви изпращам много повече пари!“

Хети изпрати писмото, а Марина започна да разглежда предложенията в магазина на влака и да търси нов аватар за спътничката си. Сладките роботи с форма на маймунки бяха много симпатични, наистина, но и страшно клиширани. Божество с два меча. Механизирана вещица. Косатка-киборг. Да. Натисна копчето за купуване и обикновеният аватар на Хети се превърна в гъвкава, гладка фигура в черно и сребристо. Марина нададе тихичък писък от възторг. Парите те правят свободен. Погледна отново през прозореца към светлосивите планини и бразди, прошарени със следи от стъпки и гуми, и се опита да си представи как краката ѝ стъпват на повърхността, редом до Карлиньос Корта и лунонавтите му. Те изгребваха огромни кофи прах, пресяваха го, разпределяха го по видове, извличаха целия хелий-3 от него и изхвърляха остатъка. Тежка работа.

„Говори с Карлиньос“, беше ѝ заповядал Лукас Корта. Марина беше хукнала веднага. Обещанията, дадени след кризисен момент, имаха склонност да се забравят, ако човек не побърза да се възползва от тях. Карлиньос ѝ донесе чай и я заведе под купола на един от многото павилиони в Боа Виста, където да отговори на въпросите, които двамата с Уегнър искаха да ѝ зададат.

— Какво работиш?

— Висшето ми образование е в областта на комбинативната еволюционна биология в автоматизацията на производството.

Карлиньос Корта придобиваше едно характерно изражение, когато не бе успял да схване нищо: долната му устна увисваше, макар и само на милиметър, а между веждите му се образуваше мъничка отвесна бръчка. На Марина ѝ се струваше сладко. Но когато Уегнър се мръщеше по същия начин, това означаваше, че си е направил редица изводи от думите ѝ.

— Това означава производство, което се доближава до принципите на биологията — каза той.

— Да, това би бил най-простият начин да се обясни. Провеждах изследвания за доказване на теорията, че богатите на соларна енергия среди — като луната, например, са аналогични на земните фотосинтетични екосистеми на сушата — например прерийните поля, и че това може да доведе до разработка на нови производствени парадигми и да повиши производителността. Технологиата винаги ще има много общи точки с биологията.

— Интересно — отвърна Уегнър, като наклони глава, сякаш тежестта на идеята бе нарушила баланса му. „Това пък е твоето сладко изражение“, помисли си Марина.

— Имаш ли опит в работата на повърхността? — прекъсна го Карлиньос.

— Тук съм от осем седмици. Не съм виждала нищо, освен Меридиан отвътре.

Братята Корта още бяха по космокостюми. Светлоотражателните ленти проследяваха очертанията на мускулите им. Марина вдъхна аромата им — барутния мирис на луна, смесен с полъх на рециклирани телесни течности.

Лунна пот. Момчетата изглеждаха спокойно и небрежно, облечени в мръсните си скафандри с изкуствено налягане. Изпълваха я с болка и копнеж по същия начин, по който гледката на екипировка за сноуборд стягаше душата ѝ като в юмрук. Когато беше на Земята, приятелите ѝ ходеха да карат борд в Снокуолми и Мишън Ридж. Бяха като деца на снега. Веднъж предложиха да я вземат със себе си и да я научат, но тя трябваше да довърши доклада си в срок. Не беше невъзможно труден, но ѝ се опираше. Имаше нужда от време. Затова остана в апартамента, докато те товареха колата, и се разплака от самота, когато потеглиха. Предаде доклада си навреме, но завинаги щеше да си остане Момичето, Коего Пропусна Сноубординга. Така и

не ѝ предложиха втори път. Всеки път, когато мярваше маска, ръкавици или други принадлежности в магазините, които започваха да ѝ предлагат, щом паднеше първият сняг в планините, я обземаше болезнено желание и чувство за загуба. Някъде в безкрая, в някоя паралелна вселена, съществуваше Марина — сноубордистката; свежа и щастлива. Обшитите с шарени емблеми костюми и каските я викаха като далечния шепот на сняг. Отново ѝ се удаваше ценна възможност. „Не бъди Жената, Която Пропусна Луната“, каза си.

— Искам да работя на повърхността. Искам да изляза горе. Мога да се науча.

— Ще трябва да усвоиш цял набор от нови физически умения — предупреди я Уегнър.

— Аз ще те науча — предложи Карлиньос. — Яви се в мината на Корта Хелио в Жоао де Деус.

— Ще го направя.

Тя прошепна нечуто на Хети да ѝ намери място за отсядане наблизо.

— Научи португалски — заръча ѝ Карлиньос вместо сбогом.

Охраната тъкмо придружаваше групичките гости и сервитьори до гарата.

— И благодаря.

Марина се облегна на седалката си до прозореца. Работата, апартаментът, пълната промяна в живота ѝ — всичко това се бе отразило в един малък, почти недоловим детайл: когато включи екрана на чибата, монтиран в долния десен ъгъл на полезрението ѝ, установи, че цифрите на кислородомера ѝ са оцветени в златно. Дишаше за сметка на семейство Корта. Вече пресушаваше втория си коктейл, когато влакът спря на гарата на Меридиан и вратите се скачиха към шлюза. Изкачи се по ескалаторите до оглушителната, хаотична катедрала в центъра на квадрант Орион. Всички павилиони за чай и вода, всички магазини и бутици, всички улични сергии за храна и гишета за информация и услуги блестяха, отрупани с неща, които тя може да купи. След това си спомни за Блейк — високо горе, на покрива на града, как изкашля дробовете си късче по късче. Косатката Хети започна да наддава за необходимите лекарства във фармацевтичните компании и договори добра цена за един курс лечение с биофаги. Устойчивата на антибиотици туберкулоза бе

скорошна нашественичка от земята, която се бе промъкнала покрай строгата карантина и не след дълго бе успяла да се установи в тукашната среда — полепваше като бяла плесен по влажните, застояли горни етажи на квадрантите, сред бедняшките селища. Медицинският павилион ѝ принтира двайсет таблетки. Малки, бели таблетки.

Три минибита за експресния асансьор. Един минибит за ескалатора, с който се изкачи още по-нагоре, над плоските покриви, стълбищата и алеите на Запад, от 80-та до 90-та улица. Над 110-та не се качваше нищо механично. Пробяга остатъка от пътя нагоре към Байро Алто с дълги, неуморни земянски крачки, почти като скокове — успяваше да изкачи цели стълбища с едно движение. Ето го пикочопрекупвачът, ето я и Девата на Казан — все още без светлилки, неприветлива и изоставена. Ето го и балконът, от който беше наблюдавала със завист летящата жена.

Стаята беше празна. Всичко бе изчезнало: матраците, бутилките вода, парцалите и вехториите на Блейк. Пластмасовите лъжици и чинии бяха съвършено чисти, не се виждаше дори петънце мухъл или някоя прашинка. И най-малките частици стара кожа представляваха ценна органична тъкан.

Трябваше да е влязла в друга къща.

Блейк трябваше да се е преместил.

Трябваше да има някаква грешка.

Марина се облегна на рамката на вратата. Не можеше да си поеме въздух. Не можеше. Хети пренастрои параметрите на белите ѝ дробове.

— Дишай.

Но тя не трябваше да диша, не биваше да диша. Дишаше незаслужен въздух, а Блейк го нямаше.

— Какво се е случило? — изкрещя тя към завесата, спусната вместо врата, към празните прозорци на гъсто наредените стаички. Стълбите и коридорите на Байро Алто сякаш ѝ отговориха: „А ти къде беше?“

— Има видеозапис — каза Хети и го прожектира на Марина. Стаята пред очите ѝ се напълни с трупове. Забалийн и техните роботи. Роботите за органични отпадъци. Мярна един крак с глезен, изкълчен под странен ъгъл, който висеше от ръба на един матрак. Забалийнците го обкръжиха и го скриха от поглед. Записът бе заснет от една улична

камера, затова ъгълът беше лош, а картината — неясна. Забалийците се изправиха с по една тежка метална кутия във всяка ръка.

— Спри го, спри го! — изкрещя тя.

Хети прекъсна записа точно в мига, в който машините започнаха да покриват плътно вратата и прозореца с вакуумно фолио. Всяка люспичка кожа, до последната. Всяка капка кръв, до последната. Нямаше връщане назад. Блейк бе мъртъв, но на луната, смъртта не означаваше опрощаване на дълговете. Забалийците бяха събрали дълговете по сметките на Блейк, като бяха рециклирали всяка част от тялото му в полезна органична тъкан.

Да кашляш до премаляване, да слушаш скърцането и шумоленето на забалийските ботове пред вратата си и да чакаш кашлицата да утихне.

— Защо не направихте нещо? — изкрещя Марина към прозорците, като се облегна на вратата. — Можехте да направите нещо. Нямаше да ви коства толкова много. По няколко десетичника от всеки. Толкова ли не можахте да му ги дадете? Що за хора сте вие?

Празните врати, обърнатите гърбове, рамената, които се отдалечаваха забързано от нея — това беше единственият отговор, който получи. Такъв беше лунният народ.

Трамваят отказваше да му се подчини. Не помръдваше. Противопоставяше му се.

Никой и нищо не се беше противопоставяло на Лукасиньо Корта до този момент. За миг се вкамени от чисто възмущение. После пак заповяда на Джинджи да отвори вратата.

— *Достъпът забранен* — обясни Джинджи.

— Какво искаш да кажеш с това „забранен“?

— *Достъпът до трамвая е забранен за следния списък хора: Луна Корта, Лукасиньо Корта.*

Беше решил, че баща му се шегува, когато му каза, че вратите на Боа Виста се затварят за неопределено време. В името на сигурността на децата.

— Отмени забраната.

— *Не мога да го направя. Но мога да изпратя заявката ви на охраната. Желаете ли да ги уведомя?*

— Зарежи.

На Лукасиньо му беше допаднала идеята да се навърта из Боа Виста и Жоао де Деус за известно време. Да си поживее, както трябва — без да бърза да се връща в университета. После щеше да насмогне с групата. Тя беше тъкмо за това. Но сега се оказваше, че баща му го е сложил под ключ и той усети, че просто трябва да се измъкне. Започваше да усеща клаустрофобия. Боа Виста представляваше тунел под земята — стомахът на някакъв огромен звяр, който в момента го смилаше бавно. Вдигна юмрук да удари нахалната метална врата, но се спря. Изведнъж му хрумна една по-добра, направо гениална идея.

Карлиньос и Уегнър влизаха през шлюза, от който се излизаше на повърхността. Можеше да мине през него. А когато успееше, щеше да може да отиде, където си поиска. Абсолютно навсякъде. Някъде надалеч. Майната им на заключените врати и на семейната сигурност. Майната му на цялото семейство. С изключение на во, може би. Тя беше стара и вече не бе същата като преди, но огънят в очите ѝ все още гореше с неукротима жар, и Лукасиньо се възхищаваше на начина, по който привличаше вниманието — със същата лекота, с която дишаше. С изключение и на Карлиньос, въпреки че Лукасиньо все не се сещаше какво да му каже и как да изрази мнението, че според него го бива. От години се страхуваше, че чичо му го смята за задник. За децата не си струваше дори да се замисля. Колкото до останалите — да, майната им.

И особено на баща му.

Костюмите за спешни случаи не бяха проектирани за представители на третото поколение, и на Лукасиньо му отне пет минути борба, за да навлече един. Скафандърът не беше достатъчно голям, за да побере дрехите му, но това не беше голяма загуба. Можеше да си принтира нови в Жоао де Деус. Свали значката си на Девата Луна и я пхна в джоба на долния гащеризон. Костюмът за спешни случаи имаше закръглен силует, като на робот от някой стар научнофантастичен филм — яркооранжев и снабден с големи фенери. Все пак беше достатъчно широк, за да може Лукасиньо да се движи свободно вътре. Джинджи се свърза със системата на костюма и го включи. Когато стигнеше на повърхността, щеше да излезе от обхвата на мрежата. Закопчалките изщракаха. Костюмът се херметизира; чу се високо съскане, което постепенно утихна.

— Хайде да се поразходим — пое си дъх Лукасиньо.

Джинджи го поведе към външната врата. Лукасиньо си спомни последната такава врата, през която мина. Голи тела. Коляно до коляно. Голата Абена Асамоа срещу него. Потта, която се изпаряваше от съвършените извивки на гърдите ѝ, докато налягането спадаше. Един ден щеше да се добере до тях. Там някъде. Щеше да ги намери. Тя му ги дължеше. Беше му пустила кръв.

Не мислеше за втората камера — онази, в която бяха завършили лунното си бягане. Преплетените тела, които ту се свестяха за кратко, ту отново изпадаха в безсъзнание. Болка, червено, черно, болка. Писькът от херметизирането на помещението.

Външната врата се отвори с трясък.

Джинджи управляваше сервомоторите на твърдия скафандър и му помогна да се задвижи в бърз бяг. Охраната щеше да види, че една от вратите се е отворила и един от костюмите е изчезнал. Но нямаше да знаят кой го е взел, накъде е тръгнал и с каква скорост се движи. Щяха да разберат, но дотогава Лукасиньо щеше вече да е пристигнал, да го е свалил и да се е изгубил сред тълпите на Жоао де Деус.

„Не си чак толкова умен, тате.“

Лукасиньо слезе през входа в Жоао де Деус, качи се на асансьора и продължи надолу, към центъра на града. Костюмът щеше да влезе в орбита и да се върне обратно в Боа Виста, задвижван от собствената си мощност. Скафандрите за спешни случаи бяха прекалено ценни, за да ги зарязват да се търкалят из Морето на изобилието. Един ден, нечий живот можеше да зависи от тях. Беше почти толкова трудно да забодне значката през дебелата материя, колкото му беше да навлече тесния костюм. Нарушил бе целостта му. Надяваше се, че от тях няма да зависи нечий живот. Особено не и неговият. Не: това беше последният път, в който Лукасиньо Корта щеше да стъпи на повърхността.

Жоао де Деус беше полузавършен град. Голи скали и ниски щурцове, тесни проспекти и квадранти. Зарешетените врати се тресяха и трепереха. Лъчите светлина примигваха несигурно. Миришеше на нечистотии, пот и изкуствени системи за поддръжка на околната среда, които изнемогваха на натоварването. Водата имаше вкус на батерии. Претърпано беше със забързани хора. Винаги се намираше някой, който да се изпречи точно на пътя ти. Лакти, спарен дъх и ята спътници, които се носят навсякъде. Всички табели, имена, обяви и

графити бяха написани на португалски. Жоао де Деус беше като Хелийград — новопостроено селище, Дивият Запад на луната. Град на фабриките. Поради което Лукасиньо не смяташе да остава тук задълго.

— Ако беше на мястото на баща ми, какво щеше да направиш?
— попита той Джинджи.

— *Щях да замразя паричните суми в сметките ви.*

И така, Лукасиньо се насочи към гарата, вместо към магазина за принтиране на дрехи. Гащеризоните, които се носеха под скафандрите, бяха допустимо облекло за Жоао де Деус — дори обикновено. Докато минаваше през Главната гара на Меридиан, за да се качи на главния ескалатор за нагоре, към проспект Гагарин, поне двадесет души се обърнаха след него. Май трябваше да се отърве от този гащеризон — макар и да му стоеше добре. Щеше ли да успее да убеди околните, че това е просто някаква нова мода? Стилът на 50-те години от двадесети век му беше омръзнал от цял лунен месец насам. Шик за лунонавти. Време беше за гащеризони в стил „прост работник“ — толкова пряма и толкова съвременна идея. Походката му стана по-самоуверена. Водеше с таза си, с чатала. Нафукано. Чувстваше се добре. Бе постигнал целта си. Боа Виста не бе способна да го удържи — нито пък семейството му. Беше успял да избяга — благодарение на собствените си хитрост и хладнокръвие. Защото беше свободен. И се беше завърнал в цялото си великолепие. Всъщност бе постигнал не само една цел, а направо всичките си цели. Лукасиньо се чувстваше повече от добре; чувстваше се превъзходно.

Сервитьорът не можеше да спре да го зяпа, докато си поръчваше електронна цигара и ментов чай и се изтягаше в стола на кафенето. Дали беше от гащеризона, или от стегнатата фигура под него? Лукасиньо изпъна гръб, за да стегне коремните си мускули, и разтвори крака, за да покаже по-ясно добре оформените си бедра. Обичаше да го гледат. „Аз съм едно богато хлапе в гащеризон за космостюм“, мислеше си. „Изглеждам страхотно, но вие не можете да си позволите дори да ме докоснете.“

Лукасиньо включи цигарата и вдиша. Тетрахидроканабинолът се завихри в студени огърлици от дим около шията му. Усети как нещо вътре в него сякаш се отпуска — сякаш тялото му се усмихва. Посрбна чай от чашата си и заповяда на Джинджи да прожектира каталога на Бой дьо ла Бой на лещата му. Докато приключи с избора си

на гардероб, вече беше солидно напушен. Изпрати поръчката си на един принтер. Тя обаче бе незабавно отхвърлена.

„Неуспешно плащане.“

Лукасиньо моментално дойде на себе си. Изтрезняването му бе бързо и болезнено, като че ли някой го беше зашлевил.

— *Сметката ви е замразена* — осведоми го Джинджи.

В стомаха на Лукасиньо сякаш се отвори болезнена яма, пълна с остри зъбчати колела. Огледа се наоколо, за да види дали някой е забелязал трепването и тихия му вик. Покрай него профучаваха мотори, а гъстите тълпи по проспект Гагарин продължаваха забързания си ход. Никой не беше разбрал, че само за миг се е превърнал от Дракон в просяк. Нямаше пари — никакви пари. Никога досега не му се беше случвало да остане без пари. Не знаеше какво да прави без пари.

Пръстите на Лукасиньо напипаха пиърсинга, с който Абена Асамоа прониза ухото му. „Ако някога имаш нужда от помощта на рода Асамоа — когато наистина имаш нужда от нас, когато нямаш друга надежда, когато се окажеш сам, гол и уязвим, като брат ми...“ Той завъртя обещата и се наслади на слабата болка от недозарасналата рана. Не. Още не беше толкова отчаян. Та той беше Лукасиньо Корта; беше чаровен, привлекателен, неустоим. Можеше да си послужи с тези качества.

Четири цифри, които чибът му показваше, бяха огромни и ярки. Те представляваха целия свят: вода, въздух, въглерод, информация. Не можеха да го лишат от Четирите Основи. Само хората, които трябваше да работят за прехраната си, бяха длъжни да си плащат за въздуха и информацията. За всички членове на семейство Корта, този въпрос беше вече уреден. Можеше да диша и да пие; беше свързан към мрежата и разполагаше със съответното количество въглерод. Това беше основата, върху която щеше да изгради плана си за по-нататък. Не можеше да отиде в апартамента си. Охранителите на баща му сигурно вече бяха там. Но имаше приятели и амори; имаше места, на които можеше да отиде. Имаше нужда от дрехи и подслон.

Трябваше да се покрие. Да. Наистина. Баща му можеше да го проследи чрез мрежата. Затова трябваше да се отърве от Джинджи. От тази мисъл, коремът и топките на Лукасиньо се свиха от страх. Извън мрежата, откъснат от света. Поколеба се да прошепне думите, с които

да заповяда на Джинджи да се изключи. Това беше равнозначно на социална смърт. Не — сега означаваше да оцелее. Баща му можеше вече да е открил местонахождението му заради онова отхвърлено плащане. Наетите от него охранители можеше вече да са на път към него.

Трябваше да си плати за цигарата и чая.

Не, не трябваше. Също както беше направил в Боа Виста, можеше просто да си тръгне. Какво можеше да му направи келнерът? Да го намушка с нож? Да повика хора, които да го спрат? Той беше член на семейство Корта, все пак. Докоснеш ли един от тях с пръст, всички се спускат да ти отмъстят. На луната нямаше престъпления — кражбата и убийствата не съществуваха като понятия. Имаше само договори и споразумения.

Лукасиньо стана полека от стола и се запъти нехайно към проспект Гагарин. Въпреки че беше облечен в яркорозовия гащеризон, успя лесно да изчезне в тълпата от хора, превозни средства и ботове. Още няколко крачки и вече бе навлязъл в подслона на няколко дървета отстрани на улицата. „Не се обръщай“, повтаряше си. „За нищо на света не се обръщай назад.“ Докато вървеше, изключи функциите и режимите на Джинджи един по един, прекъсна редица връзки и спря няколко програми, докато накрая не остана само един безличен аватар, който се носеше над лявото му рамо. Хората ставаха подозрителни, ако не виждат аватар на лещите си.

Стените на квадрант Орион се издигаха от двете му страни: етаж след етаж, ниво след ниво, обсипани със светлини и неонов лампи, които изписваха думи на латиница, кирилица и с китайски йероглифи. Когато изключи Джинджи, от периферното му зрение беше изчезнал един цял пласт реклами, но много физически екрани и сладки аниме герои продължаваха да блестят в очите му. Сам в Меридиан, без минибит в сметката си. Като бедняците. Само че той имаше приятели, които живеяха там горе — сред светлините, между стените на този свят. Значи всъщност не беше като бедняците. Майната им на бедняците. Трябваше да се размърда.

Цялата луна вече беше влюбена в Ариел, когато пристигна на приема в чест на китайската търговска делегация. КЛН беше наела

една открита, живописна площ на осемнадесетия етаж на Ротондата — централната ос, където се събираха петте проспекта на квадрант Водолей. Гледката се простираше на километри. Отвесните градини се полюляваха като завеси от увивни храсти над откритите сводове. Отвъд тях проблясваха светлините, които се носеха из празното пространство на бездната.

Ариел бе облякла коктейлна рокля на Сеил Чапман. Всеки чифт очи се впери в нея. Всеки искаше да се доближи. Чуваше ги как си шепнат. Виждаше как главите им се навеждат една към друга. За Ариел вниманието бе като кислород. Смукна дълбоко от дългата си титанова цигара и се отпрати навътре в гъмжилото.

Гостите от Петте Дракона: Яо Асамоа от Златното столче; срамежливият, затворен Алексей Воронцов; Верити Макензи, която бе прегърнала една красива, домашна ангорска фретка — жива, истинска. Много от гостите се спираха да се радват и възхищават на елегантната животинка. Уей-Лин Сун, който обикаляше и се държеше на възможно най-голямо разстояние от китайците.

Китайските пратеници — до един мъже — жестикулираха тромаво и пресилено. Не си правеха труда да се приспособяват към лунната гравитация. Нямаха намерения да остават толкова дълго. Кланяха се на Ариел, усмихваха ѝ се и разтърсваха ръката ѝ — нямаха представа коя е, но долавяха, че е уважавана и видна фигура. Долната част на корема ѝ се сви от сладострастно въодушевление. Тя бе шпионинът в рокля на Сеил Чапман.

Следваха служителите на КЛН — управителите на дружеството, финансовите директори, адвокатите и съдиите.

Съдия Нагаи Риеко, която бе застанала в другия край на залата, кимна леко към Орела на Луната.

— *Говорила съм за теб с Орела* — каза ѝ тя чрез спътничката си. — *Той одобрява.*

Ариел вдигна коктейлната си чаша в отговор. Добре дошла в Павилиона на Белия заек.

А ето го и Орелът на Луната. Джонатон Кайод, главен изпълнителен директор на КЛН; на теория крал, папа и император, но в действителност просто фигурант — една яркоцветна птица в клетка. Неговият спътник бе самият лунен орел. Само той имаше правото да използва този аватар. До рамото му бе застанал окото му — Ейдриън

Макензи, който, както винаги, внимаваше да е с една степен по-нагизден от разкошния Орел. Аватарът на спътника му имаше формата на гарван.

— Прочутата Ариел Корта — каза Орелът на Луната.

Беше едър за човек, роден на земята — огромен игбо от град Лагос. Не отстъпваше по ръст дори на лунарианците от второ поколение.

— Надявам се, че нямате намерение да започнете битка тук?

— В тази рокля ли? — попита Ариел закачливо, но все пак обърна празната чаша от коктейла си с дъното нагоре — знак, който означаваше, че би се била с всеки на това празненство.

Орелът на Луната не познаваше значението на този жест, но съпругът му, който бе австралиец, бе схванал шегата. Усмивката му беше тънка и студена.

— Разпознах те в Целебдак — прошепна Орелът и хвърли поглед към омота си. — С него си устройваме малки състезания понякога. Помагат ни да запазим здравия си разсъдък. Но той никак не умее да губи.

— Дори ако е на луната, едно момиче може да бъде забелязано само ако си свали дрехите.

Орелът на Луната се засмя гърлено. Смехът му беше невероятно силен и дълбок. Цялото помещение замръзна за миг, докато малките вълнички веселие не се разпростряха сред тълпата и гостите не започнаха да се смеят — само защото бяха чули по-важни от тях хора да се смеят.

— Напълно вярно, уви... Напълно вярно, наистина!

Той плесна Ейдриън Макензи в ребрата на шегата. Ейдриън трепна и потисна неприязънта си. Според слуховете, напоследък той се опитваше да накара Орела на Луната да заеме по-силна, по-политически натоварена и по-отговорна позиция и същевременно да бръкне по-дълбоко в джоба на Метали Макензи.

— Семейството ти притежава много добър усет за публични изяви. Окончателният ти удар в съда, както беше само по бельо, бе наистина забележително зрелище. Племенникът ти пък спаси онова момче от рода Асамоа по време на лунното бягане. А и брат ти — е, той наистина умее да скандализира околните. Наистина.

— Явно сме утежили една заплаха за сигурността на семейството с друга — каза Ариел и издиша спирала от дим нагоре към лампите.

Джонатон Кайод затвори единия си клепач с пръст.

— Окоето на Орела — пошегува се той.

След това поведе Ариел към завесите от хибискус и двамата излязоха на балкона отвън. На Ейдриън Макензи му стигна един поглед, за да разбере, че трябва да остане вътре. Балконът беше висок и ветровит заради въздушните течения, които се издигаха от долните нива. Светлината бавно се стопяваше и настъпваше залезът — коси, златисти лъчи, пурпурни сенки и индигова мъгла, която се изпаряваше бавно нагоре изпод тях. Цели райони на града оживяха, отрупани със светлини, които блещукаха сред прашното небе. Джонатон Кайод прошепна дълбоко и прочувствено:

— С голямо удоволствие ще те приема в редиците на съвета си.

— За мен е чест.

— По мое лично мнение е крайно време родът Корта да изтупа праха от ботушите си и да заеме достойно място в политическото ни общество. Думата „политика“ не е мръсна дума. Но сме обезпокоени от опита за покушение. Напомня на някакъв ужасен отзвук от шестдесетте години. Дуели, вендети и наемни убийци — оставили сме всичко това в миналото. Орелът, разбира се, няма властта да се намеси в този въпрос, но мога да отправям съвети и предупреждения. Би било много жалко, ако възможностите, които се откриват пред рода ви, бъдат провалени от поведението на едно малцинство от войнствено настроени братя.

Орелът на Луната наведе глава. Ариел Корта сви пръсти. Аудиенцията беше приключила. Джонатон Кайод се провря обратно през хибискусовата завеса. Няколко листенца изпъстриха рамената на агбадата му. Ейдриън Макензи го хвана под ръка.

Ариел остана на балкона и се облегна на каменния парапет. Лампичките на прелитащите дроне и педикоптьри, проблясващите летателни машини, мънистената броеница на асансьорите и кабинковите лифтове: чувстваше се, сякаш е потънала в море от светлина, в което може да диша така леко, както рибите — под водата. Издиша ред димни клъбца, подобни на миниатюрни слънца.

Смукна отново от дългата цигара и се замисли за краткия разговор. Разбрала беше две неща. Първо — КЛН знаеха за опита за покушение и за убеждението на Рафа, че според него то е било плод на старата вражда на родовете Макензи и Корта. И второ — Орелът на Луната не беше изключил записващите си устройства и беше оставил спътниците им да слушат диалога им — за всичко имаше доказателства. От нея се очакваше да предаде съдържанието на разговора им в Боа Виста, заедно с всички заплахи и обещания. „Сега сме крале на хелия, но можем да станем крале на луната — стига да започнем да се държим като крале, а не като диви бандейрантес.“ Орелът на Луната я беше натоварил със задачата да обуздае буйния си брат.

Празненството я зовеше и тя знаеше, че ще прекара вечерта в смели, волни флиртове, но преди това ѝ оставаше да свърши още нещо — нещо, свързано със семейните дела на рода Корта. На бандейрантес. Тя наклони глава към мъжа, който бе прекарал цялата вечер, спотаен на границата на полезрението ѝ. Той излезе на балкона и застана безмълвно до нея за момент, загледан в непрестанното движение пред тях.

— Ан Шьоинг — каза той, без да я поглежда или да издава по какъвто и да е начин, че я е забелязал.

След което изчезна.

Ан беше чиновник от среден ранг в Корпорацията за лунен напредък, облечен в костюм, който човек с неговата заплата трудно можеше да си позволи, и беше наел адвокат за изготвяне на ника, който също едва се вместваше във финансовите му възможности — само и само да може да се омъжи за момчето от рода Сун, което обичаше с цялото си щедро, слабо сърце.

— Лукас — промърмори Ариел на Бейжафлор. Брат ѝ се включи на линия незабавно. Беше очаквал това обаждане цяла вечер.

— Ан Шьоинг — каза Ариел.

— Благодаря.

— И не ме моли за повече услуги, Лукас — добави Ариел, след което прекъсна връзката.

Изправи гръб и се отърси от натрупаните през деня напрежение и скованост. Увереността бе най-привлекателното от всички

украшения. А великолепните скъпоценности, с които властта я обкичваше, ѝ отиваха. Много ѝ отиваха.

Движение и шум около вратата. Една фигура, облечена в розово, се беше появила зад ботовете и непоклатимите живи телохранители. Настояване, неприязън, надежда. Молби. Китайците насочиха погледи към сцената.

— Сеньора Корта? — обърна се към нея една прислужничка, която се беше озовала незабелязано до нея. Гласът ѝ прозвуча неочаквано в ухото ѝ. Това и се очакваше от прислужниците — да се появяват дискретно. Значката с орел, забодена в горната част на роклята ѝ — модел на Сузи Перет, — подсказваше за кого работи.

— Познавате ли господин на име Лукас Корта-младши?

— Той е племенникът ми.

— Би искал да разговаря с вас. Навън, ако е възможно. Не е облечен подходящо за събитието.

Младежът в розово я разпозна. Ариел не можеше да различи каква точно беше тази дреха — май гащеризон за космокостюм? Но едрата фигура и красивото лице бяха несъмнени. Нямаше как да не познае неустоимите скули и широката усмивка, която с лекота разтапяше всяко сърце.

— Тиа — обърна се той към нея на португалски. — Избягах от Боа Виста. Може ли да остана у вас?

В малката, неупотребявана кухня на Ариел ги очакваха ментов чай и сладкиш.

— Опекох го за теб — каза Лукасиньо. — В знак на благодарност. За хамака.

Апартаментът на Ариел беше много малък. Стигаше за един човек. Тя бе заръчала на Лукасиньо да отиде и да я изчака там, докато мине приемът. Пред принтера го очакваше нов хамак. Когато тя се върна, той вече се беше проснал в него, потънал в дълбок сън с отворена уста и разперени крайници под портретната снимка на Довима, дело на фотографа Ричард Ейвдън, окачена на стената. Тази снимка беше единствената украса в апартамента: бледо лице, меки, тъмни очи и нежно очертани устни, тъмни ноздри.

— Няма да кажеш на татко, нали? — попита я Лукасиньо.

— Лукас ще разбере и сам — отговори Ариел. Взе си парче от сладкиша — лимонов, лек като перце. — Може и вече да знае. Ще ме попита.

— А ти какво ще му отговориш?

— Брат ми ми е длъжник.

Лукас сигурно беше останал буден цяла нощ, за да моли съюзниците си за помощ, да се възползва от онези, които му дължаха услуги, и да вдига на крак всичките си агенти — както живите, така и механичните си шпиони — долу на Земята. Щеше да впрегне всичките си ресурси срещу Ан Шьоинг, но най-смъртоносен от всички тях беше острият му като бръснач ум, който нямаше да си позволи и миг почивка, преди да получи онова, което желаше. Ариел почти съжаляваше горкия човечец. Лукас щеше да оплете примката си бързо, неочаквано и безупречно — китаецът нямаше да успее да се измъкне за нищо на света. „Така че мога да говоря, каквото си искам“, помисли си тя. Този път. Но и тя не беше чиста. Току-що се беше присъединила към Павилиона на Белия заек, а вече беше издала поверителна информация — пред очите на самия Орел на Луната. Лукас никога не беше гледал с одобрение на живота и кариерата на Ариел далеч от семейството. Сега обаче беше предала оказаното ѝ доверие, за да му даде предимство в целите му. Нямаше да го използва веднага или дори в скоро време. Но щеше да се опре на него един ден, когато имаше най-голяма нужда от това. В името на семейството. Винаги в името на семейството.

— Този сладкиш... — Ариел отхапа още едно парченце. — Къде си се научил да готвиш така?

— Където всички се учат на всичко — в мрежата — отговори Лукасиньо и плъзна чинията със сладкиша към Ариел, за да може да го разгледа по-добре. — Бива ме в печенето.

— Така е.

— Беше малко трудничко, защото нямаш много неща в кухнята си. Всъщност имаш само вода и джин.

— Да не поръча да ти го доставят?

— Не, само продуктите. Нещата, които не можех да принтирам — яйца, например.

— Значи умееш и да разтребваш.

Той се ухили с явно, непресторено удоволствие.

— Ариел, може ли да остана?

Ариел си го представи като постоянно присъствие в апартамента ѝ — ярко, шеговито и непредсказуемо присъствие сред голите бели стени, стерилните повърхности, бутилките специален джин, които си поръчваше, машината ѝ за вода и бледото лице на отдавна мъртвия супермодел от петдесетте години, отпуснато със затворени очи и полуотворени устни. Нещо сладко и мило.

— Той не ми дължи чак толкова много.

Лукасиньо сви рамене.

— Ясно. Разбирам те.

— Къде ще отидеш?

— При приятели. Момичета. Момчета. Групата ми от университета.

— Почакай — Ариел отиде до стаята си и взе от чантата си няколко хартийки. — Ще ти потрябват.

Лукасиньо се намръщи объркано към букетчето от сиви листчета в ръката си.

— Това да не са...?

— Да, пари са.

— Еха.

— Кеш. Баща ти е замразил паричните суми по сметката ти.

— Никога преди не бях... Еха. Миришат странно. На люто, като че ли. Малко като пипер. От какво са направени?

— Хартия.

— Тоест...

— Тъканен фибър, ако това ти говори нещо. И да, употребата им не е официално разрешена от КЛН, но с тяхна помощ ще си набавиш каквото ти трябва, а след това — и каквото искаш.

— Откъде си ги взела?

— Някои от клиентите ми намират много изобретателни начини да плащат сметките си. Опитай се да не похарчиш всичко наведнъж.

— Как се използват?

— Можеш да броиш, нали?

— Направих ти сладкиш. Мога да броя. И да събирам. И да изваждам.

— Естествено, че можеш. Стотици, петдесетици, десетки и петици. Така се използват.

— Благодаря, Ариел.

И пак — онази огромна, неустоима усмивка. Ариел се почувства сякаш отново е на седемнадесет и примигва срещу ослепителната светлина на широкия свят като птиче, току-що излязло изпод крилото на майка си. Университетът във Фарсайт току-що беше открил първия си випуск в Меридиан и Ариел Корта бе първото име в студентската група. Фарсайт беше като селце, пълно с учени, Жоао де Деус беше мръсен миньорски град, а Боа Виста — не много повече от обикновена пещера. А Меридиан беше цветен, бляскав и оживен град — дом на най-добрите правни специалисти на луната. Качила се беше на БАЛТРАН. Нямаше търпение да избяга колкото може по-далеч от Корта Хелио. Избяга далеч и остана далеч. Лукас нямаше да позволи това да се случи и със сина му. Бъдещето на Лукасиньо беше подредено ясно като игралната дъска на някоя бордова игра: място в заседателния съвет на Боа Виста, работа за семейството, подходяща за човек с неговите силни и слаби страни. Къде щеше да се намери място в този свят за сладкиши, опечени с любов? Там, където вирееше и страстта на баща му към музиката: натикана надълбоко и задушена от нуждите на Корта Хелио.

Наслади се на малкото си бягство, хлапе.

— И още нещо: похарчих много въглерод за принтирането на тези дрехи. Можеш поне да ги облечеш.

Лукасиньо се ухили. „Великолепен е“, помисли си Ариел. Мускули, метал и грация като на танцьор. А и сладкишът беше просто разкошен.

Хандбал! Денят на големия мач! Хандбал! „Жоао де Деус Мокос“ срещу мъжкия отбор на „Сунските тигри“.

Естадио да Луц^[1] имаше формата на амфитеатър: стръмно спускащи се редове от седалки и ложи, издълбани направо в скалите. Стадионът беше разпределен на нива, така че най-високите места гледаха почти отвесно отгоре към игрището. По-високо от евтините места се намираха единствено светлинните прожектори и големите, роботизирани балони във формата на сладки манга-герои с рекламни послания по коремчетата. Феновете седяха близо до игрището; ако някой от играчите разполагаше със свободна минутка да се огледа,

щеше да види стена от лица, която го заобикаля от етажите, и би се почувствал като гладиатор на арената. Играчите обаче още не се бяха появили. Камерите прелитаха покрай редиците от фенове и завираха лещите си почти в лицата им. На игрището имаше жонгльори, които забавляваха зрителите с невероятната си ловкост, привлекателни мажоретки, които танцуваха, и красиви момчета и момичета, които изпълняваха забележителни акробатични номера. Феновете гледаха едно и също нещо преди всяка игра, но това беше част от преживяването. Музика и светлини. Дирижаблите, едри и дебели като божества, се препоредиха в различни конфигурации. Викове и дюдюкания: от КЛН, естествено, бяха увеличили цената на кислорода по време на мача. Но залаганията продължаваха с пълна сила.

Народът на Жоао де Деус живееше в тунели и неуредени махали, но имаше най-хубавия стадион за хандбал на цялата луна.

Рафа Корта отвори стъклената врата на ложата на директорите и излезе на балкона редом до Ан Шьоинг. На дясната си ръка носеше медицинска ръкавица. Беше постъпил глупаво. Глупаво и прибързано. Глупаво, емоционално и необуздало. Робсън трябваше да бъде тук, до него, в ложата, далеч над редовете от фенове, сякаш баща му казва: „Това е твоят отбор, синко. Твоите играчи.“ Но беше изиграл картите си грешно — от първия момент, в който видя как безупречната, великолепна Рейчъл Макензи слиза от камерата на БАЛТРАН. Спомнил си беше всичко, което обожаваше в нея: изяществото, гордостта, интелигентността и страстта. Брак по сметка на династиите. Брак, който означаваше примирие между родовете Корта и Макензи, скрепено със син. Робсън беше основното условие в брачния им договор — а също и причината да се разделят. Като ледът, който постепенно разцепва скалата на парчета. На кръщенето му — бяха се състояли две, по едно за църквата и за оришите — Рафа наблюдаваше как семейство Макензи заобикалят бебето като ято гълъби, които търсят да си откъснат по трошица. Вампири. Паразити. Всеки път, когато отиваше с Рейчъл на гости на семейството ѝ — а посещенията ставаха все по-дълги и по-дълги — недоверието и страхът го караха да се чувства, сякаш беше кух отвътре. Наранената му ръка пулсираше в ръкавицата.

Но сега бе вечерта на мача. Вечерта на мача! А той имаше и гостенин от Земята. Тази вечер се водеха две игри и едната от тях не

беше на игрището. Именно тя имаше най-голямо значение сега.

„Изключи сърцето си, Рафа“, заповяда си.

Звуците, гледките и усещанията за миг зашеметиха Ан Шьоинг, когато излезе на балкона на ложата. Рафа вдигна ръка към галериите. Феновете му отговориха със задружен рев. Таткото на отбора беше тук. Рафа забеляза Джейдън Уен Сун в съседната ложа и се наведе, за да поздрави и да подкачи с една-две шегички своя приятел и враг, а и да позволи на госта си да се наслади на атмосферата на стадиона. Земянинът стисна перилото на балкона с две ръце, замаян от шума и гравитацията.

Говорителят на стадиона започна да чете списъка с играчите на всеки отбор. Феновете можеха да получат тази информация когато пожелаят с помощта на спътниците си, но чувството нямаше да бъде същото като да споделят този момент с всички останали. Всяко име се приветстваше с оглушителен шум. С най-топли овации бе посрещнат Мухамад Басра, левият гард, който наскоро се беше преместил в отбора от „ЦСК Св. Екатерина“.

— Много е вълнуващо, сеньор Корта — каза Ан Шьоинг.

— Почакайте само докато самите играчи излязат на стадиона.

Фанфари! Отборът на гостите излезе на игрището. Феновете, дошли специално за да ги подкрепят, избухнаха в какофония от възторг и започнаха да надуват клаксоните си и да размахват знамената с цветовете на отбора. Виждаше се как в съседната ложа Джейдън Сун размахва юмрук във въздуха и крещи до прегракване. Играчите от неговите „Сунски тигри“ започнаха да подмятат няколко топки помежду си и да упражняват скоковете, спринтовете и страничните си удари. Вратарят окачи един малък знак на гърба на мъничката мрежа. Именно затова хандбалът беше най-прочутият отборен спорт на луната: гравитацията позволяваше много по-свободни движения, но пък мрежата беше значително по-малка.

Музика! „Хлапетата се завръщат“ — официалния химн на „Мокос“. „Момчетата идат, идат, идат!“ Феновете скочиха на крака. Гласовете им се обединиха в нещо повече от шум и накараха целия амфитеатър на Естадио да Луц да запулсира. Рафа Корта се остави да потъне в оглушителните овации. Обичаше този момент повече дори от победата — моментът, в който разтваряше широко ръце и създаваше неповторимо вълшебство. „Виждате ли какво ви давам?“, сякаш

казваше той. „Но съм егоист, защото го давам колкото на вас, толкова и на себе си. И аз съм фен, също като вас.“

Отборът започна загревката си на игрището. Ан Шьоинг се наведе напред на перилото. Рафа разпозна по проблясванията на контактните му лещи, че е заповядал на спътника си да увеличи картината. Вглеждаше се в гърба на Мухамад Басра — името и номера му, логото на спонсора.

— Обличат тези екипи за първи път — обясни Рафа. — Нови са. Логото е на дружество „Златен феникс“.

Същият символ беше принтиран и на гърба на всеки от играчите от „Жоао де Деос Мокос“.

Ан Шьоинг отстъпи назад от парапета. Ръцете му трепереха. Лицето му беше преbledняло и обсипано с капчици пот.

— Не се чувствам добре, сеньор Корта. Не съм сигурен, че ще мога да изгледам мача.

В следващия момент Лукас вече стоеше зад гърба му. Ризата му беше безупречно чиста и изгладена; кърпичката в джоба на самото му — съвършено сгъната.

— Съжалявам да го чуя, господин Шьоинг. Зрелището си заслужава. Да не би да ви разстрои изборът ни на лого? „Златен феникс“ е много интересна фирма. Установих, че е изненадващо трудно да се установи с какво всъщност се занимават. Доколкото успях да проуча, тя явно съществува единствено за да пренасочва суми, отпуснати за инфраструктурно развитие, по сметките на няколко фирми-паравани, регистрирани в данъчни убежища — много от които се намират тук, на луната — според система, която бе трудна за разгадаване дори за мен. Ако не искате да гледате мача — „Тигрите“ ще победят, момчетата в отбора на Рафа са в ужасна форма този сезон — може би ще се съгласите вместо това да поговорим за връзката между вас и „Златния феникс“. Виждате ли, аз мога да я обявя публично. Тъкмо сега правителството ви провежда една от антикорупционните си инициативи, нали така? Наказанията са доста сурови. А мога и да си замълча за това. Рафа може да смени екипите с такива без лого. Вие решавате. Би било добре да поговорим и за бъдещите нужди на корпорация „Силен Китай“ от хелий-3. Корта Хелио е в състояние да ги удовлетвори с лекота. Мачът ще трае един

час. Уверен съм, че ще имаме достатъчно време да се споразумеем до края му.

Една ръка хвана Ан Шьоинг за рамото и го заведе обратно в директорската ложа. Преди да затвори вратата Лукас кимна на по-големия си брат.

„Рейчъл беше права“, помисли си Рафа. „Ти си по-умен от мен.“

Реферът изсвири и топката полетя във въздуха. Мачът започваше!

Един час и няколко таймаута. „Тигрите“ победиха с 31 на 15. Направо ги бяха смазали. Джейдън Сън е грейнал от щастие, а Рафа Корта — потънал в отчаяние. Лукас никога не грешеше в преценката си за победители и победени.

Трамваят щеше да превозва само една пътничка. Охраната на Боа Виста беше осведомена за това. Наблюдението щеше да бъде дискретно и при никакви обстоятелства нямаха право да я претърсват. Дошла беше по лична покана на Адриана Корта.

Вагонът спря на гара Боа Виста. Жената, която слезе на полираните камъни, беше висока дори по стандартите на лунарианците; лицето и очите ѝ бяха тъмни, а фигурата — тънка като острието на нож. Облечена беше в множество пластове от бяла тъкан: една пола с много фусты и хлабав тюрбан. Изпъстриха я и петна от цвят: носеше голям плетен шал в златисто, зелено и синьо, около шията ѝ бяха наредени нанизы от едри мъниста, на ушите ѝ висеше по една златна халка, а всеки от пръстите ѝ беше украсен със златен пръстен. Свободните ѝ дрехи подчертаваха високия ѝ ръст и слабото ѝ тяло. Над рамото ѝ нямаше спътник; липсата му биеше на очи като ампутиран крайник. Пазачите заеха по-стегнати стойки. Жената излъчваше харизматичност, сякаш около нея пращяха искрици електричество. Нямаше и през ум да им мине да си позволят да я претърсят.

— Ирма — обърна се към нея Нилсън Нюнс, икономът на Боа Виста.

Тя даде знак, че го е забелязала с едва забележимо кимване. Когато стигна до градините на рода Корта, се спря, погледна нагоре

към панелите на изкуственото небе и огромните каменни лица на оришите и прошепна тихо всяко от имената им.

— Ирма?

Кимване с глава. Жената продължи напред.

Адриана Корта я очакваше в павилиона на Сао Себастиао, който представляваше съчетание от стълбове и куполи, построени на най-високата точка на полегатата лавова тръба. Между високите колони бълбукаха потоци вода. Имаше два стола и една маса, на която беше поставен самовар с ментов чай. Адриана Корта, която беше облечена в ежедневни панталони и копринена блуза, стана от мястото си.

— Ирма Лоа.

— Сеньора Корта. Позволете ми да ви предам най-топли поздравии от сестринството, както и благословиите на светците и оришите.

— Благодаря ви, сестро. Чай? — Адриана Корта наля ментов чай в една стъклена чаша. — Толкова ми се иска да можехме да отглеждаме кафе на този свят. Минаха почти петдесет години, откакто избих последната си чаша с арабско.

Жената седна на стола, но не докосна чашата.

— Съжалявам за проблемите, на които се натъкна семейството ви наскоро — каза тя.

— Оцеляхме — отговори Адриана. После отпи глътка от ментовия си чай и направи гримаса. — Отвратително. Но човек никога не спира да се притеснява за семейството си. Рафа не иска да се откаже от Робсън. Карлиньоc напирa да се върне обратно на полето. Ариел се върна в Меридиан. Лукасиньо избяга. Лукас замрази парите в сметката му, но това няма да го спре. Той прилича на баща си повече, отколкото въпросният подозира.

Ирма Лоа хвана кръста, окачен на един от нанизите около вратата й, вдига го към устните си и целуна разпятието.

— Светците и оришите да ви пазят. Ами Уегнър?

Адриана заобиколи въпроса с друг въпрос:

— Ами вие — работата ви е вече в безопасност, нали?

— Както светците, така и грешниците си плащат, че дишат — отвръща Ирма Лоа. — А и католиците все още водят протести срещу нас. От друга страна, току-що проведохме най-успешния си фестивал по случай Деня на встъпването в длъжност до този момент.

Покровителството ви е истинска благословия за нас. Толкова рядко се среща да открием някого, който споделя нашите виждания — с цели столетия.

— Вие инвестирате в хората. Аз инвестирам в технологиите. Дългосрочните ни цели със сигурност ще се припокриват. Но би било още по-добре, ако съвпаднат още сега, за да има на кого да разчитаме, ако се срещнем отново — стотици или дори хиляди години по-късно. Толкова малко хора мислят в дългосрочен план. Наистина дългосрочен. И двете принадлежим на династии.

Между поточетата се дочу шляпане: привлечена от гласовете, Луна цапаше боса към тях, облечена в червена рокличка за игра.

— Коя си ти? — попита тя жената в бяло.

— Това е Ирма Лоа от Сестрите на Господарите на Настоящото — обясни ѝ Адриана. — Прием чай заедно.

— Но тя не пие своя — установи Луна.

— Какво е това над рамото ти, пеперуда ли? — пита Ирма Лоа.

Луна кимна. Все още се боеше малко от слабата жена в белите дрехи, въпреки че тя ѝ се усмихваше.

— Светлината я привлича. Но устремът ѝ пречи, понеже лесно може да бъде заблудена. Пеперудата е крехко животно, но е дъщеря на Йеманджа. Изтъкана е от интуиция. Обичта я привлича, а всички наоколо обичат нея.

— Ти нямаш спътник — отбеляза Луна.

— Ние не ги използваме. Излишни са — само ни пречат да общуваме.

— Но можеш да видиш моята.

— Всички носим лещите, анжиньо.

Ирма Лоа извади от тюрбана си малък предмет и го постави в ръката на Луна: мъничък оброчен талисман от принтирана пластмаса под формата на русалка със звезда на челото.

— Девата на Водите. Тя ще ти бъде приятелка и ще те води към светлината.

Луна стисна талисманчето в юмрука си и припна нататък между речните ручей.

— Колко мило от ваша страна — каза Адриана. — Мисля, че обичам Луна най-много от всичките си внуци. Боя се за тях. „От сандали до сандали за три поколения.“ Познат ли ви е този цитат,

сестро? Първото поколение забогатява и се издига над бедняците, които носят сандали. Второто поколение продължава да трупа богатства. А третото поколение ги пропилява и отново обува бедняшките сандали. Дългосрочни проекти са това, от което имаме нужда, сестро.

— Защо ме поканихте тук, сеньора Корта?

— Искам да се изповядам.

На спокойното лице на Ирма Лоа се изписа изненада.

— С цялото ми уважение, сеньора — вие не ми изглеждате като жена, която би се обезпокоила особено заради един извършен грях.

— Религията на сестрите също не се безпокои особено от такива неща. Стара жена съм, сестро. На седемдесет и девет години. От биологична гледна точка, това не е особено висока възраст, но все пак съм по-стара от повечето неща в този свят. Не бях първата, но бях измежду малкото, които успяха да дойдат. Нямах никаква подкрепа, бях „момичето, което дойде от нищото“, а построих всичко това високо горе, в небето. Искам да разкажа тази история. Цялата. Както хубавите, така и лошите неща. Наистина ли мислехте, че онези пари бяха дарение?

— Сеньора Корта, простодушието и наивността са две различни неща.

— Очаквам ви тук по веднъж всяка седмица, за да мога да ви се изповядам. Семейството ми ще ви разпитва за това — Лукас изпитва нуждата да ме закриля непрекъснато, но никой не бива да узнава. Не и преди...

Адриана Корта спря наскоро изречението.

— Скоро ще умрете, нали?

— Да. Пазя това в тайна, разбира се. Само Хелен де Брага знае. Тя е най-близкият ми човек от безкрайно дълго време.

— Толкова ли е напреднала болестта ви?

— Да. Но болката е под контрол. Знам, че ви натоварвам с тежко бреме. От вас зависи какво ще кажете на Рафа или Ариел, и най-вече — на Лукас. Но той със сигурност ще продължи да упорства да разбере тайната много, много дълго. Лъжите ви трябва да бъдат съвършени. Ако децата ми разберат, че умирам, ще се разкъсат един друг на парчета. Корта Хелио ще се разпадне.

— Ще се помоля за вас, сеньора Корта.

— Направете, както сметнете за добре. И така — нека започнем.

[1] „Стадион на светлината“ (исп.). — Б.пр. ↑

ТРИ

Името ми. Нека започнем от него. „Корта“. Това не е португалско име. Думата е испанска и означава „разрез“. Но не е испанско име. По-скоро е звук, който се е носил по света — от държава до държава и от език до език, след което се е превърнал в дума, след това — в име и най-накрая е завършил пътя си на брега на Бразилия.

Когато човек подава молба да отиде на луната, КЛН изисква от него да си направи ДНК тест. Може да искаш да останеш или да си отгледаш деца там, а КЛН не желае да рискува у теб или у наследниците ти да се появят хронични генетични състояния. Моето ДНК носи в себе си черти от хора по целия свят. Стария свят, Новия свят; Африка, източното Средиземноморие, западното Средиземноморие; хора от тупинамбски, японски, норвежки произход. Аз съм жена-планета.

Адриана Корта. Кръстена съм „Адриана“ на пралеля си. Най-ясният спомен, който ми е останал от нея, е как я слушам да свири на електрически орган. Живееше в мъничко апартаментче, а в средата на хола ѝ беше поставен този огромен музикален инструмент. Беше единственото ценно нещо, което притежаваше, и беше сигурно, че няма как да бъде откраднато: никой нямаше да успее да го измъкне навън. Обичаше да свири, а ние танцувахме около нея. Бяхме седем: Байрън, Емерсън, Елис, Адриана, Луиз, Ейдън и Кайо. Аз бях средно дете — което беше най-лошото от всички възможни положения. Но пък така по-лесно ти се разминават постъпките. Братята и сестрите ти служат за камуфлаж. В къщата винаги звучеше музика. Майка ми не можеше да свири на каквото и да е, но много обичаше да пее и радиото винаги беше включено. Израснах с класиките. Донесох ги с мен тук. Докато работех на повърхността, ги слушах в космостюма си. От всичките ми деца, само Лукас наследи тази любов към музиката. Жалко, че няма хубав глас.

Адриана Арена де Корта. Майка ми се казваше Мария Сесилия Арена. Беше здравен работник за една католическа общественополезна

организация. Грижа за деца, нито дума за контрацептиви. Но не искам да звучи, сякаш не беше добра жена. Работеше във Вила Каноас, а когато излезе в пенсия, цялата фавела дойде да я изпрати. Веднъж баща ми си изгорил ръката, докато заваряваше бронята на една кола. Отишъл при майка ми, за да се лекува, и двамата се оказали заварени един за друг не по-малко здраво от метала. Тя беше едра, бавна жена, скована в кръста и след като роди Ейдън спря да работи и почти не излизаше от апартамента. Нямаше как да ни хване, когато правехме пакости, затова викаше. Имаше висок, гръмък глас, който винаги намираще точно онзи от нас, който трябваше да го чуе. И имаше толкова топъл и добър характер. Татко я обожаваше. Кръвообращението ѝ създаваше проблеми, а също и сърцето. Защо здравните работници са винаги в най-лошо здраве?

Все още ми липсва. Мисля за нея повече, отколкото за когото и да било от всички там.

Адриана Мао де Фери Арена де Корта. Мао де Фери. Желязната Ръка. Какво име само, нали? Всички деца бяхме Железни Ръце; такива бяха и баща ми и всичките ни чичовци. Това бил прякорът на дядо ми Диого от Бела Оризонте. Той починал, преди аз да се родя, но работел в мините за желязо от четиринадесетгодишна възраст, докато не го уволнили, защото се превърнал в заплаха за собствената и чуждата сигурност. Изкопал общо десет милиона тона. А аз съм изкопала и повече. Хиляда пъти повече. Десет хиляди пъти. Ако някой има Желязна Ръка, то това съм аз. Мини и метали. Баща ми търгуваше с коли. Беше се научил да разглобява двигателите до основи и да ги сглобява наново, още преди да се научи да кара кола. Дошъл в Рио, когато финансовата криза сполетяла Минас Жерайс и си намерил работа в един от автосервизите, които си служели с измами, за да продават негодни автомобили — взимали две таратайки, срязвали ги наполовина, и заварявали предницата на едната за задната част на другата. И готово — нова кола! Работата не му харесвала — баща ми беше наистина много честен човек. Винаги, щом заговореха за корупция или мошеничество по новините, той започваше да вика по телевизора. По време на десетте и двадесетте години на двадесети век в Бразилия викал почти непрекъснато. Онази измама с олимпийските стадиони! Хората не можеха да си позволят дори да се качат на автобуса, за да отидат на работа! Започнал да търгува с коли — дали

това е било по-почтено от строежа на сгради е морален въпрос, на който не мога да отговоря. Но бързо успял да основе собствен бизнес, а след това решил да поеме риск и откупил правото за пласиране на стоките на Мерцедес за нашия район. Това се оказало най-доброто решение в живота му — след това да се ожени за мама. Изглеждало, че баща ми има нюх в бизнеса. Преместихме се в Бара де Тихука. Какво място! Никога през живота си не бях виждала такова нещо! Разполагахме с цял етаж в един блок. Трябваше да делия стая само с една от сестрите си! А ако се надвесехме от прозореца и се обърнехме силно настрана, можеше да различим морето в една от пролуките между другите блокове!

Адриана Мария до Сеу Мао де Феро Арена де Корта. Мария Небесна. Девата на Звездното небе. Майка ми работеше за Абриго Кристо Редентор и изпращаше мен и всичките ми братя и сестри да ни четат Катехизиса и да слушаме църковните служби, но самата тя далеч не беше добра католичка. Когато се разболявахме, палеше свещ и пъхаше медальон с образа на Дева Мария под възглавницата ни, но в същото време купуваше билки, молитви и икони от Мае-де-Санто. Казваше, че така се „презастрахова“. Колкото повече божества помагаша за благоденствието на семейството, толкова по-добре. Израснахме в два невидими различни свята едновременно: този на светиите и този на оришите. И така, аз бях кръстена на един католически светец, който беше и Йеманджа. Спомням си, че майка ми ни водеше на брега в Бара за празника след Коледа. Отиваше там само по веднъж всяка година. Океанът я плашеше. През седмицата след Коледа шиехме костюми в синьо и бяло — свещените цветове. Мама умееше да прави фантастични корони от тел и стари чорапогашници, които татко боядисваше в работилницата си за коли. Миризмата на боя за коли винаги ще си остане ароматът на новогодишния празник за мен. Мама обличаше всички ни в бяло и всички я поздравяваха с уважение, докато вървахме надолу към брега. Бях толкова горда с нея — изглеждаше величествена като кораб. Милиони се стичаха в Рио за празника след Коледа, но празненствата в Бара бяха много по-разкошни. Това беше нашият празник. Всички украсяваха балконите си с палмови листа. Колите минаваха нагоре-надолу по Авенида Сернамбетида, а от тях звучеше силна музика. Наоколо обикаляха толкова много хора, че караха много бавно. Беше безопасно дори за

най-малките деца. Имаше музикални увеселения и много храна. Всички неща, които Йеманджа обичаха. Трева. Цветя. Бели цветя, хартиени лодки, свещи. Отидохме на брега, близо до водата, а океанът се плискаше пред краката ни. Дори мама нагази до глезените в разпенените вълни и остави между пръстите на краката ѝ да се стичат струйки пясък. Очаквахме момента, в който луната щеше да се покаже над морето. И ето, че той дойде: нейният невероятно тънък сърп изплува на хоризонта, не по-дебел от изрязан нокът. Приличаше на диря кръв, бавно потекла по хоризонта. Огромна. Толкова огромна. След това сякаш видях всичко от друг ъгъл и осъзнах, че не се издига над ръба на света — вместо това се материализираше направо от луната. Морето вреше и кипеше, а белите вълни напиреха към луната под влиянието на притеглянето ѝ. Не можех да проговоря. Никой от нас не можеше. И все пак, останахме да гледаме — бяхме хиляди. Една тънка ивица от бяло и синьо по продължението на бразилската граница. След това луната се показва цялата, ясна и ярка, и по морската повърхност от нея до мен пробяга една сребриста линия. Пътеката на Йеманджа. Пътят, по който Девата идваше в нашия свят. Спомням си как си помислих, че по пътищата може да се върви и в двете посоки. Можех да стигна по него до луната. След това хвърлих цветята си във водата и оставихме вълните да ги отнесат. Сложихме мъничките си чаени свещи в хартиени лодки и ги пуснахме да плуват след цветята. Повечето потънаха, но някои продължиха по лунния път до Йеманджа. Никога няма да забравя гледката на мъничките лодки, които се поклащаха и продължаваха нататък по лунния път.

Мама не вярваше, че хората са успели да отидат до там — не вярваше, че човек е стъпвал на луната. За нея беше немислимо. Луната беше живо същество, не космически спътник от камък. Хората не можеха да се разхождат като бълхи по кожата на други същества. Дори след като минаха години — когато я заведох на плажа, преди да замина, — тя още не вярваше, че там има хора. Вече едва можеше да се движи. Наех кола и я закарах с нея до брега, който се намираше на няколко метра. Татко беше загубил фирмата си. Вече не търгувахме с коли. Апартаментът си остана наш, понеже татко беше изплатил ипотека по-рано, и отново се напълни — събра се цялото семейство. Байрън, Емерсън, Елис, Луиз, Идън, Кайо. Адриана. Всички птичета — обратно в гнездото.

Мама вече беше станала едра като луна, но всички посетители, които бяха дошли да присъстват на празника на Коледа, ѝ засвидетелстваха уважението си. Колите по улицата надуха клаксоните си, щом я видеха. Беше велика; свещена. Заведох я за ръка до водата и видях как луната сякаш се надига направо от водната повърхност, и казах: „Скоро ще бъде там.“ Тя се засмя и не ми повярва, но след това отвърна: „Е, поне ще ми е лесно да ти махам от балкона.“

Адриана Мария до Сеу Мао де Феро Арена де Корта. Чуждата. Момичето, което не е съвсем на място при нас. Другата; малката друга. Онази, която беше обикновена като земята. Това окончателно се превърна в моето определение. Названието, което оказа най-голямо влияние върху живота ми. Обикновената. Не най-красивата, не най-умната и не най-общителната. Не първата, на която вово даде парите за Великден. Обикновената Адриана. Имах хубави крака, но тялото ми беше твърде ниско, а ушите и носа ми — твърде големи. Малки, тесни очи като цепки, прекалено тъмна кожа. Родителите ми си мислеха, че ми правят услуга. Не искаха да си правя илюзии. Казаха ми: „От теб няма да излезе красавица, няма да излезе нещо специално, няма да ти се случи нещо забележително, затова не очаквай светът да падне сам в ръцете ти като зряла праскова. Ще трябва да се потрудиш да го заслужиш. Ще трябва да впрегнеш всички качества и таланти, с които разполагаш, за да получиш онова, които останалите ще получат заради красотата на усмивките си.“ Другата. Никой не ме беше наричал така от петдесет години. Вие сте единствената на този свят, която знае за онова име. И усещам как юмруците ми се стягат. Как стисвам зъби. Само заради онова име. Петдесет години на този свят и пак онова име! Пак то!

И така, аз бях родена без предимствата на грацията и без да се радвам на нечие покровителство. Носът ми беше прекалено голям, кожата ми беше прекалено тъмна. Но щях да се потрудя и щях да стана наистина забележителна. Щях да бъде онази, която би направила всичко, онази, която не се бои от нищо. Знаех, че никога няма да ме хванат. В училище винаги вдигах първа ръка. Бях момичето, което отказваше да млъкне, когато говореха момчетата. Бях онази, която проби защитите на училищната мрежа и смени резултатите от

изпитите. И оставих околните да си мислят, че го е направил всеизвестния зубър, който се занимаваше с компютри. Казах на Бейб Нортън, знаменития играч от отбора по футзал, когото всички момичета обожаваха, да пхне ръка под полата ми. Той го направи и всички останаха шокирани. Имитирах вида на красавиците около мен, за да приличам повече на тях. Така и не ми позволиха да се върна в женския отбор по футзал. Така да бъде: сама си намерих спорт. Бразилско джиу-джицу. Майка ми изобщо не го одобряваше. Татко обаче много обичаше да гледа борбите със смесени бойни изкуства по кабелната телевизия и ми намери доджо. Аз бях дребна и хитра, биех се мръсно и можех да надвия два пъти по-възрастни от мен момчета. Това беше по време на средното ми образование. А какво лошо дете бях само. Изпреварвах красивите момичета в съревнованието за вниманието на момчетата, понеже им давах да разберат, че бих се съгласила да направят всичко с мен. И наистина се съгласявах — макар и не на толкова много неща, колкото красивите момичета сигурно смятаха. Репутацията ми стигаше. Красавиците ме изолираха от социалните си кръгове и спряха да ме канят на купоните си. Голяма работа. Опитаха се да ме унижат с различни подлости и удари под кръста, но акълът им не стигаше да измислят и най-прост план за отмъщение. Публикувах злостни клюки за мен във Фейсбук; аз им хакнах профилите до една. Бях по-добра програмистка от всички тях взети заедно. А и не им стискаше да ме тормозят физически или да се опитат да ме залейт с киселина за акумулатор; бях бърза и корава и можех да ги победея с такава лекота, сякаш бяха кукли Барби. Гимназията беше същинска война. Но не е ли така навсякъде?

Момчетата не бяха лоши, между другото. Все говореха за анален секс, но всички мъже са такива. Една свирка им стигаше. Бояха се от мен не по-малко, отколкото се бояха момчетата.

Скандално, нали? Жена на моята възраст да говори за анален и орален секс.

Татко остана възхитен от новината, че ще уча инженерство. Минно инженерство — като истинска дъщеря на Минас Жерайс. Истинска Желязна Ръка. Майка ми пък беше ужасена до дъното на душата си. Инженерството било мъжка работа. Никога нямало да си намеря съпруг. Никога нямало да родя деца. Щяла съм била да ям с

пръсти и да събирам кал под ноктите си, и никой мъж нямало да ме пожелае. И на всичкото отгоре — в Сао Пауло. Онзи ужасен град.

Моментално обикнах Сао Пауло. Обикнах характерната му грозота, която вдъхваше страх. Обикнах анонимността му. Обикнах баналността му. Обикнах безкрайното море от небостъргачи, което се разкриваше пред погледа. Обикнах отказа му да прави компромиси. В сравнение с луната, градът беше същински ангел небесен. На луната няма красота. Сао Пауло беше като мен — не блестеше с красота, но беше пълен с енергия, идеи, гняв и несломим дух.

Намерих си добра компания. Преди всичко момчета — все още беше рядкост да видиш момиче, което учи минно инженерство, пък и познавах мъжкия характер по-добре от женския. Мъжете бяха простодушни и прями. Но там открих, че мога да се сприятелявам и с момичета. Открих колко различно е приятелството с жени от приятелството с мъже. Установих, че момичетата всъщност ми харесват. Установих, че ги обичам. Бях опортюнистка и не се боях от чуждото неодобрение. Знаех много номера. Когато си спомня за тази млада жена и за нейната смелост и самонадеяност, изпитвам към нея огромна любов. Тя не остави и една възможност неоползотворена. Едва бях пристигнала в кампуса на университета, когато нарисувах знамето на държавата по цялата дължина на голото си тяло, яхнах колелото си и обиколих улиците на Сао Пауло. Всички ме гледаха, но никой не ме видя. Бях гола и невидима, и това много ми хареса. О, какво тяло имах само. Колко повече можех да направя с него!

Сега ще ви разкажа и за Лиото. Отдавнашна история, ланшен сняг... Знаете ли какво означава това? Понякога забравям, че има стари думи и идеи, които днешните поколения не биха разбрали. Всякакви сравнения с природата на Земята — климата или животните, например, предизвикват само недоумение у внуците ми. Луна никога не е виждала на живо крава, прасе или дори кокошка.

Лиото. Вече не мога да си го представя ясно, но си спомням гласа му. Имаше южняшки акцент — беше от Куритиба. Мисля, че той беше първата ми любов. О, виждам прикритата ви усмивка. Не флиртувах с него, не го дразнех, не го прелъстих и не си играех със страстта му, затова мисля, че трябва да е било любов. Запознахме се,

докато бях с отбора по джиу-джицу. Отборите по спорт бяха като бордеи — всички мислеха само за секс, и го правеха непрекъснато. Бяхме на състезание — аз бях в отбора на момичетата, лека категория, лилав колан. Той беше тежка категория, пети черен колан. Спомням си теглото и колана му, но не и лицето му.

Татко обичаше да взима назаем най-лъскавия Мерцедес от салона ни и да идва с него, за да ме гледа как се състезавам. Пътят беше дълъг, но на него му беше приятно. На връщане ме возеше през Жардинс и ме водеше на вечеря в някой тузарски ресторант. Когато слизах от колата, се чувствах като милионерка.

Веднъж обаче дойде с Мерцедеса, но аз не се качих в колата, за да се върна с него. Искях да отида да пия бира с Лиото, а после — на един купон. Спомням си тъжното изражение на лицето на баща ми, когато му казах, че няма да минем заедно по Руа Барао де Капанема и да разглеждаме менютата през прозореца на колата. Мисля, че това караше и него да се чувства като милионер. Продължаваше да идва на състезанията чак докато не отидох в Ору, след като завърших училище. Беше прекалено далеч, пък и бях започнала да губя интерес към бойното изкуство — година след година боричкане на тепиха, само и само за да напредна с по един дан тук и там.

По това време бяха минали вече две години от смъртта на Лиото. Любовната ни връзка продължи над година, когато почина. Не бях там, когато го застреляха наред с площад Сее. Работех над един доклад за края на срока, когато разбрах. Никога не ме е бивало в политиката. Аз бях инженер, а той беше студент по литература. Активист. Той ми каза, че никога не съм заемала някаква явна позиция, защото не съм се замисляла по политически въпроси, но явно съм капиталистка по душа. Аз бях прагматик. Той обичаше теориите. Споровете с него никак не ми се удаваха, защото той вече беше премислял всичко надълго и нашироко — доводите му се редяха един подир друг като войници в армия. Дори един да се провалеше, нов заемаше мястото му на секундата. Светът бил подреден безкрайно несправедливо, прогнил от несправедливости — расизъм, сексизъм, неравенство и лоша политика на половите роли. Аз си мислех, че това е просто, начинът, по който се случваха нещата в Бразилия. Но дори аз виждах как броят на хеликоптерите, които прелитаха над кампуса на УСП, се увеличаваше с всеки изминал ден: те бяха лимузините на

свръхбогатите, онези, които летяха високо в небето и никога не докосваха земята. Промените бяха като малки метеорити, които непрекъснато поразяваха обществото със стотици малки изменения. Цената на билетите на автобусите и метрото се повишаваха. Приятелите ми започнаха да заключват велосипедите си, защото кражбите се увеличиха поради въпросните високи цени. Магазините инсталираха щори пред витрините си, понеже бездомните хора ставаха все повече и спяха под навесите им. Заради тях пък увеличиха видеонаблюдението на улиците. Дронове навсякъде. В Сао Пауло! Това може и да беше допустимо в някоя европейска държава или около мексиканския залив, но в Бразилия просто не се правеше така. Където имаше дронове, винаги щеше да има и полиция. А където имаше полиция, винаги щеше да има и насилие. А цените на хляба се увеличаваха всеки ден — все повече и повече, и повече. Ако не друго, то това със сигурност бе достатъчно да прелее чашата на хорското търпение.

Лиото беше отдаден на каузата. Отиде на площад Сее, където рисуваше плакати и участваше в протестите. Мислеше, че на мен не ми пука. На мен ми пукаше, но не и за хора, които не познавах. Не и за китайските фирми, които изкупуваха цели провинции и гонеха хората от собствената им земя. Не и за бежанците, които напускаха страната и на които дори обитателите на бедняшките квартали гледаха с презрение. Пукаше ми само за това, което познавам лично аз — семейството ми, приятелите ми и семейството, което щях да създам един ден. На първо място е семейството; винаги семейството.

Боях се за него. Гледах клиповете в Ютюб. Виждах как протестите стават все по-бурни. Виковете се превърнаха в камъни, а те — в петролни бомби. А полицията отвърщаше на свой ред: щитовете се превърнаха в сълзотворен газ, а той — в пистолети. Казах му, че не искам да ходи там. Казах му, че може да го арестуват или пратят в затвора, а това щеше да бъде вписано в досието към гражданския му номер и никой повече нямаше да одобри кредит на негово име, нито пък да го вземе на работа. Казах му, че според мен го е грижа повече за чуждите хора, отколкото за хората, които ги е грижа за него... Отколкото за мен. Разделихме се за известно време. Но още спяхме заедно. Хората никога не се разделят истински.

В първия момент не разбрах какво се е случило. Десетина съобщения пристигнаха едновременно. „О, господи.“ „Полицията откри огън.“ „Огън по протестиращите.“ „Стрелба.“ „Раниха Лиото“, „Лиото е добре“, „Улучиха Лиото.“. Съобщенията примигваха едно през друго. Имаше неясно видео, на което се виждаше как влачат едно безжизнено тяло през вратата на един магазин. След това — сирени. Пристигнаха линейки. Всичко беше толкова неясно и размазано. Нищо не беше на фокус. В далечината се чуваше стрелба. Чували ли сте изстрел някога? Предполагам, че не. Луната не търпи огнестрелни оръжия. Звукът от изстрелите им е кратък и жесток. Заливаха ме потоци от информация, но не можех да различа кои части са верни. Опитах се да му се обадя. Нямаше сигнал. След това слуховете започнаха да се избистрят. Лиото е бил прострелян. Закарали са го в болницата. Коя болница? Можете ли да си представите колко безпомощна се чувствах? Обадих се на всеки от общите ни познати; на всеки, който познаваше когото и да било от активистите, с които се движеше. Болница „Сирио-Либанез“. Откраднах едно колело. Отне ми само секунди, за да разбия защитата на чипа за проследяване. Препусках като луда през трафика на Сао Пауло. Не ме пуснаха да го видя. Останах в чакалнята на спешното отделение — беше пълно с полицаи и новинарски екипи. Не обелих и дума, само си седях в ъгъла. Полицаяте щяха да ме подложат на разпит, новинарите — също. Вслушвах се с цялото си внимание, но така и не чух новини за състоянието му. След това пристигна семейството му. Така и не се бях запознала с тях — дори не знаех, че има семейство, но веднага разбрах кои са. Все чаках и чаках, и се опитвах да дочуя нещо. След това съобщиха, че е починал в спешното отделение. Семейството му беше покрушено. Екипите в болницата държаха полицаите на разстояние; новинарите пък си получиха снимките. Нямаше какво да се направи. Нямаше как да си го върна. Смъртта винаги излиза окончателният собственик. Изнизах се на откраднатото си колело.

Лиото почина, а заедно с него — и петима други. Не беше първият, когото застреляха, затова никой не запомни името му. Никой не пиеше със спрей по стените и автобусите: „Помнете Лиото Мацушита.“ Никой не си спомня кой втори е стъпил на луната. Спомням си, че бях шокирана; замаяна; ужасена; но основното чувство, което изпитвах, беше гняв. Бях бясна, че означавам за него

толкова малко, та охотно да се подложи на смъртна опасност. Бях бясна, че го е застигнала такава глупава смърт. Спомням си гнева, но не си спомням болката, скованите мускули, натиска зад очите, чувството, че умирам отново и отново. Стара съм. Много години ме делят от студентката по инженерство от УСП. Гневът има ли период на полуразпад?

Питам се какво щеше да си мисли за мен Лиото, ако беше оцелял? Богата и влиятелна съм. Една моя дума е достатъчна, за да угаснат всички светлини на Земята, и цялата планета да потъне в леденостуден мрак. Аз съм не просто онзи нарицателен един процент от най-богатите; аз съм един процент от този един процент — една от онези, които напуснаха Земята.

За една седмица вече бяхме забравили за Лиото Мацушита — втория мъченик. Имаше още метежи и още смъртни случаи. Правителството даваше обещания, а после ги нарушаваше до едно. После се зареди поредица от сривове, които пращаха държавата и икономиката и все по-надолу и по-надолу, докато не ударихме дъното и не изпаднахме до положение, което беше непоправимо.

Тогаваше още не знаех, че Лиото е бил една от първите жертви на класовата война. Великата и окончателна класова война: онази, която напълно унищожи средната класа. Финансиализацията на икономиката направи работниците излишни. Механизацията бе станала причината средните прослойки на обществото да се сринат без остатък. Ако един робот може да върши работата ти що-годе задоволително и за по-малко пари, я получаваше. Машините караха хората да свалят цените на услугите си все по-ниско и по-ниско, за да могат да се конкурират с тях. Даже осигуряваха програмите, с които населението си търсеше работа и се надпреварваше да сваля изискваното си заплащане все повече и повече. Ако искаш по-малко от една машина, може и да получиш достатъчно пари за храна. И нищо друго. Преди живеехме със заблудата, че роботите ще покорят света ни с помощта на ята дронове-убийци, бойни роботи с размерите на жилищни блокове и терминатори със светещи червени очи. А сега ни заливаше море от механизирани работи-касиери в местните супермаркети и бензиностанции; опции за онлайн банкиране; самоуправляващи се

таксите и фини системи за диагностика в болниците. Ботовете заеха местата ни, един по един.

И ето ни сега — в най-зависимото от машини общество в историята на човечеството. Забогатях и построих династията си с помощта на същите тези работи, които превърнаха Земята в бедняшко гето.

Баща ми не си спомняше момента, в който северноамериканците са кацнали на луната, но ми каза, че старият Мао де Феро го е направил. Беше седнал да пие в един бар в Белу Оризонте. По телевизията излъчваха някакъв футболен мач и Мао де Феро почти се сби със собственика на бара, защото настояваше да превключат на предаването за приземяването на луната. Това е исторически момент, каза. Няма да видим нищо по-велико, докато сме живи. „Фалшиво е!“, извикаха другите посетители в бара. Заснето в някакво холивудско студио. Но баща ѝ се изправи пред телевизора и се втренчи в черно-белия запис, сякаш безмълвно предизвикваше останалите да се опитат да превключат обратно на футболния мач. Спомням си и момента, в който Макензи изпратиха работи на луната. Аз също бях в един бар, заедно със студентите, с които си помагахме в ученето и разменяхме записки. Бях се върнала у дома в Минас Жерайс, където се намираше ДЕМИН — институтът по минно инженерство, за да продължа следдипломното си образование. Изпъквах още повече на фона на множеството в Ору Прету. Не — бях направо уникална. Нямах нито една друга жена. Мъжете бяха малко прекалено любезни и приветливи. Аз също не исках да ме изолират, затова пиех бира с тях в бара. Съдържателят превключваше между спортните канали и за миг мина през една новинарска емисия. Зърнах луната, машините и следите от гуми. Изкрещях на съдържателя: „Хей, хей! Остави го!“ Бях единствената в целия бар, която гледаше екрана; единствената, която наблюдаваше този исторически момент. Австралийците от „Миньорска Корпорация Макензи“ бяха изпратили на луната работи, които да търсят редки земни руди за нуждите на индустрията на информационните технологии. „Защо не гледате?“, искаше ми се да извикам на останалите в групата ми. „Защо не виждате онова, което виждам аз? И се наричат инженери?“ Докато гледах екрана, почувствах как изведнъж ми просветва и как истината проблясва пред очите ми. Бях затаила дъх; сърцето ми сякаш прескачаше всеки трети-

четвърти удар. Усещах как невъзможното става не просто възможно, а постижимо. От мен. След това новинарската емисия продължи със следващата история — приближаваше края на предаването. Никой не се интересуваше от новините, свързани с космоса и науката. Далеч по-популярни бяха клюките около живота на топмоделите и известните актьори от сапунките. Излязох във вътрешната градина на бара, седнах на ниския зид под дърветата и вдигнах поглед към нощното небе. Видях луната. „Там горе вече има машини“, казах си, „чиито собственици трупат пари с всеки изминал час.“

Баща ми дойде да ме види. С автобуса. Веднага разбрах, че носи лоши новини. Ору Прету беше далеч, но ако беше имал тази възможност, баща ми с удоволствие щеше да дойде с кола. Бизнесът му беше фалирал. Вече никой не купуваше скъпи модели на Мерцедес — даже не и в Бара. Баща ми беше далновиден — вече беше изплатил апартамента, а и беше заделил достатъчно пари, за да завърши образованието си. Стига да успееш да го направя в близките две години и да си спестях трупането на бутилки бира в хладилника всяка седмица. Но с бизнеса се беше свършило и за човек на неговата възраст нямаше надежда да успее да се преобразова за условията на машинно-управляваната икономика, камо ли пък да си намери работа в нея. Усещах в него съжаление, но и гордост — беше направил всичко, на което беше способен, и не се беше предал до последно. Вината не беше негова, а на пазара.

След това Девата на Туберкулозата пристигна и разруши всичките му планове със замах. Кайо, най-малкият син; моето братче. Кайжиньо — изтърсакът в семейството, както го наричахме. Той така и не се беше изнесъл от къщи — изглеждаше, че ще си остане завинаги на тринадесет. С течение на времето уволненията, разводите и семейните раздори накараха останалите седем деца на мама Корта да се върнат в къщата ѝ. Всички, освен мен. Ученото дете; детето, на което можеше да се разчита. А след това Кайо вдиша НРТ туберкулозни бацили — някъде в автобуса или пък в класната стая, или пък по време на църковна служба. По онова време имаше три вида туберкулоза — МРТ, ЕРТ, НРТ. Мултирезистентна, екстензивно резистентна и напълно резистентна. Мултирезистентната туберкулоза не се влияеше от антибиотици от първо поколение. Екстензивно резистентната туберкулоза не се влияеше дори от антибиотиците от

второ поколение, които на практика представляваха токсични химиотерапии. А напълно резистентната... И сами се досещате. Наричахме я Бялата Дева. Бялата Дева, която влетя в дробовете на Кайо и започна да расте като бурен.

Мама превърна една от стаите в санаториум. Запечата я с пластмасово фолио. Татко сглоби климатик за нея. Не можеха да си позволят болницата, нито пък лекарствата. Купуваха различни лекарства, чието действие все още не беше доказано, на черния пазар — руски биофаги, които още се разработваха; химиогенетични фармацевтични препарати. Върнах се у дома. Разговарях с Кайо през фолиото. Не беше безопасно да се влиза в стаята. Мама му оставяше храна на подноси, които братята и сестрите ми бяха свили от МакДоналдс, и ги плъзваше към него през два плътни слоя пластмаса. Кайо увиваше отпадъците в по два плика. Видях го; видях татко, който беше уморен до смърт; видях как майка ми говори на светците и оришите си. Видях как братята, сестрите и племенниците ми се борят да намерят по някой реал, откъдето успеят: продаваха метали за скрап, занимаваха се с прекупвачество, организираха лотарии с животни. Кайо щеше да умре, но не можех да обвинявам семейството си, че заделя и последното сентаво с отчаяната надежда, че може да му се помогне. Вече не можеха да си позволят да ми помогнат с пари за образованието. Но имаше един начин, по който все пак можех да го завърша. Рекламите се бяха появили във всички списания и сайтове с обяви за работа едва седмици, след като Макензи кацнаха на луната.

Подадох молба да работя там.

Академичният ми наставник ми помогна с молбата за заем. Дисертацията ми на тема „Соларна дестилация на редки земни елементи от лунен реголит“ ме беше направила ценно попълнение за фирмите, които искаха да се занимават с развойна дейност на луната. Сключих договор с Метали Макензи. Молбата ми беше одобрена и получих заема.

В края на седмицата се прибрах у дома. Можех да си позволя да летя дотам. Отидох в бара и видях тревата, която беше пораснала по калдъръма на Нимайер. По покривите на блоковете и в празните рамки на прозорците бяха поникнали храсти. Авенида Сернамбетиде бе пълна със сергии и грубо сковани подслони, а всеки блок беше обвит с водопроводи и електрически кабели, които пълзяха по стените като

увивни растения. В средата на всяко кръгово движение на улиците бяха струпани варели за вода и соларни панели. Футболният стадион, Олимпийският парк, изтръгнатите седалки, липсващите парчета от покрива, отнесени от последната буря. Градът се разпадаше. Планетата се разпадаше.

Апартаментът беше претъпкан, но отделиха една стая само за мен. Кайо още спеше в пластмасовата си пещера. Вече беше на кислородни машини. Той и аз, затворени в отделните си стаи: умиращият принц и принцесата на бала. Ден и нощ — включени телевизори, хора, които идват и си отиват, съпрузи, съпруги и партньори, както и техните роднини; членове на семейството, които всъщност не бяха членове на семейството. И майка ми — толкова едра, че се клатушкаше при всяка стъпка, която държеше всички под контрол с мощния си вик. Същата вечер излязох на балкона и видях луната. Йеманджа, моята богиня. Само че сега не се издигаше от морето; сега се носеше далеч горе, над този свят, който се завърташе към нея. Планетата сякаш ме обръщаше лице в лице с нейния поглед. Водата на могъщия океан бе неустойимо привлечена към нея. За мен се отнасяше същото. О, да — абсолютно същото.

Подготовката за луната ми се стори просто прекрасна. Бяха, плувах, вдигах тежести и ходех на кардио. Бях жилава, целеустремена и невероятно силна. Обожавах мускулите си. Мисля, че направо бях влюбена в себе си. Не бях просто Желязната Ръка — бях Желязната Жена.

Южноамериканският тренировъчен център се намираше в Гвиана, близо до площадката за излитане на Европейската космическа агенция. Когато излизах да бягам, чувах рева на двигателите на орбиталния ускорителен блок, които тъкмо се включваха на мощност. Звукът ме разтреперваше, докато не оглушеех. Разтърсваше целия свят. След това виждах дирята от пушек, която се виеше нагоре, и тънката, черна игла на върха на орбиталния самолет, който също се приготвяше за полет. Далеч, далеч отук. Гледката ме караше да плача. Всеки път.

Ето какво е интересното в подготовката за луната: тя всъщност не те подготвя за луната, а за излитането. Фантастичното ми тяло беше

напълно излишно в лунни условия. Планетата бавно щеше да го разруши. Щеше да ме превърне в себе си.

Не бях единствената жена, но се брояхме на пръстите на едната ръка. Учреждението в Короу беше като ДЕМИН на стероиди. Престоят на луната напомняше на участие в огромен колежански отбор по футбол, само че в космоса. Осъзнах, че тук не е безопасно. Луната можеше да те убие по хиляда различни начина, ако се покажеш глупав, нехаен или мързелив, но най-голямата опасност бяха хората наоколо. Луната не беше свят, а подводница. Отвън дебнеше смъртта. Аз и спътниците ми щяхме да бъдем като в затвор. Нямаше закон и справедливост — само началството. Луната беше като новооткрита земя, която граничеше с нищото. Нямаше накъде да избягаш.

Тренировките преди излитането отнеха три месеца. Обучение в камера-центрофуга, в условия на свободно падане — всичко се провеждаше в един прастар А319 над Южния Атлантически океан, а аз повръщах всеки път, когато започнехме да се спускаме. А и тренировките за употреба на костюмите — скафандрите бяха огромни и разтракани, нямаха нищо общо с леките космокостюми, които имаме сега. Опитайте се само да занитвате бурми с ръкавици като онези! Но мен ме биваше. Фината работа не беше проблем за мен. Обучение в условия на ниско налягане, обучения в условия на нулево налягане. Производство в условия на слаба гравитация и в условия на вакуум. Роботика и кодиране на триизмерни принтери. Три месеца! Нямаше да ми стигнат дори три години. Три живота.

Преди да се усетя, до излитането оставах само три седмици. Върнах се у дома. Татко устрои парти на покрива на блока ни. Обичаше да се възползва от всяка възможност за барбекю. Всички ми повтаряха колко невероятно добре изглеждам. Беше страхотно парти — радост, примесена със саудаде. Беше опело приживе. Всички знаеха, че няма да се върна.

Кайо почина три дни преди излитането. А в моята първа мисъл нямаше тъга от загубата; вместо това, през ума ми мина: „Толкова ли не можа да почакаш? Седмица или дори пет дни?“ Защо трябваше да се опитваш да провокираш чувствата ми, когато са вече погълнати от Луната над нас и онази звезда, която грееше все по-ярко на утринното небе с всеки изминал ден — корабът, който обикаляше по орбитата около нея и се приближаваше все повече към Земята. Най-вече бяха

погълнати от черната птица, която чакаше да излети от хангар 6 по пистата.

Затова ме обзе гняв, а после — вина. Помолих ги да ме пуснат в отпуск по семейни причини. Отказаха. Не можело да рискувам да ме заразят толкова скоро преди деня на излитането. Бацилите биха се разпространили като пожар в затворените пространства на кораба и сградата на повърхността. Луната беше една огромна стерилна зала. Имаше ежедневни проверки за заразни болести, паразити и насекоми. На луната не биваше да има вредители.

Семейството ми изгори Кайо, за да умъртви Бялата Дева, докато караха мен и колегите ми в херметизиран автобус до космическия самолет. Бяхме упражнявали процедурата по качването на борда поне десет пъти в хангара, но пак се притискахме развълнувано към затъмнените прозорци, за да зърнем орбиталния ускорителен блок, който блестеше под слънцето, черен и гол. Усещането за мощ, за силата на човешките способности, беше толкова силно. Много от мъжете се разплакаха. Мъжете са си такива — лесно е да ги разчувства човек.

Заехме местата си, облечени в скафандрите с шлемовете, и закопчяхме коланите. Нямаше прозорци, а екраните бяха угасени. Вече се бяхме упражнявали в това двадесетина пъти, но пак се измъчихме с каишките и проверките за безопасност, които трябваше да направим. Не бях готова. Няма как да се подготвиш за такова нещо. Не можех да спра да си мисля за резервоарите с водород зад и пред мен; за резервоара с кислород под краката ми. Бях се вкаменила от ужас. Но после намерих нещо отвъд този страх — не спокойствие, не красота, не примирение или безпомощност, а твърдост и решимост.

В следващия момент ОУБ се задвижи и се насочи с тракане към пистата, на която имаше вдлъбнатини от дългия престой на гумите му. Оттогава минаха петдесет години, но си спомням всичко толкова ясно. Почувствах как завиваме към правата отсечка на пистата и как спираме неподвижно за момент, а в следващия миг се включиха двигателите. Боже мой! Каква сила! Няма как да сте усещали такова нещо, дори да сте се возили в БАЛТРАН. Сякаш всяка частица от тялото ви крещи. Тогава открих какво има зад решимостта, която стоеше зад страха: възбуда. Никога не съм правила по-еротично нещо.

Двигателите спряха. Последва лек трус, който означаваше, че товарната камера е била освободена. Настъпи свободно падане. Усетих как стомахът ми се свива болезнено, а киселината се надига нагоре и изгаря гърлото ми. Да повръщаш с шлем не е просто отвратително. Може и да те удави. След това усетих как центробежната сила ме дърпа зад пъпа и разбрах, че сме прихванати в орбита и започваме да се движим към космическия кораб. Откопчахме коланите. Изтласках се към отворената врата на шлюза. Тя изглеждаше прекалено малка, за да мога да мина дори аз, каквато бях дребна. Но успях — всичките двайсет и четирима от нас успяха.

Останах в шлюза за известно време, вкопчена в една дръжка. Опитвах се да потисна гаденето и гледах през малкото прозорче към космическия самолет, който висеше на фона на огромната, синя Земя. Планетата беше прекалено голяма, за да се усети движението на орбиталния кораб, който се отдалечаваше от нея с главоломна бързина. Но аз го усещах. Бях поела по пътя към луната: аз, Адриана Мария до Сеу Мао де Феро Арена де Корта.

ЧЕТИРИ

Две целувки за Адриана Корта — по една на всяка буза. Малък подарък, увит в цветна японска хартия, мека като плат.

— Какво е?

Лукас обичаше да носи на майка си подаръци, когато ѝ идва на гости. Стараеше се да бъде добър син: поне веднъж седмично се качваше на трамвая за Боа Виста и се срещаше с майка си в павилиона на Санта Барбра.

— Отвори го — каза ѝ.

Видя удоволствието, което се изписа на лицето на майка му, след като внимателно разопакова хартията и долови характерния аромат на подаръка. Лукас много обичаше да контролира чуждите емоции.

— О, Лукас, не биваше. Толкова е скъпо.

Адриана Корта отвори мъничкото бурканче и вдъхна дълбоко аромата на кафето. Лукас видя как през лицето ѝ пробягва сянката на миналото — отдалечено от нея на десетки години и стотици хиляди километри разстояние.

— Боя се, че не е бразилско.

Кафето беше по-скъпо от златото. На луната този метал беше евтин и ценен само заради красивия си блясък. Кафето обаче беше по-ценно и от алкалоидите или диаморфините. Принтерите можеха да синтезират наркотични вещества, но така и не бяха успели да създадат кафе, което да няма вкус на отходна вода. Лукас не обичаше особено напитката — беше му прекалено горчива, а и лъжлива. Вкусът ѝ никога не отговаряше на аромата.

— Ще го запазя — каза Адриана, като затвори бурканчето и го притисна за миг към сърцето си. — За някой специален момент. Ще го позная, когато настъпи. Благодаря, Лукас. Разговаря ли с Аманда.

— Мисля, че този път ще пропусна.

Адриана не коментира думите му; дори не поглежда към него. Бракът на Лукас с Аманда Сун беше деликатен въпрос от години насам.

— А Лукасиньо?

— Спрях достъпа му до сметката. Но мисля, че Ариел му е дала пари. На мръсни банкноти. Какво говори това за семейството?

— Нека се налудува.

— В някакъв момент ще трябва да поеме отговорност за себе си.

— На седемнадесет е. Когато аз бях на неговата възраст, не оставях на мира нито момчетата, нито момичетата около мен. Трябва да се наслади на свободата си за известно време. Но, разбира се, че не бива да му позволяваш да харчи семейните пари — добре е да се научи да се оправя и сам. Онзи номер със спасителния космокостюм беше доста изобретателен.

— Да се оправя и сам? Дълбоко ще се учудя, ако видя такова нещо от него. Метнал се е на майка си.

— Лукас!

Укорът на майка му го накара да трепне.

— Аманда е все пак част от нашето семейство. Никога не говорим лоши неща за близките си. Нямах право да се сърдиш и на Ариел. Още не е затоплила мястото си около Масата на Белия заек, а ти вече застрашаваш положението й там.

— Успяхме да сключим сделката с китайците. Изпреварихме Макензи.

— И това ми хареса много, Лукас. Онези екипи за играчите по хандбал бяха добро хрумване. Задължени сме ти. Но някои неща са по-важни от проблемите на семейството.

— Не и в моите очи, мамо. За мен никога не е било така.

— Ти си истински син на баща си, Лукас. Толкова приличаш на него.

Лукас прие похвалата, въпреки че тя остави в устата му горчив вкус, като от кафе. Дори не познаваше баща си. Искаше да бъде истински син на майка си. Да прилича единствено на нея.

— Мамо, мога ли да ти доверя нещо?

— Разбира се, Лукас.

— Безпокоя се за Рафа.

— Ще ми се Рейчъл да не беше отвеждала Робсън в Огнището — особено толкова скоро след опита за покушение. Хората биха се усъмнили, че има нещо гнило.

— Рафа е убеден, че е именно така.

Адриана стисна устни и тръсна глава от раздразнение.

— О, стига, Лукас.

— Вярва, че Макензи имат пръст във всичко. Каза ми го. Познаваш го какъв е: Рафа добрякът, Рафа веселякът, Рафа шегаджията. Пред кого още ще изтърси такова нещо в момент на слабост? Разбираш ли колко опасно би било това за компанията?

— Робърт Макензи ще иска да компенсира по някакъв начин загубата си.

— Разбира се. Ние бихме направили същото. Но Рафа ще види в това поредния злобен ход в името на личната вендета на Робърт Макензи.

— И какво предлагаш, Лукас?

— Повече хладнокръвие, мамо. Нищо повече.

— Хладнокръвие като това на Лукас Корта?

— Рафа е бу-хведжанг. Не се опитвам да оспоря позицията му, нито пък искам да уроня престижа му. Но може би е време да делегираме някои от отговорностите му на други лица?

— Продължавай.

— Той е лицето на Корта Хелио. Нека си остане такъв. Нека бъде фигурант. Нека присъства на съвещанията и срещите с представители на други фирми. Нека продължи да седи начело на заседателната маса. Но нека започнем да ограничаваме влиянието на решенията му върху дейността на компанията — постепенно и деликатно.

— Какво искаш, Лукас?

— Нищо, освен добруването на компанията, мамо. Нищо, освен добруването на семейството.

Лукас Корта целуна майка си за сбогом: два пъти, както се прави с членове на семейството. По една целувка на всяка буза.

На двадесет километра по пътя от Огнището, спътникът на Робсън Корта-Макензи го събуди, като му пусна песен. Момчето хукна към наблюдателното прозорче в предната част на влака и притисна ръце към стъклото. За едно единадесетгодишно момче, гледката на столицата на рода Макензи никога не остаряваше. Влакът беше предназначен за частно ползване на семейството — по крайбрежието на Океана на Бурите, покрай източната линия, наричана Първа

Екваториална линия: шест железопътни линии, всяка от които — три метра широка. Чисти и блестящи на светлината, която се отразяваше от Земята, те обикаляха около цялата планета. Експресът беше наистина бърз — пристигаше от посоката на Джинжонг, изскачаше сякаш от нищото и изчезваше нататък като размазано петно от проблясъци. Гледката от предния прозорец на влака напрягаше Рейчъл, но Робсън я обожаваше.

— Виж, извозвач от клас Ган — каза той, когато влакът подмина масивния, дълъг товарен влак на релсите за бавно движение.

След това моментално го забрави, защото видя как на източния хоризонт се издига второ слънце — точица светлина, която беше толкова ослепително ярка, че стъклото автоматично потъмня, за да предпази очите им. Точицата се разшири до размерите на кълбо. Носеше се като мираж по ръба на света, все така далечна и блестяща.

— *Пристигаме в Огнището след пет минути* — обявиха спътниците.

Рейчъл Корта заслони очи с длан. Бе виждала този феномен много пъти: точицата танцуваше и блестеше на хоризонта, докато най-накрая не се разкриваше пред тях отблизо. Гледката бе все така величествена. Блясъкът на светлините изпълваше цялата наблюдателна кабина. След това влакът минаваше в сянката на Огнището.

Огнището обхващаше и четирите вътрешни линии на Първа Екваториална. Вагонните талиги вървяха по две отделни външни линии — стоманени, а не маглев като новите. Виждаха се прозорците и лампите на жилищните модули, които висяха на двайсет метра над релсите и хвърляха сянка върху тях. Над тях се намираха сепараторите, грейдерите и топилните пещи. Над всичко се извисяваха параболичните огледала, които фокусираха слънчевата светлина върху конверторите. Огнището представляваше влак, дълъг десет километра, който се движеше по Първа Екваториална линия. Пътническите експреси, товарните влакове и ремонтните влакове минаваха под и през него, сякаш беше огромен, сложен мост. Движеше се без почивка, неизменно с точно десет километра в час, и завършваше една обиколка в рамките на един лунен ден. Където и да се намираше, слънцето винаги се падаше точно над него, като че ли беше пладне, а лъчите му огряваха огледалата и топилните му пещи. Родът Сун наричаше високата си, остра стъклена кула на върха на планина Малапърт

„Кулата на вечната светлина“. Макензи презираха надутите им превземки. Те бяха онези, които живеяха под вечната светлина. Светлината ги обливаше, пропиваше се в тях и ги обогатяваше; изпиваше ги и ги правеше все по-бледи. Родени без сенки, Макензи носеха тъмнината вътре в самите себе си.

Вагонът мина под предницата на Огнището и потъна в изпъстрен със светлини мрак. Полузабележимите лампи постепенно се превърнаха в товарен влак, който тъкмо изхвърляше натоварения на него реголит под формата на куп архимедови винтове. Вагонът постепенно забави ход, докато си обменяше необходимата информация с ИИ-тата, които помагаша в управлението на Огнището. Това беше любимата част на Робсън. Няколко куки уловиха вагона, издигнаха го от релсите и го прибраха на мястото му в депо, при останалите пътнически вагони на Метали Макензи. Люковете се скачиха един с друг и налягането се изравни.

— Добре дошъл у дома, Робсън Макензи.

Острите слънчеви лъчи прорязваха покривните панели. Бяха толкова ярки, че изглеждаха почти твърди. Коридорите към сърцето на Огнището се охраняваха с помощта на палисада от светлина — огледала, които насочваха слънчевите лъчи към топилните пещи. Рейчъл бе минавала по този път хиляди пъти и всеки път усещаше тежестта и горещината на хилядите тонове разтопен метал над главата си все така ясно. Той означаваше опасност, богатство и сигурност едновременно и представляваше единственият щит на Огнището от жестоката радиация. Населението усещаше присъствието му непрекъснато: разтопеният метал над главите им беше като стоманена пластина, поставена над пукнатината в някой череп. Бе фино балансиран и опасен. Един ден системата може би щеше да поддаде, а металът щеше да се стовари над главите им. Но този ден нямаше да бъде днес; нямаше да бъде един от нейните дни. Нямаше да се случи, докато е жива.

Робсън тичаше пред нея. Бе зърнал Хадли Макензи до вратата към съседното отделение — той беше любимият му чичо, въпреки че ги делиха едва осем години. Хадли е син на патриарха Робърт от късния му брак с Джейд Сун. Значи наистина му беше чичо, но на

практика, по-скоро приличаше на по-голям брат. От браковете на Робърт Макензи се раждаха само синове. „Съпруг на цялата луна“, шегуваше се понякога старото чудовище. Чрез селективните аборти, изследванията на ембрионалното развитие и хромозомното инженерство, от шега тези думи се бяха превърнали в истина. Хадли вдигна Робсън и го подхвърли високо във въздуха. Момчето се наслаждаваше на полета си и се смееше, а в следващия миг силните ръце на Хадли Макензи го уловиха отново.

— Значи си успяла да се наложиш на бразилеца — каза Хадли и целуна заварената си племенница от двете страни на лицето.

— Понякога ми се струва, че той е детето, а не Робсън — отговори тя.

— Мисълта Робо да порасне при тях ми е омразна — продължи Хадли.

Беше нисък, жилав и як, сякаш направен от жици и стомана. Мускулите и сухожилията му се очертаваха ясно. Острието на Макензи. Целият беше покрит с лунички заради честите си посещения в слънчевите стаи. Петънца, петънца, петънца: приличаше на леопард в човешки облик. Непрекъснато се чешеше по пъстрата кожа. Прекарваше прекалено много време под слънчевите лампи, за да трупа витамин D.

Това не беше правилното място, където човек да научи едно дете как да се грижи за себе си.

— *Съобщение от Робърт Макензи* — оповести Камени, спътничката на Рейчъл.

Изразенията на Хадли и Робсън подсказват на Рейчъл, че са получили същото известие.

— Рейчъл, любов моя. Радвам се, че Робсън е здрав и читав и че се върнахте обратно у дома. Извънредно съм доволен. Елате да се видим.

Гласът беше мек, с все още различим западноавстралийски акцент и звучеше нереално. Робърт Макензи не звучеше така от особено отдавна; и тримата в лобито вече бяха родени, когато гласът му се бе изменил. Изображението в лещите им не беше на Робърт, а на аватара на спътника му: Червеното Куче, символът на града, където бе роден този амбициозен мъж.

— Ще те заведе при него — каза Хадли.

Тримата се качиха на една капсула, която ги закара до челната част на Огнището — на десет километра нататък по линията. На Рейчъл ѝ се струваше, че задвижваната с маглев капсула усилваше слабите, но непрекъснати вибрации, породени от движението. Бе свикнала с бавното поклащане на Огнището на релсите му — пулса на дома ѝ. Рейчъл Макензи обожаваше да чете като дете. Бе прекосила безбрежни океани на борда на корабите на коравосърдечни пирати и опитни моряци в света от думи, построен с помощта на екраните наоколо. Израснала е в свят на каменни морета, затова това леко полюшване е най-близкото подобие на пътешествие с кораб, което познаваше.

Капсулата рязко намалява скоростта си и се скачва с вратите на спирката. След миг, те се отварят. Рейчъл долавя миризмата на зеленина, гнило, влажна почва и хлорофил. Този вагон представлява огромна, стъклена консерватория. Непрекъснато го огрява ярка светлина, а и се намира в условия на ниска гравитация, затова папратите са израснали до стъписващи височини. Помещението е като зелен трезор, натъпкан със зелени листа, притиснати към извитите ребра на стените. Светлината проникваше до долу на петна, на ивици като по козината на тигър, а слънцето висеше неподвижно горе, застинало във вечен зенит. Всички папрати растат, устремени нагоре към него. Сред тях се чуват птичи свирукания и се мяркат яркоцветни пера. Отнякъде се разнася бухане на бухал. Намират се в райска градина, но Робсън стисва ръката на майка си боязливо. Боб Макензи живее тук.

Между езерцата и ромолещите потоци се виеше пътека.

— Рейчъл. Мила моя!

Джейд Сун-Макензи поздравява доведената си дъщеря с две целувки. Прави същото и с Робсън. Джейд е висока и елегантна, с дълги пръсти и деликатна осанка, която наподобява крехките папрати наоколо. Не изглежда и ден по-стара от момента, в който се омъжи за Робърт Макензи — преди деветнадесет години. Но видът ѝ не заблуждава никое от децата на Робърт. Тя е цялата направена от тънки жици, остри тръни и желязна, неумолима воля.

— Няма търпение да ви види.

Ръчичката на Робсън стисва по-силно дланта на Рейчъл.

— Откакто Корта откраднаха онази сделка с китайците, е в ужасно настроение — подхвърля Джейд през рамо. Забелязва, че Робсън поглежда нагоре към майка си. — Но ще се разведри, когато ви види.

Робърт Макензи ги чакаше в белведер, чиито стени бяха изплетени от папратови клонки. Зелените австралийски папагалчета и дългоопашатите папагали наоколо вдигат глъчка с нестихващото си чуруликане и подсвиркване. Роботи-пеперуди размахват лениво широките си крилца от полимер, в които се преливат всички цветове на дъгата.

Според легендата, столът поддържа Робърт Макензи жив, но един поглед бе достатъчен, за да се разбере истината: животът му се крепеше от несломимата воля, която гореше в очите му. Воля да надвива, да притежава и да не се оставя да му отнемат каквото и да е — дори и мъжделеещата искра живот, която му беше останала. Робърт Макензи имаше воля, която можеше да надвие смъртта. Животоподдържащите системи се издигаха над главата му като корона или ореол. Виещите се тръбички пулсираха, помпите съскаха и се въртяха, моторите бръмчаха тихичко. Опако на двете му длани бе изпъстрено с бавнозарастващи хематоми, образувани от иглите и тръбичките за дренаж. Никой не беше в състояние да задържи погледа си за повече от частица от секундата върху тръбата, която излизаше от гърлото му. Ароматът на папратите и мирисът на свежата вода не можеха да прикрият напълно миризмата. Стомахът на Рейчъл се обръща, когато усеща вонята от торбичката за колостомия.

— Скъпа моя.

Рейчъл се наведе и целуна изпитите му бузи. Той щеше да забележи и най-малкия признак на колебание или отвращение.

— Робсън — продължи той и разтвори ръце.

Робсън пристъпи напред и се остави да го прегърнат. После — по една целувка на всяка буза от отвратителната, стара мумия. Робърт Макензи беше на четиридесет и осем години, когато предпочете Морето на островите пред Западна Австралия и премести бъдещето и семейството си на луната. Прекалено стар беше. Вярвах, че за нищо на света не би оцелял след изстрелването в орбита, да не говорим за бавната корозия, на която слабата гравитация щеше да подложи костите му, кръвните му телца и белите му дробове, или пък за

непрекъснатата атака на гравитацията. Казаха му да остави тази работа на роботите и децата си. Но Робърт Макензи дойде и постави лично основите на многомилionenното общество на лунарианците. Нещото в животоподдържащия стол можеше с пълно право да твърди, че е Съпруг на луната. Беше на сто и три години и бяха необходими около дузина ИИ-та, за да следят непрекъснато състоянието на тялото му, но го крепи същата тази воля, която сега блести в бледосините му очи.

— Добро дете си ти, Робсън — изхриптя Робърт в ухото на момчето. — Добро дете. Радвам се, че отново се върна там, където ти е мястото. Далеч от онези разбойници, Корта.

Сухите, тънки пръсти сграбчиха момчето като птичи нокти и го разтърсиха леко.

— Добре дошъл у дома.

Робсън се откъсна от хватката на слабата ръка.

— Няма да позволим да те откраднат от нас.

— Съпругът ми има идея — обади се Джейд Сун, застана зад стареца и опря едната си длан на рамото му. Ръката ѝ беше слаба и изящна, с красиво лакирани нокти, но Робърт Макензи сякаш се преве под тежестта ѝ. — Защо да не оженим Робсън?

Здравейте, мамо и Кеси. А, и децата — ако четете това, поздрави! Знам, че не пиша много напоследък, но имам добро извинение. И така: както написах в онзи кратък имейл, който едва имах време да ви изпратя, сега работя за Драконите. Корта Хелио. Миньорите на хелий-3.

Работя за Корта Хелио. Пиша го втори път, за да може напълно да възприемете този факт. Това означава, че още от този момент нататък, никога повече няма да ми се налага да се безпокоя за сметките си за кислород, вода, въглерод или мрежа, поради което и мога да ви изпратя това. Не мисля, че съм способна да ви обясня какво означава да не трябва да се притесняваш повече за Четирите Основни. Като да спечелиш от лотарията — само че вместо да ти дадат десет милиона долара, ти позволяват да продължиш да дишаш.

Не мога да навлизам в подробности относно начина, по който получих работата — всичко е строго секретно. Петте Дракона са като мафията — непрекъснато се борят за надмощие. Но мога да ви кажа,

че съм поставена под прякото наблюдение на Карлиньос Корта. Кеси, сестро. Трябва да емигрираш тук. Тази скала гъмжи от невероятно привлекателни хора.

Направиха ме член на един екип по подготовка на терени за бъдеща работа. Разходки по луната. Имам много да уча. Тази планета може да те убие по хиляда различни начина. Това е първото правило тук и всичко останало му е подчинено. Има най-различни начини да се движиш, да разчиташ множество знаци и сигнали, да се оправяш в мрежата и извън нея, да анализираш информацията, която космостюмът ти предоставя и трябва да овладееш всеки от тях — защото и най-дребният пропуск може да те опече или замрази, или задуши, или да те удави в радиация. Само за праха учихме цели три дни. Има петнадесет вида и трябва да познаваш физическите характеристики на всеки от тях — от абразивността през електростатичните му качества до адхезията. Като Шерлок Холмс, който се научил да различава петдесет вида пепел от пури. Учим за времето, което е необходимо за презареждането на различни видове батерии, особеностите на навигацията на лунната повърхност — новополучените не могат да преценяват добре разстоянието до хоризонта и всичко ни се струва много по-далечно, отколкото в действителност е. А още дори не сме излизали на повърхността. А и космостюмите. Знам, че трябва да бъдат тесни, но сигурни ли са все пак, че не са объркали размера? Отне ми десет минути да го нахлузя. Не ми се иска да повтарям упражнението в камера, която се е декомпресирала. Ако не го сложа както трябва, ще ми останат синини от закопчалките. Макар че ако настъпи дехерметизация, синините ще бъдат последната ми грижа.

Сигурно сте уплашени до смърт. Но тук се свиква. Никой не може да живее в непрестанен ужас. Ако си позволиш нехайство, обаче, тукашният свят ще ти отмъсти жестоко. Карлиньос ми каза, че в екипите от този вид обикновено има поне по един смъртен случай. Затова внимавам много да не се окажа аз.

Останалите членове на екипа ми се казват Олег, Хосе, Саадия, Тандека и Пейшънс. Аз съм единствената с нортеански акцент. Зяпат ме. Биха си говорили за мен, но могат да се разберат само на глобо, а английският ми е майчин език. Не ме харесват. Може да се каже, че Карлиньос работи с мен самостоятелно и това ме прави различна.

Специална. Затова учителите ни смятат, че съм шпионин на рода Корта, а съучениците ми смятат, че съм любимка на учителите. Онази, която проявява най-голяма търпимост към мен, е Пейшънс. По принцип е от Ботсвана, но също като останалите от екипа е обикаляла из университети и корпорации по целите светове. Новополунчените трябва да са най-добре образованите имигранти в човешката история. Пейшънс понякога си говори с мен и ме черпи от чая си. На Хосе пък явно му се иска да ме убие. Мисля, че ако успее да измисли как да го направи така, че да не го хванат, наистина би. Прекъсва ме всеки път, когато отворя уста. Не мога да разбера дали е, защото съм жена, или защото съм северноамериканка. Най-вероятно и двете. Задник такъв. Духът в екипа е точно като в колежански отбор по футбол. Непрекъснато трябва да си нащрек, всеки е сам за себе си, нито миг спокойствие. Усещаш тестостерона с всяко вдишване. Не е само защото става въпрос за такава индустрия. Всички са млади, умни, амбициозни и силно мотивирани. В същото време, това е най-освободената в сексуално отношение среда, в която някога съм попадала. В лунния глобо даже няма думи за „хетеросексуален“ и „хомосексуален“. Всички се намират на различни места в спектъра.

Но ето какво е най-трудно от всичко: португалският език. Що за език е това? Трябва да докараш произношение, все едно страдаш от тежка настинка. И нищо не се чете така, както се пише. Има логика в стандартния португалски, но освен португалското произношение, има и бразилско-португалско произношение. Има и рио-бразилско произношение. На всичкото отгоре има и лунно рио-бразилско произношение; именно така говорят служителите на Корта Хелио. Трябваше да видите как ме изгледаха, когато предложих да използвам Хети, за да превежда думите ми. И така — време е да науча португалски. С други думи — adeus, eu tea mo, e eu vou falar com voce de novo em breve^[1]!

Лукас Корта се спусна надолу между колоните, обвити с листа, лек и крехък като сън. Водата капеше, плискаше и течеше по ручейте и тръбите, които свързваха различните етажи със залесени площи една с друга. Понесе се в спирала около основния стълб, покрит с огледала, които отразяваха слънчевата светлина към растенията. Погледна

нагоре. Зеленината продължаваше все нататък и нататък, докато накрая не спираше пред ослепително светлия, кръгъл капак на хидравличния цилиндър. Земята е километър дълбока. Градината Обуаси съдържа пет такива шахти, а Твè се намира в центъра на пентаграм, образуван от двадесет и пет такива градини. Марули и други зеленчуци за салата растяха толкова нагъсто, че между тях не можеше да мине и бръмбар — ако на луната имаше такива. Но тук нямаше нито бръмбари, нито листни въшки, нито гъсеници: никакви вредители. Картофите растяха високи като дървета; имаше пълзящ боб, чиито филизи стигаха до сто метра над земята, увити около подпорите си. Листата на най-различни кореноплодни растяха, гъсти и зелени. Лехите от калалу и акий процъфтяваха. Имаше ямс и други видове сладки картофи, тикви и кратуни с размерите на меридиански коли. Всички поемаха живителната влага на допълнително обогатената вода, която капеше около тях. Присадите бяха внимателно подбрани, а растителните видове — засадени така, че да си симбиотизират и да образуват самоподдържаща се екосистема. В Обуаси никога не е имало неуспешна реколта — а те се събираха по четири пъти годишно. Лукас погледна надолу. Далеч под него, върху една от висящите пътеки между аквариумите с риби, се различаваха две мънички фигури. Наоколо квакаха патици и жаби. Една от двете мънички фигури беше самият той.

— Качеството на звука е забележително — каза той и пренастрои лещата си така, че отново да вижда от мястото си.

— Благодаря — казва Коби Асамоа. Той е едър мъж — висок и широкоплещест. В сравнение с него Лукас Корта приличаше на бледа сянка. Вдигна едната си ръка, и мухата кацна върху нея.

— Може ли?

Насочена от мисълта на Лукас, мухата литна от ръката на Коби и се приземи на неговата. Той вдигна животинката на нивото на очите си, за да я разгледа.

— Би могло да убие всички ни, докато спим. Харесва ми.

Лукас Корта подхвърли мухата във въздуха и проследи с поглед как тя отлита нагоре по продължението на един от зелените, влажни стълбове, докато не се изгуби от поглед.

— Ще я купя.

— Срокът им на живот е по три дни — каза Коби.

— Ще ми трябват тридесет бройки.

— Можем да доставим десет, а останалите ще принтираме на място.

— Споразумяхме се.

Спътникът на Коби Асамоа изпраща цената на Токиньо, който на свой ред я прожектира върху лещата на Лукас. Баснословна сума.

— Одобри плащането — заповяда Лукас.

— Ще ви чакат на гарата — каза Коби. Широкото му, открито лице отново се отпусна. — С цялото ми уважение, господин Корта, няма ли да ви излезе прекалено скъпо — и то само за да държите сина си под око?

Лукас Корта се засмя на глас. Смяхът му беше дълбок и отекваше мелодично като музика. Резкият звук стресна Коби Асамоа. Патиците и жабите във ферма пет от градината Обуаси замлъкнаха.

— Кой казва, че ги купувам заради това?

Хейтор Перейра остави мухата да пребяга през ръката му. Миниатюрните ѝ бодливи крачета гъделичкаха тъмната му, набръчкана кожа. Накъдето и да обърнеше ръка, асамоанската муха се изкатерваше до най-високата ѝ точка.

— Искам да поддържате наблюдение през цялото денонощие — заповяда Лукас.

— Разбира се, сеньор. Кого следва да наблюдаваме?

— Брат ми.

— Карлиньос?

— Рафаел.

— Разбрано, сеньор.

— Искам да бъда осведомен за всяко негово действие — кого чука, кога пърди, как се разпорежда с финансите си. Абсолютно всичко. Майка ми не бива да разбира за това. Никой, освен теб и мен, не бива да знае.

— Разбрано, сеньор.

— Токиньо ще ти изпрати документите. Искам да ги обработиш лично. Ти и никой друг. И искам да ми изпращаш ежедневни кодирани доклади по спътниците ни.

Лукас забелязва изражението на недоволство, което се изписва по лицето на Хейтор Перейра. Хейтор беше бивш бразилски морски офицер, когото уволниха, щом Бразилия приватизира въоръжените си сили. Прогонен от морската шир, той я беше заменил с луната, където — както още много бивши военни — си беше основал частна охранителна фирма. Времената, през които Адриана се бореше да откъсне Корта Хелио като ребро от гръдния кош на Метали Макензи бяха кървави и опасни дни, изпълнени с оспорване на територии, дуели на честта и битки между различните фракции. Времена, през които юридическите спорове се решаваха лесно и бързо с помощта на нож в тъмното. Хора, които живееха животите си, натъпкани един до друг, и дишаха същия въздух. Хейтор Перейра бе спасил Адриана Корта от много остриета. Лоялността, смелостта и честта му не подлежаха на съмнение. Но те нямаха никакво значение. Корта Хелио се беше преустроила с времето. Но недоволството, което Лукас видя, не беше породено от това или пък от бъдещата употреба на наблюдателната муха. Хейтор бе ядосан, че пропускът му на партито по случай лунното бягане го бе поставил в такова неизгодно положение. Заради онзи инцидент Лукас можеше да го принуди да направи каквото си поиска.

— А, Хейтор — още нещо.

— Да, сеньор?

— Не ме разочаровай.

Съвършената ямка на левия хълбок на Лукасиньо Корта е обсипана с вече засъхнали капчици сперма. Момчето повдигна внимателно ръката на Григорий Воронцов и се измъкна от прегръдката му. Протегна се, стегна мускули и изпука със ставите си. Младежът от Воронцови е тежичък. И ненаситен. Пет пъти поред понечваше да заспи, но се будеше от унеса, защото усещаше бодливата му брада върху лицето си, чуваше шепотът му в ухото си — „Хей, хей!“ — и усещаше твърдия му пенис да пулсира, притиснат към вътрешната страна на бедрото му.

Лукасиньо знаеше отпреди, че Григорий си пада по него — „страшно много“, както бе казала Афуа от тяхната компания по време на една от онези момичешки игри, в които не ти казват правилата, но

те наказват жестоко, ако ги нарушиш, но си нямаше представа, че е толкова опитен в чукането. Можеше да го прави с часове — непрестанно, дълбоко и силно. Беше безмилостен. А и доста щедър, когато дойдеше време да върне услугата. На Лукасиньо едва му беше останал дъх — не можеше дори да стене. Кой би познал каква страст се таи в младежа, който седеше отсреща на масата по време на ежеседмичния семинар на випуска? Беше страхотно, наистина велико — най-хубавият секс, който някога беше правил с момче, но засега му стигаше. Стигаше му.

С какво можеше да му се отплати за полученото? Със сладкиш. Откакто баща му го беше лишил от пари, не може да си позволи повече. Докато Григорий хъркаше, Лукасиньо започна да рови из хладилната кутия. Беше почти толкова празна, колкото тази на Ариел, но имаше достатъчно продукти, за да направи малко шоколадови сладки. Две тави. Междувременно си мислеше за следващото легло, в което щеше да спи. Не можеше да остане в това и довечера. Нямаше да може да понесе още една такава нощ. Лукасиньо капна малко от личния запас от тетрахидроканабинол на Григорий. Предишната вечер бяха преплели тела на дивана и пушеха от него, като си подаваха електронната цигара и си разменяха по някоя целувка. Лукасиньо се обърна и хвърли поглед към силуета на Григорий, проснат като морска звезда на леглото. Толкова беше космат. Слуховете за представителите на рода Воронцов се бяха оказали верни: бяха космати и странни. Докоснати от космоса. Лукасиньо беше чувал легендите. Воронцови бяха наследници на Валерий, първият им патриарх — олигарх, който беше инвестирал огромни суми в строежа на една частна летателна площадка в Централна Азия. Където и да беше това. Бяха построили орбиталните прихващачи — два космически кораба, които обикаляха непрекъснато по траектория с формата на осмица около луната и Земята; тяхно дело бяха и БАЛТРАН, и железопътните линии. Космосът ги беше променил. С всяко поколение ставаха все по-странни: чудати, дългурести създания, родени в условия на свободно падане. Хората не бяха зървали никой от екипажа на двата космически кораба от години. Говореше се, че не могли да слязат на повърхността — гравитацията щяла да ги смачка, като че ли са декоративни пеперуди. Но никой в семейството им не бил толкова странен, колкото самият Валерий. Бил още жив, а тялото му се било

превърнало в огромна, чудовищна маса — толкова разплута, че запълвала цялото ядро на космическия кораб. Според някои легенди бил на борда на „Св. Петър и Павел“, а според други — на „Александър Невски“. По това се разбираше, че в историята има истина. Относно измислиците, хората са винаги единодушни.

Лукасиньо изтри с длан стъклото на готварския панел, за да може да погледне тавите. След това премести притеснения си поглед към Григорий. Сега не е подходящият момент за звяра да се събуди. Изминаха още няколко минути и Лукасиньо извади сладките и ги остави да изстинат. Почувства сянката, която Григорий хвърли върху него, още преди да усети как косата и мускулите му се притискат към него.

— Ехо.

— Ехо.

— Какво правиш?

— Пека.

— А какво?

— Шоколадови сладки. Много са хубави. Сложил съм хашиш вътре.

— Винаги ли готвиш така?

— Как?

— Гол.

— Така се чувствам по-естествено.

— Много е готино.

Сърцето на Лукасиньо се сви. Григорий се беше притиснал плътно към него и пак се втвърдяваше. Да не би да беше направен от сперма? Лукасиньо отчупи едно парченце от изстиващите сладки и се обърна да го пъкне между устните на Григорий.

— Сладко.

След това се върнаха в леглото.

Марина имаше балкон в новото си жилище. Беше малък, но тя се пристрасти към него моментално. Всяка вечер се прибираше, уморена до смърт и с пулсиращи от болка мускули заради тренировките и всички нови неща, на които тялото ѝ трябваше да се научи за работата в Корта Хелио и излизаше на балкона си.

Апартаментът, който ѝ бяха отпуснали от Корта Хелио, се намираше на улица Западна 23-та в квадрант Санта Барбра и макар че не е толкова далеч над повърхността, колкото Байро Алто над проспект Гагарин, все пак е доста нависоко. Главата ѝ се замайваше, но тя намираше в това нещо привлекателно. В звуците — също. По улиците на Жоао де Деус, на които се говореше предимно португалски, витаеше различна атмосфера от тази, която се усещаше в Меридиан. Чуваха се викове и поздравии; тийнейджъри надаваха високи, самонадеяни крясъци; нагоре-надолу по проспект Кондакова жужеше смехът на рояци деца, качени на големи велосипеди. Чуваха се най-различни гласове, бръмчаха мотори; асансьорите, ескалаторите, подвижните пътеки и заводът за въздух — от всички тях се разнасяха различни звуци. Светлините на нощния хоризонт са по-ярки и по-жълтеникави, отколкото в Меридиан. Цветовете на неоновите лампи са най-вече синьо-зелени и златисти — цветовете на Стара Бразилия. Почти всички надписи и имена са на португалски. Всичко е различно и вълнуващо. Жоао де Деус беше компактен град — осемдесет хиляди души, които живееха в три квадранта, между всеки от които имаше часова разлика от три часа: сутрин, следобед, нощ. В много отношения градът беше построен по стария модел — издълбан направо в лавовите тръби, които набраздяваха повърхността на Морето на изобилието. Квадрант Санта Барбра беше триста метра в диаметър и на Марина ѝ се струваше наистина претъпкан. Тежкият таван сякаш беше надвиснал прекалено близо. Караше я да се чувства малко клаустрофобично. Но тя приветстваше факта, че нямаше достатъчно място за летателни превозни средства. Мразеше стегнатите, арогантни аеронавти.

— *O bloqueio de ar não é completamente despressurizado*^[2] — произнесе тя. Опитваше се да упражнява португалския си на глас, докато беше сама в апартамента. Освен това, беше наредила на Хети да не реагира на глобо.

— *Daqui a pouco sair para a superfície da lua* — отговори ѝ спътничката ѝ. — *Seu sotaque é péssimo.*^[3]

Не само говореше португалски много по-добре от самата Марина, а имаше и съвършен акцент като за Корта Хелио. След това прекъсна урока си.

— *Carlinhos Corta esta na porta*^[4] — съобщи тя.

Марина бързо провери как е косата и лицето ѝ, приглади дрехите си, провери дали няма някое парченце храна между зъбите си и сгъна неоправеното си легло обратно в панела му на стената. След двайсет секунди вече беше готова да посрещне шефа си.

— О.

Карлиньос Корта беше по шорти и с обувки с пръсти, а около лактите, китките, коленете и глезените му бяха завързани цветни плитки. Не носеше нищо повече. Поздрави я на португалски, но Марина едва успя да го чуе. Беше наистина прекрасен. Миришеше на мед и кокосово масло. Толкова красив, че я плашеше.

— Обличай се — каза ѝ той на глобо. — Излизаме.

— Облечена съм.

— Не, не си.

— *Senhor Corta esta acessando a sua impressora*^[5] — обади се Хети.

От принтера се появяват чифт панталонки (доста къси), едно късо, прилепнало горнище (доста оскъдно) и чифт обувки с пръсти. Явно беше какво се очаква от Марина. Тя изтича в банята и облече новите дрехи. После се опита да придърпа горнището надолу, а панталонките — нагоре. Чувстваше се още по-гола, отколкото ако наистина беше гола. Шефът беше дошъл в апартамента ѝ, а тя не знаеше какво прави, защо е тук и какви са намеренията му изобщо.

— За теб — каза ѝ Карлиньос и ѝ подаде шепа зелени плитки, току-що излезли от принтера. — Ще носиш цвета на моя ориша — Огун.

Показа ѝ как да ги завърже около сгъвките на ръцете и краката си и колко от дължината да остави да виси свободно. Обувките с пръсти я караха да се чувства, сякаш някой смуче пръстите ѝ.

— Можеш да бягаш, нали?

Марина го последва надолу по стълбите. Бяха тесни и плитки и по тях се бягаше трудно. Минувачите се притискаха към стените и им кимаха за поглед, докато минаваха покрай тях. Тичаше рамо до рамо с Карлиньос по Трета улица, която беше паралелна на централния проспект, но се намираше на три нива над него. Велосипедите и моторите профучаваха от едната им страна. Марина усещаше аромата на печена царевица, горещо масло и фалафели. От мъничките сепарета с по пет места, издълбани направо в скалата, се разнасяше музика.

Хоризонтът бавно потъваше в пурпурночервен мрак. Карлиньос сви вляво по една пресечка между улиците. Сега Марина бягаше по улица, осветена с изкуствена светлина. От Т-образното разклонение на тунела пред нея сякаш долита хорова песен. След това вижда как група хора пребягва пред нея по тунела, устремена напред, а спътниците им се носят като ято над тях. Голата им кожа лъщеше от пот, масло и цветна боя. От лактите, коленете, китките, шиите и челата им висяха плитки и пискюли. И пееха. Всички пееха. Марина почти се закова на място от изненада.

— Хайде, по-бързо — каза Карлиньос и ускори леко крачка.

Марина се втурна след него. Не умееше да бяга бързо, но мускулите ѝ от Земята ѝ помогнаха да го настигне лесно. Карлиньос сви по тунела, който пресичаше досегашния перпендикулярно, и пое по широкия път, който завиваше леко надясно. Тази част от Жоао де Деус не беше позната на Марина. Бегачите пред тях тичаха в плътна група, като пелотон. Слабата гравитация им позволяваше да правят дълги, високи скокове като газели посред бяг. Приличаха на бурно море, чиито вълни прииждаха напред. До Марина долитаха звуците на барабани, свирки и малки звънчета, които от време на време надделяваха над песента на множеството. Карлиньос настигна последните бегачи, а Марина го следваше на две крачки разстояние. После групата се раздели, за да ги пусне, и Марина с лекота влезе в крачка с останалите.

— Още по-бързо — обърна се към нея Карлиньос и избърза нататък.

Марина ускори крачка още повече и го настигна. Вече бяха в самото сърце на групата. Ритъмът я обгърна от всички страни и се превърна в ритъма на собственото ѝ сърце и собствените ѝ крака. Песента на гласовете сякаш зовеше нейния глас. Не разбираше думите, но искаше да се присъедини към нея. Целият ѝ свят сякаш се разшири. Сетивата ѝ и личното ѝ пространство сякаш се сляха с тези на бегачите около нея, но в същото време усещаше тялото си по-добре от всякога досега. Дробове, нерви, кости, мозък — всичко представляваше едно цяло. Движеше се с лекота и съвършенство. Всяко от сетивата ѝ се беше изострило до краен предел. Долавяше ритъма на барабаните с колената си, с петите си. Усещаше аромата на потта по кожата на Карлиньос. Докосването на пискюлите по тялото ѝ я възбужда. Може

да усети всяка прашинка, която се носеше във въздуха. Разпозна татуировката, която се виждаше в горната част на гърба на един от бегачите пред нея, който усети погледа ѝ, сякаш беше докосване, и се обърна. Беше Саадия, която ѝ даде знак, че я е познала. Вълна от необузdana радост сякаш обля цялото тяло на Марина.

Думите. Вече ги беше разбрала. Бяха на португалски — език, който не разбираше напълно, на диалект, който не можеше да проумее, но значението им ѝ беше ясно. „Свети Георги, господарят на стоманата, моят съпруг. Светецът, който поразява безмилостно. Свети Георги има вода, но се къпе в кръв. Свети Георги има два ножа. С единия реже трева, а с другия оставя белези. Носи наметало от огън и риза от кръв. И има три къщи. Къщата на богатствата. Къщата на имането. Къщата на войната.“ Думите се изливаха от гърлото ѝ, танцуваха по устните ѝ. Марина нямаше представа как се е случило.

— Още по-бързо, Марина — потрети Карлиньос, двамата пробиха масата от тела и спътници и застанаха начело на групата. Пред Марина вече нямаше нищо. Тунелът сякаш се извиваше безкрайно напред. Ветрецът разхлаждаше кожата ѝ. Можеше да бяга така вечно. Тялото и ума, духът и сетивата ѝ се бяха слели в едно цяло — по-силно и по-чувствително от който и да е от отделните му елементи.

— Марина — обади се глас, който я викаше по име от известно време. — Намали малко.

Двамата изостанаха от челните места и минаха встрани от основната група.

— Свий надясно тук.

Когато изостави бегачите и зави по тунела, Марина изпита физическа болка, но тя бе нищо в сравнение със смазващата емоционална агония. Тя спря на място с ръце, опрени на бедрата, наведена глава и започна да вие от мъка. Чуваше как гласовете, барабаните и звънчетата на групата изчезваха в далечината и се чувстваше така, сякаш са я изгонили от рая. Малко по малко започва да си припомня коя е. И кой е мъжът до нея.

— Съжалявам. О, Господи.

— По-добре не спирай да се движиш. Иначе ще се схванеш.

Марина си наложи да поеме в болезнен тръс. Тунелът излизаше на Трета улица в квадрант Санта Барбра. Хоризонтът беше притъмнял,

а наоколо грееха улични светлини и хиляди прозорци. Започна да ѝ става студено.

— Колко време...

— Две пълни обиколки. Шестнайсет километра.

— Не забелязах...

— Никой не забелязва. Така трябва.

— От кога...

— Никой не знае със сигурност, но поне откакто се помня. Идеята е, че маратонът всъщност никога не свършва. Някои бегачи спират, други се присъединяват на тяхно място. И редуваме светците. Това е моята църква. В нея се лекувам. В нея намирам убежище. В нея мога да спра да бъда Карлиньос Корта.

Марина започваше да усеща натоварването от шестнадесетте километра в бедрата и прасците си. Беше тренирала бягане и по време на подготовката си преди излитането за луната, но с неохота. Това беше различно. Част от нея щеше завинаги да остане в групата и да продължи да обикаля в безкрайния молитвен кръг. Нямаше търпение да се върне.

— Благодаря — каза. Ако станеше прекалено многословна, щеше да развали момента. — А сега какво ще правим?

— Сега — отговори ѝ Карлиньос, — ще се изкъпем.

Аналийс Макензи слизаше по спираловидната стълба, която започваше от спалнята и водеше в помещение, което напомняше вътрешността на муха: силно увеличена и уголемена, възпроизведена в невероятен детайл. Крилете се изпъваха — основни крила и халтери; виждаха се фасетките, от които бяха съставени очите; различаваха се влакнцата по крачетата и хоботчето; около главичката ѝ свистяха наночипове и протеинови процесори. В центъра на помещението беше седнал Уегнър, обърнат с гръб и гол — имаше навика да съблича дрехите си, когато искаше да се съсредоточи в нещо, и отваряше, затваряше, увеличаваше и наслагваше един върху друг различни образи на споделения от двамата екран. Беше главозамайващо и объркващо, а часът беше четири и половина сутринта.

— Ана.

Тя не мислеше, че е издала звук, който да я издаде, но Уегнър все пак беше доловил присъствието ѝ на фона на бръмченето, съскането и скърцането, които се разнасяха непрекъснато. В началото на пристъпите на безсъние, сетивата се изостряха, а човек започваше да прелива от неспокойна, неизчерпаема енергия. Това състояние беше ново за него.

— Уегнър, сега...

— Погледни това.

Уегнър се облегна назад в креслото си, протегна ръка и прегърна Аналийс през бедрата. Другата му ръка завъртя изображенията на разчленената муха през стаята.

— Какво е това? — попита Аналийс.

— Това е мухата, която се опита да убие брат ми.

— Преди да си направиш прибързани изводи, не бях аз, нито пък някой от семейството ми.

— О, сигурен съм в това.

Уегнър се протегна, извади една намотка протеинова жица от отворената вътрешност на мухата и махна останалата част от животното от екрана.

— Виждаш ли? — каза той и завъртя ръка, за да увеличи образа, докато той не изпълни малката стая: мозък, съставен от оплетени нишки протеин. — Зная, че по принцип не си запозната с тези неща.

Аналийс работеше в една фирма, която разработваше системи съгласно принципите на металогиката, и свиреше на ситар в един оркестър за класическа персийска музика.

— Хейтор Перейра не е знаел какво да търси. Дори онези от отдела по научноизследователска и развойна дейност не са знаели. Отне ми известно време да го открия, но в мига, в който го видях, разбрах, че трябва да е това, увеличих го, и... Всичко се вижда в молекулите — все едно е надраскала подписа си върху всичко, но трябва да знаеш какво търсиш и как можеш да го видиш.

— Уегнър.

— Прекалено бързо ли говоря?

— Да. Мисля, че симптомите започват да се появяват.

— Не е възможно. Прекалено рано е.

— Случва се все по-рано и по-рано.

— Няма как да е така! — сопна ѝ се Уегнър. — Денонощието е едно и също. Изгрев, залез. Няма как да се промени. Елементарна астрономия.

— Уегнър...

— Извинявай. Извинявай.

Той я целуна по корема и усети как мускулите под меднозлатистата ѝ кожа се свиват. Обожаваше това безкрайно, защото не беше механика, код или математика — беше биологическа и химическа реакция. Но можеше да усети промяната — така, както усещаше слънцето, което се спускаше зад хоризонта. Мислеше, че настроението му е породено от интересните му открития и отдадеността му, но всъщност непрекъснатият му жив интерес се поддържаше от безсънието. Когато в небето имаше пълна Земя, той можеше да работи неуморимо с дни наред.

— Трябва да отида в Меридиан.

Почувства как Аналийс се отдръпва от него.

— Знаеш колко много мразя да ходиш там.

— Там се намира жената, която е проектирала този процесор.

— Преди не си правеше труда да си измисляш извинения.

Той отново я целуна по стегнатия стомах, а тя прокара ръка по врата му и зарови пръсти в косата му. Аналийс миришеше на ванилия и омекоител. Уегнър вдъхна аромата ѝ дълбоко, след което се откъсна от нея.

— Имам още малко работа.

— „Лягай си, Аналийс“ — предсказа следващите му думи тя.

— Ще се кача при теб след малко.

— Няма. Обещай ми, че ще те заваря тук на сутринта.

— Ще ме завариш.

— Не каза „обещавам“.

Когато Аналийс си тръгна, Уегнър разтвори ръце и бавно събра дланите си с плясък, който върна разхвърляните елементи от вътрешността на мухата-убиец обратно пред него. Пусна ги да се въртят бавно в орбита около него и започна да ги разглежда внимателно. Опитваше се да открие още следи, които можеха да му подскажат самоличността на създателите им, но концентрацията му беше нарушена. Някъде в периферията на слуха и на всяко друго от

сетивата си долавяше зова на глутницата си. Тя го викаше да дойде при нея, отвъд Морето на спокойствието.

За събранието на Павилиона на Белия заек, Ариел Корта носеше копие на една шоколадовокафява рокля на Диор, модел от 1955 г., съчетана с набрана блуза на Шантили с буфан-ръкав и дълбоко деколте. Бе ги допълнила с малка шапчица с кафява копринена роза, ръкавици до лактите и подходящи чанта и обувки. Всичко си отиваше, но не по явен или скучен начин. Изглеждаше професионално, но не и суховато.

Една рецепционистка заведе Ариел до заседателната зала. Хотелът имаше елегантен интериор и дискретни служители, но далеч не беше от най-скъпите или луксозните, с които Меридиан разполагаше. Докато беше в асансьора, Ариел изключи Бейжафлор, както я бяха инструктирали. Имаше политически и социални кръгове, в които не беше желателно да си непрекъснато в мрежата. Нагаи Риеко поздрави Ариел в лобито, където съветниците разговаряха неофициално на по чаша чай и паучи със сладко от боб, наредени в подноси по масите. Бяха общо четиринадесет — заедно с членовете, чиито мандат беше на път да изтече. Толкова много великолепни рокли. Толкова много голи рамене. Ариел се чувстваше, сякаш са я поканили на тайно, декадентско секспарти: неприлично, почти скандално.

Риеко я представи пред останалите. Джайюе Сун, председател на отдел „Развитие“ в Тайанг. Стефани Мейър Роубълс, образовател и теоретик от Кралицата на Юга. Професор Моник Дюжарден от Факултета по астрофизика от Университета във Фарсайт. Дау Суу Хла и сродниците ѝ от семейство Асамоа, с които беше свързана не само кръвно, но и в бизнеса. Атаа Афуа Асамоа от Котоко, която се опитваше да укроти свръхактивния си домашен сурикат. Наскоро прославилият се майстор-готвач Марин Олмстед. Ариел примигна от изненада, когато го забеляза. „Всички реагират така“, каза ѝ той. Член е на Белия заек от четири години. Пьотр Воронцов от ВТО. Марлена Лезник от Здраве от Санафил, най-голямата здравноосигурителна фирма на луната. Шейх Мохамед ел-Тайеб, велик мюфтия в джамията в Южния център, учен и юрист, известен с фатуата, която защитаваше

необходимостта от наличието на Хадж на луната. Найлс Ханрахан, чиито мандат тъкмо изтичаше, и В. П. Сингх — поетът, който щеше да заеме неговото място. Шест жени, петима мъже и едно неутрално: до един успели професионалисти, червиви с пари.

— Видия Рао — обърна се към Ариел едно дребно, възрастно неутрално и разтърси ръката ѝ енергично. — За мен е удоволствие, сеньора Корта. Крайно време беше член на семейството ви да се присъедини към Белия заек.

— Удоволствието е изцяло мое — отвърна Ариел, но очите ѝ вече оглеждаха останалите в залата — зорка като суриката в скута на Атаа Афуа, тя непрекъснато търсеше още възможности да завърже полезни социални връзки.

— Наистина крайно време — повтори Видия Рао. — Преди бях доктор по математика във Фарсайт, но през последните десет години съм член на борда на управителите на Уитакър Годард.

Вниманието на Ариел мигновено се върна към неутралото.

— Форуърдите на Рао.

Видия Рао плесна с ръце от удоволствие.

— Благодаря ви. Поласкано съм.

— Зная за съществуването на форуърдите на Рао, но не разбирам напълно предназначението им. Брат ми често спекулира с тях.

— Мислех, че Лукас Корта е прекалено предпазлив да залага на форуърдния пазар.

— И сте прав. Не говоря за него, а за Рафа. Лукас настоява да използва само капитала, който в момента притежава.

Рафа им беше разяснявал как се работи с форуърди на Рао няколко пъти — прекалено много пъти, всъщност. Представляваха финансови инструменти — вид фючърсни договори, които се възползваха от факта, че на съобщенията между луната и Земята им бяха необходими 1,26 секунди да пристигнат: това беше времето, което отнемаше на сигнала, който се движеше със скоростта на светлината, да прекоси онези 384 000 километра, които ги разделяха. Достатъчно дълго, за да се появят разлики в цените на лунните и земните пазари: разлики, които трейдърите можеха да обърнат в своя полза. Форуърдите на Рао представляваха краткосрочни договори за покупка или продажба на ЛМХ ексчейнджа на предварително определена цена. Спадът в цените на лунния пазар означаваше сигурна печалба.

Повишението — загуба. Като всеки вид търговия с фючърси, нещата опираха почти до сляпо залагане — игра, подчинена на железния закон на скоростта на светлината. Това беше всичко, което Ариел бе успяла да разбере. Останалото беше вуду. За ИИ-тата, които търгуваха на електронните пазари всяка милисекунда, 1,26 секунди бяха цяла вечност. Луната и Земята непрекъснато търгуваха с милиарди форуърди на стойност трилиони долари. Ариел беше чувала, че семейство Воронцов обмисля да построи автоматизирана платформа за търговия в точка Л1 между луната и Земята и да изгради чрез нея втори пазар за форуърди — който щеше да обменя информация за 0,75 секунди.

— Лукас вярва, че не е добра идея да инвестираш в неща, които не разбираш.

— Лукас Корта е мъдър човек — отговори ѝ Видия Рао с усмивка.

Вратите към залата се отвориха. Интериорът се състоеше от ниски масички, меки дивани, облицовани с изкуствено отгледана кожа, и подбрани с много вкус произведения на изкуството.

— Ако не се лъжа, е време да вървим.

— Не бива ли да изчакаме Орела? — попита Ариел.

— О, той не е поканен — отговори Видия Рао. — Марин ще ни служи за свързка.

И то кимна на известния готвач.

— Обстановката е доста неофициална — каза съдия Риеко, която тъкмо бе стигнала до вратите. Тя остана отвън с Найлс Ханрахан, а Ариел последва Видия Рао в стаята. След това обслужващият персонал затвори вратите и заседанието на Павилиона на Белия заек започна.

* * *

— Ехо.

Коджо Асамоа лежеше с лице, обърнато към стената. Около него се стрелкаха медицински ботове. Когато чу гласа на Лукасиньо, той се обърна изненадано и се изправи седнал.

— Ехо!

С едно махване на ръката отпрати медицинските машини, които се струпяха в ъглите на стаята; ако бяха хора, щяха да изглеждат загрижени. Достъпът до медицинския център не беше толкова лесен, откакто Лукасиньо се бе разбунтувал срещу семейството. Но Григорий Воронцов му беше помогнал — в целия випуск нямаше по-добър програмист от него.

— Какво си облякъл?

Лукасиньо се завъртя, за да покаже долния гащеризон за космокостюм. Дрехите, които Ариел му принтира, бяха от първо качество и в крак със съвременната мода, но той само ги пробва веднъж и ги прибра в раницата си, откъдето така и не ги извади повече. Гащеризонът за космокостюм му допаднаше повече. Караше го да прилича на секси бунтар. Изпъкваше в тълпата; хората го заглеждаха, където и да отидеше. А това беше много хубаво. Кой знае — този стил можеше и да стане модерен заради него.

Целуна Коджо по устата, сякаш беше малко момче.

— Как е?

— Скука, скука, скука, скука, скука.

— Но си добре, нали?

Коджо се облегна назад с ръце зад тила.

— Все още продължавам да си изкашлям дробовете, но поне вече мога да си седна на задника.

Повдигна лявото си ходило, на което имаше ботуш, който на пръв поглед наподобяваше част от космокостюм. Между него и леглото се точеха няколко тръбички.

— Правят ми нов палец. Вече принтираха костта и стволите клетки. Ще съм напълно възстановен след около месец.

— Донесох ти нещо.

Лукасиньо извади един запечатан плик от раницата си и го отвори. Медицинските ботове се засуетиха тревожно наоколо, когато сензорите им отчетоха наличие на шоколад, захар и ТХК. Коджо се повдигна на лакът, взе шоколадовата сладка, която Лукасиньо протягаше към него, и я подуши.

— Какво има вътре?

— Нещо весело.

— Чух нещо за теб и Григорий Воронцов.

— Откъде?

— От Афуга.

— Този път не греша.

Коджо се изправи в леглото. Физиономията му придоби объркано изражение.

— Какво е станало с Джинджи?

— Изключих го.

Да изключиш спътника си беше все едно да си свалиш дрехите. Или кожата.

— Афуга каза, че си избягал от семейството. И че баща ти ти е спрял издръжката.

— И за това не греша.

— Еха. — Коджо се вгледа внимателно в Лукасиньо, сякаш търсеше да открие по него следи от прегрешения или пък паразити. — Но си дишаш нормално, нали?

— Той никога не би ми спрял кислорода. Баба никога не би му простила такова нещо. Много ме обича. И вода имам, но е спрял да ми плаща сметките за въглерод и информация.

— Откъде взимаш пари?

Лукасиньо разпери пачка банкноти като ветрило.

— Имам една доста услужлива леля.

— Никога досега не бях виждал такива. Може ли да ги помириша? — Коджо повдигна банкнотите към носа си и потръпна. — Само като се сетя през колко ръце са минали.

Лукасиньо приседна на леглото му.

— Коджо, колко още време ще лежиш тук?

— Защо питаш?

— Ами, ако апартаментът ти е празен в момента...

— Искаш да останеш в апартамента ми?

— Спасих ти живота.

Лукасиньо съжали за думите си в мига, в който ги изрече. Беше използвал козът си срещу Коджо, като знаеше, че няма начин да откаже на такъв довод. Низък ход.

— Затова ли дойде тук? Само за да ме помолиш да се скриеш у нас?

— Не, няма такова нещо... — опита се да замаже положението Лукасиньо, но думите прозвучаха неубедително. Пак протегна към Коджо една от шоколадовите сладки. — Опекох ги за теб. Наистина.

— Не бива да взимам стимуланти, докато не ми порасне палеца — каза Коджо и взе сладката. Отхапа. На лицето му се изписа блаженство. — Леле, страхотни са.

Довърши остатъка от сладката.

— Страшно те бива.

Докато довършваше втора сладка, Коджо се обади пак:

— Апартаментът е твой за пет дни. Вече настроих ключалката да се отваря от ириса ти.

Лукасиньо се качи на леглото и се сви в краката му като домашна фретка. След това си взе една от сладките. Медицинските ботове зажужаха, спуснаха се към тях и отчетоха все по-високите нива на напушеност на пациента си. Последваха няколко сладки часа, изпълнени с кикот и хрупане.

Високите двойни врати се отвориха, а делегатите се изправиха от столовете си и се разотидоха, като си разменяха по няколко думи от време на време. Заседанието на Павилиона на Белия заек бе приключило.

— И така, сеньора Корта — как ви се стори първият ви допир с лунната политика? — попита банкерът Видия Рао, който тъкмо се беше изравнил с Ариел.

— Изненадващо банален.

— Вниманието към баналностите е онова, което ни опазва живи — отвърна Видия Рао.

Марин Олмстед, готвачът, нетърпеливо крачеше към лобито с асансьорите — бързаше да включи спътника си и да подготви доклада си за Джонатон Кайод.

— Но, разбира се, не е задължително политиката да бъде толкова банална. — Рао докосна ръката на Ариел, сякаш я подканяше да поостане, за да могат двамата да си поговорят насаме. — В някои съвети се съдържат други, по-малки съвети.

— Аз едва получих място в този — отбеляза Ариел.

— Номинацията ти за мястото не беше посрещната с единодушно одобрение — отговори то и я подкани да седне с него. Всеки път, когато докоснеше изкуствено създадена кожа, Ариел

настръхваше. Не можеше да забрави, че макар и изкуствена, тя все пак представляваше човешка кожа.

— Би било некоректно да назовавате имена — каза тя.

— Разбира се. Някои от нас ви защитаваха много настоятелно. Аз, например. Следя кариерата ви с интерес от доста време. Вие сте една изключителна млада жена и съм сигурен, че ви очаква блестяща кариера.

— Прекалено суетна съм, за да се почувствам неудобно от комплимента ви — отвърна Ариел. — Надявам се да сте прави.

— О, мила моя, аз не говоря празни приказки — продължи Видия Рао с въодушевен блясък в очите. — Достигам до тези изводи с помощта на изключително прецизна система. Форуърдите на Рао са най-малкото ми постижение. Това, която всяка инвестиционна банка желае, е да може да предвижда бъдещето. Да предсказва кои инвестиции ще успеят и кои ще се провалят. Това би било невероятно предимство за нас.

— Казахте „за нас“ — отбеляза Ариел.

— Да, правилно забелязахте. През последните седем години се занимавам с разработка на алгоритми, които работят на принципи, аналогични на пазарните. На практика успях да създам копие на пазара с помощта на квантови компютри. С негова помощ може да се предсказва с висока точност бъдещото движение на истинските пазари. Прецизността му е изненадващо висока, макар че се оказа по-неприложимо, отколкото се надявахме — ако се възползваме от информацията, с която ни снабдява, ще се издадем, пазарът ще се насочи срещу нас и по този начин ще елиминира предимството на Уитакър Годард.

— Вуду икономика — каза Ариел. — Черна магия.

След това извади електронната си цигара, включи я, всмукна от нея и издиша лентичка дим.

— Намерихме по-полезно приложение за принципа ми — продължи Видия Рао, наведе се напред и погледна настоятелно Ариел в очите. — Пророчества. Не в смисъл на суеверните измислици, в които вярва религията. А в смисъл на полезни прогнози, изведени на базата на предположения с висока степен на сигурност, с които ни снабдяват редица фино настроени компютърни програми. Построихме ги като копие на истинската лунна икономика и общество. Разполагаме

с три независими системи, всяка от които работи въз основата на този модел. Тайанг проектира три квантови компютъра, а аз разработих алгоритмите. Наричаме ги Тримата Августейши: Фу Ши, Шен-нон и Жълтия император. Предсказанията им рядко са напълно еднакви — човек трябва да търси точките на съвпадение в тях, — но има един човек, относно когото са единодушни. Ти.

За страничния наблюдател Ариел си оставаше спокойна и изискана в поведението си — лицето ѝ беше сериозно и безстрастно. Отвътре обаче, тя усещаше как между сърцето и мозъка ѝ пробягват студени искрици електричество.

— Не съм сигурна, че ми допада идеята да бъда „Избраната“ за някакъв заговор, воден от група квантови компютри.

— Изобщо не става дума за нещо толкова субективно. Създадохме естествено копие на Петте Дракона. Те са основните сили, които движат икономическото и политическото развитие на обществото ни. А вие сте една от най-влиятелните фигури от рода Корта. Най-влиятелната.

— Рафа е бу-хведжанг на компанията.

— А Лукас е силата, която управлява в сянка. Добре ви е известно, че той иска да поеме управлението на компанията. Братята ви са талантиливи младежи, но са доста предсказуеми.

— А вие сте предсказали колко непредсказуемо ще се държа аз.

Ариел издиша още една дълга струйка дим. Излъчваше убедително, непоклатимо спокойствие. Отвътре обаче беше като наелектризирана.

— Тримата Августейши са единодушни. А това никога не се е случвало преди. Ще говоря направо, Ариел. Искаме да предложим цена за таланта ти.

— Не говорите за Уитакър Годард.

— Говоря за едно ново движение, за един принцип, за една философия, за една напълно нова посока, в която искаме да поемем.

— Ако работите с понятия като „добро“ и „зло“, можете да ме отпишете още отсега.

Но дребното неутрало беше привлякло вниманието ѝ. Суетата често подсилва любопитството.

— Майка ви е построила луната — чу се гласът на съдия Риеко. Ариел не беше забелязала кога е влязла в лобито. — Но политическото

наследство на КЛН и Петте Дракона е, на практика, една система на феодализъм. Велики родове и монархия, които си делят териториите и богатата и монополизируют водата, кислорода и дажбите въглерод. Васали и серфи, подчинени на корпорациите, които ги спонсорират. Като Япония по време на шогуните или пък средновековна Франция.

Риеко седна до Видия Рао. Ариел започваше да се чувства, като че ли я притискат в ъгъла.

— Тримата Августейши са на мнение, че този модел не може да продължи да съществува задълго — каза Рао. — Петте Дракона са достигнали върха на своето господство — печалбите от търговия с деривати за последното тримесечие надвишават печалбите на Петте Дракона за трето тримесечие поред. Финансовите учреждения като Уитакър Годард са във възход.

Ариел впери поглед право в очите му, докато не го принуди да ги отмести встрани. Нямаше по-плашеща студенина от тази, на която бяха способни семейство Корта.

— От жената в Хамбург, която зарежда колата си с помощта на уличните батерии, през момичето в Акра, което захранва чипа на спътника си в училищния си таблет и момчето в град Хо Ши Мин, което слуша сетовите на любимия си диджей, та чак до мъжа в Лос Анджелис, който се качва на ХСТ за Сан Франциско — всички те черпят от хелия, който им осигурява семейство Корта.

— Много красноречиво, сеньора Корта.

— На португалски звучи още по-добре.

— Не се съмнявам. Но независимо от това, бъдещето на света ни си остава обусловено от финансови фактори. Ние сме икономика, бедна на ресурси и богата на енергия. Явно е, че бъдещето е в безтегловните дигитални стоки.

— Безтегловните стоки се оказват забележително тежки, когато се стоварят върху ви неочаквано. Не си ли спомняте Петте Срива?

— Тримата Августейши...

— Ние сме движение, посветено на независимостта — намеси се Нагаи Риеко.

— Но разбира се — отговори Ариел Корта с лукава усмивка и бавно всмукна от светещата си цигара.

— Имаме си собствен павилион. Обществото на Лунарианците.

— Кое то се занимава с още приказки?

— Думите са по-добро оръжие от ножовете.

— И искате да се присъединя.

— В Обществото на Лунарианците има членове от всеки от Петте Дракона, както и редица други обществени прослойки.

— Много по-демократично е от Белия заек — намеси се Видия Рао.

— Аз съм от семейство Корта. Демокрацията не ни влече.

Видия Рао не успя да прикрие гримасата си на неодобрение. Нагаи Риеко обаче се усмихна.

— Искате да ме поканите да се присъединя — отбеляза Ариел.

Видия Рао се отдръпна назад. По лицето му бе изписана непресторена изненада.

— Скъпа сенъора Корта, нямаме никакво намерение да ви каним. Предлагаме ви да ви купим.

След като си осигури покрив над главата и пари в джоба, Лукасиньо се зае да обикаля партитата. Момчетата от рода Корта винаги откриваха купоните с лекота. С помощта на редица познати на познати, той се озова в апартамента на Шяо-Тин Сун в Тридесети центъра на квадрант Водолей. Славата му го предхождаше. „Избягал си от баща си?“, „И какво сега — извън мрежата, без въглерод, без минибитове?“, „Къде спиш?“, питаха го.

„У Коджо Асамоа“, отвърщаше той. „Докато му порасне нов палец. Спасих го.“ Но отсреща даже не го изчакваха да довърши, преди да го прекъснат с въпроса: „И какво, за Бога, си облякъл?“

Шяо-Тин Сун бе наел за купона Банияна Рамилеп, новата наркодиджейка. Тя смесваше и принтираше най-различни настроения, любов и халюцинации по поръчка и правеше от тях пълнители за електронни цигари. Лукасиньо се носеше из тълпата, неотразим в тесния си розов костюм, и всмукваше дим от емпатия, религиозно благоговение, удоволствие, по-силно и от най-хубавия оргазъм, еуфория, златна меланхолия. За около двадесет минути беше дълбоко влюбен в едно ниско, сериозно момиче от Будиньо с широк ханш. Тя бе ангел, богиня, възплъщение на най-великата любов на света: искаше да прекара всеки ден от живота си седнал срещу нея и вперил поглед в съвършеното ѝ лице. След това въздействието на химикалите изчезна и

двамата осъзнаха, че просто седят един срещу друг и се зяпат втренчено. Лукасиньо сложи нов пълнител в цигарата си. Към края на вечерта, едно момиче и едно момче рисуваха с маркери странните чудовища, които халюцинираха, по костюма му.

Никой не отиде с него в апартамента на Коджо.

На партито в квадрант Орион следващата вечер имаше две момичета, облечени в гащеризони за космокостюм. Единият е флуоресцентнозелен, а другият — яркооранжев. Все още се опитваше да си спомни дали е виждал някое от двете момичета на купона у Сун, когато едно платиненорусо, бяло момиче се появи пред него и попита:

— Може ли да ти видя парите?

Той извади банкнотите със замах като уличен фокусник.

— И се водят за минибитове?

Той ѝ ги показва: пет, десет, дваисет, петдесет, сто.

Около двамата вече се беше събрала тълпа, която си подаваше банкнотите от ръка на ръка, разглеждаше ги и опипваше материята.

— Ами ако ти ги взема?

— Ами ако ги скъсам?

— Ами ако ги подпаля?

— Ще умрат — отвърна Лукасиньо. — Този вид пари не е застрахован с нищо.

Едно момче извади молив и опря върха в една от банкнотите от пет минибита. Беше един от онези моко, които оплзват несъзнателно език, ако им се наложи да се съсредоточат в нещо. Не беше свикнал да пише.

— Ами сега?

Беше добавил нули, за да превърне петицата в пет милиона.

— Няма разлика — обясни му Лукасиньо.

Момчето надраска още нещо по ръба на банкнотата с толкова ужасен почерк, че Лукасиньо едва го разчете. Беше адрес в квадрант Антарес. До него имаше и час.

Времето в квадрант Антарес беше с осем часа зад това в Орион, затова Лукасиньо имаше време само колкото да остави долния костюм за пране, да дремне за кратко, да се изкъпе и да хапне малко храна по поръчка. Веднага след това вече се намираше на най-горния етаж на улица Западна 97-ма, където слънцето тъкмо залязваше, а около него се стрелкаха колоездачи, яхнали светещи колела. Доста му се беше

наложило да се катери — не всички асансьори и ескалатори приемаха кеш. Намираше се на нанадолнището на едно градско състезание по колоездене, чиято петкилометрова писта се спускаше стръмно над постройките на града. Пътят криволичеше надолу по рампите и стълбищата и беше пълен с широки дупки, които състезателите трябваше да прескачат — летяха високо над покривите и се приземяваха на тесните пешеходни пътеки. Имаше остри завои и нанагорница, които завършваха с пропасти. Колелата фучаха в тъмнината, а ездачите им се ориентираха в тъмнината с помощта на лещите си за нощно виждане и множеството стрелки, надраскани с луминесцентна боя по стените и лампите на улица Антарес-Запад. Надуваха свирки, за да предупреждават пешеходците и минувачите, поели на нощна разходка, да се махнат от пътя им. Една женска ръка грабна Лукасиньо и го дръпна в една врата на улицата; след миг се разнесе оглушително свирене и две колела профучаха покрай нея като ярки петна светлина, които останаха отпечатани на ретините му няколко секунди след това.

— Боже мой, това ти ли си?

— Аз съм — отвърна Лукасиньо.

Беше се превърнал в знаменитост. Купи на момичето муджадара от една от сергиите, подредени на върха на пистата — не защото беше гладна, а защото искаше да види как се използват пари в кеш.

— И трябва да смяташ всичко сам?

— Не е чак толкова трудно.

Двамата се загледаха в ивиците светлина, които се стрелкаха по улиците, над покривите и встрани по тротоарите; ту се губеха от поглед, когато изчезнеха в някой проход или зад някой ъгъл, ту се появяваха отново. Далеч под тях, по проспект Бударин, се виеха няколко мънички спирали от светлина: колела, които бяха стигнали до финиш линията. Нямаше значение колко време им е отнело трасето. Нямаше значение кой е бил пръв. Дори самото състезание нямаше значение. Важно беше зрелището — смелостта, бунтарският дух; чувството, че нещо прекрасно е паднало от небето и се е приземило сред безопасния, обикновен живот на луната.

Тази вечер се виждаха още повече гащеризони за космокостюм. Две момчета се украсяваха едно друго със светещата боя, която колоездачите използваха за състезанието. Присъствието на Лукасиньо

сякаш правеше събитието още по-специално. Две момичета си пробиха път до него през тълпата. Бяха облечени като мъже-европейци от деветнадесети век: фракове, широки, бели яки, цилиндри и монокъли. Къдриците им подчертаваха нежните лица, а гримът им беше тежък и безупречен. Носеха ръкавици и бастуни. Аватарите на спътниците им представляваха малки дракончета — едно зелено и едно червено. Едното момиче прошепна в ухото му нов адрес и час. Лукасиньо усети как зъбите ѝ леко подръпват металния шип на ухото му. Приятна болка. Напомняха му на Абена Асамоа, която облиза кръвта му на партито по случай лунното бягане.

Момичето, което го спаси, и си подели муджадарата с него, се казваше Пилър. Не принадлежеше на някой знатен род, но се върна с Лукасиньо в апартамента на Коджо и моментално заспа в хамака за гости. Навън още беше светло. Лукасиньо спа до сутринта, според местното време, и ѝ остави няколко пресни кифлички като подарък за довиждане.

По-голямата част от тях обаче занесе на следващия купон. Състоеше се в квадрант Антарес — онази част от града, в която беше най-рано — в общо седем стаи в един блок за групите от университета. Посрещат го двете момичета, които беше видял предишната вечер. Все още бяха облечени като мъже-аристократи от деветнадесети век.

— О, сладкиши — каза едната.

— Но това вече доста остаря — добави другата, прокара пръст нагоре по гащеризона на Лукасиньо и го задържа за момент под брадичката му. Устните ѝ бяха сочни и червени. — Ще трябва да направим нещо по въпроса.

Прекараха остатъка от вечерта в преобличане и гласене на младия Корта. Изкикоти се, докато го събличаха, но беше достатъчно суетен, за да му стане приятно от вниманието.

— Няма значение с кого спиш, нали разбираш?

— Ти си толкова бисексуален, точно като всички останали на спектъра... Обикновен.

— Това, което има значение, е кой си.

— Какво си.

Гримираха го грижливо, смениха прическата му, нарисуваха временни татуировки по кожата му, поиграха си с пиърсингите му и го преоблякоха в най-различни тоалети. Редуваха ретро стиловете със

странните си собствени хрумвания и шантавите приумици на новопоявилите се дизайнери; подаваха му ту мъжки, ту женски, ту неутрални дрехи.

— Ето това вече е като за теб.

Беше облечен във вталена рокля от златно ламе от осемдесетте години на двадесети век, маншони и подплънки за рамена. Ансамбълът се допълваше от чорапогащник и червени обувки на висок ток.

— Ама точно като за теб.

Всички наоколо започнаха да кимат одобрително и да надават възхитени възгласи. В първия момент на Лукасиньо му се стори, че е попаднал на бал с маски: турнюри и широки поли; огромни, сложни прически с огледала и клетки с птици, вплетени между кичурите; шапки и високи токове; разкъсани чорапогащници и лъскава кожа; изрязани трика и наколенки. Всички носеха безупречен грим, издържан в най-различни стилове. Изведнъж осъзна, че е попаднал в субкултура, която се състоеше от десетки различни субкултури.

Едно от момчетата носеше в чантата си огледало — старомоден аксесоар, който допълваше тоалета му, — и Лукасиньо разглежда отражението си в него. Изглеждаше зашеметяващо добре. Не беше момиче, нито пък травестит. Беше моко, облечен в рокля. Кичурът му коса беше сресан назад и оформен с гел в прибрана линия. И най-нежното докосване с ружа беше достатъчно да превърне скулите му в хладни оръжия, а очите — в смугли убийци. Движеше се като нинджа на токчета. Не беше момиче, но не беше и съвсем момче.

— Май му харесва — обади се госпожица Цилиндър и Монокъл.

— Май е разбрал кой е — съгласи се госпожица Якичка и Бастун.

Едно от другите момичета го улови за ръката:

— Ей, ти си Лукасиньо Корта, нали? Страхотна рокля. Покажи ми парите! Искаш ли да дойдеш на едно друго парти?

— Къде?

Тя му даде адреса. Едва когато се върна сам в апартамента на Коджо, Лукасиньо осъзна, че мястото се намира в Твè — столицата на рода Асамоа. Абена Асамоа можеше също да е там. А онова, което искаше — което наистина, наистина желаше — беше само онова момиче, което остави обещата на ухото му.

— Странна стая — отбеляза музикантът.

Лукас седеше на един диван. Единствената друга мебел в стаята беше един стол, обърнат право срещу него.

— Акустиката ѝ е съвършена. Проектирана е специално за моя глас, но все пак има най-добрите акустични качества, които някога сте срещали.

— Къде да...

Лукас посочи стола в средата на стаята.

— Вашият глас? — попита музикантът.

— Да — потвърди Лукас тихо и равно, а думите му сякаш изпълниха стаята. Съмняваше се, че може да се намери по-добра стая — било то тук или на Земята. Беше поканил акустични инженери от Швеция, специално за да следят да бъде построена правилно. Обожаваше дискретността ѝ. В незабележимо набраздените ѝ стени, под звукоабсорбиращия ѝ черен под и над подвижния таван, чиято форма можеше да променя по желание, се криеха музикални чудеса. Лукас вярваше, че стаята е единственият му порок. Постара се да обуздае въодушевлението си, когато музикантът отвори калъфа на китарата си. Това беше нов експеримент. Никога преди не беше слушал музикален инструмент тук.

— Ако обичате — кимна Лукас към отворения калъф на пода. — По-добре да не остава тук. Ще наруши движението на звуковите вълни.

След като отстраниха калъфа, музикантът се наведе над китарата си и поде една тиха мелодия. Нотите долитаха до ушите на Лукас тъй ясни и нежни, сякаш слушаше как някой диша.

— Много е хубаво.

— Трябва да чуете как звучи оттук — каза Лукас. — Но тогава, разбира се, няма да има кой да свири.

Музикантът настрои китарата и положи ръце на дървеното ѝ тяло.

— Какво бихте искали да изсвирия?

— На тържеството ви помолих да изпълните една песен — любимата на майка ми.

— „Aguas de Marco“.

— Изсвирете ми я, моля.

Пръстите се вдигнаха над дървото и се задвижиха — по един акорд на всяка дума. Гласът на момчето не беше най-силният или хубавият, който Лукас някога беше чувал — звучеше по-скоро като шепот, сякаш пееше сам на себе си. Но звукът му галеше песента и превръщаше диалога на текста в любовен разговор между певица и китарата. Гласът и нотите се преплитаха около мелодията, която сякаш се стапяше помежду им и оставаше само разговорът: акорди и текст. Дишането на Лукас се ускори. Всяко от сетивата му беше чувствително като струните на китарата — откликваше живо на музиканта и песента му. Това именно беше душата на саудаде. Това беше свещеното тайнство. Тази стая беше неговата църква, неговото терейро. Беше всичко, което се беше надявал, че ще бъде.

Хорхе, музикантът, завърши песента си. Лукас се постара да овладее чувствата си.

— „Eu Vim da Bahia“? — попита го.

Така се казваше една стара песен на Жуау Жилберту с трудни за овладяване снижаващи се прогресии и сърцераздирателна кулминация. Хорхе кимна. „Lua de Sao Jorge“. „Nada Sera Como Antes“. „Cravo e Canela“. Всички стари песни, които майка му беше донесла на луната от зелената Бразилия. Песните от детството му; песните за заливи, хълмове и залеzi, които никога не е виждал и никога не ще може да види. Бяха като семена, от които растеше красота — силни и тъжни на фона на сивия ад, който го заобикаляше. Лукас Корта беше разбрал от малък, че живее именно в ада. А единственият начин да промениш ада или дори да оцелееш в него, беше да го подчиниш.

Лукас усети как по лицето му се стича една сълза.

Затихна последният звук на „Por Toda a Minha Vida“. Лукас седеше, неподвижен и безмълвен и чакаше чувствата му да се уталожат.

— Благодаря ви — каза той. — Свирите прекрасно.

Една мисъл бе достатъчна, за да изпрати хонорара на спътника на Хорхе.

— Давате ми повече, отколкото се бяхме споразумели.

— Откога музикантите спорят, че им се плаща твърде много?

Хорхе отиде да вземе калъфа и прибра китарата си. Лукас наблюдаваше с какво внимание и любов се отнасяше към инструмента

— как избърса потта от струните, как издуха праха, който се беше насъбрал под прагчетата. Сякаш слагаше дете да спи.

— Тази стая е прекалено хубава за мен.

— Тази стая е като направена за вас — поправи го Лукас. — Елате отново. Следващата седмица. Моля ви.

— Срещу такава сума бих дошъл, щом свирнете.

— Не ме изкушавайте.

И ето — появи се бегла усмивка, размениха се бързи погледи.

— Хубаво е да откриеш някой, който умее да цени класиките — каза Хорхе.

— Хубаво е да откриеш някой, който ги разбира — отговори Лукас.

Хорхе вдигна калъфа на китарата си на рамо. Токиньо отвори вратата на музикалната стая. Дори звуците от приглушени стъпки и скърцането на калъфа звучаха съвършено.

Около фигурите на бойците падаха лъчи светлина. Залата на Ножовете приличаше на тунел от ярки слънчеви лъчи, из които танцуваха прашинки. Двата мъже — единият висок, другия нисък — подскачаха, танцуваха, финтираха и нападаха. Босите им крака шареха по мекия под — тук осветен, там в сянка. Беше красиво като балет. Рейчъл Макензи ги наблюдаваше от зрителската скамейка до вратата. Робсън беше бърз и смел, но все пак беше още на единадесет години, а Хадли Макензи вече беше мъж.

На луната нямаше закони — само споразумения; и по всеобщо споразумение, далекобойните оръжия не се използваша. Куршумите бяха недопустими в близост до херметизирани помещения и сложните, фини машини. Ножове, палки, гарота; фини оръжия и бавнодействащи отрови; предпочитаните от рода Асамоа малки, живи убийци: това бяха местните средства за подчинение чрез насилие. Войните бяха малки по мащаб и се водеха очи в очи. Рейчъл ненавиждаше гледката на Робсън в Залата на Ножовете. Още повече ненавиждаше любовта и таланта му за техниките, на които Хадли го учеше. Най-много от всичко обаче ненавиждаше факта, че бяха необходими. Петте Дракона почиваха на богатствата си, но положението им беше несигурно. Хадли беше по-добър в дуелите от

всички останали членове на семейството. Из Огнището витаеха слухове, че Робърт Макензи беше въвел практиката на дуелите, за да обуздае амбициите на Джейд Сун и да съхрани кръвта на рода Макензи чиста. Нямаше по-способен учител, от който Робсън би могъл да усвои изкуството на боя с ножове, но на Рейчъл ѝ се искаше между него и Хадли да има по-близка връзка, основана и на други неща. Спортът — като манията на баща му по хандбала, например — би бил по-здравословен и безопасен начин Робсън да изразходва енергията си.

Тя бе вперила поглед в силуета му — дребен, но опасен като острието в дясната му ръка. Панталоните на бойната униформа падаха свободно по слабите му бедра. Когато се вгледаше в тесния му торс, можеше да различи, че се задъхва, но въпреки това държи под око всичко в дългата, тясна стая. Чу се вик. Робсън се хвърли напред, за да стовари мощен ритник в коляното на Хадли, и замахна широко с ножа — от ляво надясно и от горе надолу. Целеше се в очите и гърлото. Хадли избегна ритника, пристъпи напред, грабна светкавично ръката, с която Робсън държеше ножа, и я изви. Момчето нададе вик от болка. Ножът падна от пръстите му, а Хадли се пресегна и го улови, преди да падне на земята. После изви ръката на Робсън още повече и го спъна, с което го повали по гръб. Накрая засили ножовете, които държеше, право към гърлото му.

— Не!

Остриетата спряха на милиметър от кафявата кожа на малкото момче. Капчица пот се откъсна от челото на Хадли и падна в очите му. Големият му братовчед му се хилеше. Дори не беше чул вика на Рейчъл. Не той беше спрял ръката му. В залата бяха само двамата с Робсън. Не съществуваше нищо. Такава беше интимността, която насилието пораждаше.

— Как беше правилото, Робо? Ако успееш да вземеш ножа...

— Трябва да го използваш, за да убиеш.

— Този път ще те оставя жив. Но само този път. Каква е поуката?

— Никога не се оставяй да ти вземат ножа.

— Никога не го пускай. Използвай срещу противника си собствените му оръжия — обади се глас откъм вратата.

Рейчъл не беше чула кога Дънкан е влязъл в помещението. Баща ѝ беше навлязъл в шейсетте си години, но притежаваше енергията и излъчването на двадесет години по-млад човек. Носеше сепъл сив

костюм — консервативен, с един ред копчета; безупречно скроен, без да се хвърля на очи. Спътничката му, Есперанса, представляваше проста сребриста сфера. Единствената ѝ украса бяха вълничките, които от време на време пробягваха по повърхността ѝ. Нищо в скромния, аскетичен стил на Дънкан Макензи не издаваше факта, че е главен изпълнителен директор на Макензи Метали. Но характерът и осанката му го показваха недвусмислено.

— Добър ли е? — попита Дънкан.

— Би могъл да те нареже на парчета — отговори му Хадли.

На лицето на Дънкан Макензи се появи кисела, крива усмивка.

— Елате с мен, Рейчъл — заръча ѝ той. — Искам да го запозная с един човек.

— Ще трябва да си вземе душ за около пет минути — каза Рейчъл.

— Елате с мен, Рейчъл — повтори Дънкан.

Робсън вдигна очи към майка си. Тя му кимна. Хадли вдигна ножа. Такъв беше поздравът на бойците.

* * *

Рейчъл Макензи винаги се беше отвращавала от чичо си Брайс. Робърт вдъхваше ужас, но Брайс Макензи — директорът на отдел „Финанси“ — беше същинско чудовище. Беше огромен — висок дори като за представител на второто поколение, а лунната гравитация му беше позволила да натрупа огромна телесна маса. Приличаше на отвратителна, човекоподобна планина, която едва се крепеше на чифт необичайно дребни ходила. Не беше дебел, а огромен. Движеше се с онази лекота и елегантност, която често се среща у по-едрите хора.

Брайс изгледа Робсън от горе надолу, сякаш съзерцаваше статуя — или пък финансов доклад.

— Какво красиво момче — отбеляза той.

Един от младите му възпитаници им донесе ментов чай. Беше му станало навик да взима под крилото си момчета, които още бяха в пубертета, и по-късно да ги настанява на подходяща работа в компанията. Много от тях се бяха оженили — както за членове на рода, така и за хора извън него, а някои вече бяха станали бащи. Брайс

оставаше близък с бившите си любовници и им изплащаше щедри суми. Никога не беше избухвал какъвто и да е скандал. Брайс се отнасяше към личните си дела с изключителна прилежност. Момчето, което донесе чая, беше един от тримата любовника, с които се беше обкръжил в момента. Пръстите им се докоснаха, докато чашата чай минаваше от ръка в ръка. Кратък поглед, мимолетна усмивка. Рейчъл си представи момчето върху масивното тяло на Брайс Планината. Как го язди. До премала.

— Робсън, запознай се с новия си съпруг — каза Дънкан.

Очите на Рейчъл се разшириха.

— Това е Хонг Дам Хънг.

Хонг беше добре сложен, възрастен мъж — на двадесет и девет може би тридесет години.

— Едно от твоите момчета — обади се Рейчъл.

Меките, пълни устни на Брайс се нацупиха обидено.

— Рейчъл — намеси се Дънкан.

Хонг сви рамене нехайно, но ъгълчетата на устата му паднаха едва забележимо. И той се беше обидил.

— Това е ника.

Брайс плъзна хартиеното копие на договора през бюрото в същия момент, в който дигиталното му копие пристигна по Камени. Един юридически компетентен бот се включи и обобщи главните постановки на договора пред присъстващите.

— Шегувате се — каза Рейчъл.

— Това е стандартен договор. Няма нищо необичайно или притеснително — отвърна Брайс.

— Питали ли сте Робсън за мнението му? — продължи Рейчъл.

— Правим това по желанието на татко — каза Дънкан.

— А какво е твоето мнение? — обърна се Рейчъл към баща си.

Искаше ѝ се да не си беше представяла онези неща за Брайс и момчето, което им донесе чая. Заради тях сега я преследваха такива ужасни образи, че ѝ се наложи да покрие ръка с длан.

— Както каза Брайс, става въпрос за стандартен брак.

— Имам нужда от ден-два, за да го обмисля.

— Какво толкова има да се мисли? — попита Брайс.

Рейчъл беше безсилна. Волята на Робърт Макензи властваше над Огнището, а тя беше хваната като в капан в самото му сърце и нямаше

накъде да се обърне. Нямаше кого да помоли за помощ. Джейд Сун винаги заставаше на страната на съпруга си. Нямаше значение дали Хонг е добър или жесток човек. Този брак щеше да докаже, че Робсън е заложник на рода Макензи.

Дънкан свали капачката на писалката си. Камени прожектира мястото за виртуален подпис на дъното на договора.

— Никога няма да ти го простя, Брайс.

— Ще го запомня, Рейчъл.

Можеше да извади очите му с две бързи движения с острата писалка. Но вместо това, тя я използва, за да се подпише, а Камени добави дигиталния ѝ Ин. И въпросът беше вече приключен.

— Робсън, синко, отиди при новия си съпруг — поръча му Дънкан.

Хонг разтвори ръцете си подканящо. Рейчъл коленичи до сина си и го прегърна.

— Обичам те, Робо. Винаги ще те обичам и за нищо на света няма да допусна нещо да те нарани. Имай ми доверие.

Хвана го за ръката и го преведе през стаята. Само три крачки бяха достатъчни, за да се промени целият свят: от син, момчето се беше превърнало в съпруг. Рейчъл се изправи до Хонг и прошепна високо — така, че всички да я чуят:

— Ако му причиниш зло или дори само ако го докоснеш, ще убия както теб, така и всеки, когото някога си обичал. Бъди сигурен в това.

Говореше на Хонг, но очите ѝ останаха заковани в Брайс. Дебелите, влажни устни на чичо ѝ отново се извиха недоволно.

— Ще се отнасям добре с него, госпожо Макензи.

— Ще се погрижа наистина да е така.

Хонг положи длан на рамото на Робсън. На Рейчъл ѝ се прииска да счупи пръстите му. Един по един. Плесна дланта му далеч от рамото на сина си.

— Предупредих те.

Рейчъл усети как някой я докосва по рамото. Беше баща ѝ.

— Хайде, Рейчъл.

Вратата на кабинета се отвори и двама от личните охранители на Дънкан влязоха при тях.

— Какво мислиш, че ще направя, татко?

— Хайде, Рейчъл.

Рейчъл Макензи целуна сина си и бързо обърна лице настрани, за да не забележат околните изражението ѝ. За нищо, абсолютно нищо на света нямаше да позволи нито на чичо си, нито на баща си, нито на дядо си да зърнат жестоките остриета, с които бяха пронизали сърцето ѝ.

— Мамо, какво става?

Вратата се затвори плътно зад нея, но виковете на сина ѝ продължаваха да долитат до ушите ѝ.

— Какво става? Страх ме е! Страх ме е!

„Никога не пускай ножа“, беше казал баща ѝ. „Използвай срещу противника си собствените му оръжия.“

Херметичната камера беше просторна — беше предназначена да побира планетоходи и автобуси, но Марина усети как клаустрофобията сграбчва сърцето ѝ в мига, в който вътрешният шлюз се затръшна зад нея. Докато налягането в кабината спадаше, Марина разглеждаше вътрешността ѝ. Справяше се със страха си от затворени пространства, като се съсредоточаваше в дребните детайли около себе си. Освобождаваше ума си и се оставяше на сетивата си. Вслушваше се в хрущенето на пясъка под ботушите си, във все по-слабото съскане, което се разнасяше наоколо, докато изтегляха въздуха от помещението. Концентрираше се върху стегнатия космокостюм, който обгръщаше тялото ѝ все по-плътно — интелигентната материя се приспособяваше към вакуума. Спътниците, които се носеха над рамената на колегите ѝ, ѝ се струваха странни. Трябваше да носят виртуални космокостюми.

Хосе, Саадия, Тандека, Пейшънс. Олег бе мъртъв. Законите на физиката го бяха убили. Бе объркал теглото с масата и скоростта с инерцията. Типична грешка на новополунчен. Мислеше си, че може да спре засиленият към него сандък с товар само с една ръка. Но инерцията беше забила костите на протегнатата му ръка в гърдите му. Сърцето му се беше разкъсало на парченца.

Олег. Блейк от Байро Алто. През краткото време, което Марина беше прекарала на луната, бяха починали толкова от познатите ѝ, колкото през всички години, които беше прекарала на Земята. Смъртта на Олег бе задълбочила пропастта между нея и колегите ѝ. Хосе вече

изобщо не ѝ говореше. Марина знаеше, че екипът обвинява нея за случката. Беше като преследвана от проклетие. Като магнит за лоша карма. Започна да чува около себе си една нова лунарианска дума: „апатоо“. Означаваше „дух на раздора“. Луната беше добра домакиня на суеверието и предразсъдъка.

Не можеше да спре да мисли за Безкрайния маратон. Не разбираше къде бяха изчезнали толкова много часове и километри. Не разбираше как е могла да се изгуби напълно в нещо толкова ирационално. Не ставаше дума за нещо повече от обикновен приток на ендорфини и адреналин, но когато си легнеше вечер, още можеше да усети ритъма на бягащите крака и пулса на барабаните. Нямаше търпение да го направи пак. Следващия път щеше да си намери и боя за тяло.

Светнаха червени буркани.

— Кабината е херметизирана — съобщи Хети. След това изчезна за миг; останалите спътници направиха същото. Когато се появиха отново, всеки от тях имаше формата на зелен надпис, увиснал над тях: имената им. Зеленото означаваше, че всичко е наред. Жълтото значеше „Внимание“ и сигнализираше проблем, свързан с наличието на кислород, вода и енергия, или пък неблагоприятна околна среда. Червеното се появяваше в случай на опасност, а светещото червено — на изключителна опасност. Непосредствен риск от смърт. Бялото означаваше, че са мъртви.

— Проверка на комуникациите — каза Карлиньос.

Марина произнесе името си и скоропоговорката за деня, за да покаже, че не страда от кислородна наркоза.

— Край — побърза да добави. Имаше толкова много неща за помнене.

— Шлюзът се отваря — каза Карлиньос.

Костюмът му беше целият обшит със символи, нашивки и емблеми, но в средата на гърба му е изобразен Огун, сао Хорхе — оришата, която го закриляше. На стената, до вратата на камерата, беше закачена икона на Девата Луна. Онази половина на лицето ѝ, която представлява гол череп, бе протъркана от докосването на хиляди ръкавици. За късмет. Срещу опасностите.

— Това е Девата Луна. По-суха от най-сухата пустиня, по-гореща от най-горещата джунгла, по-студена от хиляда километра арктичен

лед. Съчетала е в себе си всеки ад, който хората някога са си представяли. Може да ви убие по хиляда различни начина. И ако я подцените, ще направи именно това. Без капка колебание. Без капка милост.

Новополунчените се наредиха на опашка, за да докоснат Девата Луна един по един. „Пустини, джунгли, Антарктика: Карлиньос не познава нито едно от местата, които стоят зад тези думи“, помисли си Марина. Звучеше, все едно повтаря стара мантра. Молитвата на лунонавтите. Марина докосна иконата с пръсти.

Усещаше по вибрациите под подметките на обувките си как вратата се задвижва. Една сива пролука се отвори между сивата врата и сивия под и разкри грозен пейзаж от машини: паркирани планетоходи, сервизни роботи, кули за комуникация, обърнатите нагоре рога на БАЛТРАН. Захвърлени, потрошени и очакващи ремонт машини. Един екстрактор, който беше прекалено висок дори за това огромно помещение, беше увит във вериги, окичени с проблясващи в жълто сигнални лампички — като елха от светлинки и маяци. Най-различни соларни панели, които бавно следваха слънцето. Далечни хълмове се редяха един подир друг. Повърхността на луната беше като сметище.

— Хайде да се разходим — каза Карлиньос Корта и даде знак на екипа си да го последва нагоре по рампата. Марина пристъпи навън, на повърхността, без да почувства никаква особена промяна — не усети нито никаква коренна разлика между затвореното помещение и уж великия простор отвън, нито дори се впечатли от голата земя и пустото небе. Хоризонтът пред тях беше видимо извит. Карлиньос поведе екипа по един обръч, дълъг около километър и маркиран със светлоотражателни въжета. Стотици новополунчени бяха вървели по този път — стъпки от ботуши се открояваха върху море от по-стари и още по-стари стъпки. Беше пълно със следи от хора и гуми, както и с деликатните, мънички вдлъбнатинки, които оставяха роботите, докато вървяха или се катереха. Реголитът приличаше на колаж, съчетал в себе си всяко пътешествие, на което някога бяха поемали по повърхността му. Беше много грозен. Подобно на всяко дете, което за пръв път получи бинокъл, Марина го беше обърнала към Кинг Донг^[6]: един огромен член, дълъг около сто километра, който работниците по инфраструктурата в Морето на дъждовете бяха очертали по

повърхността с помощта на отпечатъците от ботушите и гумите си. Очертанията бяха размити от следите, оставени от следващите екипи, още преди петнадесет години. Марина се съмняваше, че бе останало нещо от веселото, майтапчийско настроение, царяло преди време.

После обърна поглед нагоре и се закова на място.

Половин Земя беше надвиснала над Морето на Изобилието. Марина никога не беше виждала нещо по-синьо или по-истинско. Атлантическият океан се беше ширнал през полукълбото. Успя да различи западното крайбрежие на Африка и острия рог на Бразилия. Можеше да види бурите, които се завихряха над океана, привлечени от Карибско море, над което се сгъстяваха и превръщаха в силуети на зверове и чудовища. После се завихряха по продължението на Гълфстрийм към скритите отвъд хоризонта брегове на Европа. На изток се вихреше циклон. Марина лесно различаваше спираловидната му форма и окото в средата му. Синьо и бяло. Нямаше и следа от зелено, но Марина никога не беше виждала нещо по-живо от това. Когато бе дошла на орбиталния космически кораб на ВТО, тя беше видяла Земята от илюминатора и се беше удивила от великолепието, което се ширеше пред нея — дългите облаци, бавно въртящото се кълбо на планетата, линията на изгрева, която напредваше по ръба ѝ. По време на първата половина от орбитата, тя беше наблюдавала как Земята се отдалечава, а по време на втората — как луната се стопява. Но никога досега не беше виждала Земята от Луната. Планетата беше надвиснала в небето, несравнимо по-огромна, отколкото Марина си я беше представяла, и все пак — толкова ужасно далеч. Беше ярка, необятна и недостъпна — напълно недосегаема. Съобщенията ѝ стигаха до семейството ѝ на повърхността за една секунда и четвърт. „Това е твой дом, а ти си безкрайно далеч от него“, сякаш казваше пълната Земя.

— Тук ли ще стоиш цял ден? — изпраща гласът на Карлиньос по личния ѝ канал за връзка и тя осъзна, с немалка доза изненада и неудобство, че всички вече са се върнали при вратата, а само тя е останала да се взира към Земята, закована на място като глупачка.

Ето и още една разлика. Когато беше на космическия кораб, беше гледала Земята от горе надолу, но когато беше на Луната, Земята винаги беше над нея.

— Колко време стоях там? — попита тя Карлиньос, докато налягането в камерата се възстановяваше.

— Десет минути — отговори ѝ той. Течението вдигна праха от космокостюмите им. — Когато излязох на повърхността за пръв път, направих абсолютно същото. Останах, втренчен нагоре, докато Сао Хорхе не ме предупреди, че кислородът в костюма ми е на привършване. Никога преди не бях виждал такова нещо. Хейтор Перейра беше с мен. Първите ми думи бяха: „Кой е качил онова там?“

Карлиньос започна да откопчава шлема си. Марина се възползва от последните секунди, в които можеше да говори с него насаме, за да попита:

— А сега какво ще правим?

— Сега — отвърна Карлиньос Корта — ще отидем да пийнем.

— Докосна ли те?

Мъничкият планетоход напредваше право през Океана на бурите. Връхлиташе върху всяка бабуна и всяка скала с пълна скорост, подскачаше във въздуха и се приземяваше с меко тупване наскред облак прах. След това продължаваше да препуска напред и да оставя след себе си огромна опашка от прахоляк. Двамата пътника в него подскачаха и се мятаха напред-назад, придържани от коланите, с които седалките им бяха оборудвани. Рейчъл Макензи бе пришпорила планетохода до крайния предел на мощността му.

Метали Макензи я преследваха.

— Направи ли ти нещо? — попита тя отново, като надвика рева на двигателите и трясците на суспензията.

Робсън поклати глава.

— Не. Беше много мил. Направи ми вечеря и си говорихме за семейството му. А после ме научи да правя фокуси с карти. Мога да ти покажа. Много са хубави.

Робсън затършува из джоба на космокостюма си.

— Добре, но когато пристигнем — отговори Рейчъл.

Мислеше, че ще има повече време. Беше внимавала толкова много да прикрие следите си и да не остави подозрение у никого. Това беше талант на жените от рода Макензи. Камени им беше наела едно такси до Меридиан. Рейчъл дори беше успяла да хакне вратата така, че

да изглежда, сякаш са излезли двама души. Робърт Макензи бе спрял колата дистанционно, след като беше изминала около двадесет километра. В същото време, два планетохода бяха излезли от Огнището и се бяха отправили в противоположни посоки. Първият планетоход бе поел по явния път за бягство — в посока североизток, към сървърната ферма на Тайанг в Римае Мейстлин. Това беше логичният избор — рода Сун ревностно пазеха неутралитета си по отношение на родовите политики на луната. Гневът на Робърт Макензи не ги плашеше.

Рейчъл пое по нелогичния път за бягство — на югоизток, към старата товарна линия на лунния полюс. По целия път беше пълно с електрически централи и складове за товари. По древна традиция — или поне древна по лунни стандарти — представителите на рода Воронцов бяха длъжни да спират влаковете си всеки път, когато някой им даде светлинен сигнал. Всичко след това подлежеше на допълнителни договорки, но традицията да се оказва помощ на изпадналите в нужда продължаваше. По всяка вероятност Дънкан Макензи вече беше наел групи от частни охранители, които да пресрещат влаковете на всички главни гари — Меридиан, Кралицата, Хадли. Но Рейчъл Макензи не се беше запътила натам. Дори не отиваше към тази железопътна линия.

Планетоходът нямаше прозорци или системи за вакуум и снабдяване с въздух — беше просто двигател с трансмисия към него. Рейчъл бе преодоляла защитните му системи, както и тези на планетохода, който беше пратила в обратна посока, за да заблуди преследвачите си. Програмирането винаги ѝ се беше удавало. Но семейството никога не беше оценявало този неин талант — нито пък който и да е от останалите, които притежаваше. Истинската ѝ цел беше изолираната спирка на БАЛТРАН във Фламстийд. Беше набелязала отсечките на маршрута си до там. Но планетоходите на Метали Макензи се приближаваха от мините на юг и на изток от тях. Камени беше почти напълно изключена — Рейчъл не искаше да издаде местоположението си чрез мрежата. Надяваше се, че хайката ще се опита да я пресрещне на железопътната линия. Времетраенето на всяко пътуване можеше да бъде изчислено с висока степен на точност. Уравненията бяха прецизни и неумолими. Ако познаеха, че се е насочила към спирката, щяха да я хванат. Ако предположеха, че отива

към главната железопътна линия, щеше да успее да избяга. Но ѝ се налагаше да се включи в мрежата — а това означаваше да обяви къде точно се намира пред цялата луна.

— Скоро ще пристигнем — каза тя на сина си.

„Погледни го само“, мислеше си тя, загледана в момчето, привързано с колани към тесния корпус на планетохода с колена, които докосваха нейните, „погледни го само“. Визьорът на шлема скриваше косата и формата на лицето му и привличаше вниманието право към очите му — прекрасните му зелени очи. Нямаше нито един свят — нито този, сивият, нито огромната синева, която висеше над нея — който да беше по-прекрасен от света, който тя виждаше в тези очи.

— Трябва да говоря с един човек. Ще включа Камени, но ти не включвай Жокера. Още не.

Чувството за простор, което я обзе, когато включи Камени към мрежата, беше осезаемо — като да вдиша дълбоко, с пълни гърди.

Спътничката на Ариел Корта отговори на повикването ѝ. „Един момент, моля.“ Миг по-късно, самата Ариел се появи на лещата на Рейчъл.

— Рейчъл. Какво става?

Роклята, косата, кожата и грима на Ариел са безупречни. Рейчъл смяташе зълвата си за студена, високомерна кариеристка, но беше достатъчно интелигентна да долови собствената си завист — бразилците сякаш бяха надарени с всички предимства и таланти, за които можеше да се мечтае. Ариел бе печелила процеси срещу семейството ѝ много пъти, но сега Рейчъл имаше нужда от помощта ѝ. Описа накратко положението, в което се намираше. Камени пък ѝ изпрати копие от ника.

— Един момент, моля.

Ариел изчезна за момент и остави Бейжафлор на свое място. След това се върна.

— Стандартен брачен договор, който обвързва племенника ми с десетгодишен брак с Хонг Лам Хънг. Няма пролуки.

— Искам да го измъкнеш от това.

— Договорът е в сила и в съответствие със закона. Задълженията са ясно описани. Не мога да освободя Робсън по силата на която и да е от изброените клаузи. Но мога да анулирам самия договор.

— Направи го. На единадесет години е. Накараха ме да подпиша.

— От законова гледна точка, в брак може да се встъпи винаги. Няма недопустима възраст. А принудата невинаги може да се използва като защита според лунните закони. Ще трябва да докажа, че като не си се посъветвала с предпочитанията на Робсън, преди да подпишеш клаузата за сексуална дейност, си нарушила родителския си договор с него. Това би анулирало ника. Но не бих била твой адвокат, а защита на Робсън срещу теб. Ще се опитам да докажа, че си негодна за ролята на майка... На степен Лукреция Борджия^[7], ако ме разбираш. Всъщност се получава парадокс — в момента бягах с Робсън, с което доказвах, че всъщност си добра майка. Но има начини да се измъкнем от това.

— Можеш да ме очерниш, колкото се налага. Не ме интересува.

Нима съвършената Ариел Корта си беше позволила една почти незабележима усмивчица току-що? Да не ѝ се беше сторило?

— Доста очерняне ще падне.

— Макензи не се боят да се поизцапат малко. Така сме натрупали състоянието си.

— Аз също. Робсън ще трябва да ме ангажира лично и да сключи договор с мен. Но това е отново нещо, което един добър родител би го посъветвал да направи. Между нас казано, началото на това дело би означавало и началото на открит конфликт между родовете ни. Все едно да се обяви война.

— Същото би се случило, ако Рафа разбере, че съм им дала да вземат Робсън, без да го защитя. Ще срути Огнището с голи ръце, за да си го върне.

Ариел кимна.

— Какво щекотливо положение, наистина. Сякаш дядо ти умишлено е избрал да те постави във възможно най-провокативната ситуация.

Планетоходът рязко заби спирачки. Коланите на Рейчъл се опънаха до скъсване под силата на инерцията. Последваха още трусове. Нещо се блъскаше в носа на планетохода. Рейчъл не толкова чуваше, колкото усещаше вибрациите на дрелки и бургии. Внезапно скоростта им започна да намалява. Планетоходът спираше.

— Какво става? — попита Ариел. Съвършената маска, която носеше на лицето си, се изкриви от загриженост.

— Камени, покажи ми! — извика Рейчъл.

— Ще уведомя Рафа — каза Ариел, след което изчезна, а на нейно място в лещите на Рейчъл се появи образът, заснеман от външните камери на планетохода. Ремонтният дрон се беше вкопчил в планетохода като малък, зъбат кошмар. Механичните му щипки и резачки се размахваха около жиците и кабелите, които водеха към двигателя на планетохода. Дронът срязва кабелите към поредната батерия и скоростта им намаля още малко. Откъде се беше взела тази машина? Какво правеше тук? Камени вдигна камерата и показва околността: ето ги рогата на спирката на БАЛТРАН, заровени сред множество соларни панели. Бяха на не повече от двеста метра от тях. Ето какво било: семейството ѝ беше пренастроило ремонтния дрон на спирката.

Но бяха забравили, че този модел планетоход няма херметизирана кабина. За хора, които носеха космокостюми, двеста метра през вакуума бяха като разходка в парка.

Рейчъл докосна Робсън по коляното. Момчето се сепна и обърна към нея разширените си от страх очи.

— Когато ти кажа да вървиш, тръгни след мен. Ще трябва да довършим пътуването пеша.

Планетоходът се стовари тежко на едната си страна. Рейчъл залитна на мястото си и опъна коланите до скъсване. След това планетоходът окончателно замря, легнал под ъгъл. Дронът беше отрязал едно от колелата им. След това извади от строя и последната им камера.

— Робсън, обич моя: върви.

Люкът се отвори. Пред тях се ширнаха прашни хълмове и черни, обширни полета. Рейчъл се хвана за люка и се изтласка навън. Краката ѝ се удариха в реголита и тя хукна да бяга. Обърна се през рамо и видя как Робсън се приземява леко като птичка и се затичва след нея. Дронът се беше свил сред останките от планетохода. Рейчъл си припомни лицето на Брайс Макензи, което на свой ред я накара да мисли за ракови образувания. Едно раково образувание, което можеше да върви и да убива.

Ботът се надигна на краката си и разпъна дългите си, остри крайници, които завършваха с остри щипки и ножици. След това слезе по поваления планетоход, стъпи на повърхността и се отпрати към Рейчъл. Не беше бърз, но беше неумолим. А Рейчъл трябваше да

извърши необходимите подготовки, преди двамата с Робсън да се качат на БАЛТРАН.

— Робсън!

Ботът приближаваше към момчето, стъпка по стъпка. Робсън залиташе несигурно по реголита. Не знаеше как да се движи във вакуум, нито пък как да избягва големите облаци прах, които краката му вдигаха. Баща му го беше задържал твърде дълго в безопасните градини на Боа Виста и го беше изнежил. Трябваше да го заведе да види Земята, когато стана на пет — както правеха всички от рода Макензи. Но сега беше вече късно.

— *Люкът е готов* — каза Камени.

Кабината за пътници можеше да побере само един човек. БАЛТРАН беше груб транспортен метод, предназначен предимно за товари.

— Качвай се! — извика Рейчъл.

Робсън се засуети с ключалката. Толкова беше непохватен.

— Качих се!

Камени затвори люка. Рейчъл трябваше да завърти капсулата. Но ставаше бавно. Защо беше толкова бавно? Докъде беше стигнал ботът? Нямаше време дори да се обърне назад. Дъхът съскаше между стиснатите ѝ зъби, докато влагаше всичките си сили във въртенето, а Камени даде начало на процедурата по изстрелването.

Болката в левия ѝ прасец беше толкова остра и рязка, че не успя дори да извика. Кракът ѝ поддаде. Нещо в него беше срязано. Екранът на шлема ѝ просветна в червено. Рейчъл изохка, когато космокостюмът се сви над разреза, за да направи турникет на раната.

— *Подколяното ви сухожилие е срязано от задната страна* — обяви Камени. — *Целостта на костюма е нарушена. Кървите. Ботът е тук.*

— Вкарай ме вътре — изсъска Рейчъл. Но в следващия миг я заля вълна от болка, по-силна болка, отколкото си беше представяла, че може да съществува, и тя започна да крещи. Ужасяващи, пронизителни крясъци на агония. Крясъци, които сякаш не бяха възможни за човешко същество. Движение, светкавичен замах, втори чист разрез, и тя падна. Ботът се извиси над нея — сянка на фона на черното небе. Лампичките на костюма ѝ се отразяваха от блестящия метал на три бургии, които се снишаваха към визъора на шлема ѝ.

— Пусни капсулата, Камени! Изведи го оттук!

— *Начало на процедурата по изстрелването* — каза Камени. — *Вероятността да оцелеете е равна на нула. Сбогом, Рейчъл Макензи.*

Бургиите се врязаха с писък в укрепеното стъкло на визьора ѝ. В секундата на самия си край Рейчъл Макензи бе обзета единствено от гняв. Гняв, че трябва да умре; гняв, че се случи тук — в студената, самотна мръсотия на Фламстийд; гняв, че семейството е над всичко, майната ви. Визьорът ѝ се разби на парчета. Докато въздухът от шлема ѝ експлодираше, тя усети как повърхността се разтърсва и видя как капсулата на БАЛТРАН проблясва, устремена нагоре от отвора на тръбата за изстрелване.

И изчезна.

Рафа Корта крачеше ядно пред охранителите си и хвърляше погледи като мълнии. Жоао де Деус беше неговият град; лицето му беше познато на работниците и поддържащия персонал на Корта Хелио, но никой не го беше виждал такъв. Беше същинско възмущение на гнева и радостта. Беше Шанго Справедливия, беше свети Йероним; беше съдник и защитник. Работниците свеждаха очи пред погледа му и му правеха път да мине.

Момчето вече беше излязло от капсулата. Седеше само в стаята за пристигащи пътници, все още облечено в потънал в прах космокостюм и с шлем на главата. Спътникът му се носеше над лявото му рамо.

— Научи ме на един фокус — каза Робсън, а Жокера предаде думите му на света извън шлема. — Много е хубав.

Облечените му в ръкавици ръце извадиха едно тесте карти от джоба на бедрото му. После ги разтвориха като ветрило. Гласът му беше мъртъв, равен и чужд, а Жокера предаваше всеки тон с идеална точност.

— Изтегли си една.

Картите паднаха от пръстите му. Колената му поддадоха и той залитна напред. Рафа го прихвана в ръце.

— Майка ти — разтърси той треперещото момче. — Къде е майка ти?

[1] „Довиждане, обичам ви и ще ви пиша пак скоро“ (португ.). — Б.пр. ↑

[2] „Въздушният шлюз не е напълно декомпресиран“ (португ.). — Бел. Dave ↑

[3] „Пътуването до повърхността на луната ще започне след малко“; „Акцентът ти е ужасен“ (португ.). — Б.пр. ↑

[4] „Карлиньос Корта е пред вратата“ (португ.). — Б.пр. ↑

[5] „Господин Корта задава поръчка в принтера ви“ (португ.). — Б.пр. ↑

[6] Игра на думи от „Кинг Конг“ и американската жаргонна дума за пенис. — Б.пр. ↑

[7] Испано-италианска княгиня, живяла на границата между XV и XVI век, известна с манипулативността и безскрупулността си. — Б.пр. ↑

ПЕТ

Дънкан Макензи мрачно си проправяше път през Огнището. Хората моментално отстъпваха встрани, машините го пускаха да мине. Главният изпълнителен директор на Метали Макензи не си губеше времето с рутинни проверки за сигурност. Не и когато бе изпаднал в характерната си, бледа ярост. Гневът на Дънкан Макензи беше сив — като костюма и косата му. Като повърхността на луната. Есперанса се беше превърнала в твърда топка мътносиво олово.

Джейд Сун-Макензи го чакаше пред вратата на частния вагон на Робърт Макензи.

— Баща ти в момента е на кръвопочистване — каза тя. — Сам разбираш, че не може да го безпокоим сега.

— Искам да го видя.

Гласът на Дънкан беше толкова студен, колкото разтопеният метал над главата му беше горещ.

— В момента, съпругът ми претърпява деликатна и важна медицинска процедура — натърти Джейд.

Пръстите на Дънкан се впиха в гърлото ѝ. Главата на Джейд се удари силно във вратата зад нея. По бялата ѝ повърхност бавно плъзва голямо петно кръв.

— *Имате нараняване на скалпа. Съществува и вероятност от травма* — съобщи спътникът ѝ, Тонг Рен.

— Заведи ме при него!

— Мога да предоставя видео — каза Есперанса и излъчи по лещата на Дънкан ужасяващия образ на стареца, гледан отвисоко. В момента той лежеше в една диагностична кушетка, а около него се бяха струпали сестри — както човешки, така и машини. Множество тръбички и екрани пулсираха в червено.

— Това не е истинско. Може просто да сте заблудили Есперанса и да сте ѝ подали грешно видео. Напълно способни сте на такова нещо, мръсници такива.

— „Мръсници... такива“? — прошепна Джейд Сун.

Дънкан Макензи отпусна хватката си.

— Дъщеря ми е мъртва — каза той. — Мъртва е, разбираш ли?

— Дънкан, толкова много съжалявам. Това е ужасно. Просто ужасно. Глич в програмите ни.

— Екипът, който проучи мястото, откри точни разрези в костюма ѝ. Онзи бот е срязал сухожилията ѝ, за да не може да се движи. — Дънкан Макензи закри уста с длан, сякаш искаше да овладее ужаса си. Миг по-късно продължи:

— Открили са следи от бургия по визьора на каската ѝ. Много точен глич.

— Радиацията често води до грешки в системите, понеже влияе на чиповете. Както знаеш, проблемът е много разпространен.

— Не смей да ме обиждаш с такива глупости! — изрева Дънкан. — „Разпространен.“ „Разпространен“! Що за дума? Дъщеря ми беше убита. Баща ми ли даде заповедта?

— Робърт никога не би направил такова нещо. Как можеш изобщо да си помислиш, че твоят баща — моят око, моят съпруг — би заповядал убийството на собствената си внучка? Това е просто нелепо. Нелепо и отвратително. Прочетох доклада. Става дума за трагичен инцидент по вина на един робот. Бъди благодарен, че момчето е невредимо.

— А сега тези от Корта парадират с него непрекъснато, като че ли е топка с автографа на някой звезден играч от отборите по хандбал — сякаш не ни стигаше, че онзи идиот, Рафа Корта, се кълне наляво и надясно как щял да избие рода Макензи до крак. На ръба на война сме.

— Робърт никога не би си позволил действие, което да оцети компанията. Никога.

— Много свободно говориш от името на баща ми. Бих искал да чуя какво има да ми каже лично той. Пусни ме да вляза.

Джейд Сун направи крачка напред. Бе препречила пътя към вратата.

— Какво искаш да кажеш?

— Както каза и ти, Робърт никога не би наранил собствената си внучка.

— Това обвинение ли е?

— Защо не ме пускаш да видя баща си?

Дънкан Макензи хвана Джейд Сун за рамената, вдигна я и я хвърли с все сила срещу вратата. Тя се свлече долу. Чифт силни ръце хванаха Дънкан за рамената и го издърпаха от разтърсената жена, която едва си поемаше дъх. Когато се откъсна от тях и се обърна, за да види нападателите си, Дънкан видя четирима мъже, облечени в костюми — сиви и делови, също като неговия. Едри мъже, новополунчени. Пращяха от земни мускули.

— Махнете се — заповяда той.

Четиримата мъже не помръднаха. Хвърлиха погледи към Джейд.

— Това са личните ми остриета — каза тя. Все още трепереше на пода, пребледняла от удара.

— Откога? — нададе рев Дънкан. — И с чие позволение?

— С позволението на баща ти. Откакто престанах да се чувствам в безопасност в Огнището. Дънкан, според мен трябва да си отидеш.

Най-едрото острие — един масивен Маори с гънки мускули по тила — отпусна длан на рамото на Дънкан.

— Свали си мръсните лапи от мен! — плесна той ръката му, за да я свали от себе си.

Но мъжете бяха четирима, бяха силни и най-важното — не се подчиняваха на неговите заповеди. Вдигна ръце в знак на примирие. Охранителите отстъпиха назад. Дънкан изправи сакото си и провери ръкавелите си. Остриетата застанаха между него и доведената му майка.

— Ще се видя с баща ми. И ще наема собствен екип, който да установи какво точно се е случило.

С тези думи, той се обърна и пое обратно през лъчите светлина, които се отразяваха от огледалата на топилните пещи, засрамен и унижен. И все пак се обърна, за да изиграе последния си коз и да нанесе още един удар, макар и със закъснение:

— Аз съм главен изпълнителен директор на компанията. Не баща ми. Не вие, мръсници такива!

— Моите мръсници и твоите мръсници стоят рамо до рамо — провикна се Джейд Сун. — Воронцови са прости варвари, Асамоа са селяни, а Корта — гангстери, дошли направо от бедняшките квартали на Бразилия. Този свят е построен от рода Сун и рода Макензи. И именно те го притежават.

— Никога не сваля тази рокличка.

Хелен де Брага и Адриана Корта бяха застанали до перилата на балкона на осмия етаж, между каменните скули на Огун и Ошоси. Бузите на статуите бяха сухи — бяха изключили водопадите. Градинарите — както работи, така и хора — изгребваха листата, от езерцата и потока.

— Всеки път, когато се изцапа, Елис ѝ принтира същата — каза Адриана.

Луна тичаше боса между локвичките по дъното на басейните, облечена в любимата си червена рокличка, пръскаше градинските ботове и скачаше от камъче на камъче. Беше си измислила сложна игра, в която трябваше да се приземи върху някои от тях на десния си крак, върху други — на левия, върху трети — да стъпи и с двата крака, а четвърти — да прескочи.

— Ти сигурно също си имала любима рокличка на нейната възраст.

— Клин — отговори Хелен де Брага. — Беше нашарен с черепи и кости. Бях на единайсет и си бях същинско малко пиратче. Майка ми просто не можеше да ме накара да облека друго, затова ми купи и втори чифт. Отказах да го нося, защото не беше същият. Но истината е, че не можех да ги различа.

— Луна си има мънички скривалища и кътчета из цялата Боа Виста — каза Адриана. Луна тъкмо изчезна в бамбуковата горичка. — Знам къде са повечето от тях — доста повече, отколкото Рафа знае. Но не всички. Не искам да узнавам за всички. Едно момиче трябва да си има тайни.

— Кога ще им кажеш?

— Мислех да го направя на рождения си ден, но ми се струва прекалено мрачно. Ще позная точния момент, когато настъпи. Първо трябва да приключа с Ирма Лоа. Да довърша изповедта си.

Устните на Хелен де Брага се свиха. Тя продължаваше да бъде съвестна католичка — редовно ходеше на седмична служба в Жоао де Деус; вярваше в светиите и повтаряше молитвите. Адриана знаеше, че тя не одобрява Умбанда и погледа на езическите божества, под който

се изправяше всеки ден. Какво ли беше мнението ѝ за решението на Адриана да се изповяда пред жена, а не мъж-свещеник?

— Внимавай за Рафа — каза Адриана.

— Стига вече с тези приказки.

— На път съм да загубя острия си нюх и физическото си здраве.

Вече го усещам. А Лукас се е прицелил в трона.

— Винаги е имал такива намерения.

— Заповядал е да наблюдават Рафа. Използва опита за покушение в негов ущърб. А и след това, което се случи с Рейчъл...

Хелен де Брага се прекръсти.

— Deus entre nós e do mal.^[1]

— Рафа иска да проведе самостоятелно разследване.

— Няма начин.

Хелен де Брага и Адриана са от едно и също поколение — поколението на пионерите. Хелен беше заможна — счетоводителка, бивша жителка в град Опорто. Адриана пък се беше издигнала от бедността със собствени сили — инженерка от Рио де Жанейро. Адриана се беше отказала от клетвата никога да не се доверява на други, освен на бразилци. Свързваше ги нещо повече от националността и езика — и двете бяха жени. Около Хелен де Брага не се вдигаше шум, но тя ръководеше финансите на Корта Хелио от над четиридесет години. Беше също толкова член на семейството, колкото собствените деца на Адриана.

— Робсън е в безопасност — каза Хелен.

Винаги се беше отнасяла към децата на Адриана като към свое второ семейство. Собствените ѝ деца и внуци бяха разпилени в над дузина от сградите на Корта Хелио по цялата луна.

— Онзи проклет ника — каза Адриана. — Вече предявих искане за компенсации към Огнището.

— Ариел ще се погрижи за договора в съда.

— Тя е добро момиче — отбеляза Адриана. — Боя се за нея. Толкова е уязвима. Глупаво ли е от моя страна да ми се иска да е все при нас — с Хейтор и петдесетима души въоръжена охрана, които да я защитават от света? Но човек никога не спира да се тревожи, нали така? Съдът на Клавиус няма да я защити. Нито дори Павилионът на Белия заек.

— Кога се превърнахме в две старици, които си седят на балкона и се безпокоят за заговори и вендети? — попита Хелен де Брага.

Адриана Корта положи ръка на дланта на приятелката си.

В сърцето на бамбуковата горичка имаше тайно скривалище — едно специално място, в което се разнасяше тих шепот. Естествената пролука между стъблата беше разширена от любопитни крачета и ръчички и се беше превърнала във вълшебна, мъничка полянка. Това беше тайната стая на Луна. Камерите не снимаха тук, ботовете бяха прекалено големи, за да могат да я последват между стъблата, баща ѝ не подозираше за съществуването му, а беше почти сигурна, че и баба ѝ, Адриана, която знаеше всичко, не знаеше точно за това. Луна бе направила мястото свое с помощта на няколко панделки, които беше завързала за стъблата на бамбука, няколко принтирани от керамика фигурки на герои на Дисни, малко копчета и панделки от любимите ѝ дрехи, части от ботове и оплетени мрежички от жици. Клекна във вълшебния кръг и се заслуша в бамбука, който шумолеше и шепнеше над главата ѝ. Фелипе, главният градинар, ѝ беше обяснил, че Боа Виста е достатъчно просторна да образува собствени ветрове, макар и слаби. На Луна обаче не ѝ трябваха научни обяснения.

— Луна — прошепна тя и спътничката ѝ разпери криле. Те се разтвориха широко пред нея, после се затвориха отново и се превърнаха във фигурата на майка ѝ.

— Луна.

— Мамо. Здравей. Кога ще мога да те видя?

Лусика Асамоа отклони поглед от дъщеря си.

— Не е толкова лесно, анжиньо.

Разговаряше с Луна на португалски.

— Тук вече не е забавно.

— Зная, скъпа моя. Но разкажи ми сега — с какво се занимаваш тези дни?

— Ами — започна Луна Корта и вдигна пръстчета, за да започне да изброява на тях, — вчера мадриня Елис и аз си играхме на животни. Отидохме при принтера и започнахме да разглеждаме мрежата и да принтираме дрехи, с които приличахме на разни животни. Аз бях

мравояд. Така се казва едно животно от другото място. Има голям, дълъг нос, който стига чак до земята. И дълга, пухкава опашка.

Сви едно пръстче, за да покаже, че е разказала за първото си превъплъщение.

— После бях една такава птица с голям... Как се казва онова, което имат на устата?

— Клюн. Те им служат за уста, корсао.

— Клюн, ама дълъг колкото ръката ми. В жълто и зелено.

— Мисля, че тези птици се казват „тукани“.

— Да — Луна сви още едно пръстче. — И една голяма котка на петна. Елис беше птица — като спътничката на тиа Ариел.

— Бейжафлор — подсказа Лусика.

— Да. Много ѝ хареса. Пита ме дали искам да бъда пеперуда, но аз вече си имам, затова ѝ казах, че тя може да е пеперуда. Мисля, че и това много ѝ хареса.

— Много забавно звучи.

— Дааа — проточи несигурно Луна. — Но... Все съм с мадриня Елис. Преди ме водеха да си играя с други деца в Жоао, но татко не ми дава вече. Не ми позволява да се видя с когото и да е извън семейството.

— О, миличка. Така ще е само за малко.

— Нали каза, че и теб ще те няма само за малко.

— Да, така казах.

— Обеща ми.

— Ще се върна, обещавам.

— Може ли да дойда в Твè, за да ми покажеш истински животни, не само такива на картинка?

— Не е толкова лесно, обич моя.

— Имате ли мравояди? Много искам да видя мравояд.

— Не, Луна, нямаме.

— Ти можеш да ми направиш един. Много мъничък — като домашната фретка на Верити Макензи.

— Не мисля, че идеята е добра, Луна. Нали знаеш, че баба ти не иска животни в Боа Виста.

— Татко крещи много напоследък. Аз го чувам. От специалното ми скривалище. Крещи и се ядосва.

— Не е заради теб, Луна. Повярвай ми. Този път не е и заради мен — Лусика Асамоа се усмихна, но това само обърка Луна. Усмивката ѝ изчезна и на нейно място се появи изражение, сякаш думите горчат в устата на майка ѝ:

— Луна, твоята тай-о̀ко Рейчъл...

— Няма я вече.

— Какво?

— Отишла е в рая. Само че раят не съществува. Само забалийците, които те грабват и те смилат на прах, и те дават на АКА, за да нахранят растенията с теб.

— Луна! Не се говори така.

— Хелен де Брага вярва в рая, но според мен, това е глупаво. Виждала съм забалийците.

— Луна, Рейчъл...

— Мъртва, мъртва, мъртва, мъртва, мъртва. Знам. Затова му е толкова мъчно на татко. Затова вика и чупи разни неща.

— Чупи разни неща?

— Всичко наоколо. След това принтира нови и чупи и тях. Добре ли си, мамо?

— Ще говоря с Рафа... с татко ти.

— Значи ще се върнеш?

— О, Луна, ще ми се да можех.

— Кога ще те видя, тогава?

— В края на месеца ще празнуваме рождения ден на во Адриана — обясни Лусика.

Лицето на Луна светна като луната.

— О, да!

— Тогава ще дойда. Обещавам. И ще се видим, Луна. Обичам те.

Лусика Асамоа изпрати на дъщеря си въздушна целувка. Луна се наведе напред и докосна с устни виртуалния образ на майка си.

— Чао, мамо.

Лусика Асамоа отново се превърна в пеперуда. Спътничката се върна на отреденото си място над лявото рамо на Луна Корта. Докато се промъкваше ловко по кривата си пътечка между стъблата, Луна усети някаква промяна във въздуха, някаква нова влажност и дочу шум. Градинарите бяха привършили задачите си и бяха пуснали потоците и водопадите отново. Водата капеше, течеше, извираше и

плискаше навсякъде. От очите и устните на оришите пак потекоха струи. Цялата Боа Виста се изпълни с жизнерадостното бълбукане на игривите водни поточета.

Топката описа дъга. Движеше се бързо и красиво от ляво надясно — от височината на ръката, която я хвърли, през върха на параболата, и до долу — в левия ъгъл на голлинията. Вратарят така и не помръдна. Топката се удари в мрежата миг преди юмрукът на Рафа да се стовари върху плота пред него.

Еlegantността на Лунната лига по хандбал и онова, което правеше този спорт толкова красив на луната — при положение, че на Земята беше просто странна приумица — беше начинът, по който се влияеше от гравитацията. Понякога се движеше срещу нея; понякога тя му помагаше. Размерите на мрежата, игрището и различните му участъци компенсираха предимствата, които лунната гравитация даваше на играчите, но тя все пак им позволяваше да изпълняват невероятните, зрелищни номера с топката, които караха зрителите да възкликват от възхита пред уменията на шампионите.

— Трябва да спреш топката — засмя се Рафа.

Робсън намусено я извади от мрежата. Нима беше възможно един баща да се радва чак толкова много на победата над собствените си деца? Как можеше да злорадства така?

— Хайде.

Той изтича пъргаво към своята зона на игрището. Краката му сякаш не докосваха земята. Игрището за хандбал в Боа Виста беше построено специално за негово удоволствие и беше любимото му място. Повърхността му спомагаше за идеален отскок. Звуковата система беше инсталирана от същия инженер, който беше построил музикалната стая на Лукас, въпреки че тукашната акустика беше по-скоро предназначена да подчертава оглушителните аплодисменти и окуражаващите напявания на феновете, а не деликатните тонове на старата боса нова. Имаше и скрити зрителски скамейки, от които лично поканените гости можеха да наблюдават мачовете между Рафа и съперниците му от ЛХЛ. Беше най-съвършеното игрище на цялата луна — а Робсън не можеше да подава, не можеше да хваща, не можеше да бяга, не можеше да отбелязва точки. Не можеше да направи

нищо. Рафа пресрещна момчето, докато то дриблираше, и го накара да отскочи назад. Секунда по-късно пак вадеше топката от мрежата.

— Ония Макензи на нищо ли не са те научили?

Охранителите на семейство Корта бяха взели Робсън и го бяха отвели право в медицинския център на Боа Виста. Бягството му от Огнището не му беше нанесло физически контузии, но ИИ-тата, които отговаряха за психологическата му оценка, забелязаха неохотата му да говори и натрапливото му желание да показва фокуса си с карти на всеки, който му обърне някакво внимание. Бяха препоръчали удължен курс посттравматична терапия. Терапевтичните методи на Рафа Корта, обаче, включваха повече потене.

— Не те ли научиха как да избягваш и да се промъкваш покрай другите играчи?

Робсън хвърли топката на баща си. В движенията му се забелязваше яд, но не и истинско умение. Рафа я улови с лекота във въздуха и я запрати обратно към него. Момчето се опита да се отдръпне, но топката го удари по бедрото със звучен плясък.

— Спри вече! — каза то.

— Та на какво те научиха?

Робсън му обърна гръб и пусна топката на пода. Рафа я вдигна и я хвърли право в него с всичка сила, въпреки че беше застанал наблизко. Игралните екипи за хандбал бяха прилепнали и тънки, и плясъкът на топката по задника му отекна високо и болезнено. Робсън се обърна. Лицето му беше като вкаменено от ярост. Рафа изчака топката да отскочи и я улови пак. Робсън се хвърли към нея с намерението да я избие от ръцете на баща си, но преди да стигне до нея, тя вече беше изчезнала: Робсън започна да дриблира бързо, след това се обърна и отново я взе в ръка. После я удари силно в пода. Звукът отекна в игрището като гръм, а топката полетя право към лицето на Робсън и го накара да отскочи назад.

— Страх те е от топката, така ли? — попита Рафа, а топката отново се озова в ръката му.

Робсън отново се хвърли напред, а баща му отново избегна атаката с лекота и подкара топката в лек дрибъл около момчето. Робсън се обърна след него, но не беше достатъчно бърз, за да проследи топката. Главата му се завъртя бързо на едната страна, после — на

другата. Бум! Обърна се по посока на звука, а отскочилата от пода топка се заби право в стомаха му.

— Ако сега те е страх от топката, никога няма да спре да те е страх — подразни го Рафа.

— Спри вече! — извика Робсън.

Рафа спря.

— Ядосан си. Хубаво.

Топката отново полетя във въздуха, отскочи от земята, мина от една в друга длан. Туп, туп, туп. Изстрел. Силата на удара от тежката топка накара Робсън да извика. Миг по-късно, момчето изкрещя с пълно гърло и се нахвърли върху баща си. Рафа беше едър, но бърз и подвижен, и успя да избегне нападението на сина си без усилие. Подигравателната лекота, с която надминаваше Робсън във всичко, подхранваше гнева на момчето още повече.

— Гневът е хубаво нещо, Робо.

— Не ме наричай така.

— Защо не, Робо?

Дрибъл, изстрел, удар. Хващане, ново удряне — винаги на сантиметър пред протегнатите пръсти на Робсън.

— Така ме наричаха те.

— Зная. Робо.

— Млъкни, млъкни, млъкни, млъкни!

— Накарай ме, Робо. Ако успееш да ми вземеш топката, ще млъкна.

Робсън се преви под силата на нов удар — топката се заби в стомаха му от упор.

— Майка ти е мъртва, Робсън. Убиха я. Не ти ли се иска да им направиш нещо, когато си помислиш за това?

— Махай се. Остави ме на мира.

— Не мога, Робсън. Ти си част от семейство Корта. Майка ти. Моето око.

— Ти я мразеше.

— Тя ти беше майка.

— Млъкни!

— Какво искаш да им направиш?

— Искam ти да престанеш!

— Ще престана, Робсън. Обещавам. Но трябва да ми отговориш: какво искаш да направиш?

Робсън се изправи съвършено неподвижно в средата на игрището. Ръцете му бяха отпуснати встрани, на около педя от тялото му.

— Ти очакваш да отговоря, че искам да ги убия.

Топката го халоса в гърба. Робсън се залюля, но не помръдна.

— Искаш да кажа, че ще им отмъстя за мама, независимо колко време ми отнеме.

Удар в корема. Момчето трепна, но не падна.

— Искаш да се закълна, че ще се посветя на вендетата срещу тях.

Корема, бедрото, рамото.

— А когато аз им отмъстя, те ще ми отвърнат. После пак аз, после пак те. И никога няма да се свърши.

Корем. Корем. Лице. Лице. Лице.

— Никога няма да се свърши, татко! — извика Робсън и замахна с юмрук. Удари малката, твърда топка с широк замах, достатъчно силен, че да я отклони. Само след миг, тя отново беше в ръката на Рафа.

— Питаш на какво ме научиха в Огнището — продължи Робсън.
— Какво научих от Хадли.

Рафа така и не успя да види какво точно прави Робсън, но само с едно светкавично, ловко движение, момчето се озова точно до баща си и грабна топката от ръката му.

— Научиха ме как да отнемам оръжието на противника си и да го използвам срещу него.

Робсън метна топката по продължението на игрището и излезе, съпроводен от затихващия звук на отскоците ѝ.

Туп. Туп. Туп.

* * *

Мухата-шпионин наблюдаваше заседателната зала на Корта Хелио от вътрешността на дясното око на Оксала, където се беше спотаила.

Пред очите на Лукас Корта се носеше изображение на Морето на драконите. Сократ и Йеманджа показваха същите карти на Рафа и Адриана Корта.

— Все още неексплоатирани минни залежи в Морето на драконите.

Токиньо увеличи изображението и обгради въпросните участъци с кръгове.

— Двадесет хиляди квадратни километра от реголита на морската повърхност.

Лукас протегна пръст и докосна несъществуващата в действителност карта. Датата от селенологичните изследвания изплуваха над сивия прах. Рафа само им хвърли един небрежен поглед, но Лукас видя как очите на майка му се присвиват съсредоточено.

— Позволих си да приготвя анализ на евентуалните приходи и разходи. Корта Хелио ще започне да си възвръща инвестициите в третото тримесечие след узаконяването на правото ни да добиваме ресурси от парцела. Можем да преместим там рафинерията, която в момента се намира в Кондорсет. Ресурсите там са изчерпани на 80%; пълно е с оборудване, което не използваме. В рамките на две години ще успеем да повишим годишния си добив на хелий-3 до количество на обща стойност половин милиард долара. Според прогнозите ни, ще можем да експлоатираме залежите на това море в продължение на десет години.

— Доста подробен доклад — отбеляза Рафа.

В гласа и изражението на лицето му се долавяше горчивина. С помощта на малката муха Лукас беше узнал за изблиците на гняв и потрошените мебели. Както и за бодигарда, който съпровождаше брат му навсякъде — дори на територията на Боа Виста. Забелязал беше колебливото изражение, което се изписваше на личицето на Луна, когато баща ѝ я вземеше на ръце, за да я подхвърли във въздуха. Златният, добродушен Рафа се превръщаше в тъмно чудовище, което изпадаше в неочаквани пристъпи на ярост посред тържествата и приемите. Караше се на безполезния мениджър на отбора си по хандбал, на безполезните треньори и на безполезните играчи. Лукас оценяваше иронията на положението: мъжът, който не казваше и една добра дума за жена си приживе, бе изпаднал в покруса и ярост при новината за нейната смърт. Новинарските канали съобщиха, че

смъртта на Рейчъл Макензи е била причинена от фатална повреда в устройството за херметизация на камерата, в която се е намирала. Деликатна лъжа. Новинарите не предаваха истинските новини. Журналистите, които дръзваха да се изправят срещу Петте Дракона, биваха на свой ред споходени от фатални повреди в някое устройство за херметизация. Нека публикуват снимки на усмивките и роклите им; нека отразяват последните новини около личния им живот, красивите им деца, браковете и изневерите им. И нека не дърпат Драконите за опашката.

— Кога?

— На дванайсет ЗМТ от Муку.

— Не е дълго — отбеляза Рафа.

— Достатъчно дълго е — каза Лукас.

— Сигурен ли е източникът на информацията ти? — попита Адриана.

Лукас видя как очите ѝ се стрелкат по виртуалната ѝ лунна карта. Тя беше прекарала повече време на повърхността от всеки друг член на семейството, дори Карлиньос. Може и да не беше слагала шлем от десет години, но истинските лунонавти си оставаха такива завинаги. Знаеше, че в момента обмисля условията на терена, пластовете прах, логистиката, електрическото влияние на луната върху магнитната опашка на Земята, вероятността от магнитни бури.

— Идва от Ариел. Някой от Павилиона на Белия заек ѝ е подсказал.

— Ама че подсказване — обади се Рафа.

Лукас забеляза възобновената енергия в гласа му и интереса в очите му. Видя как мускулите му се стягат и как се изправя от неприсъщата за него отпусната стойка, която беше заел. Кожата му сякаш отново сияеше с предишната си златиста светлина. Беше време за мач. Отборите излизаха на игрището, а тълпата надаваше възторжени викове. Но все още беше настроен подозрително.

— Трябва да действаме веднага.

— Деликатност — каза Адриана и опря върховете на пръстите си един в друг като стените на някоя костена катедрала. Лукас познаваше този жест добре. Тя размишляваше.

— Ако избързаме, ще издадем Ариел и ще прекарам остатъка от живота си в Съда на Клавиус, където ще заведат процес срещу мен по

обвинения в незаконно присвояване на територии. Ако закъснеем...

Законът, който определяше правата за добив на ресурси, беше примитивен: законът на стоманата, който беше властвал и по време на треската за злато, оформила облика на тогавашната Северна Америка. Онзи, който успееше да разположи хората си в четирите ъгъла на новооткритата територия, разполагаше с четиридесет и осем часа да подаде иск и да плати таксата за узаконяването на правото за добив на ресурси в КЛН. Състезание с прости правила. Лукас беше наблюдавал как Рафа крещи несвързано, почти изпаднал в транс, докато наблюдаваше мачовете на отбора си и „Мокос“. Тръпката беше същата. Именно това обичаше той: движението. Енергията. Откритото съревнование.

— С какви активи разполагаме?

Лукас нареди на Токиньо да освети машините за добив, разположени около четириъгълника на новия парцел. Оранжевите икони просветваха на различно разстояние от северозападния, североизточния и югоизточния ъгъл. Югозападната част обаче беше тъмна.

— Вече съм пуснал в движение машините от североизток, в Морето на кризите. Трудно ще накараме преместването им да изглежда като рутинно пренасочване на лунонавтите или пък редовен ремонт и поддръжка.

Лукас беше джонму: заповедите за преместване на активите не бяха в неговите пълномощия. В очите на Рафа блеснаха гневни искрици, но той ги овладя. Премина изпитанието.

— Безпокоят ме най-вече превозните средства.

Токиньо увеличи изображението.

— Не разполагаме с нищо, което да може да стигне дотам за по-малко от тридесет часа — обобщи Рафа, след като прочете информацията за разпределението на оборудването.

— Нищо, което да се движи по повърхността — подсказа Лукас.

Рафа долови намека.

— Ще говоря с Ник Воронцов — каза той.

После кимна на майка си и се отправи към вратата: имаше много решения за взимане и много работа за вършене.

— Едно обаждане би могло да ни спести часове — каза Лукас.

— Затова съм хведжанг, братко. Бизнесът е игра на връзки и взаимоотношения.

Лукас наведе глава. Беше време за кратко примирие. Нека майка му види, че момчетата ѝ работят мирно и сговорно.

— Разчитаме на теб, Рафа — каза Адриана.

Лицето ѝ беше озарено от вътрешна енергия, а погледът ѝ — ясен и бистър. От рамената ѝ сякаш бяха паднали години. Пред Лукас стоеше онази Адриана Корта, която си спомняше от детството си: строителката на една империя, родоначалничката на една династия; фигурата, която се извисяваше на прага на детската му стая. Чу шепота на мадриня Амалия: „Кажи «лека нощ» на майка си, Лукас.“ Усети миризмата на парфюма, която долавяше, когато тя се навеждаше над креватчето му. Още използваше същия аромат. Хората оставаха верни на парфюма си повече, отколкото на което и да е украшение.

— Няма да ви разочаровам, майчице — отговори ѝ той, като използва най-нежното от всички обръщения.

Мухата-шпионин незабелязано полетя от кътчето, в което се беше скрила, и пое след Рафа.

Струята електриковосиня боя удари Лукасиньо право в корема. Сините петна се смесиха с червеното, лилавото, зеленото и жълтото. Почти не е останало местенце по голото му тяло, което да не е покрито с боя. Приличаше на Арлекино — клоун на цветовете, весел и ухилен, като че ли се е надрусал с халюциногени.

— Еха — възкликна той, когато халюциногените започнаха да действат.

Завъртя се и изстреля една бомбичка боя с пистолета си, а светът около него избухна като взрив от милиони пеперуди. Завъртя се на място, усмихнат до уши, и разгледа торнадото от въображаеми крила, в средата на което беше застанал.

Играта се казваше „Ловът“ и се играеше навсякъде из земеделските градини на Мадина, където тичаха голи младежи с пистолети в ръка и от време на време изстрелваха напосоки по някой цветен залп от халюциногени.

Пеперудите разтвориха криле и сякаш образуваха плътна стена заедно. Действителността се завърна пред погледа на Лукасиньо, който

залегна под листата на една висока бананова палма. Изгнилата зеленина се превръщаше в мазна каша под голите му крака. Той се промъкна напред с насочен пред себе си пистолет и очи, все още разширени и леко разфокусирани от синия наркотик. Беше се разтрошил на безброй диамантени кристалчета; беше летял нагоре покрай стените на един безкраен небостъргач; беше видял как целият свят около него бавно полилавя; беше прекарал сякаш цяла вечност не като себе си, а като палеца на левия си крак; беше преследвал и преследван през извисяващите се наоколо цилиндри, през които прозираха лъчи светлина; другите играчи го бяха обстрелвали отвисоко, скрити сред листата на ямсовете и храстите леща.

Листата прошумоляха: имаше някой. Дулото на един от пистолетите се опря в бузата му, но Лукасиньо бързо се сниши между храстите и избяга към една малка, влажна полянка, която ухаеше силно на живи и гниеци растения — гнездо, скрито сред листака.

Нещо го докосна по тила.

— Бам — каза един женски глас.

Лукасиньо зачака жилването на боята, която щеше да го пренесе в поредния нов свят. Беше дошъл на партито, понеже то се състоеше в Твѐ, и можеше да присъства и Абена Асамоа. Този тип ловни игри не бяха от любимите ѝ. Но беше забавно да преследваш и да бъдеш преследван, да се губиш от време на време и, може би, даже да се изплашиш малко; да изпреварваш другите играчи, за да ги улучиш пръв; да се скриеш някъде далеч, така че да не разберат откъде ги обстрелваш; и, не на последно място — да бъдеш улучен и самият ти. Когато усеща пистолета, опрян в тила си, Лукасиньо намира чувството еротично. Изцяло зависеше от милостта на това момиче. Безпомощността беше възбуждаща.

Чу щракването на спусъка. Не последва нищо.

— По дяволите — каза момичето. — Нямам повече.

Лукасиньо залегна, превъртя се и се изправи с пистолет, насочен право към него.

— Не, не, не, не! — извика то и вдигна ръце в знак, че се предава. Беше Я Афуом Асамоа — абусуа-сестра на Абена и Коджо. От леопардовата абусуа. От опитите да проумее роднинските връзки в АКА го заболяваше главата. На кожата ѝ личаха пет цветни петна — от дясната страна на кръста, на лявото коляно, на лявата гърда, на лявото

бедро и от дясната страна на главата. Лукасиньо дръпна спусъка. Нищо.

— Нямам повече — каза и той.

Същият зов отекна по цялото продължение на фермата, надолу от високите тераси и удобните за прицел места сред соларните панели. „Нямам повече.“ „Нямам повече.“ От далечината, по продължението на тунелите, които свързваха тръбите на земеделските градини: „Нямам повече.“ „Нямам повече.“

— Извади късмет — каза Лукасиньо.

— Какво имаш предвид? — попита Я Афуом. — Бях те притиснала в ъгъла.

Огледа го от горе до долу.

— Целият си оплескан, човече. Имаш нужда от баня. Хайде. Това е най-хубавата част. Не те е страх от риби, нали?

— Защо?

— Има много в езерата. И жаби, и патици. Някои хора доста се паникьосват, ако ги докосне живо същество, което не е човек.

— Мисля, че играта е глупаво измислена — заяви Лукасиньо. — Колкото повече те уцелват, толкова по-лесно е да те уцелят.

— Което е глупаво, само ако играеш, за да я спечелиш — отговори Я Афуом.

На една от терасите беше устроен бар. Изобилстваше от питиета и електронни цигари, но в мозъка на Лукасиньо вече бушуваха толкова много химически вещества, че никак не беше в настроение за още. Басейните вече бяха пълни. Гласовете и плискането на водата отекваха нагоре по тръбата на фермата. Рибите хапеха ли? Смучеха ли? Можеха ли да пропълзят в дупката на оная ти работа? Леко халюциногенната боя се разтвори във водата и се разнесе около него — ореоли от червено, жълто, зелено и синьо. Какво щеше да стане с рибите, които плуваха наоколо? А щеше ли да се отрази на хората, които после ще ги изядат? Не можеше да си представи как ще изяде нещо, което е плувало в един и същи басейн с него. Нито пък можеше да си представи да изяде нещо, което има очи.

— Ехоу! — повика го Я Афуом и цопна до него. Ту бедрата им се докоснаха, ту — задниците. Краката им се преплитаха. Коремите се отъркваха един в друг, а пръстите шареха наоколо.

— Риба ли беше това?

Я Афуом се изкикоти и Лукасиньо установи, че едната ѝ гърда се опира в пръстите му, а ръцете ѝ са го прегърнали през задника. Дланите му зашариха по-близо около тялото ѝ в топлата като кръв вода — търсеха неизследвани кътчета и скрити тайни.

— Ама че си!

Тя имаше най-хубавия задник, който беше виждал, откакто спа с Григорий Воронцов. В следващия момент той вече се беше надървил и двамата се гледаха в очите, опрели чела едно в друго, а тя му се смееше, понеже всички голи мъже изглеждат нелепо.

— А пък бях чувал, че момичетата от рода Асамоа са любезни и срамежливи — подразни я Лукасиньо.

— Кой ти е казал такова нещо? — попита Я Афуом и го притегли към себе си.

Абена. Беше мярнал силуета ѝ сред листата на доматиите. Тръгваше си от бара и се беше запътила към тунела за сервизните машини.

— Хей! Хей! Абена! Почакай!

Лукасиньо се измъкна от басейна с плясък. Абена се обърна към него и се намръщи леко.

— Абена!

Лукасиньо закрачи към нея — от тялото му се стичаше вода, а полуеректираният му пенис се люшкаше болезнено. Абена вдигна вежда.

— Здравей, Лука.

— Здравсти, Абена.

Я Афуом се промъкна до Лукасиньо и обви ръка около него.

— От кога? — попита Абена, а Я се усмихна и се притисна още по-близо към Лукасиньо.

— Приятно изкарване, Лука — заяви Абена, обърна се и се отправи към вратата.

— Абена! — извика след нея Лукасиньо, но тя вече беше изчезнала. Я Афуом — също.

— Абена! Я! Какво става?

Абусуа-сестрите играеха някаква игра. Въздухът вече беше захладнял, ерекцията му беше спаднала напълно, а заради наркотичния махмурлук след халюциногените бе започнал да трепери и да изпада в параноично състояние. Настроението на партито се беше развалило.

Лукасиньо намери дрехите си и помоли един от приятелите си да му вземе билет, за да се върне обратно в Меридиан, а когато пристигна, завари там Коджо и новия му палец. Можеше да остане и тази вечер, но тя щеше да му бъде последна. Бе останал без покрив, без секс и без Абена.

Уегнър пристигна в Меридиан със закъснение. Теофил беше малък град с население от около хиляда души, разположен на северната граница на огромната пустош, наречена Залив на неравността, където имаше само машини. Железопътната линия, която водеше до главната, бе прокарана преди три години — триста километра еднорелсов път. По нея минаваха таксито четири пъти дневно, които стигаха до спирката при Хипатия, на която можеше да се прехвърли на някой от другите влакове. Един микрометеоритен дъжд бе извадил от строя сигналното оборудване на Торичели, поради което на Уегнър му се беше наложило да чака — да крачи, да се чеше по сухата кожа, да пие чаша след чаша студен чай и да вие наум в продължение на шест часа, преди ремонтните ботове да успеят да монтират нов модул. Автомотрисата беше претъпкана. Нямаше места за сядане; трябваше да стоят прави по време на многочасовото пътуване.

„Не се ли променям пред очите ти?“, помисли си Уегнър. „Не започвам ли да мириша по-различно, не съвсем като човек?“ Открай време вярваше, че е така.

Поради метеоритния дъжд при Торичели се бе наложило да се отменят всички планове за пътуване, които включваха по-голямата част от западната полусфера. Когато Уегнър стигна до гара Хипатия — която представляваше просто точката на пресичане на четири линии от южните морета и централната линия по Морето на спокойствието с Първа Екваториална — платформите бяха претъпкани с пътници, работници, които бързаха за смяната си и баби и дядовци, които отиваха на гости при децата и внуците си. Наоколо тичаха и пицяха цели сюриси деца; някои от тях хленчеха заради дългото чакане. Гласовете им дразнеха допълнително вече изнервения Уегнър. Спътникът му беше успял да му запази място за обикновения влак по линия 37, който щеше да потегли след три часа. Успя да си намери

едно тъмно, уединено кътче далеч от многобройните семейства и купчините захвърлени чаши и кутии от китайски спагети. Седна, облегна се на един стълб, придърпа колене към тялото си, облегна глава на тях и сложи на спътника си нов аватар. Адио, Сомбра, и ола, доктор Луц^[2]. Стълбовете трепереха, а дългите коридори звъняха всеки път, когато бързите влакове префучаваха над него. Обаждания, съобщения и снимки от Меридиан. „Къде си“, „Трябваш ни“, „Започваме!“. „Проблеми с влака“, беше отговорил. „Липсваш ми, вълче.“ От Аналийс — нищо. Правилата ѝ бяха известни. Животът си имаше както светла, така и тъмна половина.

Доктор Луц не успя да запази за Уегнър място до прозореца, както правеше обикновено, затова този път нямаше да може да прекара пътуването в съзерцание на надвисналата над него Земя. Това обаче беше хубаво: имаше работа за вършене. Трябваше да измисли стратегия. Не можеше да уговори среща, защото и най-беглият намек за присъствието на семейство Корта щеше да накара Елиза Страчи да изчезне като дим. Щеше да я примами с обещание за голям хонорар, но трябваше да направи предложението си както правдоподобно, така и неустоймо. Тя щеше да проучи положението. Фирми, в които имаше други, по-малки фирми; матрьошки и лабиринти от холдинги. Типично устройство като за лунна корпорация. Не биваше да бъде прекалено сложно, обаче — това също би събудило подозренията ѝ. Щеше да му е необходим и нов спътник, фалшиви следи, които уж е оставял в социалните сайтове, и история в мрежата. ИИ-тата на Корта Хелио можеха да му ги осигурят, но дори на тях щеше да им отнеме време. Беше трудно да си върши работата прилежно, докато усещаше Земята над себе си — неумолимата Земя, която му влияеше, променяше го и го правеше все по-неспокоен с всеки изминат километър. Почти му прилошаваше от вълнение — чувството напомняше на първите дни от някое влюбване или на еуфорията, която обземаше човек, точно преди да се напие, или наркотиците, които взимаха в клубовете, като световъртеж; но всички тези сравнения бяха прекалено бледи. В никой от езиците на луната не съществуваше дума, която да опише точно промяната, която настъпваше в него, когато Земята беше пълна.

Едва се удържа да не побегне от гарата. Когато залитна и падна през вратата на Леговището, вече бяха настъпили малките часове на нощта. Амал го очакваше.

— Уегнър.

Амал се бе отдал напълно на културата на двойствената си същност — много повече от Уегнър. Беше започнал да говори за себе си в среден род, както правеха Алтерните. „Защо трябва да изразяваме пол с местоименията, които използваме?“, питаше то.

Амал прегърна Уегнър силно, захапа го за долната устна и стисна достатъчно силно, че да му причини болка и да затвърди положението си като по-силната страна. То беше водач на глутницата. След това го целуна истински.

— Гладен ли си? Искаш ли нещо за ядене?

Външният вид на Уегнър изразяваше изтощението му по-красноречиво от всякакви думи. Дните, в които се променяше, изчерпваха човешките му сили.

— Е, хайде. Хосе и Ейджи също ще пристигнат скоро.

Уегнър отиде в съблекалнята и свали дрехите си. После се изкъпа. Върна се с леки стъпки в спалнята. Ямата за спане вече беше пълна. Спусна се вътре и усети гальовното докосване на тапицерията, направена от пухкава фалшива козина. Телата около него ръмжаха и се обръщаха насън. Уегнър се плъзна между тях и се сви на кълбо като дете. Топлата кожа на съседите му се притискаше плътно към него. Дишането му се успокои и влезе в ритъма на останалите. Спътниците се носеха над преплетените тела — ангели, които закриляха невинните младенци. Глутницата отново се беше събрала в едно.

Планетоходът представляваше най-чистата форма на практичност без излишни удобства: проста метална конструкция, отворена към вакуума, с два реда от по три седалки, обърнати една срещу друга, аварийна система за снабдяване с въздух, двигател, суспензия, ИИ за управление и четири огромни колела, между които виси пътническото купе. Страхотно бърза машина. Натъпкана до останалите лунонавити, Марина се блъскаше от време на време в дръжките, монтирани отстрани, докато планетоходът прекосяваше браздите на пътя и прескачаше ръбовете на кратерите, по които минаваха. Опитва се да определи скоростта, с която се движеше, но близкият хоризонт и липсата на опит с мащабите на лунните естествени обекти ѝ пречеха да се ориентира. Пътуването беше

скоростно. И скучно. Степени на скука: високото, синьо око на Земята; ниските, сиви хълмове на луната; празния блясък на визъора на шлема срещу нея. Познатият надпис с името му гласеше „Пауло Рибейро“. Хети включи вградените в костюма игри. Марина изигра дванадесет игри „Топ Топчета“, изглежда един епизод на „Сърца и черепи“ (който се оказа доста интересен, понеже беше дошло време за развързката на сезона) и си пусна последното видеосообщение, което беше получила от дома. Майка ѝ ѝ махаше от инвалидния си стол, седнала на предната им веранда. Ръцете ѝ бяха слаби и покрити с беди петна, а косата ѝ беше сива и суха като слама, но все пак се усмихваше. Ето ги и Кеси, племенничките ѝ, и Канаан — кучето им. А ето го и Скайлър — брат ѝ, който тъкмо се беше върнал от Индонезия. До него бяха застанали Нисрина, съпругата му, и племенниците и племенничката на Марина по негова линия. Около тях се сипеше сив дъжд, преливаше от препълнената канавка на верандата и се изсипваше като водопад — беше толкова шумно, че трябваше да викат, за да се чува какво казват.

Скрита зад безизразната маска на визъора си, Марина се разплака. Шлемът изсмука сълзите ѝ.

Някой я потупа по рамото. Марина настрои визъора си така, че отново да стане прозрачен, и видя, че Карлиньос се е навел над нея през тясната кабина на планетохода. Сочеше нещо над рамото ѝ. Коланите едва ѝ позволиха да се завърти достатъчно, за да може да зърне мината за първи път. Дългите, паякообразни рамена на екстракторите се издигаха нагоре на фона на близкия хоризонт. Мисията на екипа беше да извърши редовна инспекции на екстракторите в сградата „Спокойствие-Изток“ на фабриките на Корта Хелио. Миг по-късно планетоходът заби спирачки, като вдигна огромен облак прах, а закопчалките на коланите им изщракаха и се отвориха.

— Стой плътно до мен — нареди Карлиньос на Марина по личния ѝ комуникационен канал.

Тя скочи на набраздената от гуми повърхност на реголита. Пред нея вървяха лунонавтите. Бяха по лунному грозни — дългурести и със сериозни изражения. Движеха се на пръв поглед хаотично, и ѝ беше трудно да се ориентира сред тях. Трегерите бяха осеяни със сложни витла, решетки на сепаратори и транспортни колани. Скобите, на които се крепяха огледалата, следяха движението на слънцето и

концентрираха енергията в соларните дестилатори, които извличаха хелий-3 от реголита. Имаше контейнери под формата на сфери, на всяка от които бе обозначено количеството, което се съхранява вътре. Основният износен продукт беше хелий-3, но разработените от Корта системи извличаха и водород, кислород и азот — основните горива на живота. Високоскоростни архимедови винтове изхвърляха отпадъчните материали в струи, които продължаваха нагоре под формата на дъги, високи около километър, преди да започнат да падат надолу като водопади от прах. Приличаха на обърнати наобратно фонтани. Светлината на Земята се отразяваше от фините частици прах и стъкло и образуваше лунни дъги. Марина се приближи към фронта на екстракторите. Десетте машини бяха разположени в линия, дълга пет километра, и се придвижваха напред на колела, три пъти по-високи от Марина. Близкият хоризонт отчасти скриваше екстракторите, които се намираха в двата края на фронта. Окачените на колела кофи изгребваха тонове реголит с едно завъртане около оста, и работеха в съвършено настроен синхрон: приличаха на глави, които кимат в такт. Марина си представи огромни кайджу, подобни на костенурки, на чиито гърбове имаше цели средновековни укрепления. Липсваше само Годзила, която да се вкопчи в схватка с някое от тях. Марина усещаше вибрациите на индустриалните машини през ботушите на костюма си, но не чуваше нищо. Всичко беше потънало в тишина. Вдигна поглед към подредените високо над тях огледала и струите отпадъци, които изригваха нагоре, после се обърна обратно към успоредните следи от гуми. Накрая се загледа далеч напред, към ръба на Рома Месие. Това беше новото ѝ работно място. Нейният нов свят.

— Марина.

Името ѝ. Някой я викаше по име. Облечената в ръкавица ръка на Карлиньос я хвана под лакътя и внимателно бутна ръката ѝ настрани от закопчалките на шлема ѝ. Шлема... Марина осъзна, че е била на път да го откопчае. Да свали шлема си наред Морето на спокойствието.

— Боже Господи — възкликна тя, вцепенена от мисълта за небрежната лекота, с която едва не се беше убила. — Съжалявам. Толкова много съжалявам. Просто...

— Забрави къде се намираш? — подсказа Карлиньос.

— Добре съм.

Но не беше. Беше извършила най-непростимия грях. Беше забравила къде се намира. Още на първия си ден на повърхността беше забравила обучението до последната дума. Тя започна да се задъхва. Бореше се да си поеме въздух. „Не се паникьосвай. Паниката ще те убие.“

— Искаш ли да се върнеш в планетохода? — попита Карлиньос.

— Не — отговори тя. — Ще се оправя.

Но визьорът ѝ бе толкова близо до лицето ѝ, че можеше да го усети с дъха си. Беше хваната като в капан, като под похлупак. Трябваше да се освободи. За да може да диша. Искаше да диша.

— Единствената причина, поради която няма да те накарам да се върнеш, е защото каза „ще“ — каза Карлиньос. — Не бързай.

Следеше жизнените ѝ показатели на хъда^[3] си — пулса, кръвната захар, газовете, дихателните функции.

— Искам да работя — каза Марина. — Дай ми да правя нещо, за да се разсея.

Непрозрачният визьор на Карлиньос остана неподвижен в продължение на няколко секунди. След това гласът му отново се разнесе в ухото ѝ:

— Започвай.

Луната се отнасяше почти толкова жестоко с роботите, колкото с човешката плът. Нефилтрираната радиация разяждаше чиповете на ИИ-тата. Светлината постепенно понижаваше качеството на пластмасата в съоръженията и постройките. Ежемесечната магнитна опашка — моментът, в който луната преминаваше през подобната на запетая следа, която магнитното поле на Земята оставяше след себе си — понякога причиняваше къси съединения в електрическите вериги и вдигаше кратки, но унищожителни прашни бури. Прахът беше най-голямото зло за екстракторния фронт на Спокойствие-Изток. Беше навсякъде. Абсолютно навсякъде. Покриваше опорните греди, рамената, стълбовете и стените на машините като козина. Марина прокара леко пръста си по една гафелна скоба. Пухкавият прах се разлиля като коса на вятъра под електростатичното влияние на костюма ѝ. Месец след месец, този прах абразираше, стържеше, хабеше и разрушаваше повърхностите. Работата на Марина беше да намагнитва екстракторите. Беше достатъчно проста задача, за да може да я върши дори новополучен, и дори изглеждаше забавно. Слагаше

таймер, който отброяваше времето до смяната на магнитния вектор, и тя се затичваше с огромни, леки крачки, за да се отдалечи на безопасно разстояние. След това полето се обръщаше и отблъскваше заредените прахови частици, които сякаш избухваха под формата на сребрист облак. Гледката беше красива и впечатляваща, почти като нарочно устроено зрелище. Умът на Марина все още правеше асоциации със земни, живи неща: представяше си едно измокрено от плуването в океана куче, което се отръсква от водата, или пък горска гъба, която се разпуква и изпуска облак от спори. Лунонавтите от екипа, който обработваше тези елементи, продължаваха да подменят системите от чипове и активаторите, без да обръщат внимание на праха, който се слягаше по костюмите им: задачата беше прекалено фина, за да я оставят на работните работи. Пръстите на Марина проследиха подобните на йероглифи графити, изписани под праха: имена на любовници, отбори по хандбал, клетви и проклетия на всички езици и азбуки, които се срещаха на луната.

Буф. Зад Марина избухна още един мек взрив от прах. Трябваше да издава някакъв звук. Тишината някак си не беше на място. „Буф“, прошепна тя в шлема си. По личния й канал се разнесе смях.

— Всички реагират така — каза Карлиньос.

Изпод праха се разкриха нови йероглифи. Цели поколения лунонавти бяха изписали имената, проклетията, боговете и любовниците си на голия метал с вакуумни писалки в десетина различни цвята. „По дяволите т’ва място.“ „Само Мокос.“

Тя мина за по едно „буф“ на всеки екстрактор. Човек постепенно хващаше цаката на лунната работа. Важно беше да останеш съсредоточен. Монотонният терен, близкият хоризонт, еднаквите екстрактори и хипнотизиращите, равни движения на греблата им лесно можеха да те хипнотизират и да приспят вниманието ти. Марина усети, че си спомня как Карлиньос бягаше онзи ден: пискюлите му, плитките, олиото, с което беше намазана голата му кожа. Разтърси глава и прогони тази мисъл. Втората опасност също идваше незабелязано. Не всички херметични костюми бяха еднакви. Космокостюмите не бяха същите като костюмите за гмуркане. Тук нямаше водно или въздушно съпротивление. Нещата се движеха бързо. Същата тази грешка беше смазала главата на Олег по време на обучението им. Маса, скорост, инерция. Съсредоточи се. Концентрирай се. Провери стойностите,

които костюмът ти отчита. Вода, температура, въздух, радиация. Налягане, комуникационни канали, мрежа. Канали, синоптични прогнози. Луната имаше собствен климат и то — доста капризен. Магнитна опашка, слънчеви изригвания. Дузина неща, които трябваше да проверява всяка минута — без да изостава с работата си. Някои от колегите ѝ слушаха музика. Как успяваха? Когато стигна до петия реактор, Марина усети, че мускулите започват да я болят. Концентрирай се. Съсредоточи се.

Концентрацията ѝ беше толкова дълбока, а съсредоточаването — толкова усърдно, че не забеляза сигнала за тревога по общия комуникационен канал или как името над шлема на Пауло Рибейро проблесна в червено, а после — в бяло.

Рафа прокара ръце по подпората от полиран алуминий на площадката за кацане.

— Ама че красавица, Ник.

Транспортърът „Орел“ на ВТО се извисяваше пред тях, окъпан в светлината на двадесет мощни прожектора. Допълнителните фенери на повдигача осветяваха корпуса, двигателите, струпаните една до друга сфери на резервоарите за гориво, рамената на манипулатора, вдлъбнатите навътре илюминатори и орела на носа на транспортъра — емблемата на рода Воронцов.

— Майната ти, Рафа Корта — отговори Николай Воронцов. — Не е красавица. Нищо на луната не е красиво. Ама че си шмекер.

Смехът му отекна като лавина.

Николай беше типичен представител на рода си — огромен мъж, почти толкова широк, колкото и висок. Имаше брада и дълга коса, сплетена на плитки. Очите му бяха сини като Земята, а гласът — дълбок и плътен. Това подчертаваше допълнително акцента му. Освен това, Ник Воронцов изобщо не се интересуваше от съвременната ретро мода: беше облечен в къси панталони с много джобове, работни ботуши и тениска, която се опъваше по огромните мускули на раменете му и падаше свободно около корема. Спътникът му беше същият като на всички членове на семейството му — двуглав орел, на чийто щит бе гравирен личният му герб. Беше Воронцов по професия.

— Нямам предвид как изглежда — отвърна Рафа, — а какво представлява.

— О, я върви на майната си вече — каза Ник.

„Орелът“ беше лунен кораб — транспортър от една до друга точка на повърхността. Това беше най-скъпият вид пътуване на луната и горивото се използваше възможно най-пестеливо. Водородът и кислородът в кръглите резервоари бяха ценни вещества — гориво за живи същества, а не гориво за ракети. Да се използва за превоз беше също толкова безумно, колкото горенето на олио за добив на електричество на Земята. Луната разполагаше с много източници на евтина енергия и малко източници на ресурси. Хората и стоките пътуваха с влакове, планетоходи, пригодени към лунната повърхност автобуси, орбитални прихващачи, БАЛТРАН — макар и все по-рядко — и собствената си енергия, впрегната в крака, колела или криле.

ВТО обаче поддържаше флотилия от десет транспортъра, разпръснати широко в различни точки по повърхността на цялата луна. Използваха ги за спешни случаи — като линейки, превоз на евакуационни екипи или спасителни мисии. Нямахше място на планетата, до което да не могат да достигнат в рамките на половин час. Ник Воронцов бе главнокомандващ на флотилията и от време на време участваше в пилотирането и инженерската работа. Обожаваше грозните си лунни кораби. Бяха му по-скъпи от собствените му деца.

— Значи си дошъл дотук чак от Джон на Господа, за да се лигавиш пред моите красавици и да ми обясняваш колко са хубави? — попита той Рафа.

Използваше не оригиналното име на Жоао де Деус, а превода му на глобо, понеже обичаше да преувеличава колко труден за произнасяне бил португалският език. С Рафа бяха приятели още от университета. Учеа заедно, тренираха заедно — тежести и културизъм. Ник бе напреднал доста повече от Рафа в трупането на мускули, но приятелят му се беше постарал да не изостава в спорта, за да може да обсъжда с бившия си приятел по фитнес най-различни хранителни добавки и тренировъчни режими, когато отиваха за по чаша водка в бар „Невски“ в Меридиан.

— Дойдох от Жоао де Деус, за да наема една от красавиците ти — отговори Рафа.

— Някоя конкретна ли имаш предвид?

— „Сокол“, от Луна 18.

Местоположенията на спасителните лодки на ВТО беше елементарна обща култура за всеки, който излизаше по работа на повърхността — осведомеността по въпроса беше местният еквивалент на подновяването на застраховка живот.

— Много съжалявам. Красавицата е заета с ремонт и поддръжка — каза Ник.

— Ами „Пустелга“ в Жолио?

— О, „Пустелга“. Тя още чака сертификат, че е годна да лети. Онези в КЛН са страшно бавни.

— Значи сте оставили целия сектор Спокойствие-Яснота-Кризис без покритие.

— Зная. Просто е ужасно. Проклетите чиновници. Но какво да направя? Пазете се, когато излизате на повърхността.

Рафа плесна с длан подпората на „Орела“.

— Тази, тогава.

— За кога ти трябва?

— Наем за четиридесет и осем часа, считано от този момент.

Ник Воронцов вдиша със съскане през стиснатите си зъби и Рафа разбра, че „Орелът“ няма да е свободен тогава. Никой от транспортъорите на Воронцови нямаше да бъде свободен. Усети как челюстта и мускулите на корема му се стягат. Горещата ярост пареше по лицето и дланите му. „Ще успея, защото сме близки“, бе уверил той Лукас. „Бизнесът е игра на връзки и взаимоотношения“, беше заявил. А се беше оказало, че е бил целия този път, облечен в стилните си официални дрехи, с безупречно поддържаните си нокти и коса, за да може този чукундур, Воронцов, да го прави на идиот.

— Колко искаш?

— Рафа, тези приказки са под достойнството ти.

— Кой ме изпревари?

— По-добре спри.

— Били са Макензи. Дънкан ли изпратиха, или старецът успя някак си да го стори сам? Да си поговорите на четири очи, от семейство към семейство. Да, Робърт. Той трябва да е бил. Да блокира цялата флотилия транспортъори — типично за него. Дънкан никога не е притежавал неговия стил. Лично ли разговаряхте, или се е обадил на Валерий, а ти само следваш заповедите му?

— Май е време да си вървиш.

Гневът избухна в Рафа като необуздан прилив на вряла кръв. Вече крещеше в лицето на Ник Воронцов — толкова силно, че малки капчици слюнка пръскаха по него.

— Искаш да ме имаш за враг ли? Искаш да имаш за враг семейство като моето? Аз съм от рода Корта. Можем да те заврем в такава дупка, че никога да не успееш да се измъкнеш. За кои се мислите, по дяволите? Сбирщина от шофьори на автобуси и таксита!

Ник Воронцов избърса лице с опакото на ръката си.

— Рафа...

— Майната ви. Нямаме нужда от вас. Ще спечелим делото, а после ще се оправим с проклетия ви род.

Рафа вбесено ритна опората на транспортъора. Ник Воронцов изрева нещо на руски, и охранителите на Корта извиха ръцете на Рафа зад гърба му. Сякаш се появиха от нищото — тихи, силни и добре облечени.

— Да вървим, сеньор.

— Пуснете ме, по дяволите! — изкрещя Рафа на бодигардовете си.

— Боя се, че не можем, сеньор — каза началникът на охранителите и го издърпа далеч от Ник, въпреки съпротивата му.

— Дадох ви заповед!

— Не приемаме заповеди от вас — отвърна началникът.

— Лукас Корта се извинява за причиненото неудобство, сеньор Воронцов — каза вторият охранител — една висока жена, облечена в умело скроен костюм.

— Разкарайте шефа си оттук моментално! — изрева Николай.

— Веднага, сеньор — каза жената.

Докато го влачеха насила към вратата, Рафа се изхрачи. Служта се понесе елегантно в ниската гравитация. Ник Воронцов се отдръпна ловко от пътя ѝ, но храчката не беше предназначена за него. Беше насочена към кораба му, към неговата красавица — безценният му „Орел“.

Клубът на собствениците на професионални отбори по хандбал беше малък и удобен, а достъпът до него — ограничен за всякакви

външни лица. Председателите му отиваха дотам, че да забранят достъпа дори на личните бодигардове на членовете. Мускулестите охранители на клуба потупваха тежко епифизните си жлези с левите си показалци, когато гостите минаваха покрай тях — универсален знак, който означаваше „спътниците — дотук“. Продължаваха да настояват любезно, докато не ги изключеха. Самият интериор беше спортен, а не луксозен — атмосферата му напомняше на университетско общежитие. Членовете наброяваха двадесет и четирима души. Всички бяха мъже.

Двадесет и четирима души. Двадесет и четирима приятели. А Рафа не искаше да разговаря с който и да било от тях. Джейдън Уен Сун го повика, както беше седнал в едно от дълбоките кресла в другия край на салона, но Рафа само му махна с ръка в отговор и продължи да крачи към стаята си. Продължаваше да гори от гняв. Затръшна силно вратата, вдигна един стол и го запрати с лекота през стаята. Масата, лампите — разби всички на парчета, които после разрита силно, така че отново полетяха във въздуха. Откъсна старомодния телевизионен екран от стената, на която беше монтиран — така гледаха мачовете си членовете на дискретния КСПОХ — и го стовари в ъгъла на тоалетката. После пак, и пак, и пак, докато не се разцепи на две. Напъха двете половини в изходния отвор на принтера и продължи да ги тика навътре, докато не счупи и него.

На вратата се почука.

— Господин Корта?

— Всичко е наред.

Жаравата на гнева му продължаваше да тлее. Само унищожаваше — стаята, сделката с Ник Воронцов. И за всичко беше виновен този гняв. Беше се изплюл върху кораба му. Все едно да се изплюе върху дъщеря му. Когато се обади в Жоао де Деус, паузите и дългите мълчания на Лукас бяха по-красноречив упрек от който и да било гневен изблик. Беше разочаровал семейството. Винаги разочароваше семейството. Всичко, което докосваше, се разпадаше на парчета.

Рафа все пак бе проявил внимание в унищожителния си гняв — барът беше невредим. Седна на леглото и хвърли на бутилките поглед, сякаш гледаше любимите си любовници на другия край на балната зала. Клубът зареждаше стаята на Рафа със специфичните видове джин и ром, които той си правеше по поръчка. Щеше да прекара една хубава

нощ с тях. Щеше да се напие, докато не изпаднеше в сълзливо самосъжаление, и да се обади на Лусика през малките часове на нощта.

„Запази поне някакво достойнство, човече“, помисли си.

— Ехо — повика го отново Джейдън Сун.

— Ей сега излизам — каза Рафа.

Обслужващият персонал щеше да е възстановил вида на стаята, преди да се върне.

Мадриня Флавия беше също толкова изненадана да види Лукасиньо пред вратата, колкото той — когато я видя да стои до болничното му легло.

Лукасиньо отвори картонената кутия, която беше пренесъл извънредно внимателно от апартамента на Коджо до тук. Зелените букви от фондан изписваха думата „Рах“^[4].

— Италиански са — каза той. — Трябваше да проверя къде се намира на Земята кълбо. Много са леки. С бадемов пълнеж. Нали ядеш бадеми? „Рах“ е нещо като католическа дума за „раз“.

Всички момчета разговаряха с мадрините си на португалски.

— *Paz na terra boa vontade a todos os homens* — каза Флавия. — Влизай, влизай!

Апартаментът беше тесен и мрачен. Единствените източници на светлина бяха около дузина малки биолампи, поставени в различни ъгълчета и процепи и подредени по рафтовете и первазите. Лукасиньо се намръщи на зеленикавата светлина.

— Доста е тесничко тук.

Лукас се наведе, за да може да мине под рамката на вратата, и се опита да си намери място за сядане между вехториите.

— За теб винаги ще се намери място — отговори Флавия и хвана лицето на Лукасиньо между дланите си. — Корасао.

Когато имаш нужда от покрив, легло, гореща храна, вода и баня, винаги можеш да разчиташ на мадринята си.

— Апартаментът ти ми харесва.

— Уегнър плаща за него. Както и за ежедневните ми разходи.

— Уегнър?

— Не знаеше ли?

— Ами, баща ми не...

— Говори за мен. Майка ти — също. Свикнала съм.

— Благодаря, че дойде да ме видиш. В болницата.

— Как бих могла да не дойда? Аз съм те родила.

Лукасиньо се размърда от неудобство. Никое седемнадесетгодишно момче не можеше да издържи да слуша как е било в някоя старица. Настани се на мястото на дивана, което му беше посочила, и заразглежда апартамента, а Флавия включи бойлера и донесе две чинии и един нож от кухненския бюфет. Разчисти иконите и биолампите, за да си направи място на ниската маса пред дивана.

— Имаш много... неща.

Икони, статуи, броеници, амулети, купички за приношения, звезди и украшения за елхи. Носът на Лукасиньо се набръчка от смесения аромат на различните ароматизирани пръчици, билкови отвари и застоял въздух.

— Сестринството доста почита религиозния безпорядък.

— Сестринството...

Лукасиньо се спря. Не искаше разговорът да се превърне в механично задаване на въпроси относно всичко, което мадринята му казваше.

— Вече се наричат Сестринството на Господарите на Настоящето.

— Вово има нещо общо с тях.

— Баба ти ни оказва финансова помощ, с която подкрепя дейността ни. Ирма Лоа я посещава в качеството на духовен наставник.

— За какво ѝ е на во Адриана духовен наставник?

Бойлерът иззвъня. Мадриня Флавия стрива и накисва листата от мента.

— Значи никой не ти е казал.

Флавия избута още няколко от статуите и оброчните плочици към края на ниската маса и се настани на пода.

— Хей, ела...

Флавия махна с ръка в знак на отказ да смени мястото си с неговото.

— Време е за тортата, която ми донесе.

Тя вдигна ножа пред очите си и прошепна една молитва.

— Винаги трябва да благославяш ножа.

Тя отрязва едно парченце торта, тънко и мъничко като изрезка от нокът, сложи го в чинийка и го остави пред статуята на свети Космос и Дамиано.

— Невидими гости — промърмори.

След това взе едно парче от Тортата на мира за себе си. Пръстите ѝ бяха тънки и фини като порцеланови клечици за хранене.

— Наистина е много вкусна, Лука.

Лукасиньо се изчерви.

— Хубаво е да бъдеш добър в нещо, мадриня.

Мадриня Флавия изтръска трохите от пръстите си.

— Та кажи ми: какво те води в дома на мадринята ти?

Лукасиньо се облегна на ухаещия на пачули диван и подбели очи.

Докато се возеше на влака от Твè, си мислеше, че сърцето му ще се взриви. Сърцето, дробовете, главата, ума. Абена му беше обърнала гръб. Усети, че протяга пръсти към металния шип в ухото си. Абена беше облизала кръвта му на партито. Но на партито на рода Асамоа само го беше погледнала и веднага беше изчезнала. Пет пъти поред беше на косъм да извади обичата от ухото си, за да я изпрати в Твè в мига, в който влакът пристигне в Меридиан. И петте пъти си беше казал „не“. „Когато нямаш друга надежда“, беше му казала тя. „Когато се окажеш сам, гол и уязвим, като брат ми — изпрати ми обичата.“ Той не беше нито едно от тези неща. Ако злоупотребеше с подаръка ѝ, щеше да я накара да го намрази още повече.

— Имам нужда от място, където да отседна.

— Естествено.

— А има и нещо, което не мога да разбера.

— Няма гаранция, че и аз ще мога да го разбера. Но дай да видим.

— Добре. Мадриня, защо момичетата правят нещата, които правят?

— Не го прави както трябва.

Барманът замръзна. Бутилката синьо кюрасо остана да виси неподвижно над коктейлната чаша. Жената се обърна безкрайно бавно

и изглежда Рафа от другия край на бара.

— Първо се слага лимоновата кора.

Рафа се плъзна по бара към жената. Тоалетът ѝ беше безупречен, а чантата на Фенди, оставена на стола до нея — класически, стилиен модел. Спътникът ѝ представляваше галактика от златисти звезди, която бавно се въртеше. Но беше турист. Десетина физически белега — сковаността ѝ, неточността на движенията ѝ, явната трудност, с която определяше разстоянието между предметите — издаваха земния ѝ произход.

— Извинете ме.

Рафа повдигна чашата и подуши съдържанието ѝ.

— Е, това поне е правилно. Воронцови настояват да се използва водка, но истинската Синя луна се прави с джин. С минимум седем растителни съставки.

Той вдигна спираловидната лимонова кора с чифт щипки и я пусна в чашата. После кимна към бутилката кюрасо.

— Дай ми я.

Щракна с пръсти.

— И чаена лъжичка.

Завъртя лъжичката с гърба нагоре и я вдигна на двацет сантиметра над чашата. После поднесе бутилката на двацет сантиметра от лъжичката.

— Най-важното е да използваш гравитацията, за да постигнеш правилната конструкция.

Той наведе бутилката. Една тънка струя син ликьор се процеди бавно като мед от гърлото на бутилката и потече по гърба на лъжицата.

— И сигурна ръка. Всъщност — две.

Кюрасото вече беше покрило гърба на лъжичката и започваше да се стича от ръба ѝ на неравни струйки и капки. Небесносиньото питие се разтвори като дим в прозрачния джин. Около жълтата лимонова кора плъзнаха нежни филизи от разрежено синьо.

— Динамиката на течностите разбърква вместо теб. Това е практическото приложение на теорията на хаоса в теорията на коктейлите.

Рафа плъзна коктейла към жената. Тя отпи една глътка.

— Хубав е.

— Само хубав?

— Много хубав. Правите страхотна Синя луна.

— Така и трябва. Все пак аз съм я изобретил.

В едно от ъгловите сепарета седеше група от четирима души на средна възраст, които тъкмо вдигаха тост, за да отпразнуват някакъв успех в семейния бизнес. Охранителите на семейство Корта бяха седнали на една от по-отдалечените маси, за да държат бара под око от дискретно разстояние. Рафа и землянката бяха единствените други клиенти. Беше влязъл в този бар, само защото се намираше най-близо до клуба, но мястото му допадаше. Беше осветен старомодно, с лампи, които висяха от тавана и превръщаха всяко питие в блестящ скъпоценен камък, очертаваха ясно линиите на челюстта, изостряха скулите и забулваха очите в мистериозни сенки. Интериорът беше от дърво, рядко срещано явление тук, и широки дивани от изкуствено отгледана кожа. Огледала зад бара, приглушена музика, висока тераса над центъра на квадрант Водолей. Галактики от светлини, накъдето и да се обърнеш. Вече беше обърнал две чаши кайпириня, когато туристката влезе в бара. Взе твърдо решение: нямаше да пие сам повече. Време беше за Синя луна.

Името на жената беше Сони Шарма. Беше от Мумбай, но живееше в Ню Йорк, където пишеше следдипломния си труд, а сега тъкмо довършваше шестмесечен стаж в Планетарната обсерватория на Фарсайт. Утре щеше да се качи в орбиталния космически кораб и да се върне на Земята. Тази вечер обаче тя щеше да се сбогува с луната — както телом, така и духом. Или наистина не знаеше кой е Рафа, или беше прекалено надменна, за да се покаже впечатлена. Рафа се възползва от възможността да подхване разговор с нея.

— Оставете ги — посъветва я, като посочи украсите по коктейлната чаша. — Ще ни трябва кофа лед за джина. Ще ви кажа, когато ни потриват чаши.

Жената отмести чантата на Фенди. Канеше го да седне до нея.

— Значи вие сте ги изобретил? — попита го тя след третата си Синя луна.

— Питай хората в бар Сасерид в Кралицата на Юга. Знаете ли коя е най-скъпата част?

Сони поклати глава. Рафа потупа лимоновата кора с пръст.

— Само това не можем да принтираме.

— Имате много стабилна ръка — отбеляза Сони, докато той отново изпълняваше номера с лъжицата и кюрасото.

След това възкликна от изненада — Рафа грабна една чаша, метна джина в нея през бара и я захлупи върху плота. Жената видя, че под нея е пленена една малка, жужаща муха. Рафа се обърна към телохранителите, които продължаваха да седят безмълвно на масата си.

— Знаете ли какво има в тази чаша?

Телохранителите скочиха на крака.

— Сядайте. Сядайте! — изрева Рафа. — Кажете на брат ми, че зная за мъничкия му шпионин, който жужи около мен от Ку Луа насам.

— Сеньор Корта, ние не... — започна жената, но Рафа я прекъсна:

— Работите за мен. Това няма значение. Позволихте на това нещо да се приближи. До мен. Уволнени сте. И двамата.

— Сеньор Корта... — обади се отново телохранителката.

— Да не мислите, че Лукас няма да ви уволни, като разбере за това нещо? Ще останете с мен, докато не пристигнат заместници от Боа Виста. Доведете ми Хейтор Перейра. И брат ми.

Рафа хвърли поглед на четиримата в сепарето, които се бяха свили от страх.

— Къде отивате?

Измънкаха неясно името на един ресторант с жива музика.

— Ето ви три хиляди минибита. Вървете да прекарате най-хубавата нощ в живота си.

Сократ прехвърли парите от сметката му. Семейството се поклони и излезе от бара. Барманът пренареди бутилките, докато Рафа се оттегли да говори с началника на охраната, а след това, с доста погневен тон — и с брат си. Сони опря брадичка в бара, за да разгледа мухата по-отблизо.

— Машина е — отбеляза тя.

— Наполовина машина — поправи я Рафа. — Една от тези насмалко не ме уби. Извинявай, че те стреснах. Не биваше да виждаш това. Не знам дали ще мога да ти предоставя компенсация, задето развалих вечерта.

Той поиска нова чаша от бармана и наля в нея малко изстуден джин, парченце лимонова кора и няколко глътки синьо кюрасо.

— Ръката ми отново не трепва — каза той и плъзна Синята луна към Сони през бара. — Едната ми жена ме напусна, другата умря, дъщеря ми се страхува от мен и нараних сина си, понеже бях ядосан на другото. Брат ми ме шпионира, понеже смята, че съм глупак, а майка ми е на път да му повярва. Току-що провалих една важна сделка, враговете ми ми натриха носа, охранителите ми не могат да си намерят и собствения задник в тъмното, някой се опита да ме убие с помощта на муха, а мъжкият ми отбор по хандбал е на дъното на лигата.

Той вдигна чашата си.

— Но все още съм онзи, който изобрети Синята луна.

— Може да се окажа убиец — каза Сони. — Може да извадя нож и да те разпоря от тук до тук.

Тя прокара пръст от брадичката му до чатала.

Рафа спря ръката й.

— Не, не може.

— Сигурен ли си?

Рафа наклони глава към бившите си охранители.

— Може и да са вече уволнени, но все пак са проверили за оръжие всеки, който е влязъл в това помещение.

— Наруши уединението ми.

— Мога да ти предоставя компенсация.

— За вас всичко се свежда до договори.

— За кои нас?

— За лунарианците.

Рафа все още не пускаше ръката й. А Сони все още не я беше издърпала от пръстите му.

— Зная, че би трябвало да съм благодарна, задето ми се удаде възможност да работя тук, но нямам търпение да се прибера у дома — продължи тя. — Не ми харесва твоят свят, Рафаел Корта. Не ми харесва жестокостта и сковаността му, и грозотата му, и начинът, по който слагате цена на всичко.

Тя вдигна показалец към окото си.

— И не мога да свикна с тези. Не мисля, че бих успяла, колкото и време да мине. Вие сте като плъхове в клетка — на един грешен поглед и една зле подбрана дума разстояние от това да се разкъсате един друг.

— Луната е всичко, което познавам — каза Рафа. — Не мога да отида на Земята. Бих умрял. Не веднага, но скоро. Никой от нас не

може да отиде там. Това е нашият дом. Роден съм тук и тук ще умра. А междувременно, ще живея сред тези хора — от тези, които са най-високо, до тези, които са най-ниско. Най-добрите и най-лошите хора. В крайна сметка, не ни остава нищо друго, освен да се опрем един на друг. Според теб, ние свеждаме всичко до договори; според нас, просто търсим как да се споразумеем. Да намерим начин да живеем заедно.

— Добре тогава. Време е за компенсацията ми.

Сони издърпа ръка от неговата и потупа бутилката джин с пръст. Рафа отново грабна дланта ѝ — толкова твърдо, че устните ѝ се разтвориха от изненада.

— Никога повече не гледай на мен със съжаление — каза той и я пусна.

Над главите им се чу поредица от щраквания — една тента се беше опънала над бара, за да заслони бармана и гостите.

— Ще вали — отбеляза Рафа, като вдигна поглед нагоре. — Виждала ли си как вали на луната.

— Не си бил в Обсерваторията на Фарсайт, доколкото виждам?

— Аз съм бизнесмен, не учен.

Малко джин, лимонова кора, номера с лъжицата и бавния водопад от кюрасо.

— Цялата сграда се състои от тесни тунели, коридори и камери. Чувствам се, сякаш не съм се изправяла в цял ръст от шест месеца. Изумена съм, че не съм получила изкривяване.

Сони се обърна на стола си и впери поглед в зашеметяващата гледка на квадрант Водолей.

— Не съм била на открито от половин година.

Изведнъж откъм тентата се разнесе барабанене. Отвъд ръба ѝ започнаха да падат капки дъжд, които приличаха на стъклени украшения и се разбиваха меко на терасата.

— О! — Сони вдигна ръка към лицето си с възхитено изражение.

— Хайде.

Рафа протегна ръка към нея и Сони я хвана. Изведе я на открито, сред дъжда. Едрите капки се разбиваха в Сините луни, които държаха, и сякаш избухваха в мънички експлозии около краката им. Сони вдигна лице нагоре. След секунди вече бяха мокри до кости, а скъпите им дрехи се бяха смачкали и прилепнали към телата им. Рафа придърпа Сони към перилото на терасата.

— Гледай — заповяда ѝ той.

Целият купол над центъра на квадрат Водолей се беше превърнал в мозайка от капки, които потрепваха и бавно падаха надолу. Всяка блещукаше като скъпоценен камък на нощните светлини на Водолея.

— Виж.

На хоризонта блесна ослепителна светлина. Сони прикри очи с длан. След това блясъкът изчезна и тя различи една огромна дъга над центъра на квадранта.

— Погледни!

Долу, на проспект Терешкова, движението на колите беше спряло. Както пътниците, така и пешеходците бяха застанали неподвижно около тях, разперили ръце настрани. От магазините, клубовете, баровете и ресторантите непрекъснато прииждаха още хора, за да се присъединят към тях. На терасите и балконите притичваха деца, които лудуваха и викаха сред дъждовните капки. Дъждът барабанеше по целия квадрант, шумеше и капеше по всеки покрив, всеки навес, всяка рамка на кран, всяка висока пешеходна пътека.

— Не си чувам дори мислите! — изкрещя Сони.

В следващия миг хоризонтът отново потъмня и настъпи мрак. Дъждът свърши. Последните капки се разбиха по кожата ѝ, а след това настъпи тишина. Светът около нея блестеше меко и капеше, подгизнал от вода. Сони се огледа, замаяна от удивление.

— Мирише различно — забеляза тя.

— На чисто — каза Рафа. — Сега за пръв път дишаш въздух, в който няма прах. Дъждът го прочиства. Затова и го правим.

— Как можете да си позволите да хабите толкова много вода?

— Не я хабим. Събираме всяка капка.

— Но все пак е невероятно скъпо. Кой плаща за това.

Рафа посочи окото си с показалец.

— Ти.

Очите на Сони се разшириха, когато видя новия разход в сметката си за вода на чибя.

— Но това е...

— Нищо. Свиди ли ти се?

— Не. За нищо на света.

Тя потрепери.

— Цялата си мокра — каза Рафа. — Мога да ти принтирам нови дрехи в моя клуб.

Сони се усмихна въпреки треперенето.

— Да не се опитваш да ме свалиш?

— Точно така.

— Да вървим, тогава.

Сократ остави голям бакшиш на бармана, след което Сони и Рафа забързаха през подгизналия град към КСПОХ. Мухата-шпионин си остана на бара, затворена под стъкления си похлупак.

Лукас се върна в музикалната стая и седна на дивана в акустичния ѝ център.

— Всичко наред ли е?

— Всичко е в порядък. Започни „Expresso“ отначало, моля.

— Обикновено не прекъсваш песните под какъвто и да е предлог, затова попитах.

Това беше едва третият път, в който Хорхе посещаваше музикалната стая, но двамата вече си бяха установили програмата. Първо той свиреше без да прекъсва в продължение на час, а Лукас го слушаше, без да го прекъсва, в продължение на този час. Но на третия акорд на „Expresso“, Лукас беше станал рязко от дивана и бе излязъл забързано от стаята. Хорхе не можеше да чуе какво прави, но го нямаше в продължение на няколко минути.

— „Expresso“, моля.

Но прекъсването бе смутило музиканта и му бяха необходими няколко секунди, за да успокои напрежението в ръцете, тялото и гърлото си. После пръстите му отново намериха акордите, а гласът — правилния ритъм. Не го прекъснаха повече, но потокът на енергията, която се излъчваше от изпълнителя към публиката и се връщаше обратно към изпълнителя, бе нарушен. Хорхе довърши „Izauga“ с един приглушен финален акорд и прибра китарата си.

— По същото време следващата седмица, сеньор Корта?

— Да.

Хорхе се обърна, за да си тръгне, но усети дланта на Лукас на рамото си.

— Остани на по питие с мен.

— Благодаря, сеньор Корта.

Лукас поведе музиканта, който още носеше китарата си в ръка, към салона, и му донесе едно мохито.

— Успял ли съм да го приготвя както трябва?

— Идеално е, сеньор Корта.

— Първо го опитай.

Хорхе опита напитката. Наистина беше идеална.

Лукас взе собствената си чаша и се насочи към прозореца. Забързаната глъчка на Жоао де Деус ги заобикаляше отвсякъде, етаж след етаж — движение и светлина навсякъде. Син неон, зелени биолампи, златистата светлина на уличните лампи.

— Извинявам се, задето приех обаждането. Видях, че това те е смутило.

— Професионалистите не се оставят да бъдат смущавани от такива неща.

— Но то смути и мен. Явно още съм слушател-аматьор. Имаш ли братя, Хорхе?

— Само две сестри, сеньор Корта.

— Бих казал, че си извадил късмет, но доколкото имам опит с това, сестрите са не по-малко трудни от братята. Но трудни по различен начин. Особеното при братята е, че правилата са определени още от раждането им. Първородният син винаги си остава първороден син. Винаги е златното момче. Ти първородно дете ли си, Хорхе?

— Средно дете съм.

— Значи си като мен и Ариел. Карлиньоc е любимецът на семейството. Винаги е така с най-малкото дете.

— Мислех, че децата на семейство Корта са пет.

— Четири и едно, което се преструва на такова — отговори Лукас. — Виждам, че си привършил питието.

Хорхе наистина бе изпил мохитото си на едри глътки. Беше нервен.

— Ще ти направя още едно. Следващия път се опитай да му се насладиш по-бавно. Ромът е наистина много хубав.

Лукас донесе втория коктейл и зачака Хорхе да се присъедини към него до прозореца, за да му го даде.

— Майка ми е била пионер и предприемач; изградила е цяла династия, но в много отношения си остава традиционалист. Тези неща не са несъвместими. Първородният син ще наследи компанията. Останалите ще помагат в областта, в която са най-даровити. Така и правя аз. Карлиньо — също. Дори Уегнър служи на семейството. Ариел... Завиждам ѝ. Избра си собствена кариера, която няма общо с компанията. Адвокат Ариел Корта. Кралицата на ника. Една от най-важните клечки в Меридиан.

Лукас посочи с чашата си към натоварената, прашна улица.

— Вече е член на Белия заек.

— Всеки, който казва, че е член на Белия заек...

— Почти със сигурност не е. Зная. Но ако Ариел казва, че е такава, значи е. Какво ще кажеш за рома, Хорхе?

— Хубав е.

— Правят го по поръчка, лично за мен. Когато беше момче, имаше ли си домашен любимец?

— Само механични.

— И ние. Майка ми не допускаше нищо органично в имението — не ѝ се занимаваше нито с лайна, нито със смърт. От рода Асамоа ни подариха едно ято декоративни пеперуди по случай лунното бягане на Лукасиньо. Майка ми се оплаква от мръсотията с дни след това. Навсякъде беше пълно с крила. Машините са толкова по-чисти. Но пеперудите все пак имат краен срок. Умират. Ние ги правим такива, нали разбираш? За да дадем урок на децата. А след това някой трябва да ги изхвърли в машината за рециклиране. Аз бях натоварен с тази задача, Хорхе.

Лукас отпи глътка. Хорхе почти привършваше второто си мохито, а Лукас едва бе опитал първото си.

— Златното Момче допусна една огромна грешка. Успя да ни скара със семейство Воронцов. Поддаде се на чувствата си, с което застраши не само плановите ни за разширение на бизнеса, но и сделката ни за транспорт с ВТО. Разчитаме на тях да превозват контейнерите ни с хелий до Земята. И аз трябва да оправя щетите, които е нанесъл. Да измисля някакво решение. Да съживя мъртвеца. Да почистя мръсотията.

— Мислите ли, че е добра идея да слушам тези неща, сеньор Корта?

— Слушаш, защото аз искам да ти разкажа. Хорхе, страх ме е за семейството ми. Брат ми е идиот. Майка ми... вече не е това, което беше. И крие нещо от мен. Хелен де Брага и онзи глупак, Хейтор Перейра, не ми казват и думичка за това, както и да се опитвам. Компанията ще се разпадне, ако някой не се погрижи за лайната и смъртта. Имаш ли деца, Хорхе?

— Не съм в тази част на спектъра.

— Зная.

Лукас взе празната чаша на Хорхе и му подаде нова, пълна.

— Аз имам син. С когото, колкото и да е изненадващо за мен самия, напоследък се гордея. Избяга от дома. Живеем в най-ограниченото и подложено на наблюдение общество в човешката история, а младите хора все пак намират начини да избягат. Аз, разбира се, спрях достъпа му до парите на семейството. Не и за всички сметки, разбира се — нищо, с което да застраша живота или здравето му. Но му се налага да се оправя сам. В което явно го бива. А и е чаровен. В това отношение не се е метнал на мен. Дори може да се каже, че е придобил популярност. Превърнал се е в нещо като знаменитост. След пет дни слава, разбира се, всички ще го забравят. Мога да го прибера у дома, когато пожелаая, но не искам да го правя. Още не. Искам да видя какво друго ще открие у себе си. Той притежава качества, каквито аз нямам. Явно е доста благодушен, а и почтен. Боя се, че ще се окаже прекалено благодушен и почтен за компанията. Боя се от много неща, които биха могли да се случат в бъдеще. Какво мислиш за този?

Лукас наклони чашата си към тази на Хорхе.

— Този е различен. По-плътен. И силен.

— По-силен. Да. Правен е със специална кашаса — също по поръчка. Това трябва да пием, докато свирим и слушаме боса. Намирам вкуса ѝ за също толкова необичаен. И така, ще трябва да нанесе някакъв решителен удар по време на семейното заседание. Трябва да се преборя със собственото си семейство, за да го спася. И разказвам за всичко това на един певец на боса нова. Сигурно си мислиш: „Да не съм му терапевт или изповедник? Или ме смята просто за шут, за чиято сметка се забавлява?“

— Не съм шут.

Хорхе грабна китарата си. Лукас го спря на три крачки от вратата.

— В стара Европа, кралският шут е бил единственият, на когото кралят е можел да довери истината — както и единственият, който е можел да му я каже в очите.

— Това извинение ли е?

— Да.

— И все пак, трябва да вървя.

Хорхе погледна чашата в другата му ръка с печално изражение.

— Да. Разбира се.

— По същото време следващата седмица, сеньор Корта?

— Лукас.

— Лукас.

— Може ли да бъде малко по-рано?

— Кога?

— Как е утре?

— Мамо?

Адриана се събуди с тих вик. Лежеше в едно легло, в някаква стая, но не можеше да разпознае мястото, а тялото ѝ отказваше да ѝ помогне — въпреки че го усещаше като насън, леко и призрачно. Нематериално като съдбата. Почувства нечие присъствие над себе си, на един дъх разстояние. Усещаше как човекът вдишва, докато тя издишва.

— Карлос?

— Всичко е наред, мамо.

Гласът се разнасяше в главата ѝ.

— Кой?

— Мамо, аз съм. Лукас.

Онова име. Онзи глас.

— О. Лукас. Колко е часът?

— Късно е, мамо. Извинявай, че те безпокоя. Добре ли си?

— Спах лошо.

В погледа ѝ просветна разбиране. Беше в леглото си, в стаята си, в своя дворец. Надвисналият над нея призрак, който пиеше дъха ѝ, беше Лукас. Виждаше образа му в лещата си.

— Казах ти да поговориш за това с доктор Макарейг. Тя може да ти изпише нещо.

— Може ли да ми изпише тридесет години по-малко?

Лукас се усмихна. На Адриана ѝ се искаше да може да го докосне.

— Няма да те безпокоя повече. Наспи се. Искях само да ти кажа, че не сме изгубили Морето на драконите. Имам план.

— Никак не ми се иска да го изгубим, Лукас. В никакъв случай.

— Не се безпокой. Докато Карлиньос и онези негови самоубийствени мотоциклети са наоколо, няма да се случи.

— Добро момче си ти, Лукас. Дръж ме в течение.

— Разбира се. Спи спокойно, мамо.

Марина се връщаше заедно с останалите в планетохода, а трупът лежеше, привързан с колани, до нея. Беше достатъчно близо, че бедрата и рамената им се опираха, но дори това беше за предпочитане пред възможността да го сложат срещу нея. Костюмът, лишеният от изражение визьор, ремъците на седалката, които ограничаваха движението — почти по нищо не можеше да различиш мъртвия от живите. Ужасът се таеше в знанието. Знанието, че зад безизразния визьор има безизразно лице. Мъртвец.

Причината за смъртта му бе бързото и катастрофално повишаване на телесната температура, което беше опекло Пауло Рибейро жив в костюма му. Карлиньос преглеждаше различните данни от системите, за да разбере какво се е объркало. Ако един лунонавт, който бе прекарал хиляди часове на повърхността, можеше да загине в рамките на три минути, значи можеше да се случи на всекиго. Можеше да се случи и на нея — Марина Калзаге, вързана на седалката на една открита рамка на това превозно средство, което препускаше напред със сто и осемдесет километра в час по повърхността, изложено на жестоката радиация и вакуума. Между нея и стихииите нямаше нищо, освен един тъничък костюм и слоя стъкло на визьора ѝ. Във всеки един момент имаше опасност да се насъберат достатъчно фактори, достатъчно дребни засечки, за да доведат до фатален случай. Марина Калзаге преглътна тежко паниката, която се надигаше в гърлото ѝ като

киселина. Почти беше свалила шлема си наред Морето на спокойствието.

— Добре ли си? — попита я Карлиньос по личния й канал.

— Да.

Лъжкиня.

— Просто шок. Ще ми мине.

— В състояние ли си да продължиш?

— Да. Защо?

— Ново назначение.

— Къде?

— Ще ме вдъхновиш да измисля някаква игра — каза Карлиньос.
— Всеки път, когато зададеш въпрос, играчите трябва да отпият по веднъж от бутилката. Ще се качим на един влак.

Марина така и не усети как планетоходът промени посоката си, но час по-късно спряха до Първа Екваториална. Коланите на седалките им се откопчаха, екипът слезе на повърхността и всички започнаха да разтърсват схванатите си крайници.

Марина боязливо стъпи на релсата, за да провери дали ще усети вибрации от приближаващ влак. Не, разбира се. А външните релси бяха запазени за подвижната ковачница на Макензи — Огнището, както Марина беше научила от предварителните указания. Експресите се движеха по четирите вътрешни маглев-релси. Виждаше и успоредните линии, които захранваха двигателите. Ако ги докоснеше с крак, я очакваше безшумна, мигновена смърт, която щеше да огрее хъда на Карлиньос като на Дивали.

— Идва — каза Карлиньос.

На западния хоризонт се появи един-единствен атом светлина, който постепенно се превърна в три ослепителни фара. Земята под краката й трепереше. Влакът се движеше с огромната скорост, която маглев технологията му позволяваше, а и хоризонтът беше близо, затова се озова до тях, преди Марина изобщо да успее да го разгледа: размерът му, ослепително ярките му светлини, огромната тежест и пълната тишина. Прозорците се стрелкаха покрай нея като мъгляви сенки. После влакът забави ход и Марина успя да различи през тях лицето на едно дете, заслонило очите си с длани срещу стъклото, за да вижда по-добре навън. Влакът спря. Две трети от общата му дължина, която възлизаше на километър, се състоеше от пътнически вагони;

остатъкът — от товарни. Карлиньоос махна с ръка на екипа да го последват през релсите до последния вагон — товарен влекач. Марина с лекота премина през синтерованата основа на релсите и се изкатери ловко по стената на открития вагон. Мотори. Големи, с плоски гуми и множество сензори и комуникационно оборудване; грозни и с лоша аеродинамика, но все пак — невъзможно да бъдат объркани.

— Как... — започна тя, но спря. Нямаше нужда да вдъхновява Карлиньоос още повече за играта му.

— Ще избързаме да си осигурим права над един парцел — обяви Карлиньоос по общия канал.

Екипът, тукашните лунонавти и работниците, които бяха дошли с мотоциклетите, нададоха одобрителни викове.

— Според Лукас, трябва да се насочим към Морето на драконите. Там има ресурси, за които Макензи смятат, че са известни само на тях. Но ние също знаем за тях и можем да им ги измъкнем изпод носа им. Успели са да се доберат до флотилията на кораби на ВТО преди нас, но пък ние разполагаме с тези. — Той потупа кормилото на един от мотоциклетите. — Отборът по мотокрос на Корта ще го спечели. Първата отсечка ще изминем с влака.

Нови подвиквания на одобрение, към които и Марина се присъедини. Влакът потегли плавно, без нито един тласък. През прозореца видя как планетоходът отново се включи и потегли далеч от Първа Екваториална линия, към Жоао де Деус, за да остави мъртвия си пътник там.

* * *

Флавия бе сготвила. Храната беше обилна и съставена изцяло от зеленчуци, като повечето лунни ястия, но вкусът ѝ се струваше слаб на Лукасиньо — като мелодия на китара без басови струни.

— Какво лошо има да сложиш и малко лук или чесън? — попита той. — Или чили?

— Непристойни са от теологическа гледна точка — отговори Флавия. — Разпалват страстите и пробуждат животинските инстинкти.

Лукасиньо продължаваше да рови из чинията си.

— Мадриня, защо си тръгна?

Когато Флавия напусна Боа Виста, той беше на пет. Спомняше си, че беше повече объркан, отколкото наранен; чувство за липса, което скоро бе притъпено и заменено с нови навици. Аманда, генетичната му майка, бързо бе прехвърлила отговорността за грижите му на Елис, която по онова време беше бременна с Робсън.

— Баща ти не ти ли е казвал?

— Не.

— Баща ти и баба ти ме отхвърлиха и ме принудиха да напусна теб и Боа Виста. Износих Карлиньос и Уегнър, а последен износих теб, Лука. Знаеш ли каква е работата на мадрините?

— Вие сте сурогатни майки.

— Продаваме телата си. Това е нашата работа. Продаваме самото сърце на женската си природа на другото. Проституираме. Разтваряме крака и приемаме чужд ембрион в утробите си. Ти беше заченат в епруветка, Лука, а след това беше износен в утробата на една непозната — за пари. Много пари. Но не беше мой. Ти беше детето на Лукас Корта и Аманда Сун. А Карлиньос — на Карлос и Адриана Корта.

— Ти беше мадриня и на Уегнър — каза Лукасиньо.

— Това е най-жестоката професия на света. Ако те бяха отделили от мен в момента, в който се роди, може би щеше да бъде по-лесно. Но според договора, от нас не се иска само да ви износим и родим, а и да ви отгледаме. Животът ми беше посветен на теб и на Карлиньос. И на Уегнър. Бях майка във всеки смисъл, освен един.

— Не си имала собствено дете. Дете, което сама си заченала, искам да кажа.

— Не можеш да си представиш какво е да прекарваш всяка минута с деца, които си износила — деца, които са твои във всеки смисъл, освен генетичния, но които не са твои, и никога няма да бъдат твои.

— Но може би...

— Не можеш да разбереш, Лука. Ни най-малко. Договорите са железни. Единствените деца, които ми беше позволено да имам, бяха синовете и дъщерите на рода Корта. Обичам те. И Карлиньос. И Уегнър. Обичам ви, сякаш сте мои.

Главата на Лукасиньо пулсираше. Черепът му сякаш щеше да се пръсне. Нещо сякаш се притискаше към очите му отвътре. Всички тези

неща бяха толкова тежки. Неща, които не можеше да разбере; неща, които не се вписваха в нито една от емоционалните перспективи, в които беше свикнал да вижда нещата. Флавия беше права. Не можеше да го разбере. Това бяха чувства за възрастни.

— И Уегнър — каза той. — Все повтаряш „и Уегнър“.

— Ти си доста по-умно момче, отколкото баща ти смята, Лука.

— Татко казва, че той не е Корта. Вово не може да говори с него.

И веднага, щом навърши осемнайсет, се махна от Боа Виста.

— Махна се или го изгониха?

— Какво си направила?

— Уегнър е наполовина Корта. И наполовина — Вила Нова.

— Това е твоята фамилия.

— Флавия Пасос Вила Нова. Мадрините получават много добро заплащане. Достатъчно, за да платят на гинеколог, за да оплоди и имплантира в тях други ембриони.

— Значи Карлос... неговите... — Лукасиньо не можеше да се насили да произнесе думите. Яйцеклетки, сперма. Неудобни думи — още повече пък, ако си принуден да ги използваш.

— Карлос беше починал преди двадесет години. Но бяха останали стотици замразени проби от спермата му. Карлиньоос е плод на една от тях. След това уважаемата Адриана реши, че иска още едно дете. За да я забавлява и да ѝ напомня за мъртвия ѝ съпруг. Беше на петдесет и шест години, а искаше още едно дете. А аз нямах нито едно дете! Тя не заслужаваше ново дете — забавление, което да я разсейва на стари години. Беше толкова просто.

Светиите, оришите, духовете и закрилниците бяха вперили пластмасовите си очи в Лукасиньо Корта. Чувстваше се неудобно сякаш цялата кожа го сърбеше. Прилошаваше му от зелените биосветлини. Сигурен беше, че е заради тях, а не заради неизбежния, ужасен въпрос, който трябваше да зададе.

— Флавия. Ами аз.

— Скулите ти са досущ като на рода Сун, а очите — като на рода Корта, Лука. Няма как да ги сбърка човек.

Флавия долови объркването му.

— Казах ти, че няма да разбереш.

— Значи си родила Уегнър...

— Мое собствено дете. Това беше всичко, от което имах нужда. Гордостта на Корта, твоя род, ви заслепява. Това е първият и най-голям грях — гордостта. Никога не би ти минало през ум, че Уегнър може да е син на Карлос и Флавия, а не на Карлос и Адриана. Никога. Арогантност и гордост!

Флавия вдигна ръце в жест, който можеше да означава както възхвала, така и възмущение.

— Нямаше и да разберете, ако Уегнър не беше влязъл в болница заради белия си дроб. Беше развил бронхит. Адриана се безпокоеше, че може да е вродено — че яйцеклетките ѝ и сперматозоидите на Карлос са се развалили с времето. Болницата му направи редица генетични тестове. Измамата ми беше разкрита моментално. Бях нарушила договора си, но ако новинарските канали бяха разбрали, че последното дете на Адриана Корта не е нейно, щеше да избухне скандалът на века. Затова приех подкупа, който Корта ми изпратиха. Заедно със заплахата си.

— Во те е заплашила?

— Не, не Адриана. Нейните пратеници ми донесоха подаръци. Хелен де Брага ми показа парите, а Хейтор Перейра — ножа. Уегнър остана в Боа Виста, където го възпитаха като част от семейството. Но Адриана не успя да го обикне. Когато го погледнеше, виждаше дете, което принадлежеше на Карлос, но не и на нея.

— Винаги е била студена към него. Дистанцирана. Но баща ми го мрази искрено.

— Баща ти е мъдър мъж. Уегнър е заплахата за семейството. Аз също съм заплахата за семейството. Това, което току-що ти споделих, е заплахата за семейството.

Сърцето на Лукасиньо подскочи от уплаха.

— Ако разбере, че си ми казала, той дали би... Дали би те наранил?

— Не би рискувал да те изгуби завинаги.

— Сякаш това би го притеснило. Не виждам да е пратил телохранители, които да ме намерят, когато избягах от Боа Виста.

— Баща ти знае много добре къде си бил и какво си правил. Знае и къде си сега.

— Просто ненавиждам живота като член на това шибано семейство.

С едно рязко, гневно движение на ръката, той пръсна по пода всички статуетки и молитвеници от масата. Флавия ги върна внимателно по местата им.

— Чуйте го само, богаташкото момче. Бягаш от дома, а приятелите ти се надпреварват да ти устройват партита, леля ти — да ти дава пари, а любовниците ти — да ти осигуряват легло и покрив над главата. Ненавиждаш живота като член на семейство Корта? Ненавиждаш живота, в който не ти се налага да продаваш въздуха от дробовете си и пикнята в мехура си? Ненавиждаш това, че не ти се налага да крадеш от рециклиращите ботове или да наръгаш някого, за да вземеш пържената маниока, която яде? Затвори си устата, да не ти изпадне мозъка през нея. Онзи сладкиш, който ми донесе, е нещо, за което бих разпорила човек. Семейството ти винаги наема новополучени за мадрини, защото земляните имат силни мускули и кости. Бях слязла от кораба преди шест месеца и тъкмо работех в един отдел по роботика за Тайанг в Кралицата на Юга, когато ме изхвърлиха на улицата заради микрокризата. Спях на един таван и усещах как радиацията обстрелва тялото ми като градушка. Крадях, ранявах и ми се наложи да продам всичко, което имах. Накрая си казах: „стига толкова“. И отидох при сестрите, защото знаех за услугите, които предоставяха на семействата, които искаха деца с определени гени. Мае-де-Санто ме огледа от глава до пети и провери медицинските ми изследвания пет, десет, петнайсет пъти. След това ме изпрати при Адриана Корта. Сложиха Карлиньоc в утробата ми и повече никога не останах гладна, жадна или без дъх. Ненавиждаш животът, който ти осигурява всичко това? Пресвета майко, какъв неблагодарник си.

Флавия се прекръсти и целуна кокалчетата си.

Лицето на Лукасиньо бе пламнало от гняв и срам. Беше му омръзнало да му обясняват какво да прави. „Облечи тази рокля.“ „Сложи си този грим.“ „Не спи с това момиче.“ „Бъди благодарен син.“

Мадриня Флавия стана от пода и сложи чайника да ври в малката си кухничка. Разнесе се тихото почукване на чукало в хаван и стаята се изпълни с наситена миризма на билка.

Ръката на Лукасиньо вече беше хванала дръжката на вратата.

— Къде отиваш?

— Има ли значение?

— Не. Но няма да си тръгнеш. Не би дошъл тук, ако имаше къде другаде да идеш. А и аз не искам да си тръгваш. Ето.

Флавия му подаде чаша билково мате.

— Седни.

— Заповеди. Всички само ми заповядват. Всички се смятат за големи специалисти, когато стане въпрос за мен и моите желания.

— Моля те.

Лукасиньо подуши напитката.

— Какво е това?

— Помага на човек да спи спокойно — отговори Флавия. — Вече е късно.

— Откъде знаеш?

В апартамента нямаше часовници. Сестринството не ги одобряваше: часовниците бяха времеубийци, които кълцаху Великото Настояще на все по-малки и по-малки парченца: часове, минути, секунди. Философията на Сестринството се основаваше на последователността: за тях времето беше неделима цялост, която съществуваше едновременно в четвъртото измерение — в ума на Олорум Единствения.

— Така го усещам.

— Не ми харесва — каза Лукасиньо, който продължаваше да души съдържанието на чашата с гримаса на отвращение.

— Кой е казал, че е за теб?

Лукасиньо отпи. Когато Флавия се върна от кухнята, където бе отишла, за да измие посудата, той вече се беше сгушил и заспал дълбоко на дивана.

Дванадесет дири от лунен прах. Дванадесет водача, които караха моторите си във V-образна формация през кратера на Аймарт К. Марина Калзаге пътуваше от три часа. Задникът ѝ отдавна беше станал на камък. Вратът я болеше, пръстите ѝ бяха изтръпнали от вибрацията, усещаше как студът се мъчи да пробие космокостюма ѝ и не можеше да откъсне поглед от цифрата на датчика за кислород в долния десен ъгъл на хъда си. Всичко беше разчетено: имаше достатъчно въздух, колкото да стигне до целта си, плюс още час. Толкова щеше да отнеме на планетоходите от Морето на границите да стигнат до тях, за да

могат да презаредят. Бяха минали три часа, оставаше им един. Движеха се със сто и осемдесет километра в час — максимумът беше двеста и двадесет, но изхабяваше акумулаторите невероятно бързо, а някъде далеч пред тях, от другата страна на света, флотилията на Воронцови напредваше към Морето на драконите. Според изчисленията, екипът на Корта щеше да пристигне в най-отдалечения ъгъл на парцела пет минути преди транспортъорите на ВТО — и Макензи. Плюс-минус три минути. Всичко беше точно. Лукас Корта беше изключително прецизен в изчисленията си.

Първият час от пътя им на север от гарата минаваше през неудобен, неравен планински терен; кратери, отломки от скали и подли склонове, които изискваха концентрация на всичките ѝ физически и технически умения. Огромните колела на моторите преодоляваха с лекота участъците с дребен чакъл, но всяка по-едра скала изискваше отделно решение: дали щеше да я преодолее със заобикаляне, с прескачане, с изкачване. Ако сгрешеше в преценката си, щеше да потроши колелата и трансмисията и да остане сама наскред кратерите, докато останалите от екипа вдигат опашка от прах в далечината пред нея. А никой нямаше да дойде да я спаси. Всички кораби бяха във властта на Макензи. Марина скърцаше със зъби срещу всяка скала и всяка бразда по повърхността. Всяка неравност забиваше стрела от болка нагоре по гръбнака ѝ. Гърбът ѝ се беше превърнал в поток от нажежена до стапяне болка. Мускулите на ръцете ѝ пулсираха от усилието да държи кормилото стабилно, докато моторът се тресеше и подскачаше по ужасния терен. Челюстта ѝ се беше схванала и не можеше да си спомни кога е бил последният път, когато си е позволила да мигне. Марина Калзаге беше по-жива от всякога досега.

— Мотори — беше казала.

— Състезателни мотори — беше уточнил Карлиньос.

Единадесет колела, подредени във влекача. Великолепни, мощни машини, които излагаха на показ кабелите, жиците, рамите и двигателите си. Безмилостната им практичност ги правеше красиви. Всяко беше различно — обработвано допълнително според нуждите на предишните водачи; металните им повърхности бяха покрити с издълбани черепи, дракони, ориши, надарени голи мъже и жени с огромни гърди; пламъци, звезди, мечове и цветя. Естетичните вкусове

на мотористите бяха вечни и неизменни. Марина прокара облечената си в ръкавица ръка по една хромирана рама.

— Возила ли си се на такъв мотор преди?

— Къде бих могла да... — започна Марина, но си спомни за играта.

— Мислиш ли, че ще се справиш?

— Колко трудно може да бъде?

— Доста. Ако нещо се обърка, ще трябва да те изоставим.

За нея нямаше мотор. Новополучената трябваше да се върне в Меридиан — в някое топло, удобно превозно средство с херметична кабина. Но сега, когато Пауло Рибейро пътуваше към Жоао де Деус за аутопсията си, екипът на Корта бе останал с един водач по-малко, а планът изискваше да използват всички налични мотори. Макензи можеха да крият нещо в ръкава си. С колкото повече хора разполагаха Корта, толкова по-гъвкаво можеха да реагират.

— Ще дойдеш ли?

На португалски, думите бяха покана, а не въпрос. Влакът вече забавяше хода си. Планът на Лукас беше прост. Марина си го спомняше — тъмнокожият, сериозен мъж, който бе произнесъл думите, които спасиха живота ѝ. „Вече работиш за Корта Хелио.“ Той си беше спомнил един детайл, който беше убягнал дори на Карлиньос: че бяха много добри мотоциклетисти. Планът му беше следният: щяха да съберат всички налични мотоциклети в най-близката до парцела точка и да препуснат възможно най-бързо към Морето на драконите. След това щяха да настроят по един GPS транспондер на всеки от четирите ъгъла на територията. Четири ъгъла, единадесет мотоциклета.

— Ще дойда — каза Марина.

— Ето договора.

Хети прожектира документа на лещата на Марина. Тя му хвърли бегъл поглед — беше пълен с клаузи за възможните случаи на злополука и смърт — сложи един Ин и го изпрати обратно на Карлиньос.

— Дръж се по-близо до мен — каза ѝ той по личния ѝ канал.

Единадесет колела, четири ъгъла. Значи щеше да се състезава заедно с Карлиньос срещу Метали Макензи и всичките им космически кораби за най-отдалечената, най-важна точка на парцела.

Водачите се качиха на мотоциклетите си. На Марина се падна огромен звяр от алуминий, с прациящи акумулаторни клетки. Една Дева Луна, гравирана върху хромираната повърхност в средата на кормилото, бе обърнала полуусмихнатото си лице към нея. Марина се намести на седалката, а ИИ-то на мотора се свърза с Хети. Машината оживя. Управляваше се лесно — напред, назад, завъртане на ръчката за увеличение на скоростта.

Още преди влакът да спре напълно, Карлиньос даде газ и скочи от платформата на влекача в широка, красива дъга. Проблесна на отразената от Земята светлина и се приземи отвъд най-отдалечената железопътна релса. Докато Марина успя да свали мотора си на повърхността и да се научи как да задържа предната гума да не се вдига нагоре, Карлиньос вече беше изчезнал зад хоризонта.

Марина зае по-стабилна поза на седалката, завъртя ръчката за скорост и се понесе след прашните дири пред себе си. Увеличи скоростта още и излезе начело на формацията, където се намираше Карлиньос. От лявата му страна имаше празно място. Марина се насочи към него, а Карлиньос обърна безизразния си шлем към нея и ѝ кимна.

Водачите се спуснаха надолу по дългия, тесен ръб на кратера на Аймарт К. Марина изви кормилото, за да избегне един скален отломък с размерите на труп. „По-стар е от първия живот на земята“, помисли си тя. Тъпа, сива скала, застанала на пътя ѝ. Безполезен отломък на дъното на мъртвото лунно море.

Карлиньос вдигна ръка, но спътниците вече бяха дали сигнал на водачите. Три от мотоциклетите се отделиха от лявата страна на V-образната стрела и се насочиха в посока изток-югоизток. Марина погледна към облаците от прах, които бавно се слягаха след тях. Щяха да поемат югоизточния ъгъл на четириъгълника. В групата, която препускаше по тъмната равнина, оставаха девет мотора; продължаваха да се движат в асиметрично ветрило. Пътят беше лесен, бърз, монотонен — и пълен с капани. Капани от най-лошия вид — такива, в които падаш сам от скука, рутина и небрежност. Равно, равно, равно. Монотонно, монотонно, монотонно. В карането на мотоциклети трябваше да има нещо повече. Равно, равно, равно, бързо, бързо, бързо. Кой би практикувал спорт, който се състои от безкрайно препускаване в права линия по плосък терен? А може би тъкмо това

беше толкова привлекателно. Такива бяха мъжете и спортовете им. Всичко можеше да бъде превърнато в безсмислено състезание — дори препускането по дъното на някое лунно море. Но то трябваше да има и по-интересни страни. Каскади, специални умения. Доколкото Марина разбираше от спорт, той винаги трябваше да включва каскади, точки или скорост.

Когато достигнаха следващата предварително определена точка, Карлиньоc отново вдигна ръка, крайните водачи отдясно се отделиха от групата и поеха на запад през морето. Североизточният ъгъл на парцела беше на петдесет километра от тях. Петте останали мотора продължаваха напред.

— Обичаш ли бразилска музика?

Гласът на Карлиньоc стресна Марина и я накара да залитне леко, но тя бързо възвърна равновесие.

— Не особено. Звучи доста асансьорно. А може би не мога да я разбера — нали съм от нортеанските райони.

— И аз не я разбирам. Мама я обожава. Израснала е с нея. Музиката я свързва с дома.

— Дома — каза Марина. Не звучеше като въпрос.

— Лукас е голям почитател на стила. Веднъж се опита да ми обясни в какво се състои чарът му — саудаде, сладката тъга и всичко останало, но аз явно просто нямам слух за това. Вкусовите ми са доста обикновени. Обичам денс музика. Бийтове. Плътни, тежки мелодии.

— Обичам да танцувам, но не съм особено способна танцьорка — каза Марина.

— Когато се върнем, след като се погрижим за всичко това, ще отидем да танцуваме.

Марина, която се носеше през Морето на драконите със сто деветдесет и пет километра в час, усети как сърцето ѝ подскача.

— На среща ли ме каниш?

— Ще заведе и останалите от екипа — отговори Корта. — Не си виждала какви партита устройват в семейство Корта.

— Бях на онова в Боа Виста, не помниш ли? — каза Марина, като прикри разочарованието си и се приготви да изостави темата. Беше се изчервила в космокостюма си.

— Това не беше парти на семейство Корта — поправи я Карлиньоc. — И така — каква музика харесваш, Марина Калзаге?

— Израсла съм на западното крайбрежие на Северна Америка, затова си падам по китари. Обичам рок.

— А. Метъл. Всички в моя екип слушат такава музика — метъл.

— Не. Рок.

— Има разлика ли?

— Голяма разлика. Както казва брат ти, човек трябва да има слух за тези неща.

Предният радар отчете някакво препятствие отвъд хоризонта. Отклонението щеше да им коства ценни минути.

— Знаеш много за мен, Марина Калзаге — знаеш, че обичам денс, че бягам в Безкрайния Маратон, че обичам майка си, но не харесвам по-големите си братя. Много обичам малкото ми братче, а сестра ми просто не мога да разбера. Мразя деловите костюми. Мразя и покривите. Но аз все още не знам нищо за теб. Рокаджийка от северозападните райони, която спаси брат ми. Това е всичко.

Препятствието се оказа редица от стръмни планински възвишения, които бяха останали да стърчат над повърхността на базалта, който беше залял Морето на драконите в прастари времена. Скалите бяха необичайни за меката, ерозираща луна, но Карлиньос не се поколеба и за миг, преди да препусне право към тях.

— Може да се каже, че попаднах тук по случайност — каза Марина.

— Никой не попада на луната по случайност — отговори Карлиньос.

Мотоциклетът му се засили нагоре по един стръмен хребет и излетя напред и нагоре — десет, двадесет метра — преди да се приземи и да вдигне огромен облак прах. Марина го последва. Чувстваше се напълно безсилна и изоставена; сърцето ѝ се сви от паника. Поддържай мотоциклета стабилен. Стабилен...

Когато задното колело докосна повърхността, тя се помъчи да задържи мотора прав. Миг по-късно, в праха се стовари и второто колело. Добра работа. Добра работа. Тя въздъхна силно от облекчение и въодушевление.

— Та какво се е случило? — долетя гласът на Карлиньос по личния канал.

— Майка ми се разболя. Туберкулозен менингит.

Карлиньос прошепна кратка молитва на Сао Хорхе на португалски.

— Наложих се да ампутират десния й крак от коляното надолу, а и вече не може да върви. Жива е, говори и успява да води нормален живот, но вече не е същата. Не е онази жена, която познавах. Само части, които са успели да спасят в болницата.

— И сега работиш за болницата.

— Работя за Корта Хелио. И за майка ми.

Вече бяха останали само двамата. Карлиньос я поведе нататък, двамата излязоха от каменистия участък и пред очите им се ширна Морето на драконите.

— Родена съм и израснах в Порт Анджелис, щат Вашингтон — каза Марина, защото бяха останали сами в огромното поле, което се простираше, накъдето и да се обърнат. Разказа за къщата, в която беше израснала — къща, построена в края на една гора, огласявана от птичи викове и вятърни звънчета и пълна с шарени знамена, които се веят на вятъра. Разказа за майка си — лечителка, която практикуваше рейки, четене на карти и фън шуй, наглеждаше чужди котки, разхождаше чужди кучета и обучаваше чужди коне; многообразието от професии, което беше необходимо, за да оцелее човек в края на двадесет и първи век. Разказа за баща си — за подаръците, които редовно й изпращаше по случай рождението й дни, празниците и дипломиранията. За сестра си, Кеси, и брат си, Скайлър. За кучетата, мъглите и камионите, с които пренасяха дърва; за бученето на двигателите на големите кораби, които минаваха по канала; за нескончаемия парад от каравани, мотори и минибусове, които преминаваха покрай тях на път към планините и водоемите; парите, които се появяваха в ръцете им точно в мига, в който отчаянието вдигаше ръка да почука на вратата им. За това как бе знаела, че цялата им крехка система за оцеляване е на една закъсняла заплата разстояние от пълното унищожение.

— Когато бях малка, обичах да гледам корабите — продължи Марина и в същия миг осъзна, че Карлиньос може би никога не е виждал гигантските носачи, които се носеха по пролива Сан Хуан де Фука — дори и на снимка.

— Когато бях много малка, си представях, че имат много дълги крака — като огромни паяци. Десетки крака, с които вървят по морското дъно.

Така започваше всеки инженер: от въображението, което го кара да си представя ходещи кораби или от някоя любима играчка. В случая — различни уреди за една момичешка игра, в която целта беше да спасят някое животинче, попаднало в беда, с помощта на панделки, макари, въжета и груби подедни механизми.

— Обичах да строя колкото мога по-сложни и зрелищни съоръжения — разказваше тя. — Записвах клипчета с тях, а после ги качвах в интернет.

Майка ѝ беше удивена и възхитена от усета на най-голямата си дъщеря за инженерство и разрешаване на сложни проблеми. Това била дарба, която не намирала широко приложение в хаотичния, беден живот, който живеели всички — семейството, приятелите им, даже околните животни, но Елън-Мей Калзаге била непоколебима в подкрепата, която оказвала на Марина — макар и да не разбирала особено добре какво следва в университета. Комбинативната еволюционна биология и автоматизацията на производството за нея представлявали просто случайни научни понятия, но поне звучали така, сякаш биха осигурили на дъщеря ѝ редовна заплата.

След това дошла туберкулозата. Долетяла на крилата на източния вятър, който духал откъм болния град. Хората се изнасяли от него вече години, но в къщата на Марина се смятали в безопасност, за недосегаеми. Заразата прелетяла покрай амулетите, звънчетата и зодиакалните талисмани, и навлязла в дробовете на Елън-Мей, а оттам — в мозъчната ѝ кора. Един по един, всички антибиотици, които използваша, се оказаха неефективни. Биофагите спасиха живота ѝ, но болестта ѝ отне краката, както и двадесет процента от мозъка ѝ. А и натрупаха главозамайващи сметки. Повече пари, отколкото човек можеше да спечели за цял живот. Повече пари, отколкото можеше да се натрупат в която и да е професия — освен търгуването на черния пазар. Както и професиите на луната.

Марина никога не бе имала намерение да отиде на луната. Беше израснала със съзнанието, че там горе има хора и че благодарение на тях, Земята разполага със светлина. Като всяко дете от поколението си, тя беше взимала назаем телескоп, за да се кикоти на Кинг Донг в Морето на дъждовете, но чувстваше луната толкова далечна, сякаш беше в паралелна вселена. Не беше място, на което можеш да отидеш. Не и от Порт Анджелис. Докато не беше разбрала, че не само ще може

да отиде, но и ще трябва — че онзи свят отчаяно се нуждае от уменията и дисциплината ѝ; че ще я посрещне с отворени обятия и ще ѝ плаща космически заплати.

— А уменията и дисциплината ти се състояха в способността да поднасяш Сини Луни на партито по случай лунния бяг на Лукасиньо? — попита Карлиньос.

— Намериха човек, който да върши работата ми за по-малко пари.

— Трябвало е да прочетеш договора по-отблизо.

— Това беше единственият договор в списъка с обяви.

— На луната...

— Всичко подлежи на договаряне. Знам това. Или поне вече го знам.

По онова време обаче не знаеше нищо — всичко се сливаше в поток от впечатления и преживявания, докато сетивата ѝ крещяха: „странно“, „ново“, „плашещо“. Обучението ѝ не се беше оказало достатъчно. Но нищо нямаше да може да я подготви за момента, в който излезе от шлюза и се сля с глъчката, пъстротата, шума и вонята на Меридиан. Здравият ѝ разум беше подложен на изпитание. „Бързо, сложи тази леща в дясното си око. Движи се ето така, ходи ето така. Гледай да не спъваш хората. Отвори си такава сметка, после втора, трета. Това е спътникът ти: даде ли му име? Сложи ли му аватар? Прочете ли договора? Така. Подпиши се тук, тук и тук. Онази жена там да не би да лети?“

— Новини от екипа на югоизток — прекъсна я Карлиньос. — Макензи са пристигнали.

— Докъде сме стигнали?

— Дай газ.

Марина се надяваше да чуе тъкмо това. Усети как двигателят подскача между краката ѝ, а мотоциклетът се понася напред с още по-висока скорост от преди. Наведе се ниско надолу. Нямаше нужда да го прави — на луната нямаше съпротивление на вятъра, което да ѝ пречи. Но така се правеше, когато караш бърз мотоциклет. Тя и Карлиньос препускаха един до друг през Морето на драконите.

— Ами ти? — попита Марина.

— Рафа е чаровен, Лукас — хитър, а Ариел — сладкодумна; аз пък съм боец.

— Ами Уегнър?

— Той е вълк.

— Видях, че Лукас не може да го понася. Защо?

— Животът ни не е прост. Тук правим нещата различно.

С тези кратки думи, Карлиньос сякаш ѝ каза: „С теб все пак си оставаме шеф и подчинен.“

— На около дванадесет процента кислород съм — обяви Марина.

— Пристигнахме — каза Карлиньос, заби спирачките и описа кръг с колелото сред вихрушка лунен прах. Марина зави широко и забави скорост, за да спре до него. Прахът около двамата започна да се сляга на нежни облаци.

— Тук.

Тъмно, плоско морско дъно, еднообразно като тиган за уок.

— Североизточната крайна точка на четириъгълника на Морето на драконите — каза Карлиньос и откопча фенера от задницата на мотора си.

— Карлиньос — повика го Марина. — Шефе...

Хоризонтът беше толкова близо, а корабът на Воронцови — толкова бърз, че сякаш се появи от нищото в небето над нея, като ангел. Беше голям — закриваше половината небе. Спускаше се все по-ниско на двигателите, които горяха точно над главата ѝ.

Карлиньос изпсува на португалски. Все още разгъваше краката на фенера на рода Корта.

— Имат вградена система за позициониране. Ако докосне земята...

— Имам план.

Планът беше безумен, отчаян — такъв, какъвто дори договор за работа на луната не би се сетил да покрие. Марина натисна газта отново. Корабът на Воронцови се завъртя около оста си. Двигателите вдигаха кълба от прах. Марина се засили през тях и заби спирачки точно под корпуса на кораба. Погледна нагоре. Визьорът ѝ се изпълни с мигането на предупредителни светлини. Нямаше да се приземят върху някой от лунонавтите на Корта Хелио. Не биха я смачкали или изгорили — не и пред член на самото семейство Корта. Не биха посмели. Корабът застина за момент, след което двигателите отново

светнаха ярко и транспортърът сви встрани от мястото, където се канеше да кацне.

— Няма шанс, проклетници! — изръмжа Марина и отново препусна с мотора, за да спре под кораба, който тъкмо пак се канеше да кацне. Вълната на двигателите му я блъсна силно и почти я събори. Този път бяха по-ниско. Камерите в долната част на кораба се фокусираха върху нея. Какви ли спорове се водеха в пилотската кабина на кораба сега? Беше на луната. Тук правеха нещата различно. Всичко подлежеше на договорки. Всичко си имаше цена: прахът, животът. Корпоративна война с Корта. Транспортърът продължаваше да се носи във въздуха.

— Карлиньос...

Транспортърът отново се стрелна встрани. Не можеше да се отдалечи прекалено от координатите на крайните точки и това неутрализираше предимството, което скоростта му му даваше по принцип. Марина го настигаше лесно. Но беше ниско — наистина много ниско. Прекалено ниско. Марина нададе вик и се подхлъзна на мотора. Задната гума поддаде, а рамата и водачът се стовариха върху пясъка и се плъзнаха далеч, далеч. Марина заби пръсти в пясъка, за да успее да спре. Най-после спря, задъхана, под опорите за приземяване. Двигателите вдигаха около нея непрогледна буря от пясък. Опорите се снишаваха над нея и заплашваха да я смачкат. Бяха взели решение.

— Марина! Махни се оттам!

Марина събра последни сили и се претърколи настрани от опорите за приземяване. Малко по-късно, те вече се бяха опрели в земята. Амбреажите и краката на опорите се бяха озовали на два метра от лицето ѝ.

— Успях, Марина.

Тя се претърколи на едната си страна и видя Карлиньос, който се беше навел и протягаше ръка към нея, за да ѝ помогне. Зад него се виждаше как мига маякът на транспондера. Тази светлина означаваше живот. Означаваше победа.

— Успяхме.

Марина се изправи на крака с огромни усилия. Ребрата я боляха, сърцето ѝ тупкаше лудешки, всеки мускул в тялото ѝ стенеше от изтощение, и се чувстваше така, сякаш всеки момент ще повърне в шлема си. На хъда ѝ светеха десетина предупредителни сигнала —

жълти и червени, — а и не си усещаше пръстите на ръцете и краката от студ. Но тези светлини. Малките, мигащи светлини. Тя обви ръка около Карлиньос и му позволи да ѝ помогне да се отдалечи с куцукане от кораба. Транспортърът беше красив и някак чуждоземен — кораб, който не беше на място тук, а приличаше повече на играчка, изоставена наскре Морето на драконите. Можеше да различи силуети през илюминаторите на ярко осветената пилотска кабина. Една от тях вдигна ръка за поздрав. Карлиньос ѝ отвърна със същия жест. След това двигателите се включиха и отново вдигнаха непрогледни валма прах наоколо, а миг по-късно транспортърът вече си беше отишъл. Бяха сами. Марина се отпусна на рамото на Карлиньос.

— След колко време ще пристигне планетоходът?

Хорхе намести китарата в удобното положение, на което беше свикнал — с левия крак, поставен на крачка пред десния, за по-добър баланс.

— Какво искате да изсвиря, сеньор Корта?

— Нищо.

— Нищо.

— Нищо. Повиках те под фалшив претекст, Хорхе.

Музикантът бе заспал трудно предишната вечер, след като приключи репетицията с останалите членове на банда — из главата му се гонеха звънки прогресии и различни начини да нагоди трудните моменти в синкопирането с барабаниста. Жилберто, спътникът на Хорхе, бе прошепнал в ухото му:

— *Лукас Корта.*

Беше три часът и тридесет и четири минути.

Иисусе Христe.

— *Имам нужда от теб.*

— Не искам да пееш.

Хорхе затаи дъх.

— Искам да изпием по едно питие заедно.

— Много съм уморен, сеньор Корта.

— Тук няма никой друг, Хорхе.

— Вашето око... и Лукасиньо...

— Няма никого, Хорхе.

Бяха на балкона. В ръката на Хорхе имаше чаша с мохито, забъркано по начина, който му допадаше най-много. Със специалния ром на Лукас. Вече приближаваше четири часът, но квадрант Сао Себастиао гъмжеше от движение — роботи и работници, които застъпваха на смяна; ботове по поддръжката и техници, които обслужваха машините. Въздухът бе замрял, а частиците прах, които се носеха из него, сякаш го наелектризираха. Хорхе ги усещаше по езика и в гърлото си. Искаше му се да си сложи куожаото, но маската можеше да се сметне за признак на неуважение в присъствието на Лукас.

— Ще се разведе със съпругата си — каза Лукас.

Хорхе се помъчи да намери подходящ отговор.

— Не зная много за различните ника между Петте Дракона, но предполагам, че ще ви струва скъпо да прекратите договора.

— Много скъпо — потвърди Лукас. — Извънмерно скъпо. Сун са свикнали на съдебни спорове. Водят дело с ИКСК от петдесет години. Но аз съм извънмерно богат. А и сестра ми Ариел е на моя страна.

Лукас се облегна на парапета.

— Ако не я обичате...

— Ако смяташ, че любовта има каквото и да е общо с тези въпроси, значи наистина нямаш понятие как се женят членовете на Драконите. Не, в случая доводите са само от прагматично, политическо и династическо естество. До един. Първо идва бракът, а после — любовта. Ако имаш късмет. Рафа имаше и сега страда заради това. Аз не скърбя, а празнувам, Хорхе.

— Не разбирам, сеньор... Лукас.

— Постигнах забележителна победа. Хрумна ми една отлична идея, която впоследствие успях да изпълня отлично. Победих враговете си и осигурих още повече мощ и богатство за семейството си. Аз съм най-влиятелният човек в четири от Драконите. Тази вечер градът пред нас ми принадлежи. А всичко, което виждам, е един мъж, свит в империята си от прах. Бях роден в тази пещера и ще умра в нея — и всичката вода, въздух и въглерод, които съм взел назаем, ще бъдат върнати и изплатени. Ще се превърна в малка частица от стотици хиляди животи. Жесток вид прераждане. И никога не сме имали избор. Майка ми е имала. Тя е заменила Земята срещу богатство. Но аз нямах

избор. Никой от нас нямаше. Не можем да се върнем обратно у дома — понеже Земята всъщност никога не е била наш дом. Това е всичко, което имаме: прах и слънчева светлина. И хора. Луната — това са всъщност хората. Така казват. Те са най-злият ти враг и най-светлата ти надежда. Рафа обича хората. Надява се, че раят съществува. Аз пък знам, че живеем в ада. Като плъхове, затворени в тунел, далеч от всичко красиво.

— Искаш ли да ти изпея нещо, Лукас?

— Може би това е добра идея. Всичко е ясно, Хорхе. Знам точно какво трябва да направя. Затова ще се отърва от Аманда. И затова не мога да се радвам. Затова не мога да слушам музиката ти тази вечер, Хорхе.

Лука прокара пръста си по опакото на дланта на Хорхе.

— Остани.

— Събуди се.

Чифт ръце я хванаха под мишниците и я вдигнаха нагоре. Осъзна, че е била на косъм да заспи и да се плъзне под повърхността на водата. Карлиньос беше клекнал до нея от едната страна на басейна. Почука с пръст по чашата от коктейла на Марина, по която още блестяха лепкави капчици Синя луна.

— Не е особено добре забъркана. А „удавяне на луната“ не звучи добре като причина за смъртта в евентуалната ти аутопсия.

— Реших, че заслужавам да отпразнувам днешното ни постижение.

Марина вдишваше една от последните глътки кислород, които ѝ бяха останали, когато планетоходът се показва на хоризонта и се спусна към тях; трепереше от студ и бе посиняла от аноксията, причинена от липсата на кислород. Карлиньос я свърза към животоподдържащата система. Планетоходът завъртя колела и се отправи с пълна скорост към Бейкоу — сървърната ферма на Тайанг, разположена на ръба на Макробиус. Карлиньос успя да пренесе Марина през външния шлюз и да я прекара през въздушната струя, която отнесе праха от нея, но хипотермията вече започваше да я кара да изпада в безсъзнание, да се буди за кратко и отново да припада. Спомняше си бегло как някой сваля космостюма ѝ. Как освобождава тялото ѝ от стегнатата

материя. Нечии пръсти внимателно откачиха сензорните тръби от кожата ѝ, която сърбеше, покрита с вече изсъхнала пот. Чифт ръце я пуснаха леко в някакъв басейн — топла, топла вода... какво? Лежеше гола, а водата нежно галеше тялото ѝ. Съживяваше я.

„Какво става?“

— Просто басейн.

Гласът на Карлиньос. Ръцете. Неговите ръце ли бяха?

— За малко да умреш.

— Нямаше да приземят кораб върху ми.

Зъбите ѝ тракаха толкова неудържимо, че едва успя да произнесе думите. Бавно се връщаше към живот и я беше обзела същинска агония.

— Не това имах предвид.

— Трябваше да го направя.

— Начинът, по който го казваш, е пленителен — каза Карлиньос.

— Толкова *нортеански*. Толкова благороден. „Трябваше да го направя.“

Карлиньос прокара върха на пръста си по повърхността на водата.

— Ще платим сметката за водата.

Общността на Бейкоу беше тясна и затворена като манастир: представители на семейство Сун, Асамоа и някои по-малки родове живееха заедно и в преплетени полиаморни връзки. Из тесните, наклонени тунели се разнасяха звънливите гласчета на децата, които подвикваха на пет различни езика; вонята на урина и особената миризма на компютърните системи се просмукваха навсякъде във въздуха, който беше не втора, а трета употреба. За да може Марина да остане тук, наkisната в смрадливата вода в средата на мъничката стая, Корта Хелио трябваше да сключат споразумения както с Тайанг, така и с АКА. Тя се облегна назад и остави косата си да се носи из топлата вода. Ако протегнеше ръка, щеше да докосне синтерованото стъкло, от което беше направен таванът. Ао Куанг, Дракона-крал на Източното море, нарисован в стил манга, бе вперил поглед в нея от повърхността му. В гърдите ѝ леко плиснаха няколко вълнички. Нещо бе смутило повърхността на водата.

— Какво правиш?

Тя отново се беше разсеяла в мисли. Когато се върна обратно в настоящето, видя как Карлиньос сваля космокостюма си.

— Влизам.

Той се спусна във водата. „Изглеждаш уморен“, помисли си тя. „Великолепен си, но си уморен до смърт. Движиш се като престарял рак.“ Потокът от новини и статистики, който Хети непрекъснато обновяваше, ѝ съобщи, че е прекарала двадесет и осем часа на повърхността. Космокостюмите бяха предназначени да издържат до двадесет и четири. „Всички би трябвало да сме мъртви.“ Тя плисна вода в лицето на Карлиньос, който бе тъй уморен, че почти не трепна.

— Хей.

— Хей.

— Успяхме ли?

— Съдът на Клавиус призна правата ни и ни издаде лиценз. Вече обявихме търговете за лунонавтите.

Марина вдигна немощно юмрука си и нададе едно тихичко „ура!“.

— Знаеш ли, май заслужаваме да го отпразнуваме — каза Карлиньос. — Тук правят много хубава водка от картофи.

— Какво спомена преди малко за аутопсиите и „удавяне“ като причина за смъртта в тях?

— Че все пак не е толкова зле, колкото „върху нея се приземи кораб на ВТО“.

— Какъв си.

Марина отново го плисна с вода. Карлиньос или не искаше, или не можеше да се отмести.

„Леле, че си сладък, когато си такъв — уморен и миризлив, и брадясал, и целият насинен... Така ми се иска да преспя с теб, особено като те гледам точно пред мен — как докосваш колената ми, прасците ми, ходилата ми... Ако аз преместя едната си ръка малко насам, а ти преместиш своята малко нататък, би се получило... Но няма да го направя, защото се чувствам като развалина, ти — също, пък и все пак си ми шеф, и Дракон, а Драконите винаги са ме плашели. Но най-вече няма да го направя, защото усещам, че сега сме като близнаци, които плуват един до друг в тази топла вода... И ако преспим заедно, би било равнозначно на кръвосмешение в утробата.“

Тя се премести по-близо до него, и двамата се облегнаха един на друг, обзети както от облекчение, така и от болка. Бяха като старци — изтощени и опрени плътно един в друг, докато се наслаждаваха на

тежестта и присъствието на отсрещната страна. Един висок тийнейджър от рода Сун — Марина не можеше да различи пола му по кльощавата му фигура — се шмугна през вратата с нови Сини луни в ръце. Смях, поп музика, детски викове, бръмчене на машини — всичко това отекваше през тунелите, сякаш бяха тръби в някакъв огромен музикален инструмент.

— Корта Хелио.

Тост.

— Морето на драконите. Ако наистина задрема...

— Ще те пазя — обеща Карлиньос.

— А аз ще пазя теб.

Сексът винаги започваше по един и същи начин. Една чаша, запотена заради студената напитка. Няколко глътки охладен джин. Три капки синьо кюрасо от една стъклена пипета. Тишина, без музика. Музиката разсейваше Ариел Корта от секса. Тази вечер бе облякла една великолепна рокля на Рапи, модел „балерина“, с пухкава пола, широкопола сламена шапка на Диор и ръкавици. Устните ѝ бяха оцветени с червило на Ревлон — оттенък на червеното, наречен „Огън и лед“, — и в момента се присвиваха съсредоточено, докато тя отмерваше капките кюрасо една по една от пипетата. Тази вечер бе извадила бутилката с десет билки, която Дилма Филмюс ѝ беше дала. Когато последната капка набразди повърхността на течността в чашата за мартини, Ариел съблече роклята си. Сутиените бяха непотребни в условията на лунна гравитация, а и тя не обичаше и който и да е вид бельо. Останаха ръкавиците, шапката, дългите чорапи с дантела по края и обувките на Роджър Вивие с дванадесетсантиметров ток. Ариел вдигна чашата с мартини в ръката си и отпи една глътка.

Момчетата бяха успели. Съветът на Видия Рао се беше оказал правилен. По време на краткия, поверителен разговор, който Ариел беше провела с Лукас, бяха станали явни три факта. На Рафа се беше изяснило, че и тя разполага със значителна мощ и влияние. На майка ѝ — че Корта наистина бяха Петият Дракон. А на Лукас — че тя винаги ще бъде член на семейство Корта. „Искаме да те купим“, бе ѝ казало Видия Рао. Не да я купят — да я наемат. Да я притежават, но не завинаги, а само временно. Такава беше разликата между търговците и

консултантите. Бе излязла на върха. Ариел Корта вдигна тост в чест на самата себе си, както и в чест на всичките си клиенти, договорни партньори и съмишленици. Отпи още една глътка от Синята луна. Бейжафлор ѝ показва отражението ѝ, което се предаваше от дискретно поставени камери. Ариел се изви така, че да може да огледа още по-добре прекрасното си тяло. Беше великолепно. Великолепно.

Преди да се съблече, изпуши една капсула Соло. Химическите Сестри, които създаваха най-популярните в лунното общество дизайнерски наркотици, ѝ я бяха принтирали по поръчка, специално за тези сесии. След това влезе в стаята за секс. Кожата, зърната, устните, вулвата и анусът ѝ горяха от възбуда. Стените и подът бяха облицовани с мека, бяла изкуствена кожа. Първо ботушите — високи, стегнато скроени и още по-стегнато вързани; тя ги стесни още, като дръпна връзките им. Изправи се и бавно обиколи стаята, като се наслаждаваше на допира на голите си бедра едно в друго и гъделичкането на копринените връзки по задника и вулвата ѝ. Коленичи, за да почувства по-добре капсите и токчетата, които се опряха на бедрата ѝ. След това — ръкавиците; стигаха до рамената и също имаха връзки, които стегна още по-силно. Ариел разпери пръсти, обвити в стегнатата бяла кожа на ръкавиците. После — дебелия, твърд нашийник. Ариел възкликна тихо, докато завързваше връзките възможно най-стегнато. Вече не можеше да се движи. Последен беше корсетът. Действията бяха истински ритуал — начинът, по който тя издишваше и дърпаше връзките още по-силно в точния момент, докато вече почти не можеше да диша. Малките ѝ гърди стърчаха стегнато.

Когато беше на тринадесет, Ариел получи оргазъм, след като облече космокостюм. Оттогава не беше носила такъв, но стегнатата му, неумолима хватка и контролът, който упражняваше върху тялото ѝ, бяха оставили постоянен отпечатък върху сексуалността ѝ. Не беше разказвала за тази случка на жива душа.

Топката за запушване на устата. Обикновена, червена топка — цветът подходеше на червилото ѝ. Закопча каишката колкото можа по-плътно. Това действие бе заместило чаршафите, които преди пъхаше в устата си, за да заглуши стенанията на дълбоко удоволствие. Сякаш задържаше мехурчетата в шампанското. Ариел се молеше и пищеше, но звуците се губеха. Функцията за гласови команди на

Бейжафлор беше изключена. Играта беше добре известна и на спътничката ѝ. Вече беше готова с обличането.

Ариел леко плесна с ръце. Вградената в ръкавиците технология за тактилна обратна връзка се задейства и тя изсъска от удоволствие при докосването, което в момента беше точно като от гъста, мека козина. Погали всяко зърно, опиянена от удоволствие. След това ръкавиците се пренастроиха и тя изписка, ухапала топката, когато усети по гърдите си твърди косъмчета, като от брада. Бяха програмирани да сменят усещанията на случаен принцип. Ариел падна на колене в екстаз, докато прокараваше върха на пръстите си по чувствителната си вулва, а тялото ѝ реагираше на сигналите за промяна на текстурата им: гладка пластмаса, грапав камък. Дясната ѝ ръка я галеше с дълги, бавни движения, а лявата изследваше голото ѝ тяло между парчетата стегната бяла кожа, в които бе облечена. Чувстваше се така, сякаш ще се пръсне; кръв, кости, плът и течности, притиснати и обуздани в безмилостната хватка на твърдата кожа. Ръкавиците се пренастроиха така, че всяка да се усеща като различна повърхност. Ариел се облегна назад, както беше на колене, и остави пръстите си да проникнат по-навътре в жадната ѝ вагина. Острите точета се забиха в задника ѝ; после усети как бузите му се разтварят, докато се притиска към пода. Не спираше да бълва сквернословия в червената топка. Бейжафлор ѝ показва собственото ѝ отражение — дланите ѝ се движеха неуморно между разтворените ѝ бедра, лицето ѝ бе обърнато нагоре, а очите — широко отворени. По бузите ѝ проблясваха струйките слюнка, които се процеждаха от двете страни на топката. Тактилните излъчватели смениха досегашните усещания с леко боцкане и пръстите на Ариел се насочиха към клитора, който не бе докосвала до този момент. Топката заглуши свободните ѝ викове на удоволствие. От Солото всичките ѝ ерогенни зони бяха станали свръхчувствителни, и всяко докосване ѝ носеше необуздана, почти мъчителна наслада. Вече крещеше с пълни сили, макар че от устата ѝ не излизаше и звук. Бейжафлор обърна камерата и се фокусира отблизо върху различни части от нея: пръстите ѝ, очите ѝ, възглавничките от мека кожа, които сякаш преливаха от стегнатите ѝ ботуши.

Предварителната игра трая един час. Ариел се доведе до самия ръб на оргазма шест пъти — но нямаше да свърши по време на предварителната игра. Сексът следваше ритуали, не по-малко строги

от църковната служба. Чу се звън на принтер, а тактилните ръкавици се изключиха. Разтреперана и мокра от пот и слюнка, Ариел допълзя до принтера. Коко де Лун беше най-способната дизайнерка на секс играчки на цялата луна. Ариел никога не знаеше какво ще ѝ се падне, докато принтерът не иззвънеше. Всичко, което знаеше, беше, че ще бъде съобразено с тялото и вкусовете ѝ и че ще ѝ отнеме много часове, за да изследва потенциала му в дълбочина.

Ариел отвори принтера. Вътре имаше едно дилдо и комплект лъскави анални топчета. Дилдото беше дълго и изящно — класическа „лунна ракета“ с четири опори в долния край. Всяка опора контролираше различен диапазон тактилни опции. Сребриста ракета, принтирана според точните измерения на вагината и вулвата ѝ. Не пенис. В никакъв случай пенис. Ариел Корта никога не би позволила в нея да проникне пенис.

— Красива си — прошепна ѝ Бейжафлор с глас като на самата Ариел. — Обичам те, обичам те, обичам те.

Ариел изстена в топката, легна по гръб върху кожената тапицерия и разтвори крака.

— *Пъхни го в себе си, на километри навътре в себе си* — каза Бейжафлор. — *Продължавай да се чукаш до смърт.*

Ариел вкара самоовлажняващите се топчета в ануса си. Корсета и нашийника спъваха движенията ѝ и ѝ пречеха да види какво правят пръстите ѝ. Бейжафлор ѝ излъчваше кадри отблизо и ѝ шепнеше мръсотии и обиди на португалски. Ариел натисна топчетата още по-навътре, надълбоко и стисна дръжката им с пръсти. Подръпна леко и се наслади на теглещото, стържещо усещане. Когато стигнеше върха, щеше да ги изтегли — бавно или може би изведнъж. След това щеше да ги вкара обратно, една по една.

Вдигна дилдото пред очите си, задъхана от страх и очакване, докато слушаше как собственият ѝ глас ѝ обяснява точно какво ще направи с него — колко дълбоко, колко бързо и за колко дълго, всяка поза и всяко движение. Щеше да ѝ отнеме часове. Часове. А накрая щеше да изпълзи от стаята за секс, подгизнала от пот, слюнка, телесни течности и лубрикант, и бавно да се освободи от стегнатите кожени дрехи. Никой любовник, никое тяло, ничия плът не можеха да се сравнят със съвършения секс, който правеше сама със себе си.

От тринадесетгодишна възраст, Ариел Корта беше щастливо, ентусиазирано и моногамно автосексуална.

Мъжът замахна към коленете ѝ с гаечния ключ. Марина отскочи. Силата и инерцията ѝ я понесоха високо, напред и нагоре. Но така беше по-уязвима. Инерцията можеше да убива. Приземи се достатъчно тежко, за да си изкара въздуха, подхлъзна се и се блъсна в една опорна греда. Този мъж — от екипа на Макензи — знаеше как да се бие. Той се изправи пред нея и вдигна ключа, за да го стовари в гърдите ѝ. Марина го ритна с ботуша си в капачката на коляното. Хрущенето на костта и крясъкът му накараха останалите в отсека да притихнат за момент. Мъжът падна на земята, сразен. Марина вдигна гаечния ключ.

— Марина! — долетя до нея гласът на Карлиньос. — Недей.

Мъжът беше висок и във форма. Тя беше ниска, а и жена, но пък беше новополунчена. Беше силна за трима лунни мъже. Можеше да строши ребрата му с един добре насочен юмрук.

Как започна боят? Като всички останали боеве: като огън. Двама души, които се палеха лесно, се озовават прекалено близо един до друг, пламва искра и се намира вятър, който да раздуха пламъка. От контролната централа по приземяванията и излитанията на Бейкоу оставиха екипа на семейство Корта в отсека за паркиране на превозни средства, докато ескадронът, слязъл от един от планетоходите на Метали Макензи, паркираше и обезопасяваше возилото. Екипът на Корта започваше да се изнервя — тесните тунели, гадният въздух и застоялата вода започваха да им омръзват. Искаха да се върнат у дома и търпението им беше на привършване. Екипът на Макензи — който, както забеляза Марина, се състоеше само от мъже — се изсипаха от външния шлюз, а от тях се разнасяше прясната, остра миризма на лунен прах. Докато водачът на екипа подминаваше Карлиньос, тя успя да долови две думи: „Крадци такива.“ Това беше последната капка. Карлиньос изрева и повали мъжа с удар с глава. В следващия миг целият отсек сякаш избухна.

Марина не се беше била никога досега. Беше наблюдавала различни кръчмарски сбивания или боеве в студентските общежития, или на купоните около тях, но никога не беше участвала. Тук обаче се беше превърнала в мишена. Тези мъже искаха да я наранят. На тях не

им пукаше дали ще умре. Мъжът от екипа на Макензи бе повален и вече излязъл от строя. От устните му се разнасяше тихо гъргорене. Марина се наведе — колкото по-ниско си, толкова по-силно ще удряш — и огледа стаята. Истинските боеве не приличаха на филмовите. Хората се въргаляха по земята, дърпах се, драцеха се и се опитваха да си строят главите взаимно. Карлиньос лежеше по гръб. Марина грабна нападателя му за ръката. Той изкрещя. Беше извадила раменната му кост от ямката. Тя го хвана за яката и колана и го запрати в отсрещния ъгъл с такава лекота, сякаш беше парцалена играчка. След това се завъртя, втурна се към първия лунонавт на Макензи, който зърна, заби се в него и го притисна към един стълб. След това се изправи, задъхана. Беше супергерой. Беше Жената-Хълк.

— Къде са ченгетата? — изкрещя на Карлиньос.

— На Земята — отговори ѝ той и просна поредния противник на земята с ритник през краката. След това заби юмрука си в лицето му. От счупения нос бликна фонтан от кръв — червен дъжд, който бавно се стичаше по лицето на мъжа.

— По дяволите! — кресна Марина. — По дяволите, по дяволите, по дяволите!

След това отново се хвърли в битката. Мощта покваряваше — ужасяваща, но сочна и изкусителна. Така се чувстваха мъжете на Земята — знаеха, че винаги могат да разчитат на силата си. Ритаеше, сграбчваше, извиваше и чупеше; трошеше с юмруци. В следващия миг всичко вече беше свършило. Кръв обагреше синтерования под и стените. Разнасяха се тихи стенания и гъргорене. Служителите по контрола на отсека за превозни средства бяха пристигнали и разтърваваха онези, които продължаваха да си разменят удари, с помощта на тейзъри и ножове. Боевете обаче имат период на полуразпад и този вече бавно се уталожваше и превръщаше във виковете, размяна на обиди и сочене с пръст. Водеше се караница кой следва да плати щетите. Спорът вече беше в ръцете на юридическите ИИ-та.

— Добре ли си? — попита я Карлиньос.

Марина усети миризмата на насилие, която се носеше от него. Усети как настръхва: той се биеше без задръжки и без да влага страст, сякаш това насилие беше просто удобно средство в работата му. Спомни си какво ѝ бе казал: „Рафа е чаровен, Лукас — хитър, а Ариел

— сладкодумна; аз пък съм боец.“ Тогава си бе помислила, че говори метафорично. Не. Той беше истински боец — и то доста способен. Усети леко бодване на страх.

След това кимна. Знаеше, че сега идва ред на шока и треперенето — физическите и химическите реакции, породени от случката. Бе наранила много хора. Бе чупила кости, бе разбивала лица и бе усещала такова чисто, почти еуфорично щастие, каквото бе усетила и когато Карлиньоc я заведе на Безкрайния маратон. Чувстваше се жива и нащрек; кожата ѝ я сърбеше, усещаше се мръсна и покварена — курвата на кръвта. Не можеше да се познае.

— Автобусът дойде. Да се връщаме у дома.

Може да беше от студа, от леката промяна в натиска върху леглото или пък от малките шумове, които изпъкваха ярко в нощта, но когато Сони Шарма се събуди, знаеше, че Рафа не е до нея. Сексът се бе случил почти като незначително допълнение на преживяванията от вечерта — беше повърхностен и като че ли по навик. „Върни се с мен в клуба ми“, бе ѝ казал той и тя може би трябваше да се заслуша по-добре в думите му. Така щеше да долови предупреждението в тях. В клуба имаше много мъже — някои от тях бяха пияни, повечето надаваха силни викове и ревяха от смях — които се забавляваха свободно на собствената си територия, оглеждаха я от главата до петите, измерваха я и я преценяваха, а към Рафа отправяха лукави погледи и многозначителни повдигания на веждите. Мъже, които бяха свикнали да гледат на нещата като на своя собственост. След това пристигна новината за сделката — нови права за добиване на суровини, някаква нова територия, която не просто изличи мрачното настроение на Рафа от бара, а и го засили в противоположната посока: от него сякаш струеше златна светлина. Целият клуб беше негов. Купуваше питиета на всички; всички му бяха приятели. „Пийте, пийте, пийте!“ Силен смях, шеги, тупане по гърба; грубовати поздравления и гордост. А тя се превърна в негов трофей. Победителят получаваше наградата. Ръката му остана обвита около нея през цялата вечер, чак до малките часове на нощта. Клубът на собствениците на професионални отбори по хандбал не беше безопасно място, но тя реши да остане.

Очите я боляха, ставите ѝ сякаш пулсираха и чувстваше тялото си изсушено като повърхността на Луната. Какво ли щеше да е, когато след няколко часа лети на кораба с махмурлук?

Колко беше часът? Пет и дванайсет сутринта. Слънчевата светлина се просмукваше и оцветяваше хоризонта в индигово. Трябваше да побърза — да си събере нещата, да се приготви. Къде беше Рафа? Не беше в спалнята, нито в банята, нито в офиса или широкия хол, през който тя премина на пръсти, както беше гола. Въздухът още миришеше на чисто и на изпрано. Завари го седнал на един стол на тесния балкон, наведен над ръба. Единственото, което си беше сложил — напук на етикета на клуба — беше спътникът му, който се носеше над рамото му. Беше обърнат с гръб към нея и говореше с тих глас — разговор, който не беше за чужди уши. Но тя трябваше да го чуе.

— Но Робсън е в пълна безопасност. Кълна ти се. В Бога и в майка му. Робсън е в безопасност, Луна — също; Боа Виста няма от какво да се бои. Не искам да се стига до разпавии между двама ни. Помисли си за Луна. Тя ще се окаже хваната по средата на кавгата ни. Върни се. Върни се в Боа Виста, корасао. Обеща ми, че си тръгваш само за малко. Върни се. Знаеш, че тук не става въпрос за децата. А за мен...

Голата, боса Сони се обърна, като не спираше да трепери от многото изпит алкохол и предателството, което беше очаквала, но от което все пак я заболя. След това се върна в спалнята, облече се, събра нещата си и напусна Луната завинаги.

Когато моментът настъпи, Адриана изгони Пауло от собствената му кухня. Той беше личният ѝ готвач — бе изучил техниките и вече беше принтирал бутилката, марлята, капака и буталото. Но никога не го беше приготвял, опитвал или дори помирисвал. Адриана беше. Пауло излезе от помещението с тромави, неохотни стъпки. Ароматът се понесе през вентилационната система на имението. Какво беше това?

Май беше кафе.

Прислужниците се бяха наредили и чакаха пред кухнята на Пауло. Какво правеше сенъора Корта? Тя измерваше количеството.

После сложи водата да заври. После я свали от котлона и започна да брой. След това я изля върху кафето от внимателно преценена височина. Защо? „За да може сместа да диша“, каза им Пауло. След това щеше и да го разбърка: вкусът се разгръщаше едва след като сместа влезеше в допир с кислород. След това щеше да изчака. „Как мирише?“, попитаха го. „Като нещо, което за нищо на света не бих изпил.“ „А какво прави сега?“ „Продължава да чака.“ Приготвянето на кафе беше ритуал.

Адриана натисна буталото. Във френската преса се появиха няколко глътки кафеникава течност. Една чаша.

Адриана отпи от последната си чаша кафе. Опита се да потисне тази мисъл. В момента си устройваше празненство — макар и малко, лично. Истинското празненство, преди претрупания карнавал, който Лука настояваше да организира за рождения ѝ ден. „Не и този път“, прошепна тя — на рода Макензи и на смъртта. Но животът ѝ постепенно се изпълваше с последни неща — прииждаха все повече и повече, като вода, която изпълва басейн. Нивото се покачваше... А може би всъщност животът ѝ се снишаваше все повече към повърхността.

Вкусът на кафето не съответстваше на миризмата му. Адриана беше благодарна за това. Ако не беше така, хората нямаше да пият нищо друго. Обонянието беше сетивото с най-силна памет. Всяко кафе извикваше в ума ѝ безброй спомени, ярки и подробни. Кафето беше като наркотик за спомени.

— Благодаря, Лукас — каза Адриана и си наля втора чаша. Пресата беше празна — на дъното беше останала само влажната утайка. Кафето беше ценно.

— По-трудно за намиране от злато — прошепна Адриана. Спомни си как бе научила това в първите си дни на луната. — Златото, което изхвърляме.

Адриана занесе двете чашки в павилиона на Сао Себастиао. Две чаши, два стола. За нея и за Ирма Лоа. Адриана отпи пак от кафето. Как бе могла да обикне един толкова земен, силен, горчив вкус? Как го обичаха всички? Още една глътка. Чаша, пълна със спомени. Докато отпиваше от кафето, сякаш вкушваше последната чаша, от която бе отпила преди тази — преди четиридесет и осем години. Онова кафе също бе наситено със спомени. Момчетата ѝ се бяха справили

прекрасно — начинът, по който успяха да измъкнат Морето на драконите под носа на Макензи, щеше да се превърне в легенда за поколения напред, но кафето винаги щеше да ѝ напомня на Ачи.

[1] „От едната ни страна върви Бог, от другата — злото“ (португ.). — Б.пр. ↑

[2] „Адио“, „ола“ — „сбогом“, „здравей“ (португ.). — Б.пр. ↑

[3] От „Head-up Display“ — термин, използван преди всичко във видеоигрите; панел, разположен встрани на екрана, който показва стойностите и статусите на различните ресурси на играча. — Б.пр. ↑

[4] „Мир“ на латински и староанглийски език; термин в католическата църква — „целувката на мира“. — Б.пр. ↑

ШЕСТ

Срещнах Ачи, защото от секса по време на свободно падане ми прилошаваше. Това беше най-голямата мода по време на обучението ми. Секс по време на свободно падане. Всички само това правеха — или поне искаха да го правят. Твърдяха, че след като опиташ веднъж, обикновеният секс започва да ти се струва неприятен и грозен. Онези Воронцови, които живеят в космоса, се славеха като същински секс-нинджи.

Подреждаха ни на двойки още от мига, в който влязохме през херметичната врата. Космическите Воронцови. Видях как един мъж ме гледа и му кимнах, за да му покажа, че съм съгласна. В същия момент прихващачите поеха капсулата от орбиталния космически кораб и окончателно ни лишиха от всякаква връзка със Земята. Не съм някаква моралистка. Още пазя гривните, които носех на китките си по време на празненството по случай новата година в Бара де Тихука. Винаги приветствах възможностите за купон и за нови, интересни видове секс — такова нещо не беше за изпускане. Искях да опитам да го направя с онзи мъж. Отидохме на центъра. Беше пълно с тела — хората се носеха из помещението и се блъскаха леко едни в други. Мъжете бяха длъжни да използват презервативи. Никоя жена не искаше нещо да попадне в нея от въздуха. Аз му казах: „Бъди внимателен“, след което направих нещо, по-лошо дори от това мъж да свърши без презерватив: повърнах върху него. Просто не можех да спра. Никак не беше секси. Липсата на гравитация караше стомаха ми да се обръща. Той беше много любезен и почисти всичко, докато аз се върнах в камерата с изкуствена гравитация.

Единственият друг човек в центрофугата беше едно момиче с очи с цвят на карамел, слаби ръце и дълги пръсти. От време на време лицето ѝ несъзнателно се намръщваше. Едва погледна към мен; изглеждаше срамежлива и вгълбена. Името ѝ беше Ачи Дебасо. Имената ѝ не ми звучаха познато — не бях чувала нито едното преди. Но името ѝ, също като моето, се бе оформило с времето. Беше

сирийка. Не — беше от Сирия. Имаше огромна разлика. Произлизаше от семейство на сирийски християни, които бяха избягали от гражданската война. Напуснала Дамаск, докато още била в утробата на майка си. Била родена и отгледана в Лондон, и завършила Масачузетския технологичен институт, но околните така и не спрели да ѝ напомнят: „Не забравяй, че си от Сирия.“ Ачи беше изгнаник по рождение. А сега се отправяше в изгнание в една още по-далечна страна.

Бъдещите ни колеги бяха заети да се чукат в камерата над нас. А ние седяхме в центрофугата и си говорехме, докато звездите и луната преминаваха през илюминатора под краката ни. И всеки път, когато се показваше, луната ставаше все по-голяма и по-голяма, а ние се познавахме малко по-добре. В края на седмицата, луната вече изпълваше целия илюминатор, а ние се бяхме превърнали от познати в приятели.

Ачи беше момиче, преследвано от призраци. Призрак на име „Без родина“. Призрак на име „Изгнаничка от мъртва държава“. Призрак на име „Привилегии“: баща ѝ бил софтуерен инженер, а майка ѝ произлизала от богато семейство. Лондон посрещал такива бежанци с отворени обятия. Призрак на име „Вина“: тя останала жива, докато броят на жертвите достигнал десетки хиляди. Най-жесток от всичките ѝ призраци бе призракът на име „Изкупление“. Тя не можеше да промени месторождението си или обстоятелствата, при които бе дошла на този свят, но можеше да се извини за тях, като се постарее да бъде полезна. Този призрак я измъчвал цял живот и непрекъснато пищял в ушите ѝ: „Бъди полезна, Ачи!“. През цялото време, докато следвала в Лондонския университетски колеж, а после — в Масачузетския технологичен институт: „Компенсирай! Изкупи вината си!“. Този призрак я изпратил да се бори с опустиняването, засоляването на почвите и еутрофикацията. Тя била боец, поел на мисия да спаси света. В края на краищата, тази мисия я повела към Луната. Нямамо как да бъде по-полезна, отколкото като се грижи за изхранването и безопасността на цяла планета.

Ако това бяха нейните призраци, то нейната закрилница и ориша беше Йеманджа. Ачи беше дете на водата. Семейството ѝ живеело близо до олимпийския басейн в града — майка ѝ започнала да я пуска във водата едва дни, след като излезли от родилния дом. Отначало

потъвала, но бързо се научила да плува, а по-късно — и да кара сърф. Прекарвала дългите вечери на английското лято по плажовете на западното крайбрежие. Английският климат, разбира се, бил студен, а тя била дребна, но никога не се бояла от вълните. Аз израснах под звуците на вълните, които се разбиваха досами прозореца на спалнята ми, но едва си бях правила труда да топна пръст в Атлантическия океан. Моят род обича плажовете, не океана. Той обаче липсваше ужасно на Ачи, която настрои екраните в апартамента си на луната така, че да изглежда, сякаш живее на брега на коралов риф. От тях винаги ми прилошаваше малко. Веднага, щом построяха някой нов басейн, в който можеше да се плува, тя бързаше да отиде, за да се потопи и да заплува плавно из него. Движеше се толкова естествено и красиво във водата. Гледах я как се гмурка и плува под повърхността и ми се искаше да може да остане там завинаги — с развята около лицето коси и свободно, голо тяло; ту махаше с дланите и краката си тъй леко и елегантно, за да се задържи на място, ту се стрелваше през басейна с няколко решителни замаха. Все още мога да си я представя как плува.

Тя ме запозна с призраците си, а аз ѝ показах своите: Пришълката, Обикновената и суетната Вижте Ме Коя Съм Аз. Обикновената и Русалката: оказа се, че ще имаме голяма нужда една от друга през идните дни и месеци. По онова време Луната беше диво място. Сега е стара като мен. Но тогава, в ранните дни на заселничество, тя беше земя на богатство и опасности, на възможности и смърт. Земята на младите и амбициозните. За да оцелееш на луната, трябва да бъдеш агресивен. Планетата се опитва да те убие по десетки различни начини — силом, с хитрост или с коварна, лъжлива примамливост. На всяка жена се падаха по петима мъже — млади представители на средната класа, образовани, амбициозни и уплашени. Тази планета не беше безопасно място за тях, но беше още по-опасна за жените. Те не трябваше да се пазят само от Луната, а и от мъжете. И ни беше страх — всички, през цялото време. Беше ни страх, когато лунното въже се завъртя да ни поеме от капсулата за трансфер, и осъзнахме, че няма друг път, освен напред. Нуждаехме се един от друг — всеки се вкопчи здраво в останалите и се понесохме надолу като едно цяло.

А качеството на секса по време на свободно падане се оказва силно преувеличено. Всичко се движи не накъдето трябва. Нещата ти се изплъзват. Трябва да закрепшиш партньора за себе си с ремъци или въжета, за да се получи. Прилича повече на фетиш за връзване.

* * *

Излязохме от дока на лунното въже — тогава имаше само един орбитален кораб за трансфер, който обикаляше в полярна орбита. Сто и двадесет новополунчени. Думата „новополунчен“ е стара — една от най-старите в лунния речник. Новополунчен. Звучи невинно и наивно. Тъкмо такива бяхме.

Още преди да ни посрещнат официално, от КЛН имплантираха чибовите в очните ни ябълки. Отпуснаха ни по десет безплатни вдишвания, след което започнахме да си плащаме за тях. И не сме спрели оттогава. Въздух, вода, въглерод, информация. Четирите Насъщни. Ако си роден тук, няма да има и секунда в живота ти, в която тези цифри да не се носят пред погледа ти. А когато за първи път видиш промяна в числата, защото е имало промяна на пазара, те обзема такъв страх, че сърцето ти замира. Нищо не ти внушава по-красноречиво факта, че вече не си на Земята, от това да издишаш на една цена и да вдишаш на друга. След това ни пратиха в медицинските кабинети. Искаха да прегледат костите ни. Вие не се замисляте за тях. Но за новополунчените, всичко е ново и трудно. Трябва да се научиш как да се движиш — дори трябва да се научиш как да стоиш прав. Трябва да се научиш как да слушаш и да виждаш. Научаваш нови неща за кръвта и сърцето си, а също така — за лунния пясък и защо той най-вероятно ще бъде причината за смъртта ти. Научаваш различни схеми за евакуация и декомпресия, от коя страна на дадена врата трябва да си и кога можеш да я отвориш. Научаваш кога да помагаш на хората и кога да ги изоставяш. Научавате се да живеете един над друг и да дишате взаимно въздуха си, и да пиете водата си. Научаваш, че когато умреш, КЛН идва, за да прибере трупа ти, да го разгради и да го рециклира за въглерод, калций и тор. Научаваш, че тялото ти не ти принадлежи. Нищо не ти принадлежи. От момента, в който стъпиш на луната, всичко, което някога ще имаш, ще бъде само под наем.

Не мислите за костите, но те непрекъснато олекват и се изкривяват — с всеки час, всеки ден и всеки месец. Ти си родена тук, сестро. Това е твоят дом. Никога няма да можеш да се върнеш на Земята. Но имаше период от време, когато това все още бе възможно за мен. Разполагах с две години, докато плътността на костите ми и мускулният ми тонус намалее до степен, в която завръщането на Земята би било фатално. Две години. Отнасяше се както за мен, така и за всички останали. Две години. Такъв е срокът и за сегашните новополучени, които пристигат в Меридиан в търсене на нови възможности и богатства. Рано или късно за всички ни настъпва Денят на Луната и трябва да решим: да остана ли, или да си вървя?

Прегледаха костите ми. Прегледаха и Ачи. После ни настаниха в един склад с прегради, които отделяха личното ни пространство от това на останалите. Банята и тоалетната бяха общи; имаше и столова. Нямахме никаква възможност за уединение: това, което не се виждаше, се чуваше, а онова, което не се чуваше, можеше да се подуши. Как миришеше само. На отходна вода, електричество, прах и нечисти тела. Жените сформираха естествен съюз: Ачи и аз направихме размяна на леглата така, че да сме една до друга, а накрая съединихме пространството, с което разполагахме. Същата нощ проведохме кратък ритуал и се врекохме във вечно сестринство, като отпихме от странния коктейл, който си бяхме забъркали с купена водка. Хората се бяха заселили на Луната едва преди пет години, а вече се бе развила алкохолна индустрия. Късахме стари дрехи, за да си правим малки знаменца за украса, и отглеждахме цветя в хидропонните градини. Организирахме събирания и купони и бяхме главното звено в търговията с тампони. Положението наподобяваше икономиката на някой затвор, само че с тампони, вместо цигари. Двете с Ачи се отличавахме с естествен социален авторитет. Привличахме както останалите жени, така и мъжете, на които им беше писнало от грубиянщини и мачовски изпълнения. Бяхме господарките на новия свят, покорителките на луната. Щяхме да завладеем планетата и да я превърнем в милиони минибитове. Щяхме да овършеем всичко. Никога не съм била в армията, но мисля, че сигурно прилича на първите години от заселването на Луната.

Не бяхме в безопасност. Никой не беше в безопасност. Десет процента от новополучените умряха в рамките на три месеца. По

време на първата ми седмица на работа един лунонавт от Шенянг бе смачкан от вратата на една херметична камера. Заедно с мен от Короу бяха долетели двадесет и четирима, а трима бяха мъртви, преди изобщо да приключим с обучението за работа на повърхността. Един от тях седеше до мен, когато пристигнахме. Вече не си спомням името му. Рециклирахме телата им, а после ядохме от плодовете и зеленчуците, които бяха наторили, и не ни мина през ум, че кръвта му е хранила растенията, които хранеха нас. Избирателното зрение и избирателният слух са ти необходими, ако искаш да оцелееш.

Вече ви споменах за вонята на Луната. Онова, което смърдеше най-много, бяха мъжете. Тестостеронът. Сексуалното напрежение беше толкова явно, че човек сякаш го вдишваше с всяка глътка въздух. Нямаше жена, която да не беше изнасилена. И на мен ми се случи — веднъж. Един по-възрастен работник, лунонавт, влезе в херметичната кабина, докато свалях костюма, който носех по време на обучението. Опита се да ме хване. Аз го грабнах за ръката и го хвърлих до отсрещната стена. Бях в отбора по бразилско джиу-джицу в Университета в Сао Пауло. Баща ми би се гордял с мен. Този мъж не ми създаде повече проблеми — нито пък някой от останалите мъже. Но ме беше страх, че могат да ме нападнат няколко наведнъж. Нямаше да мога да се преборя с голяма група. Можеха да ме наранят или дори да ме убият. Бяхме подписали различни договори, имаше и устави и разпоредби — но за прилагането им отговаряха мениджърите на фирмите. Тези въпроси бяха корпоративни, а не юридически.

Но Ачи не владееше бразилско джиу-джицу. Не владееше никакви бойни изкуства и нямаше как да се защити, когато един мъж се опита да я изнасили. Все пак, той не успя да го направи — група други мъже я отърваха от него. Беше извадил късмет. Ако аз го бях видяла, щях да го намушкам. Радвах се, че има и мъже като онези, които бяха спасили Ачи. Те разбираха, че трябва да намерим някакъв начин да живеем заедно. Луната не можеше да си позволи да следва примера на Земята. Ако се обърнехме едни срещу други, щяхме да умрем. Все пак, обмислях дали да не потърся онзи мъж, за да го убия. Корта режат. С това сме известни. Твърди, остри, бързи. Има милиони начини да убиеш някого на Луната — така, че да не си навлечеш неприятности. Размишлявах за това дълго и усилено: дали да му отмъстя тайно, или да се погрижа да види лицето ми, докато умира?

Но избрах друго. Правила съм много неща, но убийството не е едно от тях.

Отмъстих на нападателя на Ачи по заобиколен, недоловим начин. Открих екипа, с който тренираше за бъдещата си работа на повърхността. След това пренастроих термостата на костюма му. Щеше да изглежда като обикновена авария. Бива ме с техниката. Той не умря — не исках да умира. Но загуби един палец и три от пръстите на краката си. Това бяха трофеите на моето отмъщение. Всички знаеха, че съм го направила аз, но така и не успяха да го докажат. Харесваше ми легендата, която се зароди от тази случка. Тя караше мъжете да се боят от мен, което беше хубаво. Името на мъжа беше Ханиф. Докато лежеше в болницата, се закле, че ще ме изнасили и изкорми. Докато излезе, обаче, аз и Ачи вече бяхме отишли във фирмите, с които подписахме договори.

Ачи сключи договор с рода Асамоа да работи като проектант на екосистеми в новите им земеделски градини под Амундсен. Моят договор пък беше с Метали Макензи и включваше предимно работа на повърхността на планетата. Ачи щеше да работи под нея, а аз — над нея. Оставаха ни още два дни преди да се разделим. Спомням си как не искахме да изоставяме склада, леглата и приятелите си. Беше ни страх. Останалите жени устройха парти в наша чест — с лунно мохито и песни, които пускаха на един таблет. Но преди това поднесоха на Ачи един специален подарък. Работата ѝ за АКА щеше да я задължи да остане под земята — да копае, да строи и да седи. Вероятно беше да остане под земята завинаги, без да излезе на повърхността нито веднъж повече — да прекара целия си живот в пещерите, лавовите тръби и огромните подземни земеделски площи. Можеше никога повече да не види откритото небе.

Впрегнах цялото си обаяние и авторитет, но наемът на костюм все още щеше да ми коства баснословна сума. Сключих договор за двете ни — половин час в един стандартен скафандър за работа на повърхността. В сравнение с лекия космокостюм, скафандърът приличаше на танк. С Ачи се хванахме за ръце, когато вратата на външния шлюз се отвори. Запътихме се нагоре по рампата между стотиците хиляди отпечатъци от ботуши. Повървахме няколко метра по повърхността, все още хванати ръка за ръка. И там, отвъд комуникационните кули, релетата на двигателите и зарядните

установки за бусовите и планетоходите, отвъд сивия хоризонт, очертан от ръба на кратера и сенките, които слънцето никога не бе докосвало, видяхме пълната Земя, надвиснала в небето над мъничкия ни свят. Пълна, оцветена в синьо и бяло, изпъстрена с петна в зелено и кафяво. Пълна, невъзможно огромна и красива отвъд всякакви думи. Беше зима и южното полукукло се носеше точно над нас — онази половина на планетата, в която има повече океани. Видях великата Африка. Видях скъпата ми Бразилия.

След това ИИ-то на костюма ми съобщи, че половинчасовият ни договор ще изтече всеки момент и двете обърнахме гръб на синята Земя, за да се върнем обратно на Луната.

По-късно същата нощ вдигнахме тост за работата ни, за приятелите ни, за любовта и за костите ни. А на следващата сутрин се разделихме.

Изминаха шест месеца преди отново да я видя. Шест месеца пресяване на пясък в Морето на изобилието. Изпратиха ме в станцията на Метали Макензи в Месие. Постройката беше остаряла и претъпкана — стари капсули, укрепени с високи насипи от реголит, утъпкан с булдозери. Прекалено често се налагаше да ни евакуират на новопостроените долни нива заради високата радиация. Всеки път, когато виждах символа за тревога, оформен като трилистник, пред очите си, усещах как стомахът ми се свива. Тунелите вибрираха ден и нощ заради машините, които копаеха все по-надолу в твърдите скали. В станцията на Месие имаше общо осемдесет лунонавта.

Имаше един много симпатичен мъж на име Чую. Беше дизайнер на модели за триизмерни принтери. Беше мил и забавен и можеше да прави прекрасни неща с тялото си. След около месец смях и хубав секс, той ме покани да се присъединя към неговия полиаморен кръг, който се състоеше от него и аморите му — един в Кралицата на Юга и двама в Меридиан. Споразумяхме се за условията: че връзката ще продължи шест месеца, с кого имаме право да спим и с кого — не, условията за срещи извън полиаморния кръг и за присъединяване на други хора към него. Още тогава всички сключваха ника. Призна, че му е отнело толкова дълго време да ме покани, заради репутацията, която си бях изградила. Мълвата за нападателя на Ачи беше

достигнала Месие. „Не бих направила такова нещо на амор“, казах му. „Освен ако не ме провокира извънредно много.“ След това го целунах. Във връзката ни имаше топлина и секс, но не беше същото като с Ачи. Разговарях или си пишех с нея почти всеки ден, но раздялата продължаваше да ме измъчва. Любовниците не могат да заменят приятелите.

Открих, че разполагам с десет дни отпуск, и първата ми мисъл беше, че искам да ги прекарам с Ачи. Видях разочарованието в очите на Чую, когато го целунах за сбогом пред вратата, пред която чакаше бусът. Но това не беше изневяра: в договора изрично бе упоменато, че няма да спя с Ачи Дебасо. Бяхме приятелки, не любовници. Ачи бе дошла да ме посрещне на гарата на Хипатия и не спряхме да си говорим и да се смеем през целия път до Кралицата на Юга. Толкова много се забавлявахме.

А какви развлечения ми бе приготвила тя! Месие беше тясно, миризливо място, а Кралицата на Юга — зрелищно и пъстро. Само за шест лунни месеца бяха настъпили такива промени, че беше трудно да го познае човек. Всяка улица бе станала по-дълга, всеки тунел — по-широк, всяка постройка — по-висока. Качихме се в един стъклен асансьор и слязохме надолу по наскоро завършения квадрант Тот, а на мен страшно ми се зави свят. На партера на квадранта растеше горичка от ниски дървета — „Ако бяха с нормални размери, щяха да се опират в тавана“, обясни ми Ачи. Влязохме в едно кафене, където опитах и моментално намразих ментовия чай.

— Аз го построих — каза ми тя. — Това са моите дървета. Моята градина.

Не можех да спра да се люблювам на светлините — безброй светлини, които се издигаха толкова нависоко.

Какви прекрасни дни! Пиехме чай, после обикаляхме из магазините. Трябваше да си намеря коктейлна рокля. По-късно същата вечер щяхме да ходим на едно специално парти. За специално подбрани гости. Разгледахме каталозите в пет различни бутика за принтиране на облекло, преди да си избира нещо, което да ми допадне — един ретро тоалет, в съответствие с тогавашната мода, която имитираше осемдесетте години на двадесети век. Имаше подплънки и колан около талията, но прикриваше онова, което исках. След това — обувките.

На специалното парти се допускаха само членове на екипа на Ачи. Качихме се на една частна капсула, която се движеше по релси през един тъмен тунел, а после излезе на открито в едно толкова огромно и ослепително ярко място, че едва не повърнах върху роклята на Баленсиага. Огромна земеделска градина — последният проект на Ачи. Намирах се на дъното на шахта, висока километър и петдесет метра в диаметър. Понеже хоризонтът на Луната е близо, изглежда извит. Подземните постройки обаче се подчиняваха на различни закони. Тази градина бе най-правоъгълното място, което бях виждала от месеци. И най-светлото: огромните огледала, поставени в средата ѝ, се издигаха чак до тавана ѝ и отразяваха пряко светлината на слънцето към стените, по които се редяха етажи от хидропонни градини. В основата на шахтата имаше множество просторни аквариуми с риба, над които минаваха пътеки. Въздухът беше топъл, влажен и натежал от различни аромати. Зави ми се свят от повишеното количество на въглероден диоксид. Растенията процъфтяваха в тези условия, високи и кичести — картофени стръкове колкото храсти, домати стъбла, които се виеха толкова нагоре, че се губеха от погледа в зеления листак и плодовете, които висяха над главите ни. Хиперинтензивно земеделие: градината беше по-голяма от пещера, но по-малка от екосистема. Рибите се прескачаха във водата. Наистина ли чувах жабешко квакане, или само така ми се струваше? А онова там патици ли бяха?

Екипът на Ачи беше построил ново езеро от непромокаем, дебел брезент и метални рамки. Басейн. Басейн, в който можеше да се плува. От уредбата се разнасяше африканска поп музика. Имаше коктейли — особено жълти, защото тогава бяха на мода. Отиваха на роклята ми. А колегите на Ачи бяха дружелюбни и щедри хора. Нито един не пропусна да ми направи комплимент за роклята. Аз обаче захвърлих както нея, така и обувките си и всичко останало, за да се гмурна в басейна. Забавлявах се и си почивах като кралица. Огледалата се въртяха бавно над главата ми. Ачи доплува до мен и двете поехме бавно през водата, като не спирахме да се смеем и да се плискаме силно. В единия край на дъното на басейна бяха поставени няколко пластмасови стола, за да бъде по-плитко. Ачи и аз размахвахме лениво крака в топлата като кръв вода и пиехме златиста Зубровка.

На следващата сутрин се събудих в леглото до Ачи. Бях пила толкова много, че главата ми още се маеше. Спомням си любов и докосвания, тремави и плахи. Глупави, прошепнати думи, трепет, докосване на кожа в кожа. Пръсти. Ачи се бе свила, легнала на дясната си страна с лице към мен. През нощта бе избутала одеялото на пода. Една тънка струйка от слюнка се процеждаше от ъгълчето на устните ѝ, докато спеше, и потрепваше в такт с дишането ѝ. Още си я спомням.

Останах загледана в нея и заслушана в дъха ѝ, който гъргореше леко в съня ѝ. И тя още беше пияна. Правихме любов. Преспях с най-близката си приятелка. Бях направила нещо добро. Бях направила нещо лошо. Най-вече, бях направила нещо необратимо. След това легнах и се притиснах до нея, а тя измънка нещо сънено и ме притегли по-близо. Пръстите ѝ ме намериха и започнахме всичко отначало.

Майка ми обичаше да казва, че няма по-лесно нещо от любовта. Човек я среща всеки ден. Така и самата тя се беше влюбила в баща ми — минавала покрай него всеки ден, докато той заварявал метални части.

След партито в Кралицата не видях Ачи в продължение на няколко лунни месеца. Метали Макензи ме изпратиха да работя на един новооткрит терен в Морето на парите. И за мен, и за Чую беше очевидно, че връзка от разстояние няма да се получи. Бях нарушила условията на договора си, но по онова време извъндоговорният секс не водеше до финансови санкции. Взехме общо решение с останалите амори да анулираме договора, за да мога да напусна — без обвинения, с чисти сметки. Просто прекратихме един договор.

Взех няколкото седмици платен отпуск, които ми се бяха натрупали, и отидох в Кралицата. Обадох се на Ачи, за да се уговорим да се видим, но тя беше отишла някъде в Твè — мястото, което родът Асамоа бяха избрали, за да построят новия си главен щаб. Испитах облекчение, а после — вина, задето бях испитала облекчение. Сексът бе променил всичко. Отдадох се на пиене, купони и секс без ангажиране; водех дълги, скъпи разговори по мрежата с мама и татко в Бара. Цялото семейство се събираше пред камерата, за да ми благодари за парите — особено най-малките деца. Казаха ми, че изглеждам различно. По-издължена. И изтощена. А те ми се усмихваха от екрана,

щастливи и спокойни. Парите, които им изпращах, им осигуряваха образование. Здраве, сватби, деца. А аз бях на Луната. Адриана аутсайдерката, която никога нямаше да си намери мъж, но пък имаше образование, дипломи, работа — и им изпращаше пари от Луната.

Бяха прави. Не бях като тях. А чувствата, които бях изпитвала към синята перла в небето — Земята — вече не бяха същите. Никога повече не наех космокостюм, само за да изляза и да мога да я видя. Когато излизах на повърхността, не й обръщах внимание.

После Макензи ме изпратиха в мините около Лансберг, където видях онова, което промени всичко.

В Лансберг имаше пет екстрактора. Виждаха ли сте екстрактор някога? Разбира се, че не, прощавайте. Никога не сте излизала на повърхността. Е, те са грозни машини с части, изложени на показ. И тогава бяха също толкова неугледни, колкото сега. Но на мен ми изглеждаха красиви — като здрави кости и крепки мускули. Когато ги видях как се извисяват над реголита, сякаш ме споходи прозрение. Не относно работата им — те отсяваха редките метали от лунния реголит — а относно това, което изхвърляха през високите тръби, разположени от двете им страни.

Те бяха онова, което виждах всеки ден. Също както някое момиче би усетило как сърцето ѝ пламва от любов, когато зърне момчето, което среща всеки ден на автобуса, така и аз погледнах струите отпадъци, които бълваха машините, и видях обещание за несметни богатства. Планът изникна в ума ми, напълно завършен, в същата секунда. Когато се върнах обратно в планетохода, вече бях преценила всичко в най-дребен детайл — замисълът ми беше сложен, логичен и красив, и още от самото начало бях сигурна, че ще проработи. Само че за тази цел трябваше да се постарая да се дистанцирам максимално от отпадъчния реголит и красивите дъги от прах. Макензи не биваше да получават каквито и да е права върху откритието ми. Напуснах компанията им и се присъединих към тази на Воронцови.

Отидох в Меридиан, за да наема един сейф за информация и да издиря най-способната, амбициозната и безмилостната правна кантора, която да защитава правата ми върху откритието ми в Лансберг. Там

отново се срещнах с Ачи. Беше дошла от Твè, защото я бяха извикали да разреши един проблем с микробиотичната екосистема на земеделските площи Обуаси, който ги беше превърнал в стълб от миризлива, черна слуз.

Един град, две приятелки, два амора. Отидохме на едно парти. И открихме, че просто не можем. Роклите бяха великолепни, коктейлите — силни, компанията — съмнителна, а наркотиците — главозамайващи, но в който и бар, клуб или частен купон да отидехме, в крайна сметка винаги се оказвахме в някой затънтен ъгъл, потънали в разговор помежду си. Партитата бяха скучни, а разговорите — прекрасни, увлекателни и неизчерпаеми. Накрая, разбира се, отново се озовахме в леглото. Нямахме търпение. Разкошните, неудобни рокли в стил осемдесетте лежаха, смачкани на пода, готови за рециклиране.

Спомням си как Ачи ме попита: „Какво искаш?“ Лежеше на леглото и пушеше ТХК с една електронна цигара. Аз така и не свикнах с влиянието на този наркотик — правеше ме параноична. После тя добави: „Мечтай, без да се страхуваш.“

А аз ѝ отговорих: „Искам да бъда Дракон.“ Ачи се засмя и ме удари леко по бедрото, но никога преди не бях казвала нещо по-вярно.

През годината и половина, която бяхме прекарвали на Луната, малкият ни свят се беше променил до неузнаваемост. По онова време, нещата се развиваха много бързо. Можехме да построим огромен град в рамките на няколко месеца. Разполагахме както с енергията и суровините, така и с необходимата амбиция. Четири от компаниите се бяха наложили като основни икономически сили. Четирите семейства. Макензи се бяха доказали първи. След това Асамоанците се присъединиха към тях и започнаха да споделят храната и жилищата им. Воронцови най-после изтеглиха напълно дейността си от повърхността на Земята и владееха космическия кораб в орбита, лунното въже и бусовете, и постепенно обвиваха планетата с железопътни линии. След дълъг съдебен спор с представителите на земното правителство на Китай в КЛН, Сун успяха да се освободят от управлението им. Четири компании. Четири Дракона. А аз щях да стана петият.

Не казах на Ачи какво съм видяла в Лансберг. Не й казах за сейфа за данни и отбора правни ИИ-та, които бях наела. Не й казах за гениалната си идея. А тя усещаше, че крия нещо, и това я натъжаваше.

Върнах се на новата си работа — участвах в строежа на железопътните релси на Воронцови. Работата беше хубава — лесна, удовлетворяваща и натоварваща само във физическия смисъл. В края на всяка смяна виждах три километра блестящи релси, покрай които се редяха следи от ботуши и гуми, а в самия край на хоризонта ослепително ярката искра на Огнището, по-светла от която и да е звезда, напредваше по вчерашните релси. И си казвах: „Аз бях тази, която ги построи.“ Работата имаше видими резултати: неумолимият напредък на главния щаб Метали Макензи през Морето на островите, който грееше по-ярко и от най-ярката звезда. Толкова ярко, че можеше да прогори дупка в слънцезащитния слой на шлема ти, ако останеш обърнат към него прекалено много. Хиляди вдлъбнати огледала фокусираха слънчевата светлина в топилните пещи. След десет години, релсите щяха да обиколят цялата планета и Огнището щеше да започне да се движи в синхрон със слънцето. А аз вече щях да бъда Дракон.

Синтеровах релсите на десет километра пред Огнището, когато ми се обади Ачи. „Дрън, звън“ — и целият ми свят се разпадна. Гласът на Ачи заглуши музиката, която си бях пуснала, докато работех, а лицето й се появи пред погледа ми вместо мръсносивите хълмове на Римае Мейстлин. Чух как ми казва, че лекарите й дават още четири седмици до Лунния ден.

Помолих да ме качат на работническия вагон, който отиваше по релсите към Огнището. Чаках, клекнала в сенките, в продължение на два часа, а слънчевата светлина нагряваше пещите с метал над главата ми до десет хиляди градуса по Целзий. Имах време да оценя иронията, за която повечето обитатели на Луната нямат вкус. Криех се от Макензи, като работех на няколко крачки пред тях. Спотайвах се в сенките на собствената им столица. Качих се на един бавен товарен влак, с който пристигнах в Меридиан. В продължение на десет часа се возих, вкопчена в една платформа за ремонт, и няхах място дори да се обърна, камо ли пък да седна. Докато пътувах, слушах колекцията си от песни в стил боса нова. Играх „Конекто“ отново и отново, докато пред очите ми не заплуваха златни звезди. Разгледах какво са

публикували членовете на семейството ми в социалните си мрежи. Когато стигнах в Меридиан, бях на два градуса от хипотермията. Не можех да си позволя да губя време с декомпресия, затова реших да пътувам неудобно, но бързо — с БАЛТРАН. Знаех, че ще повърна. Успях да се сдържа до третия — и последен — скок. Изражението на служителя, който ме посрещна на излизане от капсулата в Кралицата на Юга, бе същинска картинка. Или поне така са ми казвали. Аз самата не можех да видя нищо. Но трябва да е знаел, че ако имам пари за пътуване с капсулата, ще имам пари и за почистването ѝ. А в Кралицата има много хора, които с удоволствие биха измили повръщането от космокостюма ти, ако им предложиш достатъчна сума. Каквото и да говорим за Воронцови, няма спор, че плащат щедро.

Направих всичко това — безкрайните часове, качена на товарния влак като някоя лунна бездомничка, хипотермията, изстрелването в капсула, пълна със собственото ми повръщане, защото знаех, че ако Ачи разполага с четири седмици, не мога да си позволя да изгубя и секунда.

Срещнахме се в едно кафене на дванадесетото ниво на новия квадрант Чандра. Прегърнахме се, целунахме се. Поплакахме малко. Вече бях имала време да се изкъпя. Екскаваторите под нас копаеха и оформяха скалите — по един нов етаж на всеки десет дни. Останахме, загледани една в друга, както бяхме на една ръка разстояние. После отидохме да прием ментов чай на балкона.

Не започнахме да говорим за костите веднага. Не се бяхме виждали от осем лунни месеца: говорихме, споделяхме и си разказвахме за най-различни неща. Понякога успях да я разсмея — а смехът ѝ бе мек и нежен като дъжд. Разказах ѝ за Кинг Донг, който работниците по мините на Макензи и железопътните релси на Воронцови бяха утъпкали в прахта, сякаш бяха ученици. Ачи притисна длан към устните си с палаво възмущение, но очите ѝ продължаваха да се смеят. Беше толкова нелепо. И толкова смешно.

Договорът ѝ беше прекратен. Колкото по-близо си до Лунния си ден, толкова по-кратки договори ти предлагат — понякога едва за минути работа, но с нея беше различно. АКА не се интересуваха от идеите ѝ. Набираха служители направо от Акра и Кумаси. Ганайци за

ганайската компания. Беше изложила пред КЛН идеите си за новия им старпорт в Меридиан — квадранти, дълбоки по три километра, в детайлно скулптиран град, подобен на огромна катедрала. От ЛДК ѝ бяха отговорили любезно, но от два месеца не бяха съобщили дали проектът ще бъде одобрен за финансиране. Спестяванията ѝ бяха на привършване. Будеше се, вперила поглед в тиктакащите цифри на Четирите Насъщни на лещата си. Обмисляше да се премести в по-малко жилище.

— Мога да плащам ежедневните ти разходи — казах. — Имам много пари.

А след това говорихме за костите. Ачи не можеше да вземе решение, преди да получа и моя доклад. Тормозеше я вината — призракът на име Не Е Редно. Ако решението ѝ повлияеше на моето решение дали да остана, или да се върна на Земята, тя нямаше да може да го понесе. Но аз не бях съгласна. Не исках да седя на онзи балкон и да пия гаден чай. Не исках Ачи да ме принуждава да отида при лекарите ми. Не исках изобщо да правя такова нещо.

След това — удивление. Спомням си го толкова ясно: златен проблясък на самата граница на полезрението ми. Нещо великолепно. Една жена, която летеше. Летяща жена. Бе разперила ръце и се носеше в небето като разпятие. Девата на Полета. След това видях как крилата ѝ блестят в десетки пъстри цветове — прозрачни, но силни, като на водно конче. Тя застина на място за момент, после прибра крилата си плътно към тялото и падна надолу. Гмурна се с главата надолу, после махна леко с ръце и раздвижи рамена. Крилата проблеснаха, спряха я наскоро падането и ѝ помогнаха да полети нагоре в широка спирала, докато не се издигна високо над квадрант Чандра.

— О — възкликнах аз и осъзнах, че съм затаила дъх.

Цялата треперех от изумление. Ако човек може да лети, какво друго му трябва? Оттогава тази технология стана често явление — всеки може да лети. Но по онова време, тя ми позволи да придобия представа за необятните възможности, които ни предоставяше това място.

Отидох в клиниката на Метали Макензи и лекарят ме сложи да легна в скенера. Магнитните вълни преминаха през тялото ми и

машината изготви анализ на плътността им. Имах с осем дни повече от Ачи. След пет седмици престоят ми на Луната щеше да се превърне в постоянно гражданство.

А можех и да се върна обратно на Земята, в Бразилия.

Същата вечер, златната жена ме навести насън. Ачи спеше до мен. Бях запазила стая в един хотел. Леглото беше широко, въздухът — от най-свежият, който можеше да се намери в Кралицата на Юга, а от вкуса на водата не ни побиваха тръпки.

О, как онази златна жена продължаваше да описва кръгове около планетите ми за бъдещето.

Жителите в Кралицата на Юга работеха в най-различни смени, затова никога не се стъмваше напълно. Увих се в одеялото на Ачи и излязох на балкона. Облегнах се на парапета и се загледах в стената от светлини. Зад всяка от тях стояха човешки същества, решения. Грозен свят. Всичко в него си имаше цена. Принуждаваше всички да се пазарят. Докато работех на релсите, бях забелязала нови предмети у някои от останалите работници: медальони и малки оброчни плочици, които кътаха в джобовете си. На тях бе изобразена жена в роба, като Светата Дева, но половината от лицето ѝ беше като на черен ангел, а другата половина представляваше гол череп. Това беше първата ми среща с Девата Луна. Половината ѝ лице беше мъртво, но другата половина — живо. Луната не беше мъртъв космически спътник, а живо същество. Тук нямаше майка-природа, нямаше я богинята Гея, която да представлява останалите живи същества, срещу които човек трябва да се бори. Всичко, което живее тук, е наше дело. Девата Луна е жестока и не прощава никому, но е и красива. Човек може да си я представи и като жена с крила като на водно конче, устремена в полет в небето.

Останах на балкона на хотелската стая, докато хоризонтът започна да почервява — слънцето изгряваше. След това се върнах при Ачи. Искях да правя любов с нея още веднъж. Всичките ми мотиви бяха себични. Нещата, които са трудни между две приятелки, са лесни между две любовници.

Идеята да го превърнем в игра беше на Ачи. Трябваше да стиснем юмруци зад гърба — като в „камък, ножици, хартия“ — и да преброим до три, а след това да отворим юмрук и да покажем какво държим вътре. Трябваше да изберем някакъв дребен предмет, който да обясни по-красноречиво от думите какъв избор сме направили. Не биваше да проговаряме, защото ако отворехме уста, щяхме да повлияем на решението на другата. Тя не можеше да понесе друго. Трябваше да бъде бързо, чисто и без нито една дума. И да бъде игра.

Отидохме на балконската маса в кафенето. Поръчахме си две чаши ментов чай. Помня, че освен обичайната миризма на електричество и отходна вода, във въздуха се носеше миризма като от скален прах. Всеки пети панел на небето примигваше, вместо да свети постоянно. Свят, който далеч не беше съвършен.

— Мисля, че трябва да го направим колкото можем по-бързо — каза Ачи и дясната ѝ ръка се скри зад гърба ѝ толкова бързо, че ме стресна. Моментът беше настъпил. Плъзнах ръка в чантата си и стиснах малкия предмет, който бях донесла, в юмрук.

— Едно, две, три — преброи Ачи.

Отворихме юмруци. В ръката на Ачи имаше назар — кръгъл арабски амулет от лунно стъкло в синьо, бяло и черно, който наподобяваше око.

В моята ръка имаше малка икона на Девата Луна: черно-бяла, едновременно жива и мъртва.

Последните ни мигове минаха бързо и без много шум. Мисля, че всички сбогувания трябва да бъдат кратки. Запазих на Ачи място на орбиталния космически кораб, който щеше да я върне на земята. Тя пък ми запази място в медицинския център на КЛН. Мигновен проблясък светлина — и чибът вече се беше сраснал с окото ми за постоянно. Нямаше здрависвания, нямаше поздравления или приветствия. Всичко, което бях решила, беше да продължа да правя онова, което вече правех.

Космическият кораб щеше да се срещне с лунното въже над Фарсайт след три дни. Само три дни. Краткото време сякаш държеше чувствата ни под контрол и ни възпираше да плачем прекалено много.

Изпратих Ачи до Меридиан с влака. Бяхме единствените пътнически на целия страничен ред от седалки и се сгушихме на местата си като малки горски животинки.

„Страх ме е“, каза тя. Пътуването обратно до Земята болеше. Корабът бавно навлизаше в зоната на действие на земната гравитация, а когато започнеха да се спускат към повърхността, към нея се прибавяше и земното ускорение. Говореше се, че единственият лек за онези, които идваха от луната, беше плуването — то се приближаваше най-много до условията на лунната гравитация. Водата им помагаше, докато отново натрупат костна и мускулна маса. Ачи обожаваше плуването. Но имаше и съмнения. Ами ако й бяха дали грешни резултати и се окажеше, че тялото ѝ няма да издържи връщането на Земята? Биха ли я върнали обратно на Луната? Тя не би го понесла. Това би я убило също толкова сигурно, колкото и Земята, която би разтрошила костите ѝ и би я накарала да се задуши под собственото си тегло. Тогава разбрах защо мрази Луната. Винаги я беше мразела — опасността, страха, но най-вече — хората. Все същи лица се взираха в твоето, ден след ден, безкрайно. И всички искаха нещо от теб. Искаха, искаха, искаха. „Никой не може да живее така“, каза Ачи. „Не е човешко.“ Аз бях единственото нещо, което правеше живота ѝ на Луната поносим. Сега тя си тръгваше, а аз оставах.

Затова ѝ споделих тайната си — разказах ѝ за онова, което бях видяла в Лансберг. Онова, което щеше да ме направи Дракон. Беше толкова елементарно. Аз просто погледнах на нещо, което виждах всеки ден, от различен ъгъл. Хелий-3. Ключът към икономика, свободна от нуждата от петрол. Машините на Метали Макензи изхвърляха големи количества хелий-3 ежедневно, а аз си мислех: „Как е възможно от Макензи да не забелязват това?“ Трябваше да са го забелязали... Не можеше да съм единствената. Но семействата и фирмите, и особено семейните фирми, си имаха особености и слепи петна. Макензи добиваха метал. Това беше тяхната индустрия. Не можеха да си представят да се занимават с нещо друго, затова не виждаха възможността, която бе точно под носовете им. „Ще мога да се справя“, казах на Ачи. Знаех как. Но нямаше да се обръщам към Макензи. Те само щяха да ми го отнемат или направо да ме убият. Това щеше да е още по-лесно. Съдът на Клавиус щеше да се погрижи да компенсират семейството ми и в двата случая, но това щеше да

означава край на мечтите ми за династия. А аз исках да стана Петия Дракон. Макензи, Асамоа, Воронцов, Сун и Корта. Харесваше ми как звучи.

Разказах всичко това на Ачи, докато пътувахме с влака към Меридиан. На екраните на гърба на седалките пред нас се виждаше лунният пейзаж. Екраните в шлемовете ни показваха същото. Сива, мека земя. Грозна и покрита със стъпки от ботуши. Във влака имаше както работници, така и инженери; любовници, брачни партньори, дори няколко малки деца. Бе шумно и пъстро. Отвсякъде долитаха псувни, звуци от секс и наздравници. А ние се бяхме свили в дъното, облегнати на стена на вагона. „Така е на Луната“, помислих си.

Когато стигнахме до чакалнята на лунното въже, Ачи ми даде подарък — последният предмет, който ѝ беше останал. Бе разпродала всичко останало. В чакалнята за заминаващите имаше осем пътника, придружени от приятели, семейство и амори, които бяха дошли да ги изпратят. Никой не беше изоставен. Въздухът ухаеше на кокосови орехи — беше толкова различно от вонята на повръщано, пот и нечистотии, която ни лъхна, когато слязохме на перона на влака. Имаше и автомат за ментов чай. Никой не си взе.

Подаръкът на Ачи представляваше цилиндрична кутия за документи, направена от бамбук. Заръча ми да го отворя, след като вече е потеглила. Сбогуването ни беше толкова бързо — казват, че и екзекуциите са толкова кратки. Служителите на ВТО помогнаха на всички да закопчаят предпазните колани и ремъците на седалките си и затвориха вратата на капсулата преди аз и Ачи изобщо да успеем да реагираме. Видях как устните ѝ оформят думата „сбогом“, видях я как ми маха. В следващия миг, вратата се заключи окончателно и асансьорът я понесе нагоре към платформата.

Опитах се да си представя лунното въже: права като спица лента от изкуствено влакно М5, двадесет сантиметра широка и двеста километра дълга. Подвижният десандьор се катереше нагоре към противовесната тежест, променяше баланса и приближаваше края на бялото въже към повърхността. То се появи пред погледа ми едва в последния момент. Изглеждаше сякаш се спуска от изпълненото със звезди небе. Куката закачи капсулата и я издигна от платформата. Една

от звездите, които грееха ярко над нас, беше десандьорът, който се придвижваше надолу по въжето и отново променяше центъра на тежестта така, че въжето и капсулата отново да се издигнат в по-широка орбита над планетата. Когато стигнеха до границата на обхвата на лунното въже, куката щеше да освободи капсулата, а орбиталният космически кораб — да я прихване. Всичко беше точно изчислено с хладна, научна прецизност. Тази студенина ми пречеше да почувствам ужасната болка от загубата, сякаш ми беше талисман. Опитах се да определя коя звезда какво е: космическият кораб, противовесната тежест, десандьорът, капсулата, на която се взеше моят амор, моята любов, моята приятелка. Строгата физика ме утешаваше. Продължих да гледам небето, докато не започнаха да подготвят нова капсула за изстрелване. Бялото въже отново се снишаваше към хоризонта.

След това отидох да си купя кафе.

Да, кафе. Беше възмутително скъпо и трябваше да използвам спестяванията си, за да си го купя. Но беше истинско — внос, а не продукт на органичен принтер. Продавачката ми позволи да го подуша. Когато усетих аромата, се разплаках. От нея купих и необходимите за варенето му приспособления. Нещата, от които се нуждаех, просто не съществуваха на луната.

Занесох всичко обратно в хотела. Смлях зърната на прах — толкова ситно, колкото трябваше. Изчаках водата да заври, а после — да изстине до точната температура. След това я излях от височина, за да може кафето да диша. Разбърках сместа. Направих го по същия начин, както приготвих чашата кафе за теб, сестро. Тези неща не се забравят.

Докато чаках вкусът да улегне, отворих подаръка на Ачи. В него имаше скици, а на тях бе изобразена огромна постройка — сложна и богата, безкрайно трудна за създаване в лунни условия. В стените на една лавова тръба бяха изваяни лица на ориши — по сто метра високи, красиви, спокойни и заобиколени от тераси, градини и басейни. От очите и отворените им устни се спускаха водопади. Павилиони с красив изглед изпъстряха широката пещера, а от изкуственото небе до пода се спускаха филизите и листата на вертикални градини — пищни като косата на някое божество. Имаше балкони — тя ги обожаваше —

галерии, колониади и прозорци. И басейни. Човек можеше да преплува от единия край на това зелено царство до другия. Надписът, с който бе озаглавила скиците, гласеше: „Дом за една династия.“

Това беше подаръкът на Ачи. Градината, която ни заобикаля в момента.

Когато продавачката разтри между пръстите си малко кафе на прах и го поднесе под носа ми, умът ми сякаш бе залят от порой спомени — за детството ми, за морето, колежа, приятелите ми, семейството ми и празненствата, които организирахме заедно. Казват, че обонянието е по-силно свързано с паметта от всички останали сетива. Когато помирисах кафето, което бях приготвила, изпитах нещо ново. В главата ми не нахлуха спомени, а видения. Видях морето и как Ачи, която се беше върнала при него, кара сърф по буйните му вълни през нощта. Видях как плува на борда, все по-напред и по-напред, като следва сребристия път, който отражението на Луната чертаеше по тъмните вълни.

Натиснах буталото, налях си чаша кафе и се насладих на аромата му.

После отпих.

Както тогава, така и сега, вкусът му не отговаря на аромата.

СЕДЕМ

— Разиграваха ни, все едно сме някакви наивни момиченца.

Двадесетте монитора, монтирани на животоподдържащия стол на Робърт Макензи, светеха в оранжево.

— А една от тях си беше момиче, при това.

Новината бе плъзнала светкавично по гръбнака на Огнището, предавана от спътник на спътник: „Робърт Макензи си тръгва от Градината на Папратите.“ Нечувано. Немислимо. Нечестиво. Джейд Сун надзираваше помощниците, които внимателно натовариха животоподдържащите системи на съпруга ѝ в една транспортна капсула. Думите ѝ бяха меки, внимателни и окуражаващи и накараха целия екип да пребледнее от страх. След това, капсулата се понесе бързо към Вагон 27 под ослепителната светлина на топилните огледала. Вагон 27 представляваше личното жилище на Дънкан Макензи.

— Беше новополучена — каза той.

— С извинения ли се опитваш да ни губиш времето? — попита Джейд Сун, застанала, както винаги, на крачка зад дясното рамо на Боб Макензи.

— Не говори нелепости.

— Това не ѝ е помогнало. Работниците на повърхността нямат никакво значение — каза Робърт. В гласа му се долавяше непрекъснатото дращение на респираторите — белите му дробове вече бяха наполовина лунен прах заради дългите години работа около него. — Наведоха ни и ни го начукаха. Виждаш ли си какво пишат в социалните мрежи? Всички от Асамоа, от Воронцов, даже от Сун ни се присмиват. Дори самият Орел на шибаната Луна.

— Никога не бихме се надсмивали над нещастieto на семейство Макензи, любов моя — каза Джейд Сун.

— Значи нищо не разбираш. На твоє място и аз бих се смял. Надхитриха ни проклетите бразилци, качени на някакви раздрънкани мотори.

— Изпревариха ни — каза Дънкан. — Моментна засечка.

„Миришеш отвратително“, помисли си наум. Острата воня на болест и киселият мирис на урина надделяваха над немощните опити на медицинския екип да ги прикрие с антибактериални сапуни и стерилизиращи смеси. Кожата му вонеше, косата му вонеше — на мазна кожа, на стара и на прясна пот. Зъбите му също воняха — отвратителните му, ужасяващи зъби. Дънкан не можеше да понесе гледката на жълтите чуканчета, които стърчаха в устата на баща му. Колко по-добре би било, ако ги избие с един-единствен юмрук, за да не се налага да ги вижда никога повече. Ударът всъщност би убил стареца на място. Щеше да смаже меките като картон кости на лицето му право в мекия мозък зад тях.

— Засечка? — каза Робърт. — Целият ни проект за северозападния квадрант пропадна. Ще ни отнеме пет години, докато възстановим добива и продажбите си на хелий след такова фиаско. Адриан е бил предупреден направо от Орела. А той е отвратителен, мазен плъх, но знае как да защитава източниците си. Някой им е казал. Някой от нашата страна. Сред нас има предател. А предателите ги мразя повече от всичко.

— Прочетох доклада на Еуин Кийф. Кодът ни е в безопасност.

— Еуин Кийф е страхливец, който се грижи да опази собствената си кожа, а не семейството.

На стъпка зад дясното рамо на Джейд Сун бе застанал Хадли Макензи — мускулест и внушителен. Присъствието на Робърт не се нравеше на Дънкан, но той все пак беше баща му, главата на семейството. Имаше право на това. Хадли обаче го дразнеше, защото присъствието му означаваше шепот и тайни решения, взети сред кичестата зеленина на Градината на Папратите — решения, за които Дънкан не беше осведомен.

— Хадли пое задълженията на Еуин Кийф — каза Джейд меко.

— Това не зависи от вас — отговори Дънкан. — Не можете да уволнявате или назначавате управителите на отделите ми.

— Мога да уволнявам и назначавам когото си поискам и когато си поискам, мамка му — пресече го Робърт и Дънкан осъзна в какво уязвимо положение се намира.

— Това е решение, което би трябвало да се вземе от борда на директорите — промърмори той.

— От борда! — изкрещя Робърт Макензи с всичката сила, която успя да събере. — Семейството е във война.

На лицето на Джейд Сун не се ли появи усмивка при тези думи? Въобразяваше ли си Дънкан?

— Занимаваме се с бизнес, а не с войни.

— Аз обаче се занимавах — каза Робърт.

— Луната не е същата като преди...

— Луната никога не се променя.

— Нямаме никаква изгода да се бием с Корта.

— Поне ще защитим гордостта си — каза Хадли.

Дънкан застана до него — очи в очи, на един дъх разстояние.

— Гордостта диша ли се? Излез на повърхността, погледни Девата Луна и виж дали на нея ѝ пука за твоята гордост. Ще се борим с тях така, както най-добре умеем — като правим пари. Метали Макензи не е фирма, посветена на гордостта или на семейните ценности, а машина за пари. Машина за печалби за всичките ни инвеститори — капиталистите и предприемачите на Земята, които ти се довериха с парите си, татко. Оставиха те да ги вземеш на Луната, за да им помогнеш да натрупат още повече. Именно те са сърцето на Метали Макензи, не ние.

Робърт Макензи пое дъх с каменните си дробове и изръмжа.

— Съпругът ми е много уморен — каза Джейд Сун. — Емоциите го изтощават.

Медицинският стол на Робърт се обърна. Дънкан знаеше, че това се случва против волята на старото чудовище. Вратата на транспортната капсула се отвори. Хадли кимна на своя полубрат, преди да последва групата, която бавно вървеше нататък.

— Трябва да сключим мир със семейство Корта! — извика Дънкан след тях.

Тя видя Уегнър в стола и замръзна на място.

— Всички в този бар са вълци — каза ѝ той.

Тя се обърна. Две жени на най-близката маса, група хора на една от по-далечните, самотният пияч на бара, двойката красиви любовници в сепарето — всички се обърнаха и впериха поглед в нея. Барманът кимна. Уегнър посочи стола срещу себе си.

— Седни, моля те. Нещо за пиене?

Тя помоли за някаква билкова напитка, за която Уегнър не беше чувал преди. „Беше уплашена, преди да влезеш в стаята“, помисли си той. „Но когато ме видя, се разгневи. Усещам го по разширените ти зеници и ноздри, стиснатата челюст и бръчките на ръката, с която стискаш чашата напрегнато. Милион дребни, издайнически признаци.“ Изострените сетива на Уегнър понякога го заливаха с непосилно огромни потоци от впечатления и информация. Преценката му беше остра и точна като боен нож. Можеше да подуши съставките на питието ѝ: босилек и пелин, смесени с бяло вино; лек кисел привкус. Имаше и вода — „Пеъри“.

— Доста добре изпила работата — каза тя.

— Благодаря. Постарах се. Знаех, че ще провериш досието ми. Хареса ли ти профилът ми в социалната мрежа? Дребен акционер в Полярните Лунарианци. Даже се присъединих към компанията в действителност — в случай, че не си го проверила. Оттеглих се, когато хората ми ми съобщиха, че си пред вратата.

Говореше прекалено много. Това беше опасно състояние, в което изпадаше, докато траеше пълната Земя. В ума му напиреха прекалено много образи и идеи, и думите се бореха за място в тясното пространство, в което ги ограничаваха човешката мисъл и глас. Обикновените хора бяха толкова бавни.

— Не беше толкова прилежен, докато бяхме в университета.

— Прилежен. Да, прилежен. Наистина съм се променил много оттогава.

— Така и чух. Това ли е спътникът, който използваш?

— Всичко се променя, когато има пълна Земя — отвърна Уегнър.

— Страх ме е от теб — каза Елиза Страчи.

— Да. Разбира се. Трябваше да се уверя, че няма да избягаш, но всъщност искам само малко информация, Елиза.

— Не знаех за какво става въпрос.

Уегнър се наведе напред. Елиза трепна под суровия му поглед.

— Не мисля така. Не, изобщо не мисля така. Опит за покушение срещу брат ми. Биопроцесори, проектирани специално за невротоксично оръжие, замаскирано като муха. Не вярвам, че не си знаела.

— Ще повярваш ли, ако ти кажа, че нямах представа кой е клиентът, който даде поръчката?

— Вярвам, че би се погрижила да направиш същата предварителна проверка за досието на клиента, каквато направи и за мен. От което мога да заключа, че истинският клиент е бил прикрит с подобна система от фиктивни компании.

— Звучиш като пълен задник, Уегнър — каза Елиза. Кракът ѝ нервно подскачаше под масата. Не му трябваша извънредно изострени вълчи сетива, за да долови толкова явен признак на нервност.

— Извинявай, извинявай. На кого доставихте поръчката?

— В безопасност ли съм, Уегнър?

Искаше му се да не може да разчита израженията на лицето ѝ толкова добре. Всяко несъзнателно трепване и стягане провокираше у него симпатия и нервност. Понякога му се искаше да спре да усеща всичко така остро, точно и дълбоко. Но това би означавало да спре да бъде Уегнър Корта.

— Ние ще те защитим.

Тя прати на доктор Луц електронния адрес на фирмената пощенска кутия. Доктор Луц провери в подробности чий е. Фиктивна компания, вече затворена. Тя трябваше да знае това. Според Уегнър, въпросът беше през колко още фиктивни компании и фалшиви инстанции беше преминал файлът, преди да пристигне в асемблера. Мислите му вече обмисляха десетина възможни варианта едновременно. Когато Земята беше пълна, умът на Уегнър се превръщаше в квантов компютър — изследваше вероятността на сценарии в по няколко паралелни вселени едновременно, а после сравняваше резултатите и ги свеждаше до извод, с чиято помощ взимаше окончателното си решение. Знаеше какво трябва да направи.

— Уегнър.

Бяха му необходими секунди, за да насочи вниманието си обратно към нея. Е, секундите не бяха нищо особено за обикновените хора.

— Майната ти дано. Който е роден Корта, Корта си остава. Никой никога не си е позволявал да ти откаже нещо, нали? Дори не знаеш какво означава думата „не“.

Но тя се поколеба — само за секунда, но толкова стигаше, когато се обърна, за да излезе, и завари бара празен. Уегнър не беше

упълномощен да наема частни охранители за сметка на семейство Корта. Но можеше да купи бара за една вечер със собствени пари, а после да го напълни с избрани приятели и членове на семейството и глутницата му.

По-късно същата нощ, той се изкачи заедно с глутницата си до върха на града. Там горе — възможно най-близо до светлината на Земята, старите тунели за ботовете по поддръжката бяха издълбани и превърнати в стаи и пещери. Превърнали се бяха в кръстоска между бар, клуб и леговище. Все едно да живееш в бял дроб. Въздухът беше застоен и неподвижен. Барът миришеше на тела, парфюм и евтина водка, с лека нотка на поликарбонат, която се носеше от фабриките. Светлината беше синя — земна светлина. Музиката пък звучеше направо в помещението, вместо спътниците им да я пускат по личните им канали, и беше толкова висока, че се усещаше с тяло.

Глутницата на Магдалена от Кралицата на Юга беше дошла в Меридиан. Тя беше една от най-старите лунни глутници и още от самото начало бе предвождана от Саша Волчонок Ермин. То твърдеше, че е най-стариат вълк на луната — първото, което бе издигнало поглед нагоре и бе надало вой към Земята. Първото, което бе започнало да използва неопределено местоимение. Беше първо поколение заселник — по-ниско от всички останали членове на глутницата му, но обаянието му бе такова, че сякаш обливаше целия бар със светлина, като на Дивали. Уегнър го намираше за внушително, и се притесняваше — Саша нямаше особено високо мнение за него, смяташе го за мекушав аристократ, а не за истински вълк. Членовете на глутницата, която предвождаше, бяха сурови и агресивни и се смятаха за истински наследници на двете природи. Но партитата им винаги си струваха. Бойците вече се строяваха в ямата, събличаха се и се приготвяха за бой. Уегнър си служеше по-добре с думи, отколкото с насилие, затова си намери една кухня в бърлогата от тунели, отдалечена както от насърчителните викове, така и от диджея, и поведе три разговора едновременно. Първият беше с един специалист по роботика, който работеше в Тайанг, вторият — с един брокер, който търгуваше с физически ограничени деривати, а третият — с един интериорен дизайнер, който се занимаваше с направа на дървени мебели по поръчка.

Едно момиче от Магдалена пристигна, тъкмо когато той приключваше с разговорите. Когато Земята беше пълна, лунните вълци избягваха обикновените дрехи — момичето беше облечено в яркозелен гащеризон за космокостюм, цялото надраскано с маркери и покрито с трескавите, витиевати, странни очертания, които въображението рисуваше под влиянието на земната светлина.

— Малък си, сладък си, миришеш на хубаво — прошепна тя и Уегнър долови всяка дума отчетливо, независимо от останалите разговори.

— Модерни дрехи — каза той.

— Бяха модерни, после спряха да бъдат, а сега отново са модерни — каза тя. — Аз съм Ирина.

Аватарът на спътника ѝ представляваше рогат череп с пламъци, които трепкаха около очите и ноздрите му. Още едно нещо, което беше модерно, после спря да бъде, а сега отново беше модерно. Уегнър винаги се беше питал откъде бе започнала краткотрайната мода на изписаните с графити гащеризони за космокостюми.

— Аз съм...

— Знам кой си, вълче.

Тя стисна ухото му със зъби и прошепна:

— Обичам да хапя.

— Обичам да ме хапят — каза Уегнър, но преди тя да успее да го повлече към леговището си, постави едната си ръка на гръдната ѝ кост. Можеше да почувства всеки удар на сърцето ѝ, всеки дъх, всеки прилив на кръв през артериите ѝ. Миришеше на мед и пачули.

— Утре трябва да отида на празненството по случай рождения ден на майка ми.

— Тогава се постарай да не показваш твърде много кожа — от уважение към нея.

Двамата костюмирани мъже пристъпиха от двете страни на Лукасиньо. Не знаеше кои са, но му беше ясно чии са.

Лукас Корта седеше на дивана, на който Лукасиньо беше спал — спретнат, строг, с ръце, които почиваха на бедрата му. Флавия се беше свила в един ъгъл сред светците. Очите ѝ бяха разширени от страх. Гърдите ѝ се повдигаха с видимо усилие, сякаш се бореше за всеки

дъх. Дланите и се притискаха към тях. Лукасиньо никога не бе виждал нещо подобно преди, но всеки, роден на Луната, знаеше какво означава. Бяха намалили дажбата ѝ кислород. Давеше се в празния въздух.

— Върни ѝ дъха! — изкрещя Лукасиньо.

Флавия си пое дъх дълбоко, с хриптене и задъхване, а после се разкашля тежко. Лукасиньо я придърпа към себе си. В очите ѝ продължаваше да се чете страх.

— Уегнър плаща за...

— Направих на КЛН по-добро предложение — каза Лукас. — Струва ми се разумна предпазна мярка. Който не може да диша, не може и да говори.

— Майната ти — каза Лукасиньо.

— Не си се включвал в мрежата отдавна, така че може би не знаеш, че постигнахме славна победа. Корта Хелио. Твоето семейство. Получихме правата над нови територии за добив на хелий-3 в Морето на драконите. Съдът на Клавиус ги призна. Осигурихме бъдещето ти, синко. Какво ще кажеш по този въпрос?

— Поздравления.

— Благодаря.

Дишането на мадриня Флавия се бе успокоило, но изражението ѝ си оставаше все така уплашено, сякаш се боеше, че всеки дъх може да ѝ е последен.

— А, да. Почти забравих. Включи Джинджи. Хайде, вече няма смисъл да се криеш.

— *Включване — успешно — обяви Джинджи. — Пълен достъп до сметките — възстановен.*

— Приятно е да имаш пари, въглерод и мрежа, нали? — попита Лукас. — Токиньо.

Нотите над рамото му се завъртяха във въздуха и избухнаха като букет от нови мелодии.

— *Получих предложение за договор — каза Джинджи. — За Четирите Насъщни на Флавия Вила Нова. Приемате ли?*

— Твоята мадриня се грижи за теб — каза Лукас. — Редно е и ти да се погрижиш за нея.

— *Приемате ли?* — настоя Джинджи.

— Флавия — обърна се към нея Лукасиньо, — става дума за твоята сметка. Татко иска да я поема. Трябва да го направя.

После се обърна към баща си:

— Приемам. Парите и без това са твои.

— Да. Но така и не ти купих домашен любимец, докато беше малък, та...

Лукас се изправи и изтупа няколко несъществуващи пращинки от панталоните си. Кимна на охранителите, които се отправиха към вратата.

— И още нещо. Най-важното. Онова, заради което дойдох. Ти обичаш партита. Всички обичат. Дойдох да те покана на такова — по случай рождения ден на баба ти. Донеси торта. Бива те в тортите. Не ми пука дали ще си облечен, докато я приготвяш, или не, но вземи и осемдесет свещи.

Йеманджа събуди Адриана Корта с музика: „Aguas de Marco“, любимата ѝ мелодия, в изпълнение на Елис и Том.

— Благодаря — прошепна тя на спътничката си и остана да лежи, завита с лекото си одеяло, загледана в тавана и заслушана в музиката. Питаше се защо тъкмо тази песен — защо днес. После си спомни. Имаше рожден ден. Днес навършваше осемдесет години.

Йеманджа бе подбрала два празнични тоалета: за себе си — аватар под формата на цвете, съставено от три лунни сърпа, а за Адриана — костюм на Пиер Балмен от 1953 г. с широка яка, дълги ръкави, тясна пола до коляното и голяма панделка на левия хълбок. Ръкавици, чанта — всичко бе елегантно и изглеждаше добре на осемдесет и една годишното ѝ тяло. Преди да се облече, Адриана поплува в огромния басейн двадесетина минути. Отдаде почитанията си на оришите пред прозореца с джин и ароматни пръчици. После взе лекарствата си, от които ѝ се догади малко — както всеки ден. Изяде пет резена манго, докато Йеманджа ѝ представяше новините за останалите членове на семейството. Към нея сякаш се спуснаха стръвно хиляда грижи едновременно, но днес нямаше да успеят да се доберат до нея. Не и на рождения ѝ ден.

Първата, която я поздрави, беше Хелен де Брага — целувка и прегръдка. След това Хейтор Перейра ѝ честити празника. В нейна

чест бе облякъл фантастична официална униформа с плитки, пера и подплънки на рамената — щеше да изглежда нелепо, ако той не я носеше с такова достойнство. Прегръдка, целувка.

— Добре ли си? — попитаха я те.

— Радостна съм — отговори тя.

Смъртта я гонеше по петите и отнемаше от силите ѝ всеки ден, а и не беше ясно на кого ще може да повери грижите за компанията и семейството, но когато се събуди тази сутрин, тя беше извънредно радостна. Тази радост ѝ доставяха малките неща — начинът, по който слънчевите лъчи огряваха лицата на оришите, копринената вода, която обгърна тялото ѝ, докато се спускаше в басейна, сладко-киселият аромат на мангото, шумоленето на плата, от който бе скроен празничният ѝ тоалет. Великолепието на баналностите. Този свят беше малък, но в него все пак имаше усещания, на които да се насладиш.

Следващи дотичаха внуците ѝ. Робсън бе научил нов фокус с карти, който искаше да ѝ покаже. „Когато се качим на совалката, анжиньо“, каза му тя. Луна ѝ донесе цветя — син букет, който отиваше на рокличката ѝ. Адриана прие подаръка, въпреки че по кожата ѝ пропълзяха студени тръпки от допира на нещо, което до скоро е било живо, а вече беше мъртво. Вдъхна дълбоко аромата им, а Луна се изкикоти: „Виолетките не миришат, во.“

След това — различните око. Амалия, Ивет, Моника и Елис, която наглеждаше Робсън и оправяше възела на вратовръзката му и сгънатата му яка. Рафа, Лукас, Ариел и Карлиньос отдавна се бяха изнесли от Боа Виста, но мадрините им бяха останали. Адриана никога нямаше да ги изгони от имението: родът Корта почиташе службата им. Предпочиташе да живеят на едно място, под синьото небе, вместо да са разпилени по света с всичките си тайни и клюки. Като онази, например. Невярната. Мадрините прегръщаха и целуваха благодетелката си една по една.

Последни бяха прислужниците. Церемонията беше дълга — трябваше да се здрависа с всички и да благодари за пожеланията по случай специалния празник, но Адриана поздрави всички внимателно — кого с дума, кого с усмивка. Когато се отправи към входа на спирката, охранителите я последваха, като образуваха тъмна преграда между нея и внуците и служителите ѝ. Всички — от управителя на

отдел „Финанси“ в компанията ѝ до градинаря ѝ — бяха сложили на спътниците си аватари във весели, празнични цветове и форми.

Външната врата на трамвая се отвори със свистене. Ръцете на телохранителите се стрелнаха към ножовете. Хейтор Перейра не беше посрещнал идеята за празненство извън имението с особено одобрение, но Адриана бе настояла. Членовете на Корта Хелио нямаше да се свиват като страхливци зад дебелите стени на крепостта си. Бодигардовете отдръпнаха ръце. От вагона се показва Лукасиньо, понесъл малка картонена кутия.

— Честит рожден ден, во.

В кутията имаше торта — полусфера, покрита със зелена глазура и изрисувана със сложна дантела от сметана.

— Шведска торта „Принцеса“. Макар че не знам какво значи „шведска“.

Прегръдка и целувка. Пиърсингите на Лукасиньо оставиха малки вдлъбнатинки по кожата на баба му.

— Със или без дрехи? — попита го тя. — Без, надявам се.

Лукасиньо се изчерви. Така изглеждаше особено чаровен...

— Грим ли носиш?

— Да, во.

— Тази очна линия подчертава златистото на очите ти много добре. Може да сложиш още малко руж на скулите си. Винаги насочвай вниманието към силните си страни.

Внукът ѝ наистина беше много добро момче.

Гостите щяха да пътуват в два отделни трамвая. В първия — антуража, а във втория — Адриана, близките членове на семейството и охранителите. По време на триминутното пътуване Робсън показва на своята во новия си фокус — казваше се „наводнение“ и всички попове, валета и дами „бягаха“ от наводненото си имение, затова се озоваха най-отгоре в тестето — а пръстите на всички позеленяха и започнаха да лепнат заради вкусната торта на Лукасиньо.

Жоао де Деус бе град на работници и Адриана никога не би пожертвала печалбите за един ден, като го обяви за всеобщ празник, но много от жителите все пак си бяха взели по няколко минути отпуск, за да поздравят Първата дама на хелия. Наблюдаваха как група мотори изпраща семейство Корта надолу по проспект Кондакова, чак до входа на хотела, който Лукас беше запазил за официалния обяд. Някои

аплодираха, други махаха с ръце. Адриана Корта вдигна едната си ръка, за да поздрави тълпата. Малки, безшумни перки бавно тласкаха огромни балони с формата на анимационни герои над квадрант Сао Себастиао като някакъв божествен цирк. Адриана погледна нагоре, когато сянката на Емкат Зу премина над нея, и се усмихна.

Хората на Хейтор Перейра бяха прекарвали дни в дискретна работа, за да обезопасят хотела. От сутринта пък бяха започнали да претърсват всички посетители, макар че внимаваха да не привличат внимание. Когато семейство Корта влязоха вътре, останалите присъстващи заръкопляскаха; всички глави се обърнаха към тях. Адриана започна да обикаля между гостите — от лице на лице, от разкошна рокля на разкошна рокля, от целувка на целувка. Синовете ѝ — красивите ѝ синове — бяха облекли най-хубавите си костюми. Ариел закъсняваше — както за всички останали събития, свързани със семейството. Лукас беше видимо раздразнен от това, но все пак не можеше да отговаря за поведението ѝ. В този свят нямаше полиция — дори семейна.

Беше пълно с роднини — както близки, така и далечни. Лусика Асамоа, която открай време беше любимката на Адриана сред всички останали око, я прегърна топло. Братовчеди — кръвни и по брак; семейство Сор — роднини от страната на Карлос; представители на по-малките кланове; родове, с които ги свързваха ника. След тях — знаменитости от светските и политическите кръгове. Орелът на Луната вече им беше поднесъл извиненията си — Орлите никога не приемаха поканите за празненствата по случай рождениите дни на Адриана. Рожденичката пристъпваше между членовете на семейство Асамоа, дошли от Твè, безупречните Сун от Палата на вечната светлина и големците от Воронцов леко и елегантно, сякаш танцуваха валс. После премина към по-малките семейства, модните икони и знаменитости, репортерите, аморите и око. Другарите на Лукасиньо от лунното бягане също присъстваха, макар че явно се притесняваха и внимаваха да не се отдалечават от собствената си компания. Адриана Корта имаше какво да каже на всекиго. Присъствието ѝ даде начало на стотици разговори и запознанства.

Последни — политиците. Бюрократите от КЛН, деканите от Университета във Фарсайт. Имаше и актьори от популярните сапунки, няколко по-известни музиканти, архитекти и инженери. Адриана

винаги канеше колкото може повече инженери на рождените си дни. Представителите на различните медии също не бяха пренебрегнати: репортери за социалните мрежи, модни критици, автори на често споделяни статии. Религиозното съсловие бе представено от Кардинал Окоги, Великия Мюфтия на Тайеб, Абот Сумедьо и облечените от глава до пети в бяло Сестри на Господарите на Настоящето. Ирма Лоа направи реверанс пред покровителката си.

Ариел се появи до майка си. Последваха целувки и извинение, което Адриана посрещна с небрежно махване на ръката.

— Благодаря.

— Ако бях пропуснала осемдесетия ти рожден ден, ти никога нямаше да ми простиш.

— Не за това ти благодаря.

Ариел разпъна електронната си цигара с щракване и потъна в партито.

Адриана вдигна поглед, изпълнен с внезапна радост: музика. Боса нова. Гостите се отдръпнаха, за да й сторят път, когато се отправи към източника ѝ.

— Същите музиканти, които свиреха на тържеството по случай лунното бягане на Лукасиньо — отбеляза тя. — Прекрасно.

Лукас се появи до едното ѝ рамо. През цялото време внимаваше да не се отделя на повече от две крачки от майка си, независимо от сложния социален танц, който тя танцуваше между гостите.

— Ще изсвирят всичките ти любими парчета, мамо. Старите песни.

Адриана го погали нежно по бузата.

— Добро момче си ти, Лукас.

Уегнър Корта влезе в ресторанта със закъснение. Все не можеше да се намести удобно в чисто новия официален костюм. Бе принтиран по мярка, но все пак се усещаше, сякаш е зле скроен — бе стегнат на места, където трябваше да бъде свободен, и триеше грубо кожата му там, където трябваше само да я докосва.

— Лобиньо! — поздрави го Рафа възторжено с широко отворени обятия. Последва силна прегръдка и тежки потупвания по гърба.

Уегнър трепна. Мъжки дъх. Можеше да назове съставките на всеки коктейл, който брат му бе смогнал да изпие досега.

— Мама има рожден ден, не можа ли поне да се избъръснеш? — каза Рафа, като го оглеждаше от горе до долу. — А и спътникът ти не е подходящ.

Уегнър даде мисловна команда и доктор Луц изчезна, а на мястото му се появи Сомбра... Въпреки това, двойствената му природа личеше ясно заради неспокойното му въртене, гъстата брада, която бе набола по лицето му, и погледа му — сякаш слушаше по няколко разговора наведнъж.

— Нямаше те, когато я посрещнахме сутринта — продължи Рафа, ловко улови един от коктейлите на подноса, който келнерът тъкмо пренасяше покрай него, и го сложи в ръката на Уегнър. — Постарай се поне да отидеш да поговориш с нея, преди Лукас да го направи. Брат ни не е в настроение да прощава днес.

Уегнър едва бе успял да се качи навреме на експресния влак. Не искаше да прекарва с Ирина и миг по-малко, отколкото беше строго необходимо. Беше го хапала. Беше смукала плътта му с такова настървение, че му беше оставила синини. Бе стискала и извивала, докато той не беше извикал от болка. Бе хапала кожата му нежно, с обич. Сексът бе най-незначителната част от цялото преживяване — бърз и небрежен, като нещо задължително, но не особено интересно. Тя бе събудила у Уегнър чувства и усещания, които преди му бяха непознати и цяла вечер след това звънтяха, обтегнати като струни. Бе грабнал костюма от принтера и се бе преоблякъл в тоалетната на влака. Внимателно пъхаше ръцете и краката си — все още покрити с пресни рани — в ръкавите на ризата и крачолите на панталона. Усещаше всяко бодване на болка като екстаз. Все пак, тя се бе вслушала в молбата му, и по дланите, шията и лицето му нямаше и един белег.

— Открих нещо — каза той.

— Кажи.

— Успях да разпозная един от протеиновите процесори. Ти няма да успееш да го видиш, но за мен е явно, все едно са сложили неонов надпис с името си отгоре му.

— Поуспокой топката и говори по-бавно, Вълче.

— Извинявай, извинявай. Видях се с жената, която го е проектирала — учихме в университета заедно. В същия випуск. Даде

ми един електронен адрес. Вече невалиден, разбира се. Но помолих глутницата да проучи следата.

— По-бавно, по-бавно. Какво?

— Глутницата ми помогна.

Глутницата от Меридиан се състоеше от земеделци, лунонавти, специалисти по роботика, маникюристи, бармани, спортисти, музиканти, масажисти, адвокати, собственици на клубове, железопътни инженери, членове от големи и малки родове — смесица от най-различни умения и потенциал. Но когато се съберяха заедно и съсредоточаха вниманието си върху една задача, се случваше нещо забележително. Глутницата сякаш споделяше мислите си, а членовете ѝ инстинктивно се допълваха така, че да образуват невероятно сплотен, почти съвършен екип. Целта им ставаше обща и те се превръщаха в едно цяло, което сякаш беше още по-силно от сбора на отделните си части. Уегнър не беше виждал това явление често, бе участвал само веднъж и никога преди не се беше възползвал от него. Глутницата се събра около него, умовете, талантите и волята на останалите членове се размиха и сляха едни с други, а пет часа по-късно, името и местонахождението на инженерната работилница, в която бе построена мухата-убиец, му бяха известни. Във всичко това нямаше нищо свръхестествено — Уегнър и без това не вярваше в такива неща. Беше като научно обяснимо чудо. Нов начин да бъдеш човек.

— Някаква инженерна фирма, наречена „Най-малките птички“, просъществувала само колкото да изпълни тази задача — обясни Уегнър. — Намирала се е в Кралицата на Юга. Регистрирана на името на Йоахим Лизбергер и Джейк Тенглонг Сун.

— Джейк Тенглонг Сун.

— Това не означава нищо. Фирмата е произвела един-единствен продукт, доставила го е, а след това е била разпусната.

— Знаем ли на кого са го доставили?

— В момента се опитваме да го открием. Повече ме интересува кой е направил поръчката.

— А как ще го намерите?

— Може да ми се наложи да си поговоря с Джейк лично — отговори Уегнър.

— Добра работа, вълче — каза Рафа.

Последва нов удар по гърба, а Уегнър пак трепна от болка. Всичките му синини сякаш изкрещяха в един глас. Докато говореха, Рафа бе отвел Уегнър до Адриана, която продължаваше да преминава от гост на гост и да приема благопожеланията им.

— Честит рожден ден, мамо.

Адриана присви устни. След това се наведе към него, за да бъде целуната. Два пъти.

— Можеше да се избърснеш — каза тя, а антуражът ѝ се засмя. Но докато се обръщаше, за да продължи нататък, прошепна в ухото му:

— Ако искаш да останеш с нас за малко, старият ти апартамент в Боа Виста те чака.

Марина не можеше да понася роклята, която трябваше да облече. Материята се закачаше лесно и дразнеше кожата ѝ, а кройката беше прекалено обемна и неудобна. Чувстваше се сякаш е гола — уязвима и нестабилна, като че ли с едно погрешно движение щеше да я накара да се свлече от рамената ѝ и да падне на пода. А и обувките бяха просто нелепи. Но такава беше модата и това се очакваше от нея. Въпреки че никой нямаше да ѝ обърне внимание, ако се беше появила в костюм с панталон или дори мъжки дрехи, Карлиньос я беше предупредил, че такова нещо би направило лошо впечатление на Адриана.

В момента Марина бе хваната в капана на един скучен разговор, воден предимно от един несдържан социолог от Университета във Фарсайт, който гръмогласно споделяше теориите си за постнационалистическата идентичност на лунарианците от второ и трето поколение.

„Толкова много шум и превземане, а дори не можете да им измислите по-добро название от «лунарианци»“, мислеше си тя. После започна да прехвърля на ум алтернативите: „лунен народ“, „луненци“, „луноповърхностобитаващите“. И на нея не ѝ се получаваше. „Спаси ме!“, отправи тя гореща молба към оришата на официалните партита.

Забеляза Карлиньос, който си проправяше път между плътно струпалите се гости, празнично оцветените спътници и чашите за коктейли.

— Майка ми иска да се запознае с теб.

— С мен ли? Наистина?

— Да, така каза.

Той вече я бе хванал за ръката и я водеше нататък през партито.

— Мамо, това е Марина Калзаге.

Първото впечатление на Марина за Адриана бе силно помрачено от факта, че в гърлото ѝ бе опрян нож, но все пак ѝ се стори, че дребната жена е остаряла повече, отколкото би трябвало за времето, което бе минало оттогава. Не, правилната дума не беше „остаряла“. По-скоро се бе съсухрила и сгърбила. Изглеждаше ѝ сякаш е станала по-прозрачна.

— За много години, сеньора Корта.

Марина вече говореше португалски на ниво, от което се гордееше, но Адриана мина на глобо.

— Изглежда семейството ми отново ти е задължено.

— Както казват — просто си върших работата, госпожо.

— Ако ти дам друга работа, ще изпълняваш ли задълженията си също толкова предано?

— Ще направя всичко възможно.

— Е, аз наистина имам друга работа, подходяща за теб. Искам да се грижиш за един човек.

— Сеньора Корта, никога не ме е бивало с малките деца. Мисля, че се боят от мен...

— Това дете няма да се уплаши. Макар че уплашена може да има, по-вероятно е това да бъдеш ти.

Адриана кимна към отсрещния край на стаята, където бе застанала Ариел — ярък пламък в центъра на обръч от съдебни служители и технократи от КЛН, облечени в строги костюми. Смееше се, отмяташе глава назад, разтърсваше разкошната си коса и оформяше фигури от пушека на електронната си цигара.

— Не разбирам, сеньора Корта.

— Трябва ми някой, който да пази дъщеря ми. Боя се за нея.

— Ако ви трябва бодигард, сеньора Корта, не би ли било по-добре да изберете един от обучените бойци...

— Ако исках да ѝ наема бодигард, вече щях да съм го направила. Разполагам с десетки. Но искам агент. Искам ти да бъдеш моите очи, уши и глас за нея. Искам да ѝ бъдеш приятел и надзорник. Тя ще те намрази и ще ти се опълчи, ще се опита да се отърве от теб и да избяга;

ще се отнася към теб с презрение и злоба. Но ти трябва да останеш до нея. Ще го направиш ли?

Марина бе останала без думи. Не можеше да го направи. Не можеше и да откаже. Стоеше лице в лице с Адриана, увита в неудобната си рокля и единствената ясна мисъл в главата ѝ беше: „Но така ще спра да виждам Карлиньо.“

Той я побутна леко. Адриана чакаше.

— Да, сеньора Корта.

— Благодаря ти.

Усмивката ѝ беше искрена, а целувката, която положи на бузата ѝ — топла, но Марина все пак потрепери, смразена от вечния хлад на смъртта, който повя от нея.

Тя го поведе през гостите на партито с лекота и елегантност, сякаш танцуваше в червената си рокля. Хвърли поглед през рамо — за да види дали продължава да я гледа и да я следва, без да спира, за да поддържа преднина. Рафа успя да я настигне чак на балкона. Балонените зверчета се бяха струпали около ресторанта и се носеха с леко поклащане като прототипове на богове, които така и не са успели да влязат в пантеона.

Рафа я притегли до себе си, без да каже и дума. Целувка.

— Ти си най-красивото нещо на цялата тази планета — каза Рафа. — И на двете планети.

Лусика Асамоа се усмихна.

— Кой наглежда Луна? — попита тя.

— Мадрия Елис. Но ти ѝ липсваш. Искане пак да е с майка си.

— Шшшт — прошепна Лусика и докосна устните на Рафа с карминеночервения си нокът. — Стига с това.

— Лусика, договорът.

— Срокът на брака ни изтича след шест лунни месеца.

— Искане да го обнова.

— Въпреки че живея в Твè, а ти задържа дъщеря ми при себе си, и се виждаме само на тържествата, организирани от семейството ти?

— Да, въпреки това.

— Рафа, поканиха ме да се присъединя към Котоко.

Рафа едновременно се възхищаваше и недоумяваше пред политиката на АКА. Златното столче бе съвет, който се състоеше от осем члена на семейството, които на свой ред действаха като представители на различните абуса. Председателите на Престола, Столчето и Омахене се сменяха всяка година, като самото Златно столче минаваше от една област на АКА в друга. Системата му се струваше ненужно сложна и демократична. За спазването на реда ѝ се грижеше Сунсум — спътникът на Омахене, който съхраняваше всички протоколи, документи и завещания на предишните Омахене.

— Значи ли това, че няма да се върнеш в Боа Виста?

— Трябва да минат осем години, преди да седна отново на Златното столче. Луна ще е навършила четиринадесет. Много неща могат да се случат дотогава. Не мога да откажа.

Рафа отстъпи назад и задържа жена си на една ръка разстояние, сякаш търсеше у нея признаци на божественост или може би — лудост.

— И аз искам да подновим договора, Рафа. Но не мога да се върна в Боа Виста. Още не.

Рафа преглътна с усилие горчивото си разочарование. Застави се да почака, да не избързва да изрече думите, които напиреха на устните му.

— Достатъчно — каза той.

Лусика го хвана за реверите на сакото и го притегли към себе си. Спътниците им се завъртяха един около друг. Единство на илюзорните образи.

— Не може ли просто да се измъкнем от това празненство?

Лукас се приближи покрай едната стена към Аманда Сун и веселата компания от братя, сестри и братовчеди, с която бе застанала. Докосна я по лакътя.

— Може ли да поговорим? Насаме.

Хвана я за ръката и я поведе към залата за вечеря. Масите вече бяха подредени за пиршеството около огромна ледена статуя на няколко птици, които тъкмо отлитаха. Оттам — през страничната врата, която водеше към кухнята.

— Какво има, Лукас?

Минаха покрай печките, мивките и работните тезгяхи от титан, покрай охладителните камери и сандъците за храна, покрай блестящите остриета на ножовете и сатърите, и влязоха в едно от складовите помещения.

— Лукас, какво ти става? Пусни ме. Започваш да ме плашиш.

— Ще се разведа с теб, Аманда.

Тя се засмя — кратък, почти раздражен смях, в който се четеше мнението ѝ за казаното: тя намираше думите му за нелепи. Немислими. Сякаш Луната да се разбие в залива Хъдсън. А после:

— О, Господи. Та ти говориш сериозно.

— Нима съм говорил празни приказки някога?

— Никой не би твърдял такова нещо, Лукас. А аз не мога да твърдя, че не намирам идеята за привлекателна. Но тези неща не зависят само от нас, нали? Баща ми не би изтърпял да нанесат такава обида на дъщеря му.

— Не аз настоявах да се включи кауза за моногамност.

— Но го подписа. За какво всъщност става въпрос тук, Лукас?

Аманда се взря в лицето му, сякаш се опитваше да разбере дали не се е разболял, или пък — полудял.

— О, Боже мой. Влюбен ли си? Та ти си се влюбил.

— Да — отговори Лукас. — Искаш ли да наруша договора, или ще го анулираме по взаимно съгласие?

— Ти си влюбен.

— Моля те да се изнесеш заедно с багажа си от Боа Виста до края на лунния месец — обърна се Лукас към нея, докато отваряше вратата на склада.

Служителите на ресторанта продължаваха да работят внимателно върху изцяло подредените и украсени ордъври.

— Попечителските права над Лукасиньо няма да бъдат проблем — вече е пълнолетен.

Лукас се отправи с тежки стъпки през кухнята. Аманда Сун остана в склада и се смя толкова дълго, че ѝ се наложи да опре ръце на колената си от изтощение. След това продължи да се смее.

— Ехо.

— Да, ехо.

— Защо си блокирала съобщенията ми?

Абена Асамоа подритна леко с върха на високата си сатенена обувка, модел на Рейн, и извърна лице. Докосна шипа на ухото на Лукасиньо.

— Още я носиш. Този грим доста ти отива.

Лукасиньо я беше последвал от бара до тихия ъгъл, в който я притискаше в момента. Част от него си помисли: „Преследваш я като плячка, Лука.“

— Баба ми също мисли така.

Той се ухили и видя, че е успял да пробие студената ѝ фасада — на лицето ѝ се появи една почти незабележима усмивка.

— Значи, ако някога изпадна в наистина голяма беда, мога да се обърна към теб — каза Лукасиньо и докосна металната обича с показалец.

— Разбира се. Затова ти я дадох.

— Само че...

— Какво?

— Когато бях на онова парти в басейна в Твè, ти дори не ме погледна.

— Защото се беше лепнал за Я Афуом, а и беше надрусан с един Бог знае какво.

— Между мен и Я Афуом не се е случвало нищо.

— Знам.

— И дори да се беше случило, защо да има значение?

Абена си пое дъх дълбоко, сякаш се готвеше да обясни нещо тежко, но неизбежно — като вакуума или Четирите Насъщни, например — на малко дете.

— След като спаси Коджо, бях готова на всичко за теб. Уважавах те. Толкова много. Беше смел и добър — и сега си такъв. Но когато отиде да видиш Коджо в болницата, го направи, само за да ти даде апартамента си назаем. Използва го. Също както позволи на Григорий Воронцов да те използва като кукла за секс. Не си падам моралистка, Лука, но това беше отвратително. Когато имаш нужда от нещо, си готов да използваш когото и да било, само и само да го получиш. Спрял си да уважаваш както околните, така и себе си. Затова аз спрях да уважавам теб.

Лицето на Лукасиньо бе пламнало. През ума му минаваха най-различни извинения, оправдания, причини — „бях ядосан на баща си“, „лишиха ме от пари“, „нямах къде да отида“, „бях извън мрежата“, „не беше като да нямам чувства към тези хора“, „просто експериментирах“, „моментът беше такъв“, „беше само за малко“, „не нараних никого — не и сериозно“. Но всичко звучеше като хленчене. Нищо не можеше да накара горчивата, очевидна истина да изчезне. Не беше спал с Я Асамоа, но ако го беше направил, щеше да бъде с цел да прекара няколко нощи в апартамента ѝ — да се възползва от мекото ѝ легло, топлата ѝ кожа и възможността да прекара времето си в приятна компания. Също като онзи път с Григорий или пък Коджо. Или собствената му леля. Беше виновен. Единствената му надежда за помиряване и прошка от Абена беше да го признае.

— Права си.

Абена стоеше със скръстени ръце, великолепна и неумолима.

— Права си.

Нито дума в отговор.

— Вярно е. Постъпих лошо с хората.

— С хора, които ги е грижа за теб.

— Да. С хора, които ги е грижа за мен.

— Направи ми торта — каза Абена. — Нали така правиш, когато искаш да се извиниш за грешките си? Правиш торти.

— Ще ти направя.

— Искам къпкейкове. Тридесет и два. За парти с абусуа-сестрите ми.

— С какъв вкус да са?

— С всякакви вкусове.

— Добре. Тридесет и два къпкейка. И ще ти пусна видео на живо, докато ги приготвям, за да видиш, че не съм сложил нищо допълнително вътре.

Абена възкликна с престорено възмущение, свали дясната си обувка и заудря с нея Лукасиньо по гърдите, без да го щади особено.

— Ама че си нахален!

— Ти се опита да ми изпиеш кръвта.

— Тревога — чу се гласът на Джинджи в ухото на Лукасиньо. — *Запазете спокойствие, охранители от Корта Хелио вече идват към вас.*

Гостите в залата започнаха да вдигат ръце към ушите си и започнаха да питат: „Какво? Къде?“ Една жена, облечена в рокля на Тина Лезър, прескочи бара, избута Абена встрани и застана пред Лукасиньо, за да го предпази. Държеше по един нож във всяка ръка.

— Какво става? — попита Лукасиньо.

Гостите започнаха бързо да се отдръпват от вратата на ресторанта и разкриха отговора на въпроса му. На входа стояха шест наемни остриета, а пред тях бе застанал Дънкан Макензи, който явно бе решил да дойде на партито без покана.

* * *

Хейтор Перейра закричи бързо напред към главния изпълнителен директор на Метали Макензи, който също не спря да върви, докато не стигна на сантиметри от протегнатата му ръка. Огледа пъстрата униформа на началника на охраната и вдигна вежда. И зад двамата стояха обучени бодигардове, положили ръце на дръжките на ножовете си.

Рафа си проправи път през охранителите. Лукас го следваше на крачка разстояние, а от двете му страни вървяха Карлиньос и Уегнър. Лукас хвърли поглед на сина си и той избута бодигарда, за да излезе начело заедно с тях.

— Какво правиш тук? — попита Рафа.

Цялата зала бе замряла. Чашите с алкохол и чай не докосваха устните.

— Тук съм, за да честитя празника на майка ти — каза Дънкан Макензи.

— Ще ви изхвърлим така, както направихме в Бейкоу — изкрещя един от охранителите.

Рафа вдигна рязко ръка: „Достатъчно.“

— Момчета, момчета — Адриана докосна Рафа успокоително и той се отдръпна. — Добре дошъл си, Дънкан. Но защо толкова много телохранители?

— Доверието е дефицитна стока напоследък.

Адриана протегна едната си длан. Дънкан се наведе и я целуна.

— Честит рожден ден.

След това ѝ прошепна на португалски:

— Трябва да поговорим. Като едно семейство с друго.

— Така е — отговори Адриана със същия тон. После се обърна заповеднически към прислугата:

— Подредете още едно място на масата ми. До мен. И донесете напитки за антуража на господин Макензи.

— Мамо? — повика я Лукас.

Адриана го подмина.

— Още не си хведжанг. Нито ти, нито останалите.

Храната беше великолепна — ястие след ястие, най-различни взаимно допълващи се вкусове и деликатеси; твърди, течни, сочни или кремообразни, топли или студени, в най-различни форми и цветове. Адриана обаче едва ги докосваше с чувствителните на отрова пръчици, с които ядеше. Малка хапка тук, едно-единствено помирисване там — колкото да оцени състава на ястията и способностите на готвача. Дънкан Макензи, седнал от лявата ѝ страна, яде с охота и обсипа всички части на менюто с комплименти — но чак след като приключи с последното, за да уважи труда на майсторите с мълчание.

— Поздравления за Морето на драконите — каза той и вдигна стъклената си чаша с ментов чай.

— Не говориш искрено — каза Адриана.

— Разбира се, че не. Но проявихте голяма хитрост, което уважавам. Напълно провалихте плановете ни за развитие в областта на добива и търговията с хелий-3. Как разбрахте за лиценза?

— Ариел е член на Павилиона на Белия заек.

Дънкан Макензи замълча за момент, сякаш се наслаждаваше на послевкусието на последното ястие.

— Трябваше да се досетим.

— А вие как разбрахте?

— Орелът на Луната става много словоохотлив в леглото.

— Ако открия предимство, от което семейството ми да може да се възползва, не се колебая да си послужа с него — каза Адриана.

— Железният закон — потвърди Дънкан. — Много полезен. Трябва да поговоря с Адриан. Трябва да опита друг подход с Орела.

— Защо дойде, Дънкан?

Дънкан бе седнал от лявата ѝ страна — там, където трябваше да бъде Лукас, поради което той самият бе прогонен на една ниска маса, от която хвърляше на неканения гост погледи, изпълнени с нескрита ненавист. Адриана срещна погледа му с изражение, което ясно казваше: „Това не е твоя работа.“

— Рождените дни са празници, които ни карат да мислим за бъдещето.

— Не и когато си на моята възраст.

— Е, нека си представим, че това няма значение. Къде ще бъдем след пет години?

— В тази зала и ще празнуваме.

— Или пък в Байро Алто и ще продаваме пикнята си, ще ровим за храна из сметищата и ще се борим за всеки дъх. Луната се променя. Това не е същият свят, в който сте се борили с баща ми. Ако започнем нова война, и двете страни ще загубят.

Двамата говореха по личен комуникационен канал — между Есперанса и Йеманджа, като прошепваше думите така, че околните да не могат да ги различат. Адриана му отговаряше по същия начин.

— Нямам желание да започвам корпоративна война.

— Но нещата отиват натам. Сбиването в Бейкоу беше само началото. В Света Екатерина и на пристанището на Морето на дъждовете също възникнаха спречквания. В края на краищата, някой ще бъде убит. Хванахме една от работничките ви на повърхността в Торичели, докато се опитваше да саботира един наш планетоход.

— Какво направихте с нея?

— Държим я в плен. Ще трябва да я откупите, но това е по-добър вариант от онзи, който предложи Хадли — да я изхвърлим навън без костюм.

— Внукът ми, Робсън, е учудващо способен в боя с ножове. Знаеш ли кой го е научил на това? Хадли. Виж, Робсън е ето там — показва на Джейдън Уен Сун един фокус с карти. Откакто успя да избяга от Огнището, не спира да го прави. Ако разбере, че някой го е наранявал...

— Уверявам те, че няма такова нещо. Но синът ти още е при теб. А моята дъщеря е мъртва.

— Ние нямахме нищо общо с това.

Беззвучният им разговор ставаше все по-ожесточен, а характерът му започваше да проличава по стегнатите челюсти, сключените вежди и бързо шепнещите устни на двамата събеседника. Ариел ги наблюдаваше от мястото си на кръглата маса. Адриана знаеше, че дъщеря ѝ умее да чете по устните много добре — това умение ѝ беше от голяма полза в съдебната зала.

— Кой ще спечели от една война помежду ни?

— Когато Драконите се бият, всички горят — отговори Адриана. Това беше стара поговорка, която произхождаше от рода Сун, но бе придобила популярност по цялата Луна.

— Ще усмиря хората си, ако ти направиш същото.

— Съгласна съм.

— Това включва и семейството ти.

Устните на Адриана потрепнаха разярено пред безочливостта му. Гневливостта на Рафа бе наследство от майка му, но за разлика от него, тя притежаваше самоконтрол, усъвършенстван в продължение на десетилетия корпоративни войни, битки в съда, заседания с инвеститорите и юридически спорове. Гневът беше една от многото привилегии, които синът ѝ можеше да си позволи.

— Рафа е бу-хведжанг.

— Не искам от теб да го сваляш от пост. Никога не бих поискал такова нещо. Но предлагам да го накараш да си поделити задълженията с още някого.

— С кого?

— С Лукас.

— Познаваш семейството ми прекалено добре — отбеляза Адриана.

— Опитът за покушение срещу Рафа не беше наше дело — каза Дънкан на висок глас.

— А смъртта на Рейчъл не беше по наша вина — отвърна Адриана.

Гостите започнаха да се обръщат към тях.

— Извини ме, Дънкан. Ще трябва да държа реч.

Тя почука леко с едната си пръчица по коктейлната чаша пред себе си. Чистият, ясен звън се разнесе из цялата зала. Адриана се изправи на крака.

— Скъпи гости — приятели, колеги, съдружници и членове на семейството. Днес навършвам осемдесетгодишна възраст. Преди осемдесет години бях родена в Бара де Тихука, в Бразилия — в един друг свят. Петдесет от тези години — повече от половината ми живот — прекарах на този свят. Дойдох на него заедно с първите заселници. Две поколения израснаха пред очите ми — децата и внуците ми. Както изглежда, вече съм се превърнала в матрона — основателка на цяла династия. Луната ме промени в много отношения. Промени тялото ми дотолкова, че никога няма да мога да се върна на света, от който идвам. Онези от вас, които са по-млади, не разбират напълно какво означава това. Никога не сте виждали друг свят, освен този, и макар че — както споменах — Луната ме промени дълбоко, промяната в мен не може да се сравнява с онези промени, които виждам във вас. Толкова сте високи! Толкова елегантни! А внуците ми — понякога ми се струва, че ще са ми необходими крила, за да мога да ви целуна! Луната промени живота ми. Момичето от Бара — Аутсайдерката, Обикновената, сега е собственичка на мощна корпорация. Когато се кача в купола на обсерваторията и погледна Земята, виждам плетеницата от светлинки, с които е отрупана, и си мисля: „Тези светлини греят заради мен.“ Това е още нещо, което Луната променя в хората: научава ги, че от скромността няма полза.

— Луната променя и семействата. Виждам пред мен много приятели, роднини и колеги — от всеки от Петте Дракона. Виждам близки служители и мадрини. Но аз съм различна от вас. Вие сте дошли със семействата си — Сун, Асамоа, Воронцов, Макензи; дори онези от вас, които не принадлежат на именити родове, са дошли тук с близките си хора. Когато основах Корта Хелио, предложих на всеки един от членовете на семейството ми на Земята да ме последват тук и да работят редом с мен. Но никой не прие предложението ми. Нито един от тях не намери смелостта или надеждата, които да му помогнат да напусне Земята. Затова изградих свое собствено семейство — с обичния ми Карлос, но и с много скъпи приятели, които са ми толкова близки, сякаш сме от една плът и кръв. Хелен и Хейтор — благодаря ви за дългите години вярна служба и дълбока любов.

— Луната промени и сърцето ми. Дойдох тук като бразилка, но сега стоя пред вас като истинска лунарианка. Изоставих

първоначалната си идентичност и си изградих нова. Мисля, че същото се отнася за всички ни — съхраняваме езика и обичаите си, културата и имената си, но всички сме лунарианци.

— И все пак най-важното, което Луната променя, е самата себе си. Видях с очите си как този свят се превръща от изследователска база в няколко индустриални селища, а оттам — в завършена цивилизация. Петдесет години са дълго време в контекста на един човешки живот, но още по-дълго в контекста на живота на една нова нация. Ние не сме никакъв обикновен спътник. Вече сме истински свят. Хората на Земята твърдят, че сме ограбили и опорочили тази планета, че сме отнели естествената ѝ красота и сме я загрозили с релси, влакове, екстрактори, соларни батерии, сървърни ферми и милиардите вечни следи от стъпки, които оставяме по повърхността ѝ. Огледалата ни ги заслепват, а Кинг Донг ги обижда. Но Луната винаги е била грозна. Не, не грозна — обикновена. За да зърнете красотата на това място, трябва да се вгледате отвъд повърхността му. Трябва да отидете в градовете и квадрантите, в екосистемите и земеделските градини. Трябва да видите хората. Аз изиграх своята роля в изграждането на този прекрасен свят. Това е най-голямото ми постижение — гордея се с него повече, отколкото с корпорацията и дори със семейството ми.

— Навърших осемдесет години и е време да се насладя на всичко, което съм успяла да създам. Светът ми е в отлична форма, семейството ми е уважавано и достойно, а компанията ми изкачва все нови икономически върхове — сред които и трудно извоюваните права над Морето на драконите, с които се сдобихме наскоро. И така — Адриана Корта най-после заслужи своята почивка. Оттеглям се от длъжността си като хведжанг на Корта Хелио. Рафаел ще ме замести, а Лукас ще бъде бу-хведжанг. Но ще видите, че нищо няма да се промени: синовете ми на практика управляват корпорацията от десет години насам. Аз пък смятам да се насладя на годините, които ми остават, на спокойствие, заобиколена от семейството и приятелите ми. Признателна съм на всички за пожеланията, които отправихте към мен по случай днешния празник. Ще ги пазя като скъп спомен още много дни. Благодаря ви.

Адриана седна на мястото си. Отвсякъде я заобикаляха втрещени от изненада лица. Всички гости в залата, включително тези на нейната

маса, я бяха зяпнали смаяно. Всички, освен Дънкан, който се наведе към нея и прошепна:

— Мисля, че направих много добре, като се появих — макар и без покана.

Адриана се засмя в отговор — леко, но звънко и радостно, почти като младо момиче. Безгрижен смях. Ариел се беше навела през масата, Рафа се бе изправил на крака, Карлиньос и Уегнър — също. Всички задаваха въпроси един през друг, докато едно силно, уверено плясване с ръце не усмири шумния хаос. Лукас се беше изправил на крака, вдигнал длани пред себе си, и ръкопляскаше. Чифт ръце в другия край на залата последваха примера му; после заръкопляска трети, четвърти. Накрая всички заръкопляскаха, изправени до местата си. Адриана стана и се поклони усмихнато.

Последен спря да ръкопляска Лукас.

След като шокът се поуталожил, започнаха въпросите.

Хелен де Брага смогна да прошепне бързо в ухото на Адриана, преди да пристигне Ариел:

— Не каза ли, че съобщението е прекалено мрачно като за рожден ден?

— Казах само, че се оттеглям — отговори Адриана и стисна ръката на старата си приятелка. — После.

Ариел целуна майка си.

— За миг си помислих, че ще оставиш поста на мен, и бях ужасена.

— О, мила моя — каза меко Адриана, а после се обърна по-рязко към антуража си:

— Уморена съм. Днешният ден бе много натоварващ. Искам да си вървя.

Хейтор Перейра повика кордон от телохранители, които изпратиха Адриана към вратата и я отдалечиха от непрекъснатите въпроси на гостите ѝ.

— Поздравления за успешното пенсиониране, сеньора — каза Хейтор, — но ви напомням за въпроса с моето назначение. За никого не е тайна, че Лукас иска да се отърве от мен.

— Аз се грижа за хората си, Хейтор.

Охранителите се отместиха, за да направят път на Рафа. Зад него вървеше Лусика. Рафа прегърна майка си.

— Благодаря ти — каза той. — Няма да те разочаровам.

— Обмислях това решение дълго и усилено — отговори му Адриана и го погали по бузата.

— Решение? — попита той, но Лукас вече се бе озовал до тях и прегръщаше майка си силно.

— Какво те прихвана, мамо?

— Драматичните моменти са ми слабост.

— Пред онзи Макензи.

— Така или иначе щеше да разбере. Новините успяват да обиколят този свят за секунди.

— Все пак, той е главен изпълнителен директор на Метали Макензи. Опитаха се да убият Рафа.

— А аз му дадох дума, че няма да се връщаме към старите дни на корпоративната война.

— Мамо, ти вече не си хведжанг.

— Не му дадох думата си като хведжанг.

— Ще нарушат обещанието си. Дънкан Макензи може и да е дал своята дума, но баща му не прощава. Макензи си връщат тройно.

— Имам му доверие, Лукас.

Лукас стисна пръсти и наведе глава, но Адриана знаеше, че не е съгласен с нея. След него дойдоха Карлиньос, Уегнър, мадрините и децата. Адриана вървеше покрай шпалир от усмихнати лица и звънки овации. На вратата забеляза фигура, скрита сред ориенталските дървета.

— Пуснете ме да мина.

Ирма Лоа вдигна разпятието, окачено измежду мънистените й броеници. Адриана се наведе и го целуна.

— Кога ще им кажеш? — попита Ирма.

— Когато се уверя, че наследството ми е в сигурни ръце — каза Адриана.

Спътниците слушаха разговора им — но, макар че можеха да чуят шепота, не можеха да разберат кодираните съобщения. Ирма извади една бутилка и поръси Адриана със светена вода.

— Благословена да си ти и семейството ти, и всичките ви начинания — от свети Иисус и Мария, Йероним, свети Георги и свети

Себастиан, Космос и Деймиан и Господарят на Гробищата, света Барбра и света Ана.

Такситата се плъзнаха в лобито с тиха прецизност.

* * *

Високите обувки на Ариел бяха великолепни — и, макар и неудобни, придаваха енергичност на походката ѝ, докато вървеше към лобито. Но Марина идваше от земята, а ѝ беше закалена допълнително от работата си на повърхността, и я сграбчи с лекота над лакътя.

— И на мен не ми харесва, но майка ти ми заповяда...

Ръка, сграбчване, извиване и тялото на Марина полетя във въздуха — ако бе останала на място, рязкото извиване щеше да счупи ръката ѝ или да я извади от раменната става. Партито се завъртя рязко пред погледа ѝ и тя тупна тежко по гръб на полирания дървен под.

— Когато можеш да направиш такова нещо на мен, а не обратното, може и да се съглася да ми бъдеш бодигард — каза Ариел и пристъпи в таксито, което се бе разтворило пред нея като длан.

— И все пак, това ми е работата — промърмори Марина. Охранителите на семейство Корта я вдигнаха и ѝ помогнаха да се изправи на крака, но таксито вече бе изминало половината проспект Кондакова — приличаше на яркоцветна дрънкулка, а по петите ѝ се носеше зверилникът от рекламни дирижабли.

— Ехо.

— Ехо.

Лукасиньо усети как Абена докосва рамото му.

— Зает ли си?

— Защо?

— Нищо особено, просто ще ходим с няколко други приятели в един клуб.

Можеше да му изпрати съобщение по Джинджи, но бе дошла — за да го докосне.

— Кой?

— Аз, абуса-сестрите ми и Надя и Ксения Воронцов. Ще се срещнем с някои познати от випуск Зе Ка. Идваш ли?

Многоцветната, наконтена групичка, за която Абена говореше, гледаше към него. Повече от всичко му се искаше да отиде с тях — да бъде с нея и да чака сгоден случай да се сближи с нея, да изличи лошото впечатление, което беше оставил, и да я впечатли. Но не можеше да избие от главата си два образа: на двама от костюмираните охранители на баща му, застанали от двете му страни, и на Флавия, свита между статуетките и молитвениците си, която се бори да си поеме дъх.

— Не мога. Трябва да отида да видя мадринята си.

* * *

Партитата си имат период на полуразпад. Разговорите губеха инерция. Темите се изчерпваха. Говоренето ставаше уморително. Хората вече бяха разменили по няколко думи с всички, с които трябваше. Свалките вече бяха или уредени, или провалени окончателно. Никой не слушаше музиката. Прислужниците започнаха да разтребват масите. След един час щеше да се състои вечерната служба.

Лукас остана в залата, след като повечето гости вече се бяха разотишли. Знаеше, че се бави и служителите на ресторанта стават все по-нетърпеливи да освободи помещението, но искаше да засвидетелства уважението си пред всички, които бяха дошли — с по едно „благодаря“ и ръкостискане или пък с бакшиш или бонус към заплащането. Оценяваше високо добре свършената работа и вярваше, че тя заслужава съответното възнаграждение.

— Майка ми остана възхитена — обърна се той към собственика на ресторанта. — Много съм доволен.

Музикантите прибираха инструментите си в калъфите, явно доволни от днешното си изпълнение. Лукас им благодари един по един. Токиньо раздаваше бакшиши щедро. Хорхе дочу шепот:

— Остани за малко, ако обичаш.

Един поглед на Лукас бе достатъчен, за да се опразни целият балкон.

— Още един балкон — отбеляза Хорхе.

Лукас се облегна на стъклената преграда и се загледа в квадрант Сао Себастиао. Празничните дирижабли вече се спускаха към земята, където дребните фигурки на работниците се мъчеха да ги укротят с помощта на въжета и куки, за да могат да изпуснат въздуха им.

— Благодаря, Хорхе — каза Лукас с тон, чиято сериозност моментално уби всякаква следа от шеговитост в изражението на музиканта. Гласът му бе някак разчувстван, приглушен.

— Аз ви благодаря, сеньор Корта — отговори Хорхе.

— Сеньор... — започна Лукас. — Ти направи празника на майка ми два пъти по-щастлив. Но не това искам да ти кажа. Аз съм бухведжанг на Корта Хелио: обсъждам и оспорвам различни стратегии на заседанията на борда на директорите ни, работата ми е да говоря, а сега не мога да намеря думи. Бях обмислил предварително всичко, което исках да ти кажа, Хорхе. Бях си съставил списък с всички причини и факти, които трябва да изложа. Относно себе си.

— Когато пръстите ми замръзнат, когато забравя думите на песента или пък музиката започне да звучи фалшиво в ушите ми, си припомням, че съм тук, защото умея нещо, което никой от останалите в помещението не умее — каза Хорхе. — Различен съм от останалите. Забележителен. Арогантността ми по този въпрос е заслужена. И ти, Лукас — имаш пълното право да говориш, каквото решиш. Каквото наистина мислиш.

Лукас се сепна, сякаш истината го бе пронизала като остър шип между очите. Пръстите му се вкопчиха в стъклените перила.

— Да. Просто е — каза той, и погледна към музиканта. — Хорхе, ще се омъжиш ли за мен?

Този път извикаха Дънкан в парника.

— *Транспортната совалка пристигна* — обяви Есперанса.

Дънкан оправи реверите си, подгъва на панталона си и маншетите на ръкавите си. Провери още веднъж отражението си чрез Есперанса. След това си пое дъх с рязко свистене и влезе в совалката.

Баща му го очакваше между папратите. Въздухът миришеше на влага и гнили растения. Дънкан бе открил, че вече не може да разчита изражението на лицето на баща си. Всичко бе изличено от възрастта и

дълбоките ѝ бръчки, като бразди по повърхността на луната. Колко лесно щеше да е да дръпне щепсела от контакта, да скъса тръбите, да изтръгне абукатите и да остане да гледа как баща му се задушава и грохва мъртъв, докато течностите от тялото и животоподдържащата му машина заливат скъпоценната му Градина на папратите. Тор при торта. Храна за растенията. Но лекарите щяха да успеят да го съживят. Вече го бяха правили три пъти — улавяха трепкането на пламъка в очите му, когато бе на път да угасне, и някак си успяваха да го накарат отново да се разгори и да съживи жалките развалини, в които се бе превърнало тялото му. „И така — до безкрай.“

Джейд Сун отново стоеше зад Робърт.

— Рожденият ѝ ден. Изпя ли ѝ „Честит рожден ден, мила Адриана“?

— Не пред нея — каза Дънкан, като хвърли поглед към Джейд.

— Всичко, което кажеш на Робърт, можеш да кажеш и на мен — отвърна му тя. — Със или без спътници.

— Именно — съгласи се с нея баща му. — Мислех, че вече сме станали за посмешище, а ти ми доказва, че има още накъде. Да отидеш на празненството по случай рождения ѝ ден, Боже мили.

— Разговарях с нея — като Дракон с Дракон.

— Разговарял си с нея като страхливец със страхливка. Ще усмириш хората ни? Нашите хора? Що за жалка, страхлива сделка е това? Готов си да ни оставиш с вързани ръце, докато онея разбойници ни изхвърлят голи и боси отвън, на повърхността. По мое време знаехме как да се оправяме с враговете.

— Това е било преди четиридесет години, татко. Преди четиридесет години. Луната вече не е същата.

— Луната не се променя.

— Адриана Корта се оттегли от поста си.

— А Рафаел е хведжанг. Ама че нещастник. Този, който всъщност командва парада, ще е Лукас. Проклетото копеле си знае работата. Никога не би се съгласил на някакво си джентълменско споразумение.

— Ариел е член на Белия заек — каза Дънкан.

От устните на разгневения старец пръскаше слюнка, а лунната гравитация я разнасяше надалеч като фонтан от дълги, отровни капки.

— Много добре го знам това, мамка му. От седмици го знам. Адриан ми каза.

— Не си ми казвал нищо.

— И добре направих. Само щеше да избягаш и да се скриеш някъде. Много повече от член на Белия заек е оная Ариел.

— Привлякоха я на страната на Обществото на лунарианците — обади се Джейд.

— На какво общество?!

Дънкан поклати глава объркано и раздразнено. Нямаше как да надделее в този спор. Никакъв начин да постигне надмощие над баща си.

— Сдружение на няколко влиятелни таланта от областта на индустрията, правото и академичните среди — обясни Джейд. — Поддръжници на каузата за независимост на Луната. Видия Рао е привлякло Ариел в редиците им. Дарън Макензи също е член.

— И си скрил и това от мен?

— Политическите убеждения на баща ти се различават от нашите. Откакто се освободихме от властта на Народна Република Китай, всички членове на рода Сун сме твърди привърженици на идеята за независимост на планетата. Смятаме, че Обществото на лунарианците е осведомило Ариел за новия парцел, над който още не са били предявявани права.

— „Смятате“? Кой точно „смята“?

— Тримата Августейши — отговори Джейд.

— Те не съществуват в действителност.

Бяха просто една лунна легенда, започнала да се разпространява, когато Тайанг започна да внедрява ИИ във всеки аспект на живота и инфраструктурата на луната — мита за три компютъра, които били тъй мощни, а алгоритмите им — тъй фино настроени, че могли да предсказват бъдещето.

— Уверявам те, че съществуват. Уитакър Годард използват квантовата стохастично-алгоритмична система, която създадохме за тях, от повече от година. Наистина ли мислеше, че бихме им позволили да използват хардуера ни, без да си оставим вратичка?

— Да, да — намеси се Робърт. — Квантово вуду. Белия заек, Обществото на лунарианците — все едно. Важното е да сключваме изгодни сделки. Да управляваме дейността на компанията по нашия си

начин. Ти заплаши целия ни бизнес модел, момче. И по-лошо — урони достойнството на семейството. Уволнен си.

Думите звучаха кухо и пискливо като писукането на птичките в парника — чуха се едва и заглъхнаха между листата.

— Това е най-голямата глупост, която някога съм чувал.

— Аз ще заема поста на главен изпълнителен директор.

— Нямах право. Бордът на директорите...

— Стига вече с този борд. Те...

— Много добре знам какви са те. И не можеш да ме уволниш, защото си подавам оставката.

— Винаги си бил капризно малко копеленце, така да знаеш. Затова и реших да те уволня още преди пет минути. За оставка е вече късно. Правата ти са отнети. Достъпът до кодовете и шифрите — също.

— *Транспортната совалка пристигна* — съобщи Есперанса.

— Завърнах се, синко — каза Робърт и Дънкан най-после видя истинска емоция на гротескната маска от гняв и немощ, която разкривяваше лицето на баща му. Тялото в стола още пукаше и свистеше, болнаво и овързано с медицински тръби, но от Робърт Макензи се излъчваше такава несломима енергия, сякаш гледаше как грее пламък. Очертанията на челюстта му се стегнаха, а в стиснатите му устни се четеше жестока решимост. Дънкан Макензи бе победен. Призляваше му от срам. Унижението му бе дълбоко, но не съвсем пълно. Онова, което го довърши окончателно, се случи, когато се обърна и започна да си пробива път с бързи крачки през влажните, шумолящи папрати към вратата на совалката.

— Да се обадя ли на Хадли? — попита Джейд.

Дънкан преглътна непоносимия, остър като киселина гняв, който рязко се надигна в гърлото му. Струваше му се, че никога няма да може да избие от главата си шума на собствените си стъпки, докато се отдалечаваше сразен.

— Ти си виновна за всичко това! — изкрещя той към Джейд Сун, преди да се качи на совалката. — Ти и всички останали от проклетото ти семейство. Ще те накарам да си платиш за това. Ние сме Макензи и не можете да ни разигравате така, мамка му!

ОСЕМ

Марина бягаше. Теренът на Меридиан бе много подходящ за това — високи дървета заслоняваха пътя, който криволичеше и се издигаше нагоре по рампи, чиято стръмнота подлагаше бедрата ѝ на истинско изпитание, и стълби — за когато искаше да се натовари още повече. Минаваше по тесни мостове, от които се разкриваха великолепни пейзажи. После — по мека трева. Така и не бе успявала да намери похубаво място за бягане от квадрант Водолей преди, а сега усети, че изобщо не иска да се връща там. На първото си бягане отиде, покрита с боя и с увити около ръцете и бедрата пискюли на Огун. Бяга в продължение на часове, като се заслушваше да чуе напевния хор на Безкрайния маратон и да зърне красивата, неуморно прииждаща вълна от тела. Бегачите, с които се разминаваха, ѝ се усмихваха. Някои си прошепваха нещо тихо или пък се изкикотваха. Личеше ѝ, че е новачка, и че още не е свикнала с порядките в града. Тук нямаше Безкраен маратон. Нямаше ги обиколките, в които бегачите се сливаха в едно цяло, като обединяваха дъха, мускулите и движението си и се превръщаха в огромното тяло на едно устремено напред божество.

Марина си купи по-дълги шорти и блуза, която покриваше повече от тялото ѝ, и прибра цветните плитки на Сао Хорхе във вакуумна торба.

Бягането си беше просто бягане. За поддържане на форма. Част от рутината.

Мразя Меридиан. Намразих го още първия път, когато го зърнах, а сега ми се струва, че ми е опротивял още повече, отколкото когато не можех да си позволя да дишам дълбоко и трябваше да продавам пикнята си.

Ако мръдна насам — ето, виждате ли? Това е гледката, която се разкрива от апартамента ми — улица Западна 53-та, центърът на квадрант Водолей. Наричана още Кръстовището на Хънт, в квадрант

Водолей. Елате. Вижте. Отделно помещение за хранене. А това виждате ли? Легло, което няма нужда да сгъвам и прибирам в стената. Душът няма времево ограничение. Е, да — в сравнение с вашата къща, прилича на заешка дупка. Но по лунни стандарти, този апартамент е същински палат. Защо го мразя, тогава?

Като се замисля, причината не е в Меридиан. А в Ариел Корта. Тя е суетна, арогантна, разполага както с прекалено много дрехи, така и с прекалено много възможности, и въобще не я бива толкова, колкото си мисли. И си има цял антураж с хора, чиято единствена работа е да ѝ обясняват колко е умна, колко е красива, колко фантастично изглежда в еди-коя си рокля, колко талантлива, умна и забавна е. Е, аз пък виждам каква си в действителност, Ариел Корта, и от мен да знаеш: не си нито едно от тези неща. Ти си единствената щерка на мама Корта и си разглезена до безобразие. Същинска лунна принцеса — не дай си Боже нещо лошо да се случи със скъпоценната ни принцеса Ариел! А всеки път, когато видя електронната ти цигара, ми иде да ти я завра в задника.

Да, заплатата ми е баснословно висока. Дори когато работех на повърхността с Карлиньос не получавах толкова. Но ми се иска още да бях там. Искане ми се да бях в Боа Виста. Там поне знаех къде ми е мястото. И да, Карлиньос... Но Голямата Шефка реши да ми повери тази отговорна задача, а на Адриана Корта не се отказва. И все пак. Проклетата Ариел Корта.

Е, поне чувствата са взаимни. И тя ме мрази. Всъщност, по-скоро ме презира. Именно така е. Гледа ме, все едно не съм човек. Аз съм евтина, мръсна работничка от Жоао де Деус, нямам нито класа, нито добър вкус, и присъствието ми ѝ е било вменено против волята ѝ, въпреки че безкрайно много ѝ се иска да ме разкара. Като че ли съм генитален херпес.

Парите ще стигнат до вас до един-два дни, обещавам. Избухнала е някаква дребна свада между нашите и вашите банки. Нашите са прокарали някакъв закон, с който се освобождават в по-голяма степен от икономиката на Земята, а на банките там хич не им харесва. Но парите са си пари. Няма къде да ходят.

Та как ви се струва апартаментът?

— Не, това е просто недопустимо — каза Ариел и потупа Марина по рамото, талията и бедрата с върха на електронната си цигара. Туп, туп, туп.

Марина си помисли, че няма да се сдържи и ще забие юмрук право във физиономията на повереничката си. Щеше да забие лицевите ѝ кости в мозъка, а после — да отдръпне ръка от окървавената каша.

— Какво не им е наред?

— Облякла си се като за църква — каза Ариел. — Отиваме в Съда на Клавиус. Клиентите ми са най-отбраното общество на Луната — е, или поне най-богатото. Имат определени очаквания. Защитникът ми се облича по-добре от теб. Затова — не, в никакъв случай няма да стане — заяви тя, но поне се сдържа от повторно потупване. Пламъците в очите на Марина бяха недвусмислени.

„За какъв?“, искаше ѝ се да попита Ариел, но от принтера вече се разнасяше бръмчене.

— Трябва да съм в съда в единадесет, съставянето на списъка с имущество на един клиент започва в дванадесет, а в един имам обяд с бившите си колеги от випуска в университета — изреди Ариел. — Среци с клиенти от три до шест следобед, а предварителното интервю за случая Акиндеде е в осем вечерта. Ще намина през тържеството по случай сватбата на Чоула към девет, след което продължавам към Бала на дебютантите в Обществото на юристите — около десет часът. А вече е десет, затова просто облечи това и се постарай да не паднеш от обувките.

— А после какво?

— Спътничката ти.

— Остави Хети на мира.

— Хети. И какво точно е тя?

— Косатка.

— Това е някакво животно... риба?

— Тотемното ми животно.

Това не беше истина, но Ариел нямаше как да знае. Да се заяжда с Хети беше вече прекалено — взаимоотношенията между човека и спътника му бяха прекалено сериозни, за да търпят промяна заради чужди прищевки или модни приумици.

— Религиозни причини. Разбирам. Е, религията ще ти позволи това, нали? — попита Ариел и ѝ връчи топка мек, прясно принтиран и ароматен плат. После добави:

— За какво се оглеждаш?

— За място, където да мога да се преоблека.

Апартаментът на Ариел беше по-малък и гол, отколкото Марина бе очаквала. В бяло и чисти, плоски повърхности. Дали не служеше на собственичката си като убежище от панаира от ехтящи гласове, безкрайна шарения и хора, хора, хора? Единствената украса беше снимка, която покриваше една от стените и на която бе уловено лицето на жена — явно икона, макар Марина да нямаше представа в кои точно среди. Затворените очи и леко разтворените устни я притесняваха. В снимката имаше нещо, което ѝ напомняше на наркотици или може би — оргазъм.

Хвана дръжката на една от вратите.

— Не онази — побърза да я спре Ариел с такава скорост, че Марина си обеща да провери какво има вътре по-късно. — Ето тук.

Марина се намъкна с усилие в роклята. Огромната купчина от волани и дантели сякаш я задушаваше, а корсетът беше направо непоносим. Как успяваха хората да се движат — или дори да дишат — в такива неща? И къде щеше да скрие оръжията си? Пъкна тейзъра в деколтето си, а ножа прибра в калъф, закачен с колан от вътрешната страна на бедрото ѝ. Не биваше да разваля формата на тоалета.

— Краката ти.

— Какво?

— Избръсни ги. После ще ги епилираме за постоянно.

— Как ли пък не.

Ариел вдигна пред очите ѝ чифт дълги, прозрачни чорапи.

— Хубаво.

Когато отвори вратата на банята, Марина видя как Ариел тъкмо пъхва старите ѝ дрехи в машината за рециклиране.

— Ей!

— Ще си принтираш нови всеки ден. Понякога — повече от веднъж на ден. Брат ми е дивак. Би носил един и същи гащеризон за космокостюм половин лунен месец.

Марина обу вече гладките си крака в чорапите, после си сложи обувките. Знаеше, че няма да може да издържи повече от час с тях,

въпреки слабата гравитация на Луната. Приличаха повече на оръжия, отколкото на част от облеклото.

Ариел я огледа от глава до пети.

— Завърти се.

Марина успя да докара един пирует. Стъпалата вече я боляха.

— Удобно ти е, колкото и на монахиня на парти с мастурбация, и ти личи. Но ще минеш. Ето.

Ариел ѝ подаде чифт меки, ниски пантофки.

— Тайна, която високото общество пази добре. Сложи ги в чантата си и си ги обуй, когато ти се удаде възможност. Само гледай да не те види някой. А сега — на работа.

Бе невероятно, но Марина видя как на лицето на Ариел се появява една почти незабележима усмивка.

— Наистина ли има такова нещо?

— Какво?

— Парти с мастурбация.

— Добре дошла в квадрант Водолей, корасао.

Ходя с Ариел в съда от три дни, а още не мога да проумея лунното право. Схващам основния принцип — е, всички го схващат: че криминалното и гражданското право не съществуват. Има само договорно право. Сключвала съм десетки, ако не и стотици договори — Хети се грижи за по-голямата част от документацията, а аз изобщо не обръщам внимание. Всеки ден, всяка секунда, между хората прелитат милиарди договори. Това е Пешият Насъщен: договорът. Съдът на Клавиус явно счита, че е добре да избягва законовите разпоредби колкото може повече. Онова, което мразят повече от всичко, е да ги създават, защото по този начин нещата стават по-конкретни, а те губят свободата да се пазарят и договарят. Адвокатите са много, но законите — малко. Съдебните дела представляват удължени преговори. И двете страни се пазарят за избора на съдия и за това кой следва да покрие разходите. Прилича повече на събрание на филмови продуценти, отколкото на адвокати. Първите няколко заседания се занимават основно с компенсации за предубеждението и личните интереси, които съдиите имат пълно право да отстояват — никой договор или случай не разчита на тяхната безпристрастност,

понеже такава не се и очаква. Понякога самите съдии трябва да платят, за да ги изберат за делото. Всичко се договаря и предоговаря. Имам теория, според която именно това е причината за сексуалната разкрепостеност на жителите на Луната: тук никой не се интересува от етикети, като „хетеросексуален“, „хомосексуален“, „бисексуален“, „полисексуален“ или „асексуален“. Всичко зависи от това какво искаш ти. Сексът е като договор между чукащ и чукач.

„Съда на Клавиус“ — доста внушително звучи, нали? Човек си представя мрамор и римска архитектура. Изобщо не е така. Мястото представлява лабиринт от тунели, заседателни зали и съдебни зали, разположен в най-старата част на Меридиан. Въздухът е застоял и мирише на лунен прах и мухъл. Но това, което първо прави впечатление, е шумът: стотици адвокати, съдии, ищци и подсъдими, които крещат в един глас и се надпреварват да рекламират собствените си услуги. Като в онези стари филми за фондовата борса — пълно е с мъже в костюми, с вратовръзки, които се борицкат и надвикват един друг, за да обявят цените и офертите си. Правен пазар. И така: първо си наемаш адвокати, после — съдии и съдебна зала. След това решаваеш какъв вид съдебен процес искаш. Оказва се, че не се продават само адвокатите и съдиите, а и самите съдебни системи. Най-накрая разбрах и какво означава „защитник“. Защитниците са едри мъжаги — или поне почти всички са мъже, и то — новополучени, защото са по-силни. Напълно законно е да разрешиш спора си в битка — било то лично, или — ако предпочиташ — да наемеш боец, който да го направи вместо теб. Той се нарича „защитник“. Доколкото разбирам, Ариел е предизвикала невероятна суматоха съвсем наскоро, като се е съблякла наред съдебната зала и е останала само по бойни панталони. Трудно ми е да си го представя — но тя е адвокат по браковете и бракоразводните дела, така че не се смята за кой знае колко странно.

И така, в момента съм в съда, докато тече процесът — който, от моя гледна точка, се състои предимно от дълги периоди чакане и убиване на времето с електронните игри, които Хети ми осигурява, пред стаята, в която Ариел разговаря с останалите адвокати и съдиите. И, разбира се — от писане на писма до вас. От време на време правя опити да схвана лунните закони, без да им позволя да ми прогорят дупка в мозъка. Човек би си помислил, че договорите са всеобхватни и подробни, но дори най-внимателно написаните от тях не могат да си

позволят да нарушат основния принцип — че всичко е лично, зависимо от конкретните обстоятелства и подлежи на предоговаряне. Винаги трябва да има вратички — добре направен е онзи договор, който ти дава шанс да се измъкнеш. В лунния закон не съществуват понятия като „виновен“ или „невинен“, както и „морално“ и „неморално“. Попитах Ариел: „Това не означава ли, че поставяш жертвата наравно с извършителя?“ „Не“, отговори ми тя, „лунният закон задължава всеки да поеме лична отговорност според случая.“ На мен ми се струва като същинска анархия, но нещата все пак се получават. Споровете се уреждат. Законът възтържествува, а хората му се подчиняват. И изглеждат доста по-доволни от юридическата система от хората у дома. На Луната никога не се подават молби за обжалване — това би означавало, че преговорите са пропаднали, което е немислимо за тукашните нрави. Затова процесите — макар и дълги и изпълнени с дълги-дълги речи от страна на участниците — са сигурен метод за уреждане на всякакви проблеми. Освен това, тукашният закон има една обща точка със земния: повечето от работата се върши по време на обяда.

Извинявайте. Задряхах. Два часът през нощта е, а аз съм на един прием — мисля, че е прием, но може би е тържествено откриване, а Ариел продължава да разговаря. Не знам как не ѝ писва да го прави непрекъснато, ден след ден. Няма нищо по-уморително от приказките. Толкова са изтощителни. Чувствам се скапана. Нямам сили дори да бягам.

Почти дочувам какво искаш да ми кажеш, мамо: „Да не би да си започнала да уважаваш тази Ариел Корта?“ Като адвокатка — да, може би. Като човешко същество — е, нека просто кажем, че според околните никога не е имала партньор или дори любовник. Нито един. И това ми се струва напълно възможно.

* * *

— Ще ви струва двадесет милиона — каза Ариел.

— Това е много за рода Сун — отговори Лукас.

Бе подразнил сестра си, като я накара да дойде чак до Боа Виста, но никога не би се унижил да се разнася из Съда на Клавиус с шумна

тайфа адвокати, съдии и правни експерти. Семейство Корта не уреждаха бизнес въпросите си далеч от любопитните очи на медиите, а в уединени сепарета, на по чаша коктейл.

— Започнаха от петдесет.

Токиньо прожектира договора пред Лукас, който хвърли поглед на основните му условия.

— Тя ще получи достъп до Лукасиньо.

— Предложих го, за да ги умилоствия. На практика Лукасиньо винаги ще има избор дали да продължи да общува с нея, или да спре.

— Двадесет милиона.

— Двадесет милиона.

Лукас даде мисловна заповед и Токиньо подписа договора от негово име, след което изпрати двадесет милиона минибита от сметката си на сметката на Тайанг в Палата на вечната светлина. Винаги се бе възхищавал на несъмненото изящество, което се излъчваше от името на мястото, въпреки че бе ходил там само веднъж — малко след сватбата, когато Аманда го беше завела да разгледа сложните тунели и да му разкаже за още по-сложната структура на семейството си. Столицата на семейство Сун бе най-старата жилищна постройка на цялата Луна и бе издълбана в стената на ръба на кратер Шекълтън — на няколко километра от южния полюс на Луната. Затова и бе почти непрекъснато огряван от светлина, макар че се извисяваше точно на ръба на морето от тъмнина, което сякаш се простираше в кратера. По дъното му имаше вечнозамръзнали газове и органични вещества, необходими на жителите на планетата. Мястото изобщо не допадна на Лукас. Контрастите бяха прекалено ярки, прекалено резки. Високо и ниско. Тъмнина и светлина. Мраз и жега. Аманда го бе завела до Павилиона на вечната светлина — задължителна спирка в обиколката на всеки посетител. Павилионът представляваше кула, висока един километър, построена на върха на планина Малапърт. На върха ѝ имаше фенер, който пречупваше ярката светлина на слънчевите лъчи. Докато се возеше нагоре в асансьора до Аманда, Лукас непрекъснато скърцаше със зъби — не можеше да спре да си представя радиацията, която обсипваше тялото му през металните стени, как минаваше направо през него — достатъчно мощна да разплете химическите връзки на керамиката, пластмасата и човешкото ДНК.

— Наслади ѝ се — бе му казала Аманда, когато двамата излязоха от асансьора под лъчите на вечната светлина, която сияеше от фенера.

— Това е единственото място и на двете планети, където слънцето никога не залязва.

Всяка повърхност, всеки знак и предмет бяха изгубили цвета си почти напълно заради пряката светлина. Лукас усети как тя го пронизва; струваше му се, че е почти прозрачен, сякаш кожата му бе станала бледа и болнава. Усещаше миризмата на изгоряло, която се носеше над огретите повърхности — изложени на жестокия пек месец след месец, година след година. Безмилостна светлина.

— Ела да видиш — бе го подканила Аманда, но той не я последва към стъкления павилион, от който се разкриваше панорамна гледка на целия южен полюс на Луната. Помисли си за обезцветяващата светлина, за жестоките ултравиолетови лъчи, които бавно разграждаха стъклото — фотон по фотон.

— Ела да видиш светлината!

Човешките същества не бяха създадени за вечна светлина. Те имаха нужда от тъмнина.

— Готово — каза Лукас, когато Токиньо изпрати копие от договора на Бейжафлор. — Сега съм свободен, макар и без пукната пара.

— Не ставай глупав — каза Ариел. — Няма опасност който и да е от семейството ни да остане без пукната пара.

Хорхе завърши „Manhã de Carnaval“ със сол мажор и погледна към барабаниста, който удари почти нечуто по чинелите с четчиците.

Лукас заръкопляска от сепарето в дъното на клуба, осветено от сини биолампи. Сол минор с нона беше един от класическите акорди на боса — истинско възплъщение на духа на саудаде. Меланхолия под слънцето на Рио де Жанейро. Недоизживяна, и все пак — удовлетворяваща емоция. Аплодисментите му отекнаха в тишината. Никой друг не ръкопляскаше. Този клуб никога не се пълнеше с много посетители, но охранителите на Лукас се бяха погрижили да го опразнят и от малкото гости по време на изпълненията на музикантите — потупване по рамото тук, шепот и подкана там. Хорхе присви очи към светлините.

Лукас стана и се приближи до сцената.

— Може ли?

Музикантите зачакаха позволение да станат. Хорхе кимна в знак на съгласие.

В сепарето го чакаше мохито, приготвено точно по негов вкус.

— Добро изпълнение. Но звучиш по-добре соло. Оркестърът те ограничава. Когато ги няма, си свободен да дадеш воля на потенциала си. Затова ли отиваш в Кралицата на Юга?

— Искам да започна да изнасям солови концерти от много време. Търсят се. Не особено често, но достатъчно. Има поръчки за изпълнители на боса.

— Наистина би било добре да го направиш.

— Може да се каже, че ти ме вдъхнови.

— Радвам се. Не ми се иска да мисля, че се опитваш да избягаш от мен.

Лукас докосна ръката, с която Хорхе държеше чашата — деликатно, почти боязливо.

— Не се безпокой. Досетих се какво решение си взел, когато не ми се обади.

— Съжалявам. Не бях прав да го правя. Хвана ме неподготвен. Уплаши ме. Не знаех какво да направя. Трябваше да отида някъде, за да помисля на спокойствие.

— Отново съм ерген, Хорхе. Свободен от онзи противен ника. Струваше ми двадесет милиона, а Сун са решили да ме съдят за още двадесет — за нанесена обида на достойнството на рода им.

— Не го казвай, Лукас. Моля те.

— Че съм го направил заради теб ли? Не съм. За кого се мислиш? Не, направих го за себе си. Но те обичам. Когато мисля за теб, сякаш горя отвътре. Искам да си част от живота ми — във всяко едно отношение. Както и да бъде същото за твоя.

Хорхе се облегна на Лукас. Главите им се опряха, пръстите на ръцете им се докосваха.

— Не мога. Животът ти е прекалено много като за мен. Родът ти... Та ти си Корта. Не мога да бъда част от семейството ви. Не мога да си се представя, седнал редом с теб на главната маса на празненството по случай рождения ден на майка ти. Не мога да понеса всички да ме гледат и да си шушукат. Не ми трябва вниманието им. Не

искам хората да казват „А, този е око на Лукас. Ето защо са му дали работата“, когато свиря. Ако се омъжа за теб, с мен ще бъде свършено, Лукас.

В главата на Лукас се завъртяха десетина възможни отговора, но всеки от тях бе жесток и отровен.

— Наистина те обичам. Обичам те още от момента, в който те зърнах за пръв път в Боа Виста.

— Недей, моля те. Трябва да отида в Кралицата. Остави ме, моля те — позволи ми да си създам живот там. Не ме търси. Знам, че си свободен да правиш, каквото пожелаеш, но те моля — остави ме.

— А ти...

— Какво?

В тези думи също имаше отрова, но Лукас не можеше да се сдържи.

— Обичаше ли ме?

— Дали съм те обичал? В първия ден, в който дойдох в стаята ти за музика, ръцете ми трепереха толкова много, че едва успях да настроя китарата си. Не знам как успях да отворя уста и да запея. Когато ме помоли да остана при теб през онази вечер на балкона, ми се стори, че сърцето ми ще се пръсне. Все си мислех: „Ами ако иска да спи с мен? Аз искам да спя с него.“ Когато мастурбирах у дома, карах Жилберто да ми прожектира твои снимки и да пуска записи с гласа ти. Извратено ли ти се струва? И ме питаш дали съм те обичал. Та ти бе моят кислород. Заради теб горях.

— Благодаря... Не, това не звучи правилно. „Благодаря“ е прекалено слабо, кухо. Няма дума, която да може да изрази какво чувствам.

— Не мога да се омъжа за теб, Лукас.

— Зная.

Лукас се изправи и изглади бръчките по дрехите си.

— Съжалявам, че трябваше да направя това пред публика. Но все пак ги накарах да си тръгнат. Явно наистина съм свикнал винаги да става моето. Обещавам да не те търся, ако заминеш за Кралицата на Юга.

— Лукас.

Хорхе го притегли към себе си. Целувка.

— Ще се заслушвам да чуя песните ти — каза Лукас. — Направи ме толкова щастлив.

Щом излезе от клуба, заповяда на охранителите си да го оставят сам и се отправи към квадрант Сао Себастиао. Бегачите в Безкрайния маратон пресякоха проспекта Елен Очоа по моста на десетия етаж. Барабани, зилове и напеви. Лукас обикновено гледаше с пренебрежение на любовта на Карлиньоc към Безкрайния маратон, но тази вечер цветовете, ритъмът и красивите тела сякаш уцелиха някакво слабо място в сърцето му. Да можеш да се изгубиш за известно време, да не знаеш къде си или кой си, да се чувстваш свободен от костената клетка в големия затвор от скали, който обитаваш. Бе дочул, че според някой от бегачите в Маратона, именно те бяха силата, която движеше Луната в орбита около земята. Като въртележка в клетката на някой гризач, само че несравнимо по-огромна. Вратата сигурно бе много утешително нещо.

Когато влезе в апартамента си, кухненският робот му приготви мартини с дестилирания специално за него джин. Той го взе и отиде в стаята за музика. Сякаш още чуваше нотите, думите и звуците на дъха на певеца; паузите и хармониите, пленени между стените и пода. На Луната нямаше призраци, но ако имаше, щяха да бъдат именно такива: пленени думи, шепот, каменни спомени. Това бе единственият вид, в който Лукас бе готов да повярва.

Безпомощен да намери думи, с които да изрази мъката си, Лукас запрати чашата по стената. Звукът от строшено стъкло иззвъня ясно в съвършената акустика на стаята.

Кодовете още бяха валидни. Асансьорът реагираше на командите му. В момента бе спрял в едно рядко употребявано лоби до главния вход към Боа Виста. Ботушите му оставяха стъпки в праха, който се бе трупал по пода в продължение на години. Струваше му се, че дочува стенанията на машините, които се пробуждаха за живот след толкова дълъг период на бездействие. Куполът беше матов — прашносиво полукълбо — но той знаеше, че се намира на повърхността. Спътникът му се свързваше със системите, които се задействаха една по една. Прокара пръсти по един от диваните от изкуствено отгледана кожа и остави дири по повърхността му; столовете също се включиха и се

обърнаха към него. Усещаше нотката на човешко присъствие в миризмата на застоял прах, а също — лекото боцкане на електричество и слабия аромат на изгоряло от повърхностите, изложени на слънчевите лъчи.

Уегнър свали дрехите си — една по една, бавно и подчертано тържествено. После застана гол точно под върха на купола и зае пружинираща стойка — в готовност, като че ли се готвеше за бой. Тялото му изглеждаше ужасно — цялото в лилави петна, нарастващи рани и синини. Вълчатa любов бе свирепа. Пое си дъх дълбоко и бавно.

— Изчисти стъклото.

Куполът стана прозрачен. Уегнър стоеше гол на повърхността на Морето на изобилието; прахът под краката му се простираше до мръсния реголит, целия нашарен със следи от стъпки и гуми, също толкова пресни, колкото и минути след като са били оставени. Скали, които са били там, отпреди да е дошъл жив човек. Далечният ръб на Месие А.

Но Уегнър бе дошъл заради друго. Той разпери ръце, погледна нагоре и видя пълната Земя, която го огряваше, надвиснала над него.

Откакто се помнеше имаше дарбата да усеща кога Земята е пълна. Спомняше си как на седем-, осем- и деветгодишна възраст се свиваше в леглото в спалнята си, заровена дълбоко навътре в тунелите на Боа Виста, и се взираше в тавана, без да може да заспи, защото отразената от Земята светлина сияеше в ума му. Когато бе на десет, единадесет и дванадесет, пълната Земя започна да го прави хиперактивен и нервен, а главата му се пълнеше с невероятни, ярки образи. Лекарите му предписаха лекарства за синдром на дефицит на вниманието. Мадрина Флавия бе изхвърлила таблетките направо в машината за рециклиране. „Детето е докоснато от Земята“, бе казала тя, „нищо повече. Никакви лекарства няма да угасят светлината, която го огрява от небето.“ Навърши тринадесет. Една нощ пълната Земя започна да го вика от леглото — мамеше го по коридорите на притихналото имение към асансьора, който водеше до купола на обсерваторията. Той влезе, затвори вратата и съблече дрехите си. Тази година, всичко у него се бе променило — тялото му бе станало по-високо, по-широко и някак по-плътно. Бе се превърнал в някой, когото сам не познаваше. Стоеше гол под земната светлина и усещаше как тя

го притегля, разкъсва и разполовява на двама отделни души. Вдигна глава към небето и започна да вие. Вратата се отвори, Уегнър бе задействал около дузина охранителни системи, и Хейтор Перейра влезе в обсерваторията, където го завари как трепери и надава къси, задавени викове, гол и свит на кълбо на пода.

Хейтор не обели никому ни дума за това, което бе заварил под купола на обсерваторията.

Уегнър продължи да се наслаждава на светлината на синята планета. Тя сякаш стерилизираше раните му и облекчаваше болките му. Лекуваше го.

Разпокъсани, бели облаци се носеха бавно над Тихия океан. Синевата на Тихия океан винаги успяваше да разчувства Уегнър. Никога не бе виждал нещо по-синьо. А никога нямаше да може да ги види отблизо. Те бяха като далечно, непостижимо божество, пред което благоговееше. Вълците бяха като изгнаници, изхвърлени от рая.

Нощта вече започваше да се разпростира по хоризонта — тъмен хоризонт, който настъпваше от долния край на планетата. През идните дни, той щеше да я покрие цялата, а тъмната половина на Уегнър бавно щеше да вземе надмощие. Щеше да напусне това място, глутницата щеше да се разпръсне, и групата от „то“ щеше да се раздели отново на много „той“ или „тя“. Щеше да започне да се фокусира по-лесно, да анализира различни въпроси и да взима решения, както бе свикнала да прави тъмната му половина. Щеше да се върне при Аналийс, която щеше да види белезите по кожата му. Тя нямаше да зададе въпроса на глас, но той щеше да остане да витае между двамата завинаги.

Уегнър затвори очи и остави светлината на далечната Земя да гали тялото му.

Карлиньос преследваше нашествениците от тридесет и шест часа през Морето на кризите. Първото им нападение бе над Суифт — разрушиха три екстрактора и обездвижиха пет. Моделът на метателните им оръжия не можеше да се сгреши. Докато Карлиньос водеше екипа си от работници, качени на мотори, по следите от гуми, които оставяха зад себе си, те успяха да ударят и Клеомед F — на триста километра на север оттам. Една мобилна база за поддръжка и презареждане вече бе унищожена. Имаше и две жертви. Когато

Карлиньос и ловците му — неговите касадорес, работници и мотористи — пристигнаха на мястото, завариха трактора и постройката обсипани с мънички дупчици — пет милиметра в диаметър. Явно бяха направени с метателно оръжие.

Нападения над две места, отдалечени на триста километра едно от друго, за по-малко от час. На Луната нямаше призрази, но около базите витаеха слухове, суеверия и чудовища. „Макензи умеят да се телепортират.“ „Макензи владеят тайни австралийски магии.“ „Имат си частен кораб за придвижване от едно до друго място на повърхността на планетата.“

— Не е частен кораб — каза Карлиньос, докато преглеждаше постъпилите от сателитите данни. — Транспортърът на ВТО, „Сокол“.

Посоката на хаотичните следи по повърхността личеше ясно на снимките от сателитите. Карлиньос нае камерите на лунното въже за известно време и Сао Хорхе забеляза нещо ново в сенките на кратера Клеомед Н на второто завъртане покрай Втори Камшичен. Когато увеличи образа, успя да различи формата на кораб за близки пътувания.

— От Макензи ги изпращат по въздух.

Яхнаха се на моторите и поеха нататък. Според прогнозата на Сао Хорхе, следващата им мишена най-вероятно щеше да бъде фронта на Екерт — група от шест екстрактора, които се придвижваха към югозападната граница на Морето на драконите. Касадорес дадоха газ на моторите с пълна скорост, докато не зърнаха на хоризонта светлините, с които бяха покрити подемните кранове на Корта Хелио. Карлиньос поведе екипа си така, че да влязат незабелязано в сенките на бавно напредващите екстрактори. Орбитиращото око на Сао Хорхе съобщи, че точно зад югоизточната линия на хоризонта е спрял кораб. Карлиньос се ухили под шлема си и освободи с щракване предпазителите на ножниците, които носеше на бедрата си.

Три планетохода. Осемнадесет нашественика.

— Изчакайте ги да слязат от планетоходите — заповяда. — Нене, нека твоите хора се погрижат за самите машини.

— Това би означавало да ги оставим да умрат на повърхността — обади се Гилмар, един от ветераните, които бяха участвали в строежа на първите релси по Дорса Маусън.

Да изоставиш някого на голата лунна повърхност беше най-голямото възможно нарушение на морала и порядките на планетата. Девата Луна бе враг на всички. Спаси сега, ако искаш да бъдеш спасен по-късно.

— Имат си кораб, нали?

Нашествениците скочиха от планетоходите. Готвеха се да нападнат.

— Спокойно — нареди Карлиньос и продължи да пълзи бавно напред, за да остава в сянката на екстрактор номер 3. — Спокойно.

Групичките нападатели започваха да се разпръсват. Изобилие от мишени, и то — на широко пространство.

— Сега!

Шестте мотоциклета превключиха на скорост и вдигнаха огромни облаци прах. Карлиньос заобиколи екскаватора и се спусна към най-близкия противник. Облечената в космокостюм фигура замръзна на място от ужас и изненада. Карлиньос извади ножа си.

— Гама хуч — произнесе Лусика Асамоа.

— Хууш — поправи я Рафа Корта. — „Гамахууш“. Думата е френска.

— Френска — повтори Лусика.

— Да, това е вид език — обясни й той. — Гамахууш.

— Не съм сигурна, че схващам правилно. Но аз уча по-добре чрез практически упражнения. Хуч?

Тя се претърколи и възседна Рафа, прибра прасците си под рамената му, като пъшкаше от усилие, и стисна главата му между бедрата си.

— Хууш — повтори той, след което тя седна върху лицето му и заглуши гласа му.

Рафа винаги бе харесвал Твè. Мястото бе шумно и хаотично, а и интериорът му бе необичаен — объркана плетеница от тунели, които завършваха високо над различни земеделски градини или пък с ниски апартаменти, или с поляни, обрасли с овошки и храсти, огрени от лъчите, отразени от високите слънцеотражателни огледала. Из градините се носеше ромолена на вода, стените бяха влажни от кондензираните по тях капчици, а въздухът бе натежал от аромата на

свежи и разлагащи се растения и от острата миризма на тор. Беше лесно да се изгубиш, а също така — и приятно. Когато отиде за пръв път в Твè, десетгодишният Рафа се изгуби — безвъзвратно и прекрасно. Един затвор го отведе далеч от тълпите високи възрастни, към места, в които имаше само зеленина и светлина. Охранителите на Корта и Асамоа се втурнаха през тунелите, като го викаха по име; ботовете се защураха по стените и през канавките, през които големите не можеха да се проврат, но които лесно можеха да се превърнат в скривалище за малко дете. Охранителните програми го откриха легнал по корем над едно от езерцата в градините, докато се опитваше да преброи тилапиите, които плуваха вътре. Никога преди не беше виждал истински животни. Едва години по-късно, той бе осъзнал, че посещението на семейството му е имало за цел да уреди евентуален брак между членове на двете фамилии — Адриана бе решила, че ще е добре да обедини Корта Хелио със Златното столче. За него, обаче, най-важната част от визитата си бяха останали рибите.

— Тук? — беше попитала Лусика, но започна да заключва вратата, още докато задаваше въпроса. След това бързо се измъкна от роклята си.

Мачът между „Жоао де Деус Мокос“ и „Жените на Черните звезди“ бе послужил като предлог за срещата им. Робсън бе възпитан като фен на отбора на Жоао де Деус още от най-ранна възраст. Бе ред и на Луна да се запали по играта. „А и мачът щеше да се състои в Твè“, бе им казал той. „Ще можем да видим тиа Лусика, Роб. Да, майка ти, анжиньо. Страхотно, нали?“ Лусика ги бе посрещнала на гарата. Луна хукна към нея по перона, а Робсън побърза да ѝ покаже един хубав фокус с карти. Рафа я вдигна в прегръдките си и я притисна към себе си така силно, че я накара да изстене и да се просълзи. По време на полувремето, докато бяха на стадион Арена в имението на АКА, децата отидоха с охранителите да си вземат сладки питки, а Рафа плъзна топката си длан между бедрата на жена си и ѝ каза:

— Ще те чукам, докато не ти се прииска да умреш.

— Давай — бе му отговорила тя.

И така, Лусика бе възседнала лицето на Рафа, който се беше излегнал по гръб на мъха. Гамахууш. Той описа кръг с език около клитора ѝ, сякаш го приканваше да си поиграят с дълги, плавни ласки. Галеше го. Мъчеше го. Тя притисна вулвата си към лицето му и го

накара да се закашля и разсмее. Целуваше я и я изследваше; първо проникваше в нея, после се отдръпваше — ту бавно, ту по-бързо. Лусика следваше ритъма му, почти сякаш танцуваше; понякога следваше неговия ритъм, а понякога потреперваше или се извиваше рязко от удоволствие. Продължиха с часове — или поне така изглеждаше. Лусика свърши четири пъти, а Рафа дори не настоя да му върне услугата с орална любов на свой ред. Този път бе решил да ѝ направи подарък.

— Това ми липсваше толкова много.

Лусика се претърколи на тревата и легна по гръб под сянката на дърветата. По листата се събираха едри капки кондензирана вода, увисваха за момент на ръба, лъскави като перли, а след това бавно падаха по голото ѝ тяло.

— Да не си се упражнявал? — попита тя, като улови няколко от капките в ръка и го замери шеговито.

Рафа се разсмя. Биваше го. Съпружеската вярност не бе вписана като условие в ника, но все пак имаше правила. Никога не говореха за любовниците си и пазеха най-хубавото от себе си един за друг. Чувстваше се изтощен след пиршеството, а челюстта го болеше. Освен това му се искаше да си измие зъбите, но това би изглеждало непроситимо обидно. Имаше нужда от почивка между блюдата. Високо над тях блестяха огледалата, които продължаваха да следят хода на слънцето, и в момента хвърляха сянка върху него.

— Имаме един час, преди мадриня Елис да се върне с Луна и Робсън. А и дори тогава бих могла да я помоля да ги позанимава още час-два. Ако има защо. Нали така?

Рафа се обърна по гръб и примигна към блестящите огледала горе. Лусика се плъзна върху него.

— Да видим в какво друго си се упражнявал.

Карлиньос бе протегнал ножа право встрани от себе си. Саботьорът от Макензи вдигна ръце в знак, че се предава. Карлиньос знаеше как да се грижи за хладните си оръжия и този нож бе тъй остър и здрав, а неговите ръце — тъй яки и опитни, че бе успял да отреже изцяло дясната ръка на нашественика, точно под лакътя му. Нямаше да оцелее след такова нещо.

Карлиньос натисна газта с всичка сила и вдигна прах към следващата си мишена. Сао Хорхе прожектираше на хъда му данни относно всичките му жизнени показатели — кръвно налягане, дишане, адреналин, пулс, нервна система, острота на зрението, наличие на соли, захари и кислород в кръвта. Той обаче не се нуждаеше от тях. Беше във върхова форма.

Кавалерията му вече бе готова с първия етап от атаката си. Петима от нашествениците на Макензи бяха повалени, останалите — обърнати в бягство. Планетоходите се бяха засилили към тях, за да ги посрещнат и евакуират. Бяха ги разгромили. Карлиньос завъртя ръката, с която държеше ножа, във въздуха: „Заобиколете и ги нападнете пак.“

— Оставете ги на мира! — изкрещя Гилмар по общия канал. — Вече бягат.

Планетоходите спряха до саботьорите, които захвърлиха оборудването си, наскочаха в седалките и побързаха да закопчат предпазните ремъци. Моторите щяха да ги настигнат съвсем лесно. Сао Хорхе показа на Карлиньос карта, на която се виждаше как иконата, обозначаваща кораба на Воронцови, пристига от досегашното си скривалище, за да помогне на хората на Макензи да избягат. Нека дойде. Битката с кораб определено щеше да си струва.

Два от планетоходите се отдалечиха, следвани от облаци прах. Един от нашествениците бе клекнал до третия планетоход и се целеше към моторите с едно дълго, метално устройство. Откатът го накара да отскочи назад. Частица от секундата по-късно, главата на Фабиола Мангабейра се взриви, а тялото ѝ падна от мотора, който продължи да препуска напред. Мъртвата жена се стовари на повърхността и се претърколи сред облак от прах, мигновено замръзнала кръв и парченца стъкло и кости. Името ѝ светна в бяло на хъда на Карлиньос.

— Имат снайпер, мамка им! — извика Гилмар.

Стрелецът се прицели в следващата си мишена и отскочи още веднъж заради отката. Карлиньос проследи чрез хъда траекторията на нагорещения до червено куршум, който пореше въздуха. Изстрелът уцели Тяго Ендрес в рамото — не беше чисто попадение и не го улучи в главата, но въпреки това бе смъртоносен. Космокостюмите можеха да лекуват рани, но не и толкова сериозни. Не и толкова бързо. Тяго се загърчи в конвулсии върху реголита, докато кръвта му пръскаше във

вакуума наоколо и замръзваше на дебели, лъскави парчета лед. Още едно име светна в бяло.

Снайперът се насочи към Карлиньос. Той зави рязко на мотора, хвърли се настрани и се претърколи в праха. След това видя как Гилмар препуска с пълна скорост към стрелеца, и се забива право в него с мотора си. Стрелецът падна под гумите с размахани ръце и крака, а моторът подскочи рязко, но Гилмар успя да го удържи. Огромните, грапави гуми превърнаха космокостюма и кожата, плътта и костите под него в кървава каша. Снайперът се понесе надалеч във въздуха.

Карлиньос изтича до все още включения си на скорост мотор.

— След тях, бързо след тях!

Третият планетоход се покатери и отдалечи, като набираше скорост. Карлиньос застана сред полека слягащите се облаци прах с по един нож във всяка ръка и нададе рев с всички сили.

— Пусни ги, мамка му! — извика Гилмар.

Карлиньос се приближи към трупа на стрелеца. Плат, кости, черва. Разглежда го в продължение на няколко дълги мига, сякаш размишляваше над крехкостта на плътта и вътрешностите и пълното им, безвъзвратно разрушение. Луната превръщаше почти всяка рана във фатална. Предположи, че е жена — те обикновено стреляха поточно. След това вдигна ботуша си, за да смачка шлема и да строши черепа в него. Гилмар го сграбчи за ръката и го дръпна от трупа. Карлиньос отскочи пъргаво, готов да го намушка с ножовете.

— Карло, Карло. Всичко свърши. Прибери ножовете.

Карлиньос не можеше да го познае. Кой беше това? Показателите му изглеждаха ужасно. Вътрешната страна на визьора му бе покрита с червени цифри. Какво се опитваше да му каже този човек? Нещо за ножовете.

— Добре съм — каза той.

Прахът вече се беше слегнал. Останалите от екипа го чакаха, застанали на известно разстояние встрани — донякъде от уважение, и донякъде — от страх. Един от тях бе докарал мотора му наблизо. Луната трепереше под краката им — иззад хоризонта изплува силуетът на кораб, а двигателите му проблясваха в тъмнината. Отстрани към корпуса му бяха прикрепени трите планетохода. Карлиньос размаха ядно ножовете си към него и изрева от яд и безпомощност към

светлините, които продължаваха да се издигат към небето. След секунда вече ги нямаше.

— Добре съм.

Карлиньос прибра ножовете в калъфите им, един по един.

Карлиньос обикна ножовете от малък. Бодигардовете му обичаха да играят на една игра — разперваха пръстите на едната си ръка и започваха да забиват острието в масата около тях, колкото могат побързо. Осемгодишният Карлиньос моментално усети както сериозността на залога, така и удоволствието, което тя доставяше. Добре разбираше смисъла на риска, простотата и точността на движенията и привлекателността на ножовете, която се криеше в неусложнената им от излишни елементи простота.

Също като брат си и сестра си, Карлиньос Корта бе овладял бразилското джиу-джицу.

— Не се стареае — докладва Хейтор Перейра на Адриана. — Само се шегува, преиграва и отказва да вземе боя насериозно.

Карлиньос не взимаше бойното изкуство насериозно, просто защото не можеше. Ръкопашният бой се водеше прекалено отблизо и в него нямаше никаква елегантност и достойнство. Освен това ненавиждаше желязната дисциплина и подчинение, които се изискваха от него във взаимоотношенията с майстора, който го обучаваше. Искаше да се бие бързо и опасно. Искаше изящество и бруталност — оръжие, което да бъде подходящо допълнение към тялото и характера му.

След като мадриня Флавия го завари да принтира бойни ками, Хейтор Перейра го изпрати в Школата на седемте звънеца на Мариано Габриел Демария, която се намираше в Кралицата на Юга. Учениците в това училище усвояваха всякакви тъмни умения и знания — кражба, убийство, отрови, мъчения; как да се промъкват незабелязано до жертвата, как да заблуждават околните с маниерите си; пътят на двата ножа. Карлиньос се вписа в бодигардовете и охранителите на свободна практика, сякаш бе роден да бъде там. Обучен бе в пътя на едната и двете ръце; как да се защитава, как да напада, как може да надхитри или ослепи противника си; как да го победи и убие. Порасна бърз, мускулист, гъвкав и елегантен като танцьор.

— „Корта“ на испански означава „режа“ — бе му казал Мариано Габриел Демария. — Време е да се опиташ да преминеш Изпитанието на звънците.

Сърцето на Школата на седемте звънца представляваше лабиринт от стари тунели за обслужващи ботове, потънали в тъмнина. В тях бяха окачени седемте звънца, които бяха дали името на учебното заведение на Мариано. Ако ученикът успееше да мине през лабиринта, без да вдигне шум с някой от звънците, се считаше, че е завършил обучението си успешно. Карлиньос успя да стигне само до третия звънец. Бесня от гняв в продължение на три дни след това, докато Мариано не отиде да поговори с него. Каза му:

— Ти никога няма да бъдеш велик. Ти си по-малкото братче. Никога няма да управляваш компанията или бюджета ѝ. Ти си изпълнен с гняв — непрекъснато напират да избликне от теб, като гной от мехур на кожата. Някои идиоти биха те посъветвали да използваш този гняв, но идиотите не оцеляват в Школата на седемте звънца. Не си нито най-силният, нито най-умният от всички, но си онзи, който би убил за семейството си. Приеми го. Никой друг не би могъл да го направи.

Карлиньос се провали в Изпитанието на звънците още четири пъти. На петия път, успя да прекоси лабиринта, без да издаде звук. Мариано му подари комплект от два ръчно изработени ножа от лунна стомана — идеално балансирани, красиви и толкова остри, че можеха да разрежат на две някой сън.

На Карлиньос му отне пет години да проумее истината в думите на учителя му. Гневът никога не стихваше. Никога нямаше да може да се освободи от него. Независимо какво твърдяха някои терапевти. Трябваше да го приеме. Просто да го приеме.

Сега Карлиньос седеше във вече ремонтираната база и си играеше с ножовете си — въртеше ги в пръстите си, забиваше ги, подхвърляше ги и ги улавяше, докато съхранените от вакуума трупове продължаваха да лежат на повърхността отвън и да чакат Корпорацията за лунен напредък да ги прибере — въглерода и водата им бяха нейна собственост. И беше разгневен. Продължаваше да бъде толкова дълбоко разгневен.

Сестрите бяха разочаровали Лукас Корта. Токиньо го беше завел в индустриалната зона на Източна 83-та улица в квадрант Армстронг, където се намираше Хадли. Стъкло, синтеровани повърхности, високи огледала, стандартни помещения, неусложнено, високофункционално оборудване, мебели, принтирани по стандартен модел, обикновено ИИ, което го посрещна на рецепцията. Въздухът ухаеше на кипарис и грейпфрут. Помещението спокойно би могло да представлява евтин салон за красота или пък инженерна фирма на свободна практика. Хадли бе евтино място — затънтено, но подходящо за фирми с нисък бюджет. Но Токиньо твърдеше със сигурност, че това беше главният щаб на Сестрите на Господарите на Настоящето; техният дом.

В момента Сестрите го караха да чака.

— Името ми е Мае-де-Санто Одунладе Абоседе Адекола.

Жената, която му се представи, бе ниска и пълна. Йоруба. Бе облечена в чисто бялата униформа на Сестринството, а на шията ѝ бяха окачени десетки мънистени огърлици и сребърни амулети. Пръстите ѝ бяха отрупани с пръстени. Протегна едната си ръка към Лукас, но той не я целуна.

— Сестрите Мария Падиля и Мария Наваля.

Жените от двете страни на Мае-де-Санто направиха реверанс. Бяха по-млади и по-високи от преподобната майка. Едната беше бразилка, другата — от Западна Африка. На главите си бяха вързали червени кърпи. „Филъос-де-Санто и Помба Гира“, спомни си Лукас на какво го беше учила мадрия Амалия.

— Ние сме общество, в което не се ползват спътници — каза сестра Мария Наваля.

— Разбира се — съгласи се Лукас и изключи Токиньо.

— За нас е чест, сеньор Корта — каза Майка Одунладе. — Майка ви е близка поддръжничка на нашата кауза. Предполагам, че това е причината за посещението ви.

— Колко директно — отбеляза Лукас.

— Стеснителността е за децата на Авраам. Намирам коравосърдечното ви отношение към сестра Флавия за осъдително. Да оставите горката жена без дъх, едва жива...

— Този въпрос вече не зависи от мен.

— Това ми е известно. Моля, заповядайте.

Сестрите Мария Падиля и Мария Наваля поканиха Лукас в една от съседните стаи. Дивани и други евтино принтирани мебели; белият интериор сякаш сияеше меко. Лукас и тъмносивият му костюм се открояваха ярко. Той не се съмняваше, че далеч зад тези безлични стени има светилище, което нито един от неверниците — и много малко от вярващите — някога щяха да видят.

Поставиха пред него метална чашка с билкова отвара.

— Мате?

Лукас подуши съдържанието на чашата и я остави встрани. Майка Одунладе отпи елегантно от своята с една сребърна сламка.

— Стимулираща напитка, а и подобрява паметта — отговори тя. — Произвеждаме и изнасяме психотропни билкови чайове и мате на Земята под формата на файлове за принтер. От вещества с леко еуфорично влияние до халюциногени, които карат аяуска да прилича на лимонада. Започват да се разпространяват пиратски от мига, в който се появят в мрежата, разбира се, но намираме, че е наш дълг да осигуряваме на света нови религиозни изживявания.

— Майка ми е дарила осемнадесет милиона минибита на организацията ви за последните пет години — каза Лукас.

— За което сме ѝ много благодарни, сеньор Корта. Религиозните ордени се изправят пред невиджани досега възможности и препятствия, когато се устройват на Луната. Вярата трябва да диша. Спонсорите ни включват Я Деде Асамоа, Орела на Луната и — от жителите на Земята — Съюзът на растенията, Лагоската петдесетническа църква на Ифа и Фондацията на Дългото Настояще.

— Зная.

— Тя твърди, че вие също се отнасяте с уважение към религиозните канони.

— Няма нужда от плоски ласкателства.

Двете сестри, които придружаваха Одунладе, се отдръпнаха назад с възмущение.

— Простете, сеньор Корта.

— Има ли някакъв смисъл да ви моля да продължим този разговор насаме?

— Няма, сеньор.

— Но аз наистина се отнасям с уважение. Аз съм синът, който уважава майка си прекалено много, за да ѝ позволи да прахосва парите

си по мошеници и шарлатани.

— Тези пари са нейни...

— С какво се занимавате, майко Ондуладе.

— Сестринството на Господарите на Настоящото е синкретичен, лунарианско-афробразилски религиозен орден, отдаден на почитание пред оришите, помощ за бедните, практикуване на духовна дисциплина и развитие на целебната медицина. Също така се занимаваме с генеалогични проучвания и социални експерименти. Майка ви проявява интерес към последното.

— Разкажете ми.

— Сестринството провежда експеримент с цел да създаде обществена структура, която може да просъществува в продължение на десет хиляди години — чрез генеалогични проучвания, социално инженерство и влияние върху оформянето на родословните дървета на лунарианците. Когато европейците погледнат към Луната, виждат човек; ацтеките и китайците — заек. Вие виждате бизнес и печалби. Ние пък виждаме тепърва формиращо се общество. Луната представлява една съвършена лаборатория за социални експерименти: малка, ограничена в пространството и изолирана от чужди влияния. За нас това е идеалната възможност да експериментираме с различни видове общности.

— Десет хиляди години?

— Според прогнозите ни, толкова време ще бъде необходимо за човечеството, за да може да преодолее границите на тази слънчева система и да се превърне в истински междугалактически вид.

— Дългосрочен проект.

— Религиите се интересуват от вечността. Работим съвместно с други групи — някои имат религиозен характер, други — философски или политически, но всички споделяме една цел: човешко общество, което е достатъчно силно и гъвкаво, за да ни заведе в галактики с нови звезди. В момента следим за протичането на пет сериозни социални експеримента.

— Пет.

— Точно така, сеньор Корта.

— Не говорете за семейството ми, като че ли са вашите опитни мишки.

— С цялото ми уважение, сеньор Корта, вие сте именно...

— Майка ми никога не би причинила това на собствените си деца — започна Лукас, но Одунладе го прекъсна на свой ред:

— Майка ви е един от най-важните участници в експеримента.

— Не сме експеримент.

— Всички ние сме експеримент, Лукас. Всеки човек. Майка ти е не просто велик инженер и предприемач, а и жена със забележителен нюх за общественото развитие. Видя какви щети причинява държавната система, жаждата за власт и територии и разединението на националностите на Земята. В Луната пък видя шанс да опита нещо ново. Хората никога не са обитавали по-опасна или по-трудна за живот среда от тази. И все пак — ето ни още тук, с градове и селища, чието общо население наброява милион и половина души. Оцеляваме и процъфтяваме. Именно ограниченията на средата, в която живеем, ни принудиха да се променим и адаптираме. Земяните са разглезени. Но хората, които ще обитават другите галактики, ще приличат на нас. Вие сте експеримент, родът Асамоа е експеримент, родът Сун е експеримент, родът Макензи е експеримент. Родът Воронцов пък е още по-краен експеримент: какво би се случило с човешките тела и общества, ако прекарат десетилетия в условия на нулева гравитация? Вие също експериментирате — опитвате нови и нови методи да се състезавате помежду си и да надделявате. Предполагам, че би могло да се нарече „дарвинизъм“.

Лукас стисна зъби пред дръзките думи на събеседничката си. Той беше манипулатор, а не манипулиран. Но не можеше да отрече, че Петте Дракона бяха изнамерили много различни начини да оцеляват и да процъфтяват на Луната. Колегите му от семейство Воронцов така и не бяха потвърдили или отрекли легендата, според която Валерий Михайлович Воронцов, старият ракетен пилот от Байконур, е прекарал десетилетия в условия на свободно падане на орбиталния си кораб „Свети Петър и Павел“, и се е превърнал в нещо странно и не съвсем човешко.

— Каква е причината за честите посещения на една от сестрите ви при майка ми?

— Майка ви сама помоли за това.

— Защо?

— Шпионирате брат си, но майка си — не, така ли?

— Уважавам майка си.

Сестрите се спогледаха.

— Майка ви се изповядва — каза майка Ондуладе.

— Не разбирам.

— Тя знае, че скоро ще умре.

Таксито затвори вратите си след Ариел. Тя вдигна ръка и те се откrehнаха леко, колкото да се чуе гласът ѝ.

— Моля?

— За малко да ми откъсне пръста!

Вратата се бе затръшна бързо и силно точно под носа на Марина.

— Ще те компенсираме. Скъпа, вече сме говорили за това. Не можеш да дойдеш с мен.

— Трябва да дойда с теб — каза Марина.

Тази сутрин, принтерът ѝ беше изплюл един мъжки костюм като за фламенко. Панталонът ѝ допадаше доста, въпреки че не можеше да спре да дърпа сакото надолу в опити да прикрие задника и бедрата си. Колкото до обувките — вече бе свикнала да ги препрограмира. Не глупавите, дълги токчета — те не си заслужаваха труда, а истинските обувки. Добавяше по ред код тук или там, за да ги направи по-удобни и да прилегнат по-добре на извивките на ходилото ѝ; после слагаше грайфери на подметките, и ги правеше по-стабилни. Мода за телохранители.

— Заповядвам ти.

— Не приемам заповеди от теб, а от майка ти.

— Иди да говориш с нея тогава — каза Ариел и затвори вратата на мотрисата.

Преди още да измине една пресечка, Хети вече бе спряла мотриса за Марина, която се качи и последва повереницата си.

Ариел бе застанала пред таксито на Марина и я чакаше да слезе. От време на време дръпваше от електронната си цигара с театрално нетърпение. Бяха спрели пред една стара постройка в Орион, Западна 65-та улица — удобно близка от центъра, но похабена и незабележима. „Нарочно са я избрали такава“, помисли си Марина.

— *Обществото на лунарианците* — осведоми я Хети.

— В този клуб не се допускат външни лица.

— Охранители, обаче, сигурно се допускат.

— Не и в този клуб.

— Няма да те оставя.

Ариел се обърна към нея, освирепяла, и изсъска:

— Ще вземеш ли поне веднъж да направиш, каквото ти казвам?

Поне веднъж?

Марина потисна усмивката си на задоволство. Пряко попадение.

— Добре, добре. Но има още нещо.

— Какво пък сега? — озъби ѝ се Ариел.

— Имаш бримка на левия чорап.

За секунда, Ариел придоби такова изражение, сякаш щеше да се взриви на място. Очите ѝ се разшириха, сякаш щяха да изхвъркнат от орбитите. След това избухна в безпомощен смях.

— Би ли изтичала до обществения принтер за нов чифт, моля те?

— заповяда ѝ. — Бейжафлор вече ти изпрати файла.

— Но какво им е...

Марина се спря. Нямаше смисъл. Хети я заведе до най-близкия принтер, който се намираше на долния етаж. Ариел огледа внимателно новия чифт чорапи, след което свали стария и се преобу.

— Не би ли било по-добре да идеш на някое по-закътанно място?

— попита я Марина. Не се боеше да изказва мнения, на които никой служител нямаше право.

— Ама че си землянка, за Бога.

Ариел оправи роклята си с разфокусирувания поглед на човек, чийто спътник му проектира пряк запис от обществените камери, за да се огледа.

— Ще се върна след час.

Видия Рао чакаше Ариел в лобито. Тя огледа главния щаб на Обществото на лунарианците с неодобрение. Имаше килим. Тя ненавиждаше килимите. Този беше болнавозелен, изпъстрен с петна и разплетени нишки. Ни най-малко поддържан. Такива бяха и кърпените дивани от изкуствено отгледана кожа — принтирани по толкова стар модел, че отдавна бяха спрели да бъдат „ретро шик“ и вече представляваха грохнали от старост боклуци. Слабо осветление. Атмосферата беше някак колежанска, общежитийна — като старо

помещение за колоквиум от някоя забутана специалност. Въздухът ѝ напомняше на джин: затворен на едно и също място с години.

— Заповядайте — посочи ѝ Видия Рао няколко дивана, разположени около една ниска маса. — Нещо за пиене.

— Блъди Мери — поръча Ариел и опъна електронната си цигара. Един бот ѝ донесе питието, а на банкера — вода. — Чакаме ли още някого?

— Боя се, че днес ще бъда само аз — каза Видия.

То опря длани на коленете си — изправена, енергична поза. Ариел отпи от коктейла си.

— Успяхте в начинанието си, доколкото разбрах — вдигна чашата си Видия.

Ариел прие тоста и отпи отново.

— Какво постижение. Как е майка ви?

— Точно сега е трудно да се каже. Направи някои промени в структурата на фирмата ни.

— Зная.

— Тримата Августейши ви го предсказаха, така ли?

— Просто обичам да следя светските и новинарските канали.

— Защо ме повикахте, Рао?

— Спомняте ли си последната ни среща, когато ви казах, че искам да ви купя?

— Каква цена предлагате?

— Обществото на лунарианците списва вестник — редовно издание, в което публикуваме трудове относно различни случаи, свързани с лунната независимост от икономическа, политическа, социална, културологична и екологична гледна точка. Охотно приемаме капитал от спонсорите.

— Какво точно ми предлагате?

— Да участвате в един политически научен труд, който ще напишем аз, Мая Ийп, Роберто Гутиерес и Юри Антоненко. В него предлагаме три алтернативни обществени структури, които биха спомогнали за разпускането на КЛН и установяването на лунно правителство. Алтернативите ни варират от чиста демократична система до микрокапиталистичен анархизъм.

Ариел допи Блъди Мерито. Най-хубавата закуска на света.

— Мисля, че когато говорихме за последно, ви споменах, че съм от семейство Корта, и като такава не се интересувам от демокрация.

— Да, именно така казахте. Но тук става въпрос само за един научен труд. Не искаме от вас да подпишете декларация за независимост с кръвта си.

— Е, стига да не се налага да чета разни неща — каза Ариел и подаде празната си чаша на обслужващия бот.

* * *

— *Трамваят на Лукас пристигна* — обяви Йеманджа.

— Оставете ме сама — обърна се Адриана към Хейтор Перейра и Хелен де Брага.

Хелен докосна с пръсти дланта ѝ, докато минаваше покрай нея.

— Всичко е наред — успокои я Адриана.

За разлика от Рафа, Лукас не би изпаднал в гневен изблик. Нямаше да има крясъци, буйствания или цупене. Но щеше да бъде бесен. Адриана го чакаше в павилиона на Девата на Роча, разположен под каменното лице на Оксум.

Две целувки. Старателен, както винаги.

— Защо не можа да ми се довериш?

И директен, разбира се. Открито я обвиняваше в лична измяна. Силна карта. Да излъжеш собствения си, верен син.

— Бих била длъжна да кажа и на останалите. Нямаше да мога да го скрия от Рафа.

— Винаги съм бил дискретен.

— Така е, Лукас. Никой не е по-дискретен или достоен за доверие от теб.

— И никой не е направил повече за компанията.

Адриана знаеше, че той разполага със силни карти, но все пак бе изиграл Валето на вината прекалено рано.

— Кога щеше да ни кажеш? На някое друго празненство по случай празник на семейството? На рождения ден на Луна?

— Достатъчно, Лукас.

— Кога, мамо?

— Стига, Лукас. Не мога да понеса такова нещо от теб.

Лукас преглътна гнева си и наведе глава.

— Колко още ти остава?

— Няколко седмици.

— Няколко седмици!

— Искях да ти кажа...

— Тъкмо колкото да се сбогуваме. Благодаря. Какво мислеше, че ще направим, когато разберем?

— Това би променило всичко. Виждам как ме гледаш в момента, а ти знаеш от едва... колко? Пет часа? Вече не съм ти майка. Не съм Адриана Корта. Превърнала съм се в ходещ труп.

Още по-лошо от погледа, с който Лукас издаваше тези мисли, бе изражението му сега — на съжаление. Адриана не търпеше съжалението — сълзливите, захаросани успокоения, които предизвикваше, търпеливата усмивка, която прикриваше дълбокото отвращение в него. „Няма да ти позволя да ме съжаляваш.“ Смъртта ѝ беше само нейна работа. Приближаването ѝ нито я потискаше, нито я натъжаваше. Децата ѝ щяха да ѝ я отнемат, да ѝ дадат нова форма и значение и да вземат контрола на положението в свои ръце, докато тя не се превърнеше в незначителна подробност — старицата, която бавно вехнеше, сгърбена в креслото си.

— Не съм казвал нищо на останалите.

— Благодаря ти.

— А самият аз го разбрах от Сестрите на Господарите на Настоящето.

— Неблагоразумно от тяхна страна. Така рискуват спонсорството ми.

След като Лукас се качи във влака на Централната гара в Хадли, Мае Одунладе се бе свързала с Адриана. Лукас вече знаеше каква е причината за посещенията на Ирма Лоа. Беше ги принудил да му я разкрият, след като бе заплашил Сестрите, че ще прекрати финансовата помощ, която им оказваше семейството, след смъртта на майка си. Адриана му беше бясна за това. Отново се беше проявил като манипулатор, скрит под маската на безукорната любезност. Имаше право да му е ядосана — независимо от това какво е направила тя самата.

— Не биваше да си играеш на династия със семейството ни.

— Лукас, винаги опира до династиите. Абсолютно винаги. Просто исках най-доброто за всички вас. За семейството.

Лукас бе готов да се съгласи с това. Самият той винаги бе искал същото. Сега беше моментът да изиграе картата си. Адриана го бе принудила да го направи.

— В името на най-доброто за семейството ли направи Ариел наследник на Корта Хелио?

— Да.

— Не Рафа, не...

— Теб?

— Рафа би погубил компанията. Знаеш това. Ариел си има собствен живот и кариера. Мислиш ли, че ще иска да бъде хведжанг на Корта Хелио?

— Може би не, но така реших. След като почина, Ариел ще стане главен директор на компанията. Не хведжанг. Въведох нова титла с точно определени длъжности, специално за нея. Ти и Рафа ще запазите позициите и отговорностите си. Тримата ще работите заедно.

— Сестринството ли ти подшушна тази идея?

— Тези приказки са под достойнството ти, Лукас.

— Ами ние?

— Кой „вие“? Ти и Рафа ли?

— Ние. Ти и аз, мамо.

— Лукас, Лукас... Точно затова исках цялата тази работа да почака, докато умра.

— Мисля, че заслужавам обяснение.

— На Луната сме. Няма никакво значение кой какво заслужава. Ариел ще бъде чоего на Корта Хелио.

— Както вече споменах, не съм съобщавал новината на никого. Досега.

Адриана знаеше, че ще се стигне до това, но манипулативната, подла заплаха все пак накара сърцето ѝ да замре.

— Именно заради такива неща гледах да те държа колкото мога по-далеч от трона на династията, Лукас.

Нанесла му бе най-силната, окончателна обида. Раната, която никога нямаше да зарасне. Ъгълчетата на устните на Лукас потрепнаха.

— Ще оспоря решението ти.

— Аз не съм ти враг, Лукас.

— Ако действаш в ущърб на Корта Хелио, значи си. Дори ти, мамо. Нарани ме. Не мисля, че някой би могъл да ме нарани по-дълбоко от това. Няма да мога да ти го простя.

Той се изправи, стисна пръсти и се поклони пред майка си. Нямаше целувки на раздяла. Във въздуха се мержелееше дъга — слънчевите лъчи на Боа Виста огряваха струите на водопада.

— Лукас.

Той вече се отдалечаваше към гарата.

— Лукас!

— Може ли да вляза?

— Недей, Лукас, моля те. Няма да можеш да ме разубедиш.

— Не искам да те разубеждавам.

Бе застанал пред камерата на вратата на Хорхе. Чувстваше се така, сякаш всяка кост в тялото му се е превърнала в лунен прах и се крепи на крака само със силата на волята си.

— Влез. Хайде, влез.

Когато пристъпи през прага, Лукас не обели и дума за съкрушителната случка, но Хорхе го притегли към себе си, прегърна го и го целуна. После го задържа в прегръдките си. Двамата останаха притиснати един към друг дълго време в тясната, миризлива стаичка, а после — на малкото легло.

След това Лукас облегна глава на корема на Хорхе, който беше в много добра форма като за музикант — стегнат и гъвкав.

Апартаментът бе разположен в едно от високите нива на квадрант Санта Барбра и тънеше в мизерия — стаите бяха малки и претъпкани, а въздухът — застоял и неприятен, сякаш бе ухабен от прекалено многото дробове, през които беше минал. Леглото, макар и тясно, заемаше почти цялата спалня. Китарата висеше на стената и сякаш ги наблюдаваше мълчаливо — като икона или може би друг любовник. Събуждаше у Лукас неприятно чувство — дупката ѝ приличаше на окото на някой циклоп или пък уста, разтегната в ужасен писък.

— Майка ти жива ли е още?

— Не, почина при земетресението в Аристарх.

Лукас усещаше дъха, ударите на сърцето и плавния ритъм на речта на Хорхе.

— Работеше за вас. Беше селеноложка. Лунни камъни и прах.

На луната често имаше леки земетресения — послетрусове след сблъсъци, разширяване заради температурните промени в нагрятата от слънцето кора: трусове, които сякаш напомняха на хората, които лазеха по и под кожата на Луната, че тя не е просто някакъв мъртъв каменен череп, който се носи в космоса. Караха постройките да треперят и вдигаха праха по повърхността. Веднъж на всеки няколко лунни месеца имаше и по-сериозни земетресения — сеизмични трусове с дълбочина от по двадесет или дори тридесет километра, които прекъсваха дейността на хората в подземните градове, напукваха стените и капациите на контейнерите газ, късаха електрическите жици и железопътните релси. Едно от тях бе срутило базата за проучвания и ремонти в Аристарх, която бе погребала под себе си двеста души. Самата постройка беше евтина и набързо построена. Някои от случаите все още се разглеждаха в Съда на Клавиус, който определяше съответните обезщетения за трудови злополуки.

Лукас обърна глава, за да погледне Хорхе в очите.

— Съжалявам.

— Имаш късмет — отговори музикантът. — Имаш късмет, че твоята е още тук.

— Зная. И ще се грижа за нея, ще я защитавам и ще остана да ѝ държа ръката до сетния ѝ дъх.

— Обичаш ли я?

Лукас се изправи и седна на леглото. В очите му проблесна гняв и Хорхе усети, че го дострашава за момент.

— Винаги съм я обичал.

— Не биваше да питам.

— Напротив. Никой не ме беше питал досега. Всяка седмица отивам да се видя с нея и никой досега не се е сецал да ме попита дали го правя, защото се чувствам длъжен, или защото я обичам. Рафа е любвеобилен. Но Лукас? Той е студен. Хитър. Лукасиньо, синът ми, е по-важен от целия свят за мен. Същинско съкровище. Чудо. Но никога не бих могъл да му го кажа. Думите се оплитат. Всичко се обърква. Толкова е трудно. Как им е толкова лесно на разните Рафовци по света?

Лукас приседна на ръба на леглото. Стаята бе толкова тясна, че голите му крака стигаха до хола.

— Поне ми позволи да ти наема приличен апартамент в Кралицата.

— Добре.

— Прекалено бързо се съгласи.

— Аз съм музикант. Музикантите никога не отказват безплатен подслон.

— Бих искал да дойда да те послушам. Някой ден.

— Някой ден. Но още не. Ако нямаш нищо против.

— Съгласен съм.

Хорхе придърпа Лукас до себе си и той се притисна към него — коремът му се опираше в гърба му, а задникът — в топките. За момент се почувства чист и невинен, свободен от минало и бъдеще, от историята си и отговорностите си.

— Изпей ми нещо — прошепна. — „Aguas de Marco“.

Майстор-готвачът Марин Олмстед беше болен. Майстор-готвачът Марин Олмстед не беше болен. Готварската професия бе най-нездравословната от всички. Работното им време бе хаотично и прекалено дълго, а работните места — претъпкани и неприятни, а въздухът им бе наситен с пара и дим. Подлагаха телата си на непрекъснато изтезание. Но никога не прекарваха ден далеч от кухнята. Майсторите нямаха право да се разболяват. Когато Марин помоли Ариел да го замени в оповестяването на решенията на Павилиона на Белия заек пред Ейри на Орела на Луната, понеже се е разболял, тя моментално усети опашатата лъжа. Джонатон Кайод искаше да говори с нея.

Охранителните мерки бяха дискретни, но започнаха още в мига, в който Бейжафлор ѝ повика такси за Ейри. Заедно с Марина бяха подложени на щателна проверка и минаха през скенер, още преди таксито да се скачи с асансьора за коли и да започне да се катери по югоизточната стена на центъра на Антарес. Една елегантна икономка, облечена в костюм с болеро и шапка, учтиво покани Ариел да я последва и я поведе през терасираните градини.

Орелът на Луната тъкмо пиеше чай в Оранжевия павилион. Ейри, жилището му, представляваше група беседки, построени така, че да гледат към красивите гледки наоколо — градини, разположени на етажи и решени в различни цветове. Оранжевият павилион бе обграден от декоративни цитрусови дървета — портокали, кумкуати и бергамот, смалени от учените в отдела по генетика на АКА. Гледката беше зашеметяваща — Ейри се намираше по средата на високата централна ротонда, около която бяха събрани жилищата на квадрант Антарес. Бе достатъчно високо, за да има панорама и достатъчно ниско, за да бъде част от аристократичните райони. Ариел затаи дъх от възхищение. Чувстваше се, все едно е стъпила на ръба на вечността. Квадрант Антарес беше с осем часа по-назад от квадрант Водолей, затова тъкмо се зазоряваше. Петте проспекта бяха огрени от коси лъчи златиста светлина, а в сумрака проблясваха лампи, далечни като съзвездия. Тази гледка принадлежеше само и единствено на Орела.

— Адвокат Корта.

Джонатон Кайод откъсна един бергамот и заби нокти в тъмнозелената му кора. Ароматният сок на плода пръсна във въздуха и го изпълни с уханье.

— Помириши.

Ариел се наведе към плода.

— Не мога да го опиша.

— Точно така. Невъзможно е, нали? Усещанията и емоциите не могат да бъдат обяснени сами по себе си — можем само да ги сравняваме с други усещания и емоции.

Той хвърли плода настрана. Ариел не успя да види къде е паднал. Може и да беше отвъд ръба.

— Ако обичаш.

Орелът посочи към един малък павилион с куполовиден покрив, разположен на самия ръб на централната ротонда и широк само колкото да събере една масичка и две пейки. Ариел оправи воланите на полата си. Днес бе облякла една рокля на Диор с широка пола, въздушна и пристегната в талията. Меката ѝ женственост бе умишлено избрана с цел да заблуждава. Икономката донесе ментов чай за Орела и сухо картини за гостенката му. Тук може и да не беше още пладне, но времето във всеки квадрант беше различно, нали така? Ариел разпъна електронната си цигара с щракване.

— Имаш ли нещо против?

— Чувствай се като у дома си.

Небето вече започваше да се пълни с превозни средства: лифтове прекосяваха каньона, по високите пътеки между нивата преминаваха колела и скутери. Едва-едва можеха да се различат фигурите най-горе, в бедняшките квартали, които бягаха по възжените мостове. През златистия въздух се стрелкаха дроне и летци.

— Приеми искрените ми извинения, задето не можах да присъствам на рождения ден на майка ви. Светът ще усети остро липсата ѝ като председател на Корта Хелио.

— Майка ми винаги е държала околния свят на разстояние, така че се съмнявам, че клюкарските и новинарските мрежи ще изпаднат в особено дълбок траур.

— За разлика от теб — отговори Джонатон.

Ариел сякаш за пръв път забеляза колко е огромен — тежък и мускулист като всеки, роден на Земята. Масивната му фигура леко я притесняваше.

— И така — ще ми кажеш ли какво искаш? — попита Ариел. — Наистина.

Усмивката на Джонатон бе самото обаяние. Той остави чашата си на масата и плесна с ръце от удоволствие.

— Колко си директна! Искам сватба.

— Слушам те.

— Между родовете Корта и Макензи.

— Анулирах ника между Хонг Лам Хънг Макензи и Робсън Корта, като обвиних майка му в negliжиране на сексуалните му права, а Луна е едва на пет години.

— Имам предвид Лукасиньо и Дени Макензи.

— Още едно от малките сирачета на Брайс.

— Да.

— Искаш ли да ви кажа какъв ще бъде отговорът на Лукас?

— Лукас ще се съгласи, след като му обясниш, че ако откаже, ще накарам КЛН да отмени лиценза за територията на Морето на драконите заради несъответствия в изпълнението на процедурите.

— Джобовите на Корта Хелио са дълбоки.

— Но не са бездънни. Колко богати ще бъдете, ако наложим временно ембарго на износа ви на хелий-3, докато не приключим

разследването?

— За колко време ще успееш да се задържиш на поста си, след като светлините на земята угаснат?

Джонатон Кайод се наведе напред и хвана ръцете на Ариел в своите. Кожата му беше мека и много топла.

— Няма нужда да се стига до това, Ариел. Нека Лукасиньо се ожени за Дени Макензи. Дори ще можеш да изготвиш ника. И ще постигнем мир между Корта и Макензи. Брак между династии. Искам мир, Ариел. Искам спокойствие на Луната. Знам какво направихте вие и семейство Макензи на Морето на драконите. Не желая корпоративна война на тази планета. Искане се просто едно обединение между семействата. Двама красиви принца. Дори ще им осигуря апартамент тук, в Ротондата на Антарес, така че нито един от родовете да не може да предяви претенции върху тях.

— Двама красиви заложника.

— Ариел, не говориш искрено. Колко ника си изготвила досега.

Ариел смукна дълбоко от цигарата си. Мартинито ѝ си стоеше недокоснато на ниската масичка.

— Заплаши ли и Макензи с подобни последствия, ако не се съгласят?

Утрото вече бе настъпило. Започваше поредният прекрасен ден в квадрант Антарес.

— Понякога забравям колко малко опит има семейството ти с истинската политика.

Ариел бавно издиша струйка син дим, който се завихри над ръба на главозамайващата бездна, пълна с балкони, платформи, первази и стълбове. На дъното ѝ се намираще площад Хан Инг.

— Майната ти, Джонатон.

— Искам да предадеш съобщението ми на майка ти.

— Не съм ѝ посредник.

— Така ли? Мислех, че си най-довереният ѝ шпионин.

— Ако мога да помогна на семейството си, ще го направя.

— Разбира се. Постъпи етично. Но аз знам, че информацията за Морето на драконите не е стигнала до семейството ти от Павилиона на Белия заек.

Ариел отпи хладнокръвно от мартинито си. Надяваше се да помогне на сърцето ѝ да започне да бие отново. Той знаеше. Да си

признае ли? Да отрече ли? Ръката ѝ, облечена в официална ръкавица, остави мартинито обратно на масата, без да трепне.

— Срещу Обществото на лунарианците не се води война. Опазили ни боговете от такава. Многого закони водят до липса на справедливост. Тук дори няма конфликт на интересите.

— Но идеята е в конфликт с моите интереси. Интересите на КЛН. Вие не сте граждани, а клиенти. Никога не го забравяйте. Много е интересен онзи трактат, под който си се подписала. Наистина много интересен. Но и без значение. Политическа теория? Жителите на Луната са прагматици. Ще го прочетат само малкото обичайни приказливци, които имат интерес към такива неща. Но ако започнеш да пишеш за нещата, които наистина имат значение — като Четирите Насъщни, например... Е, това би могло да причини социално напрежение, или дори — паника. КЛН не може да остави такива действия без последствие. Ти се стремиш към съдийски пост. Не го отричай, Ариел. Амбициите ти са достойни за възхищение, но не забравяй, че назначенията в Съда на Клавиус зависят от КЛН.

— Джонатон, пак повтарям...

— О, по дяволите. Хайде. Говори с майка си. Убеди брат си. Покани ме на сватбата. И нека е пищна. Обичам хубавите сватби.

Икономката се появи отново. Аудиенцията бе приключила. Джонатон Кайод откъсна втори бергамот от дървото и го протегна към Ариел тъй внимателно, сякаш ѝ подаваше бебе или живо сърце.

— Вземи. Ако го сложиш в средата на апартамента ти, уханието му ще изпълни всяка стая.

Събитието май беше по случай приема на Моди или пък ежегодната сбирка на колоквиума от седемдесет и девета година, но беше десетото за последните пет дни, часът беше един и половина и Марина копнееше за дома си и леглото си толкова много, че ѝ идеше да се разплаче. Седеше на бара, облечена в роклята си на Жак Фат, отпиваше чай от чашата си и следеше с поглед Ариел, която минаваше от група на група и от разговор на разговор. Едни и същи лица, едни и същи теми. Баналността бе убийствена. Марина предполагаше, че и това е умение. Не беше важно какво се говори, а кой го казва и на кого. Официалните ѝ червени обувки на тънък ток бяха толкова тесни, че не

можеше да помръдне пръст и на милиметър. Събу ги и почувства толкова огромно и моментално облекчение, че бе почти болезнено. Краката ѝ бяха подути и измъчени, а мускулите ѝ се отпуснаха за пръв път от часове; едва се сдържа да не изохка. След това нахлузи меките, ниски пантофки, като потрепваше от болка от време на време.

Ариел продължаваше да обикаля антуража си.

След като obu прекрасните, меки обувки, Марина вдигна поглед и веднага видя ножа. Или по-скоро — неминуемата поява на ножа; движението на ръката, отмятането на сакото встрани и блясъка на метал сред антуража. Нож. Изваден.

Замахване.

Но тя още имаше мускулите на новополучена. Когато се хвърли напред от стола си, прелетя през една четвърт от помещението с единствен скок. Блъсна нападателя, който тъкмо се бе засилил да забие ножа в сърцето на Ариел, и отклони удара. Острието прониза няколкото пласта дантела и коприна на Живанши и достигна до гърба на Ариел. Кръв. На Луната, кръвта бликаше бавно и нависоко. Ариел падна на земята. Нападателят се окопоти и се обърна за втори удар. Явно бе лунарианец по рождение — висок, лек и бърз. По-бърз от Марина. Премести ножа в ръката си. Оръжията на Марина бяха скрити прекалено надълбоко в глупавия ѝ тоалет. Тя се огледа за нещо, което би могло да ѝ послужи, и го намери, тъкмо когато нападателят се хвърли към нея с ножа си — хвана електронната цигара на Ариел и я заби с всички сили под брадичката му. Цялата. Юмрукът ѝ опря в наболата му брада. Чу се хрущане на кост. Върхът на цигарата проби черепа на темето му, и мъжът се загърчи. Марина продължаваше да стиска цигарата здраво, да го държи, набучен на нея, и да следи очите му. Когато видя, че в тях вече няма живот, тя пусна копието си и тялото се свлече на едната си страна на пода. По титановата цигара се стичаше кръв и обагреше пръстите ѝ. Кръвта от раната на Ариел бе опръскала лицето и роклята ѝ. Самата Ариел лежеше в тъмна локва от собствената си кръв, задъхваше се и трепереше. Антуражът я бе наобиколил — в кръг, както си беше винаги — и гледаше надолу към нея. Изразенията им ясно говореха: „Ужасени сме. Загрижени сме. Не знаем какво да направим.“

— Лекар! — извика Марина и коленичи до Ариел. Къде трябваше да се натиска? Как можеше да спре кръвта? Беше толкова

много. Кожа и разрязана плът.
— Лекар!

ДЕВЕТ

Той е тук от самото начало — седи и чака да заговоря за него, слуша разказите за най-различните ми преживявания и прегрешения и се усмихва — понеже аз съм инженер и би трябвало да бъда по-сериозна, по-делова. Винаги е бил невероятно търпелив. Ще трябва да почакаш още, Карлос. Но не много.

Ачи напусна. Нито сме се виждали, нито сме разговаряли оттогава. Аз работех. Бях заета. Нямах време да се отдавам на сантименталности. Колко бях продуктивна само! Нямах време да усещам липсата ѝ. Беше хубаво, че си е тръгнала — любовта само щеше да ме разсейва. Имах да градя бизнес.

Бях толкова заета, че пропуснах Лунния си ден.

Но това е лъжа. Лъжа е и че Ачи не ми липсваше. Липсваше ми толкова много, че чувството се бе превърнало в постоянна болка дълбоко в мен — като вакуум. Липсваше ми колко мила и колко сериозна беше; липсваха ми дребните ѝ жестове на обич, като чашата чай, която оставяше до леглото ми всяка сутрин, или прилежно сгънатия работен костюм. Липсваше ми как нейната подреденост компенсираше моята немарливост. Липсваше ми вниманието ѝ към детайлите — начинът, по който някак си оправяше и поддържаше спретнато всичко наоколо, независимо дали в апартамента си, в някой хотел или в някоя капсула. Как нещата бяха винаги успоредни или под прав ъгъл към стените. Липсваше ми как не успяваше да схване шегите ми или пък тежкият акцент, с който говореше португалски. Толкова много неща! Изтиках ги някъде надълбоко в паметта си и се постарях да не мисля за тях, защото те ми напомняха колко много ще изгубя, ако реша да остана на Луната. Възможността да дишам свободно. Да усещам лъчите на слънцето върху голата си кожа. Да погледна нагоре и да видя откритото небе. Далечния хоризонт. Луната, която се носи над ръба на света и хвърля сребриста пътека по повърхността на океана. Океани от вода, а не от прах. И вятъра. Слушайте!

Работех като дявол — моделирах, проектирах, правех планове. Щеше да се получи. Беше много просто. Но тежката работа взима тежък дан от духа и стомаха ти. Имах нужда от почивка. Почивка като за Адриана Корта. Бившите ми съученици от ДЕМИН биха се гордели с мен. Обикалях и дванадесетте бара на квадрант Орион. В деветия не влязох, а паднах през вратата. На десетия приемах облози за това колко висока кула от чашки за шотове ще мога да построя на бара. Петнайсет чашки. В единадесетия седях в едно сепаре, опряла чело в челото на едно симпатично момче от семейство Сантос с големи очи и завалено му обяснявах за плановете и амбициите си, докато той ме зяпаше с големите си очи, сякаш му е интересно. Така и не стигнах до дванадесетия бар. Вече бях в леглото на Сантос Големите Очи. Където се показах като извънредно лош любовник. Плаках през цялата нощ. Той бе достатъчно мил да плаче заедно с мен.

Не се обадох на семейството ми дълго след Лунния ми ден. Боях се, че това ще ме накара да се почувствам сякаш съм взела ужасно решение, а връщане няма. След това обаче си помислих, че през по-голямата част от човешката история, миграцията е представлявала еднопосочно пътуване. Семействата в Португалия някога са имали традиция да организират погребения за децата, които заминават да водят нов живот в Бразилия. Възможността за избор е просто приказка, която си разказваме за успокоение. Животът е поредица от врати, които се отварят само в едната посока. Никога не можем да се върнем обратно. Това е новият ни свят и не ни остава друго, освен да устроим живота си в него колкото можем по-добре. Но все пак продължавах често да слушам музика от стария свят — песните, които майка ми обичаше и пееше, докато работеше вкъщи. Мелодиите сякаш долитаха от синята планета над главата ми и се приземяваха върху новия пейзаж, който бях открила — пейзаж, който не се състоеше от грозни, сиви хълмове, скали и бразди, а от хора. Единственото красиво нещо на Луната са хората.

И така — вече се бях превърнала в лунарианка. Бях се обвързала безвъзвратно с този нов свят и новия ми живот на него. Имах идея, разполагах и с пари — ако новополучените решат да емигрират, онази част от таксата, която си им заплатил отначало и която е предназначена

за обратното ти пътуване до Земята, ти се възстановява, след като от нея ти се приспаднат натрупаните сметки и други такси, които неизбежно съпътстват живота тук. Купих конвертируеми облигации в КЛН — безопасна, стабилна инвестиция с висока възвръщаемост. Разполагах и с екип от юридически и проектантски ИИ, както и идея, която нямах търпение да изпробвам в действителност.

Онова, което си нямах, беше представа. По-точно казано, нямах представа как да превърна всичко това в бизнес. Нямах бизнес план. Това беше инженерство, различно от онзи вид, с който бях запозната — как се гради фирма, която да работи добре.

След това срещнах Хелен. Бях пуснала обяви на черния пазар за поста „управител на финансите“ — никой от моите хора не го биваше с парите, включително и мен. Процесът бе нелегален, което бе същинско удоволствие за мен: кодирани съобщения — по онова време още нямахме спътници — и тайни срещи в чайни, които променяхме в последния момент и провеждахме в някое друго заведение. Не можех да рискувам от Метали Макензи да разберат за плана ми. Мислите, че лунното общество е безконтролно, но ви казвам — в ранните дни бе истински хаос. И изведнъж, тя се появи — жена от Порто, която бе идеално запозната с характера на работата и знаеше кои въпроси да зададе и кои — не. Но ако трябва да съм честна, онова, което затвърди окончателно решението ми да я назнача, беше фактът, че говореше португалски. Вече бях научила английски и тъкмо учех глобо, който започваше да измества останалите езици, най-вече защото машините разбираха акцента му най-добре, но някои неща можеш да кажеш само на собствения си език. Разбирахме се една друга.

Работили сме заедно всеки ден оттогава досега. Тя е най-старата и най-близката ми приятелка. Никога не би ме разочаровала — въпреки че, както добре разбирам, аз съм я разочаровала неведнъж. Тя ми каза: „Не говори за пари. Никога. И не се съгласявай да плащаш за нищо, докато аз не ти кажа. Никога. А ти трябва и проектов инженер. Аз познавам подходящ човек — един млад бразилец, родом от Сао Пауло, на когото му остават три месеца.“

Този бразилец беше Карлос.

А какво арогантно копеле беше само. Бе висок, привлекателен, забавен и прекрасно разбираше това. От него лъхаше и чувството на превъзходство, характерно за жителите на Сао Пауло — по-хубаво образование, по-хубава храна, по-хубава музика, по-добра работна етика. Обитателите на Рио де Жанейро пък на практика живееха на плажа и всеки ден оставаха да пият чак до среднощ. И не пипваха работа. Срегнахме се за пръв път в един бар, където си поръчахме спагети „Ширатаки“. Сигурно ви се струва странно, че съм запомнила тази подробност. Но аз си спомням всичко за онази вечер. По онова време ежедневноното облекло в стил осемдесетте години бе излязло на мода и двамата бяхме облечени в панталони с цвят как и хавайски ризи. Той реагираше на всяка моя дума така, сякаш е най-голямата нелепост, която някога е чувал. Бе арогантен, досаден и сексист, и истински ме ядоса. Започнах малко да го намразвам. След това го попитах:

— С всички жени ли имаш някакъв проблем, или само с мен?

През следващия час, той ми описа в подробности бизнес плана, който впоследствие щеше да послужи за основа на Корта Хелио.

А колко забавна бе първата година, която прекарахме в преследване на мечтите и идеите си по цялата Луна. Един Бог знае как успяхме да си осигурим достатъчно въздух, за да дишаме. Парите, които КЛН връща на онези, които решат да останат, са сериозна сума, но се изплъзват между пръстите като прах — дори когато управителят на отдел „Финанси“ и инженер-проектантът спят на пода в апартаментите на приятелите ти и искат от теб да покриваш само разходите им за Четирите Насъщни. Заседанията, предложенията, проспектите, обещанията. Отказите. Бързо научихме, че моменталното „не“ е по-добро от дълго проточилото се „може би“. Вълнението, когато най-после успяхме да си осигурим истински, надежден спонсор и да впрегнем минибитовете му на работа. Аз бях пределно ясна: не исках инвеститори от Земята и не се интересувах от частни инвестиционни фондове. Не исках да действам като семейство Сун, които бяха принудени непрекъснато да се борят за независимост от контрола на Пекин. Исках да бъда като семейство Макензи. Те бяха успели да изградят истинска лунна корпорация. Боб Макензи бе продал всичко, което притежаваше на Земята, бе прехвърлил капитала си на Луната и бе осведомил семейството си: „Макензи вече са

лунарианци.“ Или всичко, или нищо. Аз се бях обвързала с Луната безвъзвратно — не можех да се върна на Земята, не исках и тя да идва при мен. Жителите й щяха да бъдат клиенти, а не собственици на компанията ми. Корта Хелио щеше да бъде изцяло моя рожба. Хелен де Брага е най-скъпата ми приятелка и член на борда на директорите, но никога не е била собственик.

Хелен и аз работехме по финансовата част от дейността ни, а междувременно Карлос разработваше прототипа и бизнес модела ѝ. Населението на Луната бе доста по-малобройно по онова време и нямаше как да построим и да пуснем в употреба екстрактор — мълвата за това щеше да стигне до Фарсайт и обратно, преди да успеем да си закопчаем шлемовете. Затова отидохме във Фарсайт и наехме няколко от помещенията в учрежденията там. Още не се бяха превърнали в университет — все още представляваха просто обсерватория и изследователска база, в която се проучваха смъртоносни патогени. Ако нещо се объркаше, това бе възможно най-далечното от Земята място, а и винаги можеше да се бракува и унищожи цялото помещение като предпазна мярка. Тунелите бяха прекалено близо под повърхността; всяка нощ си представях как радиацията обтича яйчниците ми като дъжд. Непрекъснато кашляхме. Може да беше заради праха, но подозирахме, че по-скоро е някакъв подарък, оставен за спомен от лабораторията за патогени.

Карлос построи прототипа на екстракторите. Като казвам „построй“, имам предвид, че нае строителите, ботовете и екипите по контрол на качеството. Показа ми готовата машина, а аз му казах, че изобщо не е подходяща: не беше достатъчно здрава, а и работеше прекалено бавно и неефективно. Нямаше и възможност за лесен достъп в случай на ремонт. Вдигахме си луди скандали. Карахме се, сякаш сме женена двойка. Но аз не го обичах. Казах това и на Хелен. Повтарях го отново и отново. Сигурно я подлудявах с непрекъснатите си изблици на гняв, в които обяснявах надълго и нашироко колко глупав, арогантен и инатлив е, но тя нито веднъж не ми каза просто да млъкна и да преспя с него. Защото бях лудо влюбена. Карлос бе пълната противоположност на Ачи — тя се бе превърнала от моя приятелка в моя любовница. Той можеше да ми стане любовник, но не можех дори да си представя да бъдем приятели. Привличането бе от напълно различен вид и го усещах някак неуместно. Но беше истинско

и неумолимо. Мислех за него, докато лежах в леглото си. Представях си го гол, представях си как прави нещо глупаво, романтично и толкова нехарактерно — като например да се наведе над скиците и плановите, да ме погледне внимателно, сякаш наистина се интересува от мен, и да ме целуне. Мастурбирах, като си мислех за него. Мисля, че ме чуваше. Привличането е нещо тъй странно.

Нека ви кажа къде го целунах за пръв път: под един малък купол до Морето на изобилието, който бе построил за мен. Всъщност дори не беше завършен купол — просто две транспортни капсули, около които бяхме издигнали насип от реголит и които използвахме за база за полевите изпитания. Разглобихме прототипа и го докарахме от Фарсайт в контейнери без отличителни знаци чрез БАЛТРАН — скок след скок, така че маршрутът им сякаш бе случаен, но всички пристигнаха там, където искахме. След това ги превозихме с планетоходи до малката база, където екипът ни ги сглоби. Работехме на майната си, в средата на нищото — там, където никой не се би сетил да погледне.

Вече изразходвахме парите, сякаш бяха кислород. Бяха ни останали колкото за още едно полево изпитание, няколко последни настройки и посрещането на бъдещите ни клиенти. Трябваше да се получи. Свихме се в капсулата и се загледахме в екстрактора, който пое навън към морето. Включих екстракторните глави и сепараторите, след това натиснах лоста, който обърна огледалата — те уловиха слънчевите лъчи, отразиха ги точно в сепаратора, а аз избухнах в сълзи. Това беше най-великото нещо, което някога бях виждала в живота си.

Щяхме да получим анализа на резултатите след точно един час. Струва ми се, че не успях да си поема дъх дори веднъж за тези шестдесет минути. Показатели на спектрометъра: водород. Вода. Хелий-4. Въглероден оксид. Въглероден диоксид. Метан. Азот, аргон, неон, радон. Летливи вещества, които можехме да продаваме на АКА и Воронцов. Не че искахме — не търсехме това, а малката възходяща линия на графиката, която бе по-незабележима от всички останали. Увеличих картината. Всички се скупчиха около екрана. Ето го. Ето го! Хелий-3. Точно както очаквахме, в точно същите количества. Онази

прекрасна, великолепна черта на спектрографа. Имахме хелий. Изкресях и се разтанцувах от щастие. Хелен ме целуна и избухна в сълзи. След което аз целунах Карлос. После пак. Продължих да го целувам, без да спирам.

Скупчихме се още по-близо един до друг в тясната капсула с бутилка евтина водка от ВТО и се напихме до почти опасна степен. Заведох Карлос в тясното си легло, където двамата правихме тих, див секс с блажени, глуповати усмивки на лицата, докато всички останали спяха около нас.

Заченахме цял град в онова легло. Тези две капсули, свити зад мъничкия си насип от реголит, се превърнаха с течение на годините в Жоао де Деус.

Не се омъжих за Карлос веднага. Искях да изпирам ника добре, а освен това бяхме прекалено заети след полевото изпитание в Морето на изобилието. Обадох се на клиентите ни и запазих билети — двупосочни, от Земята до Луната и обратно, за шестима души. Двама от тях бяха от ЕДФ/Арева, двама — от ПФЦ Индия и двама от Кансай Фюжън. Работехме за тях от месеци — конференции с видеовръзка, презентации, бизнес предложения. Знаех, че искат да се освободят от дуопола на Америка и Русия върху залежите от хелий-3 на Земята — той поддържаше цените в производството на енергия чрез термоядрен синтез прекалено високи и спъваше развитието на бизнеса. Същото, като в ерата на петрола.

Това беше най-големият риск, който поехме. Изпълнителни директори от три от по-малките компании за термоядрен синтез на Земята да пристигнат на Луната по едно и също време? Дори Макензи щяха да се усетят за какво става дума. Въпросът не беше дали ще предприемат нещо, а кога. Единственото ни предимство беше, че не знаеха кои сме. Все още. Ако успеехме да приключим с демонстрацията, преговорите и подписването на договора, преди Боб Макензи да пусне остриетата си по петите ни, щяхме да имаме шанс да защитим договора в Съда на Клавиус.

Настанихме ги в най-хубавия хотел на Меридиан. Поехме разходите за Четирите им Насъщни. Купихме вино за делегатите от Франция и уиски — за делегатите от Индия и Япония. Както вече

споменах, изразходвахме парите със скоростта, с която изразходвахме кислорода си.

В навечерието на деня, в който бе планирано да придружим клиентите до Морето на изобилието, от Метали Макензи откриха какво се опитваме да направим. Получих съобщение от базата ни в Морето — работници в костюми с логото на Метали Макензи бяха взривили прототипния екстрактор, а в момента унищожаваша контейнерите за летливи вещества. После тръгнаха към базата. Пристигнаха в базата... След това, съобщенията прекъснаха.

Спомням си, че седях в стаята си, без да имам никаква идея какво да правя. Не знаех как да се чувствам. Цялото ми тяло бе изтръпнало. Приличаше на свободно падане. Гадеше ми се. Екстракторите, работата ни — но не само това. Много повече от това. Животът на хората, с които се бях смяла; хора, които се бяха превърнали в семейство за мен. Хора, които ми имаха доверие. Бяха мъртви, защото ми се бяха доверили. Бях ги убила. Осъзнах, че сме били просто деца, които си играят на бизнес. А Макензи бяха възрастни, които не си губеха времето с игри. Бяхме като хлапета, които са паднали в капана на собствената си наивност. Седях си в стаята и си представях как остриетата на Макензи се качват в асансьора, минават по коридора, стигат до вратата ми.

Карлос бе този, който ме спаси. Той ме свали обратно на повърхността. Той бе моята гравитация. „Ще спечелим, като сключим сделката и подпишем договора“, каза ми той. „Ще спечелим, защото така ще успеем да построим Корта Хелио.“

Това бе първият път, в който чух името на бъдещата си компания.

Карлос нае бодигардове, които да пазят хората и инвентара ни, от собствения си джоб. Аз пък запазих места за клиентите на лунното въже и ги осведомих за промяната в плановете ни. Щяхме да ги завъртим около Луната на лента и да ги заведем във Фарсайт, където се намираше вторият прототип на екстрактора ни за хелий-3.

Карлос ме беше осведомил за това правило още на първия ден от работата си като проекто инженер: никога не бива да се построява само един прототип.

Качихме клиентите на една капсула, която ги завъртя над лунната повърхност, а ние пристигнахме със следващата. Показахме им как

работи екстракторът ни — след това вкарахме хелия, който бяхме добили с негова помощ, в реактора на Университета във Фарсайт.

С последните си пари наехме правни ИИ, които да изготвят договора за производство, и го подписахме още същата вечер.

Оказа се, че са ни останали още мъничко пари. С Карлос похарчихме почти всички минибитове, за да наемем ИИ, което да ни изготви брачен договор. А после използвахме съвсем последните, за да организираме сватбеното тържество.

Колко евтино и колко хубаво беше всичко. Хелен ми беше шаферка. Присъстваше само още един човек — служителят на КЛН. След това отидохме да замразим от спермата и яйцеклетките си. Нямахме време за романтика или семейство. Имахме да строим империя. Все пак искахме деца и династия — искахме някой, който да наследи богатството ни, след като успеем да го натрупаме. Но това можеше да отнеме години, или дори десетилетия.

Основаването на Корта Хелио беше нищо работа в сравнение с изграждането ѝ. Понякога с Карлос не се виждахме с месеци. Спях, ядях и правех физически упражнения и секс, ако имах време, но такова почти не ми оставаше. „Имаме нужда от съюзници“, каза ми Карлос и аз се опитах да завържа връзки. Четирите Дракона вече бяха разбрали за Корта Хелио. От рода Сун не ни обърнаха внимание — бяха прекалено заети със собствените си проекти и политики. Воронцови пък бяха устремили поглед нагоре, към космоса. Все пак успях да сключа сделка за добри цени на пътуванията ни с техните лунни въжета. Макензи ни бяха врагове. А Асамоа — може би защото нашият бизнес не представляваше заплаха за техния, или пък защото и те като нас се бяха устроили на Луната, като започнаха от нищото и ни чувстваха близки по тази линия — ми станаха приятели. И все още сме такива.

След като си осигурихме сигурен и постоянен източник на евтино гориво, клиентите ми от Земята успяха да се издигнат на пазара достатъчно, за да принудят конкурентите си да преговарят с нас. Иначе щяха да банкрутират. Малко след това, щатските и руските пазари на хелий-3 се сринаха. Успях да надвия Америка и Русия! Едновременно! В рамките на две години, Корта Хелио вече бе установила монопол върху пазара.

Виждате ли? Няма нищо по-сочно от приказките за пари и бизнес. Създадохме Корта Хелио от нищото. Превърнахме тясната колибка, в която правихме любов, в град. Славни времена бяха. Най-славните. Имаше моменти, в които не можех да си поема дъх от въодушевление. От един момент нататък, успехът ни стана достатъчно стабилен, за да се грижи сам за себе си. Самото ни съществуване бе достатъчно да печелим пари. Екстракторите изгребваха праха, а лунният камшик изстрелваше контейнерите в посока на Земята. Аз и Карлос стояхме на повърхността, а шлемовете ни се докосваха, докато обхождахме с поглед ярките светлини на планетата Земя. Беше почти смешно лесно. Всеки можеше да се сети за това. Но го направих аз.

Виждате ли колко суров става човек заради тази работа? Покрай цялото бързане, въодушевление и работа, работа, работа, усетих, че съм забравила за хората, които умряха в Морето на изобилието. Екипът ми. Хората, които ми дадоха всичко от себе си, и така и не доживяха да пожънат плодовете на усилията си, или поне да ги видят. Хората казват, че Луната е сурова, но това не е така. Хората са сурови. Хората винаги са най-важното.

Продължавах да изпращам пари на семейството си. Покрай мен забогатяха, а и станаха прочути. Появиха се на страниците на списание „Дежа“: братът и сестрата на Девата на Хелия. Желязната Ръка; жената, която бе осветила земното кълбо! Имаха прекрасен апартамент, големи коли, басейни, частни учители и бодигардове. Докато един ден не казах: „Стига толкова. Вие взимате, и взимате, и взимате; храните се по скъпи ресторанти, обикаляте всички партита, охолствате и се угощавате за моя сметка — за сметка както на парите, така и на името ми. И през цялото това време не ми благодарихте и веднъж, нито веднъж не показахте признателност или гордост заради всичко, което успях да постигна тук. Децата, племенниците и племенничките ми дори не са мървали лицето ми. Наричате ме Желязната Ръка — е, нека ви кажа каква е желязната ми присъда. Един последен подарък от Луната. Отворих сметка, в която съм сложила пари колкото за едноразовни билети до Луната. Няма да можете да ги използвате за друго. Ако искате да продължите да харчите парите на Корта Хелио, ще трябва да ги заработите. В самата Корта Хелио.

Поемете истинска отговорност, иначе няма да ви изпратя и десетичник повече.

Елате на Луната. Присъединете се към мен. Елате, за да изградим заедно един нов свят, и една нова династия.“

Никой от тях не прие предложението ми.

Прекъснах всякаква връзка с тях.

Не съм разговаряла с когото и да било от семейството си от четиридесет години.

Истинското ми семейство е тук. Династията Корта.

Смятате ли, че постъпих жестоко? Парите — те всъщност нямаха никакво значение. Никой от тях нямаше да остане без пари, докато е жив. Мислите ли, че постъпих грешно, като ги изхвърлих от живота си — без да им проговоря, без дори да се сетя за тях повече? Мога да ви изредя обичайните извинения — че всичко подлежи на предоговаряне; че ако не работиш, спиращ да дишаш; че Луната прави хората сурови. Това е вярно — Луната наистина променя човека. Промени ме дотолкова, че ако някога се върна на Земята, белите ми дробове ще се свият, краката ми ще поддадат, а костите ми ще се разтрошат на парченца. А и онези триста и осемдесет хиляди километра имат значение. Когато говориш с дома, всеки отговор закъснява с две и половина секунди, и това те кара да чувстваш хората далечни. Това е пропаст, която не може да бъде преодоляна. Вградена е в самата природа на вселената. Физиката е жестока.

Не съм си и помисляла за тях от четиридесет години. Но сега си спомням. Напоследък често се връщам към миналото — различни случки от него ме навестяват неканени. Повтарям си, че не съжалявам за нищо, но наистина ли е така?

Не мога да не си мисля, че причината е във всички онези години, през които се трудох за благото на компанията — прекарвах повече време в космостюма, отколкото извън него, возех се на планетоходи до къде ли не, гуших се до Карлос в оная тясна капсула, изложена на безмилостната радиация...

Болезтта е в по-напреднал стадий, отколкото ви казах първия път, сестро. Единственият, който знае за това, е доктор Макарейг. Знам, че Лукас е посетил главния ви щаб, и че е разбрал за заболяването ми,

но още не знае колко се е задълбочило. А то се е задълбочило много. До последния си стадий. Вече усещам смъртта, сестро. Виждам малките ѝ черни очи. Каквото и да ви каже Лукас, сестро, и с каквото и да ви заплаши — моля ви, не му казвайте това. Ще се опита да направи нещо, но няма какво да се направи. Не спира да се опитва да се докаже. А аз го нараних — о, много дълбоко го нараних. Има толкова много неща, които трябва да сложа в ред. Преди светлината да угасне.

Но още не съм ви разказала за боя с ножове с Робърт Макензи!

Той е легендарен. Аз съм легенда. Може би и вие сте чували за него? Понякога забравям, че има и поколения, по-млади от мен. Всъщност, това не е правилната дума — та как бих могла да забравя, че имам внуци? По-скоро не мога да повярвам колко много време е минало оттогава. Не е за вярване, че хората биха забравили за такова нещо. Какви дни бяха!

Макензи прекратиха физическите атаки на инвентара ни веднага, щом събрахме достатъчно пари, за да си наемем охранители. Открихме един бразилец, бивш офицер от флота. Бяха го уволнили, когато Бразилия реши, че вече не се нуждае от флот. Беше управлявал подводници и бе развил теорията, че бойните операции на Луната са същите като бойните операции под водата. Всички превозни и бойни машини бяха подложени на високо налягане и се придвижваха през смъртоносна среда. Наех го. И досега е началник на охраната ми. Решихме, че можем да сложим край на войната с един последен, смел удар: атака на Огнището. Макензи и ВТО току-що бяха приключили строежа на Първа Екваториална линия, която щеше да позволи на Огнището да рафинира редки метали непрекъснато. Това беше — и все още е — едно великолепно постижение. Забравих, че и аз съм помогнала за това, след като напуснах Метали Макензи и станах работник на Воронцов по пътя към създаването на Корта Хелио. Карлос измисли плана: „Ще разрушим релсите на Първа Екваториална и ще парализираме Огнището.“ Спомням си лицата на останалите, които седяха на заседателната маса: шокирани, удивени, уплашени. Хейтор каза, че няма да успеем. Карлос му отговори: „Ще успеем. А твоята работа е да ми кажеш как точно да го направим.“

Използвахме общо шест планетохода: две групи от по три машини. Преценихме времето така, че да нападнем в момента, в който Метали Макензи планираха да доставят стоката, която се изискваше от тях по силата на един важен, наскоро сключен договор за доставка на редки метали с Шяоми. Карлос потегли с първата група. Аз — с втората. Беше толкова вълнуващо! Два планетохода, пълни с едри, мускулести охранители, и един — с екипа, който щеше да сложи експлозивите. Планът беше наистина много прост. Ударихме Огнището, докато преминаваше през източната част на Морето на бурите. Охранителите се подредиха около двата екипа с експлозивите, които заеха позиции на релсите на три километра пред и зад Огнището. Видях взрива. Парчетата от релси полетяха толкова нагоре, че си помислих, че ще влязат в орбита. Гледах как се носят все по-надалеч и по-надалеч, проблясвайки на слънчевата светлина, и си мислех как това е най-близкото до фойерверки, с което разполагаме на Луната. Всички надаваха победоносни, радостни викове, но аз не можех да издам и звук — не ми понасяше да наблюдавам как такова хубаво изделие на местното инженерство изчезва за секунда. Релси, които може и да бяха от онези, които аз бях поставяла. Болно ми беше, че разрушаваме нещо, от което можехме да се гордеем, толкова скоро, след като го бяхме създали.

Планът ни беше добре измислен — въпреки че планетоходите на Метали Макензи вече ни преследваха, вторичните взривове на двайсет километра нагоре и надолу по релсите избухнаха без засечка. Ремонтните екипи на ВТО щяха да бъдат принудени да се погрижат за дупките от вторичните взривове, преди да продължат с онези, които бяха по-близо до Огнището. Дори ако от ВТО успееш да изпратят хората си до час, Огнището щеше да остане на тъмно цяла седмица. Със сигурност щяха да изпуснат крайния срок за доставката си.

Отървахме се от остриетата им, докато препускахме по неравния терен на Едингтън.

След битката в Източното Море на бурите, Метали Макензи решиха да прибегнат до атака чрез Съда на Клавиус.

Струва ми се, че бих предпочела война, водена с остриета и бомби.

Тактиките, които прилагаха, бяха най-различни, но цялостната им стратегия беше ясна и проста: да докарат Корта Хелио до банкрут,

като ни дават под съд за главозамайващи суми. Заведоха срещу нас дела за нарушение на договор, нарушение на авторски права, нанесени на корпорацията щети, плагиатство и лични щети — по едно отделно дело за всеки член на екипа им, който се бе намирал в Огнището в деня на атаката. Дело, след дело, след дело. ИИ-тата, които се занимаваха с правните ни въпроси, се справяха с повечето от тях веднага, след като получехме известията, но техните ИИ-та отвърщаха с по десет нови за всяко, което бяхме успели да отхвърлим. ИИ-тата работят бързо и евтино, но не са безплатни. Съдиите, за които се бяхме споразумели, най-накрая отсъдиха срещу завеждането на още безпочвени дела и разпоредиха от Метали Макензи да представят солидни основания за съдебен процес, който биха имали шанс да спечелят.

Така и направиха. Обвиниха Адриана Мария до Сеу де Феро Арена де Корта в четиридесет отделни нарушения на патентите на Метали Макензи, които бяха открили в устройството на екстракторите ни.

ИИ-тата, адвокатите и съдиите се подготвиха за дълъг, тежък съдебен процес.

Но аз не го направих.

Знаех, че това ще се проточи безкрайно, а от Макензи ще издействат съдебни заповеди срещу износа ни — и ще продължат да го правят, независимо дали сме успели да отхвърлим предишните, или не. Искаха да ни изкарат второразредна, нечестна компания. Искаха да изравнят доброто ми име и репутацията ми със земята. Искаха клиентите ни на Земята да започнат да се съмняват в нас — достатъчно, за да вложат начални суми в някоя вече установена компания, която да се заеме с износ на хелий-3 за нуждите им. Надеждна компания, на която да могат да разчитат. Енергия Макензи.

Трябваше да сложа край на всичко това веднага.

Предизвиках Робърт Макензи да разреши въпроса лично с мен, чрез бой в съда.

Не споделих намеренията си с никой от правния ни екип. Нито пък с Хелен или Хейтор, въпреки че той вероятно се досети, понеже го помолих да ме научи да се бия с нож. Не казах и на Карлос.

Има яд, има и бяс, а има и един вид гняв, още по-дълбок от тях, който няма име. Той е блед, чист и леденостуден. Сигурно така се

чувства богът на християните, когато някой прегреша пред него. И го видях в очите на Карлос, когато разбра какво се готвя да направи.

— Това ще прекрати борбата. Веднъж завинаги — казах аз.

— Ами ако той те нарани? — попита ме Карлос. — Ако те убие?

— Ако Корта Хелио умре, аз и без това ще си отида с нея — отговорих му. — Да не мислиш, че ще ни оставят на мира просто така? Макензи си връщат всичко тройно.

Половината луна се беше струпала в съдебната зала в деня на боя — или поне на мен така ми се струваше. Изправих се на подиума за битки и видях пред себе си море от лица, което се простираше все по-нагоре и по-нагоре. Толкова много лица и аз пред тях — по шорти и късо горнище, стиснала в ръка нож, който бях взела назаем от охранителите.

Не се боях ни най-малко.

Съдиите призоваха Робърт Макензи на арената. После — още веднъж. После повикаха адвокатите му пред съдийската скамейка. Аз стоях в средата на съдебната арена, здраво сграбчила ножа на една друга жена, и гледах нагоре, към лицата. Искях да ги попитам: „Защо сте дошли? Какво искате да видите? Победа или кръв?“

— Призовавам те, Робърт Макензи! — извиках аз. — Защищавай се!

За един миг в съдебната зала се възцари пълна тишина.

Предизвиках Робърт втори път.

После трети:

— Призовавам те, Робърт Макензи — ела да защитиш името си и името на твоята компания!

Повиках го три пъти и след третия още стоях сама на бойния подиум. Съдебната зала сякаш избухна. Съдиите крещяха нещо, но заради шумотевицата не се чуваше нито дума. Вдигнаха ме на ръце и ме изнесоха от Съда на Клавиус, а аз се разсмях и се смях, смях, смях до премаляване, докато продължавах да стискам ножа в ръка. Не го пуснах, докато не пристигнахме в хотела, където отбор „Корта“ бе установил главния си щаб.

Карлос не знаеше дали да се смее, или да побеснее. Вместо това обаче се разплака.

— Знаеше, че ще стане така — каза.

— Сигурна бях — отвърнах аз. — Боб Макензи никога не би се осмелил да се изправи срещу жена.

Десет дни по-късно Съдът на Клавиус въведе нова съдебна процедура, която позволяваше на наемни бойци да се изправят на бойния подиум, за да защитават интересите на работодателите си. Метали Макензи се опитаха да подадат ново дело. Нито един съдия на Луната обаче не искаше дори да го докосне. Корта Хелио спечели. Аз спечелих. Предизвиках Робърт Макензи на бой с ножове и спечелих.

Сега никой не си спомня за това. Но аз бях легенда.

Смърт и секс — има нещо в тази комбинация, нали? Хората често правят любов след погребения. Понякога — и по време на погребения. Сексът е като висок вик, който животът надава, за да покаже присъствието си. Нека направим бебе, нека създадем живот! Новият живот е единственият отпор, който можем да дадем на смъртта.

Победих Боб Макензи на съдебната арена. Това не беше смърт — до такова нещо не се стигна — но все пак фокусира ума ми и го избистри до невероятна яснота. Мястото на Корта Хелио беше осигурено. Време беше да се погрижа за бъдещата си династия. Казвам ви — няма по-силен афродизиак от това да те изнесат на ръце от съдебната зала, с нож в ръката. Карлос просто не можеше да ме остави на мира. Беше като обсебен. Машина за чукане. Знам, че не подобава на една стара жена да говори така. Но точно това си беше. Смъртоносен и безмилостен. Това бяха най-хубавите дни в живота ми — единственият момент, в който можах да се отпусна и да се почувствам в пълна безопасност. И именно тогава, естествено, му казах: „Хайде да си направим бебе.“

Веднага насрочихме интервюта за евентуалните мадрини.

Бях на четиридесет години. Дробовете ми бяха поели много вакуум, тялото ми беше пълно с радиация и лунен прах. Боговете знаят дали размножителните ми органи изобщо работеха, камо ли дали бях в състояние да износя нормално, здраво бебе в срок. Прекалено несигурно беше. Имах нужда от инженерна прецизност. Карлос беше съгласен с мен: сурогатни майки. Платени майки, които щяха да бъдат много повече от утроба назаем. Искяхме да бъдат част от семейството

и да носят отговорност за онези елементи от грижата на децата, за които нямаше как да отделим време — или с които, ако трябва да бъдем честни, няхаме желание да се занимаваме. Бебетата ни се струваха скучни и изтощителни. Децата започват да се превръщат в хора едва след петия си рожден ден.

Трябва да бяхме интервюирали поне тридесет млади, здрави, плодови бразилки, преди да открием Ивет. Така се запознахме и със Сестринството. В бразилската общност ме посъветваха да говоря с мама Одунладе. Твърдяха, че тя разполага с информация за родословните дървета, генеалогии и медицинската история на всички бразилци и бразилки, които бяха дошли на Луната, както и на доста аржентинци, перуанци, уругвайци, ганайци, иворианци и нигерийци. Увериха ни, че ще може да ни помогне. Така и стана. Аз пък я възнаградих за услугата. Историята оттам нататък ви е известна.

Приготвихме договора, правните ни ИИ-та го прегледаха, Ивет се посъветва с мама Одунладе, и се споразумяхме. Вече бяхме наредили на медицинските лица да отгледат няколко наши ембриона. Избрахме един и попитахме Ивет как предпочита да го направи: да отиде в клиниката, за да ѝ го имплантират, или да прави секс с мен или Карлос, или пък двамата едновременно — за да почувства нещата по-лични, с повече любов и по-дълбока връзка.

Прекарахме две нощи в един хотел в Кралицата на Юга и имплантирахме ембриона. Той веднага „хвана“. Мама Одунладе наистина бе подбрала мадрините внимателно. Ивет дойде с нас в Жоао де Деус и ѝ дадохме собствен апартамент с денонощен лекарски надзор. Девет месеца по-късно се роди Рафа. Ключарските мрежи се напълниха със снимки и въодушевени заглавия — правата за снимки бяха включени в договора като възнаграждение за Ивет, но не се усещаше истинска топлина. Ясно чувствах неодобрението им. Сурогатна майка, утроба под наем. И са прекарвали цял уикенд в див секс в някаква хотелска стая в Кралицата. Тройка, нали разбирате.

Едва бяхме отбили Рафа, а аз вече планирах раждането на следващия си наследник. Карлос и аз започнахме да търсим нова мадриня. Междувременно, идеята за това имение се оформяше в ума ми. Жоао де Деус не беше подходящо място за отглеждане на

семејство. Сега градът е пълен с деца, но по онова време беше ново заселище за лунонавти и работници — сурово и опасно. Спомних си за подаръка, който Ачи ми беше направила на сбогуване. Лесно намерих бамбуковия цилиндър със скиците, въпреки че бяха минали десет години, откакто тя си тръгна. Колко бързо бяха изтекли! Каменни лица и водопади; градина, издълбана направо в сърцето на Луната. Ачи сякаш бе успяла да погледне в бъдещето или може би — в душата ми. Наех група селенолози и търсих подходящо място, докато открих това — скрито под скалите като кухня в друза от милиарди години насам. Дворец, дете и още едно, което чакаше реда си в клиниката в Меридиан. Собствена компания и слава. Най-после се бях превърнала в Желязната Ръка.

След това убиха Карлос.

Чухте ли какво казах? Карлос не почина. Убиха го. Беше умишлено и злонамерено. Беше покушение. Така и не успях да го докажа, но съм сигурна, че беше убит. Знам го. И знам кой го направи.

Извинете, разчувствах се. Оттогава мина толкова дълго време — изживях половината си живот без него, но още мога да го видя толкова ясно, сякаш е пред мен. Виждам кожата му — имаше ужасна кожа; усещам аромата му — имаше много характерна миризма. Като на сладко. Захар. Сладък, захарен мъж. Децата са се метнали на него — сладка пот. Мога да го чуя; гласът му и тихото изсвирване, което се чуваше, когато вдишаше през носа. Малкото парченце, което липсваше от единия му зъб. Виждам го пред себе си в такива детайли и все пак не мога да го почувствам истински. Изглежда ми нереален като Рио. Нима бях живяла там някога? Нима бях потапяла пръстите си в истински океан? Бяхме заедно за толкова кратко време. Живяла съм три живота: преди Луната, с Карлос и след Карлос. Три живота, които бяха толкова различни, че сякаш ги живееха различни хора.

Все още ми е трудно да говоря за това. Не съм им простила. Дори не разбирам защо да го правя. Защо да приемам такава несправедливост? Защо да гледам на начина, по който го нараниха, сякаш няма значение? Сякаш съм над това? Лицемерни глупости. Прощката е за християни, а аз не съм християнка.

Беше отишъл на една петдневна инспекция в Морето на дъждовете. Планетоходът му претърпя неконтролируема декомпресия в Монтес Кавказ. Разбираше ли какво означават тези думи? Взрив.

Случи се преди четиридесет години, когато не бяхме усъвършенствали инженерството си до степента, в която е днес, но дори тогава планетоходите бяха здрави превозни средства. Стабилни. Не е имало никаква „неконтролируема декомпресия“. Било е саботаж. Не е било нужно повече от едно малко устройство — вътрешното налягане е свършило останалата работа. Качих се на един от спасителните кораби на Воронцови и отидох до там. Парчетата от планетохода бяха разпръснати в радиус от пет километра. Не беше останало дори какво да рециклират за въглерод. Чувате ли гласа ми? Чувате ли колко равно и спокойно се старая да звучи, как използвам думите си като инструменти — точно и без излишество? Това е единственият начин, по който мога да говоря за Карлос. На това място в спомените ми съм издигнала паметник — стълб от титан с остри ъгли. Той никога няма да хване ръжда, никога няма да загуби цвета си, никога няма да остарее и да се покрие с прах. Ще остане на същото място и в същото състояние цяла вечност. Да, точно така. „Завинаги“ ще е достатъчно.

Ти уби Карлос Матеус де Мадейрас Кастро, Робърт Макензи. Обвинявам те. Ти изчака, спокоен и студен, докато не измисли какво би ме наранило най-дълбоко. И унищожи онова, което обичах най-много в целия свят. Върна ми тройно.

Три месеца по-късно се роди Лукас. Така и не го обикнах толкова силно, колкото обичах Рафа. Не можех. Отнеха ми Карлос, а на негово място се появи Лукас. Сделката не ми изглеждаше честна. И това е грешно, наистина много грешно — но човешките сърца рядко са честни. Но онзи, който порасна, като слушаше името на убиеца на баща си — онзи, който порасна в тази тъмна сянка, с омраза в сърцето, беше Рафа. Корта режат. Имената ни описват цялата ни природа.

Рафаел, Лукас, Ариел, Карлиньос — малкият Карлос. И Уегнър. Не можех да почувствам топлина към това момче. В главите ни се появяват идеи, а после, преди да се усетим, половината ни живот вече е отминал, а идеите са се превърнали в догми. А Ариел... Защо не... Няма смисъл. Инженер съм не само по професия, а и по душа. Беше ми необходим почти целият ми живот, за да осъзная, че животите не са проблеми за решаване. Децата ми са онези постижения, които ме правят по-горда от всичко останало. Парите — за какво са ни тук? За

по-големи принтери, по-широки пещери? Империята ми? Тя е империя, построена наред голо море от прах. Успех? Той има по-кратък период на полуразпад от всичко останало. Но децата ми — мислите ли, че съм създала род, който е достатъчно силен да просъществува през идните десет хиляди години?

Йеманджа простря по повърхността на океана сребриста пътека, аз я извървах и стигнах дотук. Това, което особено ми допада в оришите — присъщия само на тях вид мъдрост — е колко малко ни дават. Няма рай, няма вечно блаженство — само една еднократна възможност. Ако я пропуснеш, никога няма да получиш втора. Ако успееш да се възползваш от нея, можеш да стигнеш чак до звездите. Тази идея ми харесва. Майка ми също я разбираше.

Това беше краят на разказа ми. Всичко останало е история. Но знаете ли какво? Оказа се, че не съм посредствена. Нито пък аутсайдер. Аз бях *необикновена*.

Извинете ме, сестро. Получавам спешно обаждане по Йеманджа.

ДЕСЕТ

Първият защитен периметър на охраната се намира на двадесет километра от Жоао де Деус. Може да пътувате с влак, бус или планетоход, а може би — с капсула на БАЛТРАН към станция 27 в Морето на изобилието, но във всеки случай, превозното ви средство и пътниците в него биват засечени, и охранителните ИИ-та на Корта правят проверка на самоличността ви. Тази първа линия на защита е толкова незабележима, че няма дори да разберете, че сте я пресекли. Освен ако не ви дадат да разберете.

Вторият защитен периметър не представлява линия, а ниво — поле, което покрива всеки проспект и всеки етаж, всяка пътека и всеки асансьор, всяка канавка, тръба и шахта в Жоао де Деус. Ботове, които лаят, летят и се катерят навсякъде — от огромните строителни работи, които копаеха тунели и синтероваха стъкло, до миниатюрните наблюдателни дронове с размери колкото насекоми. Острото зрение, слух и сетива, които единствено ботовете притежаваха, внимателно проследяваха всяко движение.

Третият периметър са охранителите — мъже и жени в безупречни костюми, с остри ножове и различни метателни оръжия, които биха могли да обезвредят всеки убиец — биологичен или механичен — преди да се приближи достатъчно, за да може да ги нападне. Отрови, въздушни дронове, тейзъри, бойни насекоми. Хейтор Перейра не жалеше средствата. Арсеналът му беше най-богатият на цялата Луна.

В средата на тези три охранявани зони се намираше Ариел Корта, която лежеше в спешното отделение на клиниката Носа Сеньора Апаресида, потънала в изкуствено предизвикана кома.

Членовете на семейство Корта се бяха стекли от всички краища на Луната. Лекарите твърдо им отказаха достъп до спешното отделение. „Няма нищо за гледане.“ Една красива жена, легнала на болничната кушетка, свързана към животоподдържащите системи с множество тръбички и абукати, заобиколена от ботове, сензори и

скенери, които се преплитаха гъвкаво над нея като индийски танцьорки. Бейжафлор се носеше над главата ѝ. Адриана се премести заедно с прислугата си в Жоао де Деус. От името на Корта Хелио бяха запазени няколко от стаите на етаж над спешното отделение. Бившите им обитатели бяха щедро компенсирани за неудобството, и — ако беше необходимо — преместени в други, по-добри клиники на разноси на компанията. Прислугата, която бе пристигнала от Боа Виста, принтира нови мебели и тъкани и пусна обяви за доставчици на храна. Журналисти от новинарските и клюкарските сайтове се бяха струпали в палатки пред клиниката. Хейтор Перейра вече бе успял да хване тридесет дрона-шпиони.

Спътниците им вече ги бяха осведомили за подробностите около нападението и за нанесените щети, но членовете на семейството сякаш намираха утеха в това да преповтарят и допълват новините помежду си. Литания на убиеца.

— Костен нож — каза Адриана.

— Пренесъл го без никакъв проблем през скенерите на входа на партито — добави Рафа.

Той беше пристигнал направо от Твè — два скока с БАЛТРАН. Изглеждаше не по-малко спретнат от всеки друг път: облечен в прясно изпан и изгладен костюм, с чисти обувки и идеално сресан, въпреки неудобното транспортно средство.

— Изобщо не са го видели — добави той.

— Моделът на ножа е широко разпространен в мрежата — обади се Карлиньос.

Беше пътувал дванадесет часа с планетоход от малката война, която се водеше в Морето на кризите, облечен в официален костюм, който явно го караше да се чувства неудобно. Опита се да разхлаби стегнатата вратовръзка.

— Половината ми екип имаше същите. Бяха много модерни преди няколко години. Моделират се според собственото ДНК.

— Някой тъжител, който ѝ има зъб — каза Адриана.

— Определено изобилства от такива — съгласи се Лукас.

— Пълна нелепица — изсъска Адриана. — Ако си пострадал от някой несправедлив развод, си го изкарваш на бившия си партньор, а не на адвоката, който е наел.

— Теорията е правдоподобна — продължи Лукас. — Баросо срещу Рохани. Документите и протокола по делото се съхраняват в Съда на Клавиус. Съпругът не пожела да продължи преговорите и предпочете да уреди въпроса в съдебната зала. Където Ариел го съсипа.

— И са го поканили на партито — отбеляза Адриана. — Абсурдно. Просто абсурдно.

Още никой не бе изрекъл очевидното на глас, нито пък щеше да го направи, преди животът на Ариел да бъде вън от опасност. Всички останали на Луната можеха да си сътворят слухове и фантасмагории, и да избухне медиен скандал. Семейството обаче трябваше да се погрижи да запази достойнството си, въпреки обстоятелствата.

— А къде е Уегнър? — попита Адриана.

— В Кралицата — отговори Карлиньос. — Намерил е нещо.

— Ако иска да бъде част от семейството, трябва да бъде тук.

— Ще се опитам да му се обадя пак, мамо.

Но Лукас вдигна вежда към него, сякаш искаше да му каже: „После ще си поговорим за това.“

— *Доктор Макарейг пристигна* — обявиха спътниците им.

Личната лекарка на Ариел се поколеба пред отворената врата, притеснена от пълния състав на семейство Корта и погледите, които се бяха фокусирали върху нея. Тя седна в единия край на заседателната маса, а семейството се събра около отсрещния.

— Новините не са хубави — започна тя. — Успяхме да стабилизираме състоянието ѝ, въпреки че е загубила много кръв. Наистина много. Има увреждания на нервите. Ножът се е врязал в гръбначния мозък. Има частична парализа и загуба на моторните функции.

— Моторни функции? — намеси се Рафа. — За какво говорите? Тук не става дума за някакъв робот, а за сестра ми. Майка ми трябва да разбере какво точно се е случило с нея.

Доктор Макарейг притисна длани към клепачите си. Беше изтощена и последното нещо, което ѝ трябваше в момента, бяха излишните и гневни изблици на Рафа.

— Ножът е причинил увреждане от категория Б на петия лумбален прешлен. Тези увреждания водят до парализа. Сетивността не се губи. Петият лумбален прешлен е пряко свързан с движението на

частите на тялото от кръста надолу. Затова увреждането му е довело до парализа на долната половина на тялото му, а също така до изпускане по малка и голяма нужда.

— Какво означава това?

— Ще се изпуска. Поставихме й колостома.

— Няма да може да върви — каза Карлиньос.

— Нарича се параплегия. Сестра ви е напълно парализирана от кръста надолу. Безпокоим се и за евентуални мозъчни увреждания поради тежката кръвозагуба.

Карлиньос прошепна кратка умбандска молитва.

— Благодаря, докторе — каза Адриана.

— Какво можете да направите, за да й помогнете? — попита Рафа.

— Ще започнем терапия със стволови клетки веднага, щом състоянието ѝ се стабилизира. Шансовете за успех са високи.

— Не разбирам какво имате предвид. „Високи шансове“? На Коджо Асамоа му порасна нов палец за два месеца.

— Има голяма разлика между това да ти порасне нов палец и да се опиташ да компенсираш увреждания на гръбначния мозък. Процесът е много деликатен.

— Колко време? — попита Адриана.

— До една година.

— Една година! — възкликна Рафа.

— Може би около осем месеца — ако тялото приеме присадените клетки от първия път. След това ще бъде необходимо и време за рехабилитация — Ариел ще трябва да започне да се учи как да управлява тялото си от самото начало, докато процесите се запечатат в нервните ѝ пътища и се създадат нови двигателни вериги. Не можем да си позволим да бързаме. Работата изисква голямо внимание. Всяка грешка би могла да се окаже фатална.

— Общо година — обобщи Лукас.

— Ще ви осигурим всичко, което ви е необходимо — каза Адриана. — Оборудване, последните технологии, разработени на Земята — каквото и да е.

— Благодаря ви, но медицинските ни технологии са по-напреднали от земните във всяко отношение. Ще направим всичко възможно, сеньора Корта. Всичко.

— Разбира се. Благодаря, докторе.

Второто „благодаря“ бе знак, че разговорът е приключил. Адриана се обърна към синовете си:

— Рафа, Карлиньос, бихте ли ме оставили насаме с Лукас, ако обичате? Искам да поговоря с него.

— Бих бил и глупак, и лъжец, ако твърдя, че нямам облаги от това събитие — каза Лукас, когато помещението се опразни.

— Очакваш да се възхитя на честността ти ли?

— Не. Чувствата ми не са никак благородни. Но всъщност съм притеснен — заради сватбата, мамо. Ако не можем да разчитаме на Ариел да договори ника, Макензи ще изядат Лукасиньо жив.

Лукас видя, че майка му се опитва да приеме тази гледна точка — сякаш беше едра индустриална машина, която трябваше да предприеме редица маневри, преди да се обърне, или тежък влак, който трябва да набие спирачки още отдалеч, за да успее да спре. Преди, умът ѝ беше пъргав и лекоподвижен като балерина. Бе бърза и схватлива. Този брак между династиите не биваше да се превръща в нов капан, в който да падне с Аманда Сун. Ариел трябваше да договори сделката — да изготви най-добрия брачен договор на кариерата си. Лукас още не беше казал нищо на Лукасиньо. Немаше намерение да го прави, докато договорът не е готов. А сега синът му пътуваше към Меридиан и към неизбежния разговор, от който Лукас започваше да се бои.

— Какво можем да направим? — попита Адриана и Лукас усети колебание и дълбока умора в гласа ѝ.

— Да протакаме.

— Макензи никога не биха ни го позволили.

— Ще видя дали някой не би могъл да ни помогне. Бейжафлор съхранява информацията за контакти на всички познати и съдружници на Ариел.

— Да — съгласи се Адриана, но Лукас ясно виждаше, че мислите ѝ отново са се насочили към стаята на долния етаж. — Ще направим за Лукасиньо всичко, което е по силите ни.

— Мамо, притеснен съм за здравето на Ариел — говоря искрено. Но компанията...

— Грижи се за компанията, Лукас. А аз ще се грижа за Ариел.

— Ехо.

— Ехо.

Той се разхождаше нагоре-надолу по коридорите в търсене на храна, чай и неща, с които да убие времето — намираше се в болница, налагаше му се да чака доста дълго. Тя тъкмо излизаше с отмалели, несигурни крачки от стаята, където бе изслушала доклада на Хейтор Перейра — въпроси, въпроси, три часа въпроси. Подробности. Спомени. Разкажи ми пак, пак, пак. И най-дребният детайл можеше да му помогне да открие самоличността на нападателя. А тя беше болна и уморена.

Когато останалите бодигардове пристигнаха, нападателят вече беше окончателно мъртъв. Някой откопчи пръстите ѝ от цигарата, друг я дръпна встрани от разширяващата се локва кръв. Първи пристигнаха ботовете — пълзяха по стените, спускаха се от тавана. Направиха бърз анализ на състоянието на Ариел, която вече бе посиняла от липсата на кръв, забиха няколко абуката, свързани с тръбички, в ръцете ѝ, пришиха обратно парчетата плът, които висяха от отворената рана, принтираха ѝ изкуствена кръв, обърнаха я в по-щадяща поза и изпратиха сигнал на хората-лекари. Един екип охранители на свободна практика, който Бейжафлор нае спешно, се погрижиха всички освен Ариел и Марина да напуснат партито. Корта Хелио впрегна всички ресурси, с които разполагаше, за да им помогне. Един от корабите на Воронцови кацна на повърхността над квадрант Водолей. Заповядано им бе да докарат Ариел до Жоао де Деус, без да задават въпроси. Наемните охранители придружиха медицински екип и кушетката до кораба. Марина също вървеше до тях — сателит, опръскан с кръв. Никога преди не се беше качвала в кораб за превоз на кратки разстояния. Беше шумно и всичко се тресеше. Чувстваше се много по-неспокойна, отколкото на мотоциклета си. През целия двадесетминутен полет не спря да ѝ се гади и едва след като повърна тихо в ъгъла на асансьора, който ги взеше надолу към центъра на Носа Сенъора да Глория разбра, че причината е във вонята на кръв, която се носеше от роклята ѝ.

Хейтор Перейра я хвана още докато слизаше от асансьора и я отведе настрани от екипа. Тя мярна майката и братята на Ариел сред

тълпата. „Разкажи ми всичко“, бе я подканил Хейтор. Камерите се носеха навсякъде около нея. „Трябва да знаем. Всичко.“

„Спасих й живота“, бе му отговорила тя.

— Роклята ти...

Марина все още бе облечена в тоалета на Жак Фат — вече втвърден от засъхналата кръв, и вмирисан на желязо и смърт.

— Не ми дадох да...

Бе спряла да се движи и главозамайващата бързина на хората и събитията, които се развиваха около нея, я караха да се чувства зле. Виеше й се свят от изтощение и все още не бе превъзмогнала шока от нападението.

— Ела. Ще намерим нещо.

Големите принтери бяха заети до един — принтираха медицинско оборудване и мебели за Корта Хелио, но успяха да открият един малък, публичен принтер зад чайната до клиниката. Клиентите ги проследиха с втренчени погледи — Корта и подгизналата в кръв жена.

— Спрете да ме зяпате! — изкрещя Марина. — Спрете да ме зяпате, копелета такива!

Машината за рециклиране отказа да приеме роклята й.

— Замърсен материал — осведоми я Хети. — Моля, рециклирайте чрез Забалийн.

— Ето — подаде й Карлиньос чаша чай, докато тя продължаваше да чака дрехите си от принтера. Бяха семпли и класически: високи обувки, клин и горнище с качулка.

— Имаш ли нещо против? — каза Марина, докато сваляше презрамките от рамената си.

— Вече съм те виждал — пошегува се Карлиньос.

— Само за момент, ако обичаш?

Моментът не беше подходящ за шеги.

Роклята беше залепнала за кожата й. Марина напои плата с малко от вече хладкия чай, за да размекне засъхналата кръв. Бельото й също беше пропито с нея. Тя свали всичко и остана гола в будката зад чайната. Усещаше миризмата по кожата си. Пак й се пригади. Но ако започнеше да повръща, никога нямаше да успее да спре. В докосването на принтираните дрехи върху кожата й усети почти свръхестествена чистота.

— Хайде.

Карлиньос я хвана за ръката и тя се остави да я отведе до една тиха стая на деветия етаж. Дивани, килимчета от фалшива кожа и предостатъчно пространство, за да може да седне или легне.

— Питие?

Карлиньос държеше по една Синя луна във всяка ръка.

— Как можеш... — извика Марина, но се спря. — Извинявай. Извинявай.

Карлиньос седна до нея и разкрачи крака свободно. Марина се беше свила с колена, притиснати към гърдите.

— Добра работа.

— Просто работа. Нищо повече. Дори не се замислих. Нямах какво да му мисля. Просто го направих.

— Сякаш нещо се вселява в теб. Не тяло, не дух — нещо друго е. Инстинкт, може би — но не вроден. Не мисля, че има дума за това. То е нещо мигновено и просто. Просто действаш.

— Не е просто — каза Марина. — Изобщо не смятам, че е просто. Спомням си го толкова ясно, Карлиньос. Изглеждаше толкова изненадан. Сякаш аз бях последното нещо, което беше очаквал. А след това — раздразнен. Ядосан, задето щеше да умре, без да разбере дали планът му е проработил. Още го виждам пред очите си.

— Нямала си друг избор.

— Млъкни, Карлиньос.

— Нямала си друг избор. Това имах предвид, като казах, че е просто. Няма как другояче да постъпиш.

— Не ми се говори за това, Карлиньос.

— Справи се много добре.

— Убих човек.

— Спаси Ариел. Иначе тя щеше да е мъртва сега.

— Не сега, Карлиньос!

— Марина, разбирам как се чувстваш.

— Нищо не разбираш — каза Марина, но дъхът ѝ спря. Истината се четеше в очите му, мускулите му, дори в мириса на потта му; неизречена, интимна истина.

— Разбираш. О, Боже мой. Наистина разбираш. Махни се от мен. Махай се. Миришеш на кръв.

Марина го блъсна настрани. Здравите ѝ, земянски мускули го запратаха в стената — достатъчно силно, за да му останат синини от

удара.

— Марина...

— Аз не съм като теб! — изкрещя тя. — Не съм като теб.

След това побягна.

Вълците не бяха самотни ловци. Уегнър Корта обаче беше. Въпреки опита и отдадеността на останалите в глутницата, той бе единственият, който успя да проумее една от най-важните истини за двете си природи: че не се променяше от обикновен човек във вълк и обратно. Бе разбрал, че Уегнър Корта всъщност представлява двама души — един тъмен и един светъл мъж, които притежаваха различни характери, отличителни черти, таланти и способности. Обикновеният Уегнър Корта умря на дванадесетгодишна възраст под купола на обсерваторията в Боа Виста. Онези, които се бяха появили на негово място, бяха вълкът и тъмният.

Пробиваше си път незабелязано през тълпите, които пълнеха Западна 73-та улица на Фалкон след мача. Спътникът му пък бе потънал дълбоко в охранителната мрежа на Кралицата на Юга. Работеше от часове, за да успее да пробие защитите в наблюдателните системи, които щяха да му помогнат да проследи Джейк Сун. От дни го следеше — събираше информация за навиците, ритуалите, режима и обичайните му дейности. Рафа му звънеше непрекъснато: „Ариел, Ариел е тежко ранена, Ариел беше нападната. Ела в Жоао де Деус. Веднага.“ Но трябваше да прогони мисълта за това от ума си, за да се съсредоточи върху лова.

Джейк Сун се намираще на една пресечка от него, на долното ниво — и той се връщаше от мача в стадиона „Арена-Тайанг“. „Тигрите“ — 34, „Мокос“ — 17. Поредната жестока загуба. Катастрофален резултат за момчетата на Рафа. Но той имаше по-важни неща, за които да мисли. Феновете бяха в прекрасно настроение. Джейк Сун се смееше, заобиколен от приятели — щастлив, спокоен. Не подозираше нищо. Лесна мишена за Уегнър. Приятелите му предложиха да изпият по някое питие, да отидат на вечеря. Джейк щеше да им откаже. Имаше среща със Зоуи Марнитес — аморът му в Кралицата на Юга. Тук щеше да се качи на асансьора и да слезе до 33-та улица. Уегнър слезе със съседния. Апартаментът на Зоуи Мартинес

се намираше на една странична пресечка на 33-та улица — сенчеста и дискретна. Уегнър забърза крачка и скъси разстоянието между себе си и пляката. Джейк зави зад ъгъла към тихата уличка.

— Джейк Тенглонг Сун.

Джейк се обърна и видя ножа в ръката на Уегнър. Последва блясък, Уегнър бе обзет от най-силната болка, която бе изпитвал досега, и се строполи вкочанен на пода. Чувстваше се, сякаш стотици чифтове ръце разкъсват всеки от мускулите му на парчета. Обърна се по гръб и видя обръч от ножове, насочени надолу към него. Охраната на семейство Сун.

— Прекалено предсказуем си, вълче.

Тейзърът проблесна в ръката на Джейк.

— Тримата Августейши разбраха какво ще направиш още преди седмица. Приблужи се прекалено много. Извинявам се предварително.

Тясната уличка закънтя от многогласен вой. Бодигардовете на Сун се разсеяха само за миг — но това беше напълно достатъчно. Няколко силуета скочиха от балконите, притичаха от вратите, изкачиха се от долното ниво и прескочиха през парапета. Един ботуш скрита Уегнър по главата, но той успя да запази съзнание и се претърколи встрани, за да избегне ножа, който тъкмо се спускаше към окото му. Върхът на острието се заби в меката настилка на улицата. Преди бодигардът на Сун да успее да го извади, една жена, облечена в спортни дрехи, вече бе забила острието си във врата му. Нечии ръце сграбчиха Уегнър за китката и го изтеглиха встрани от битката. Изправиха го на крака. Двама от телохранителите на Сун лежаха на пода, а останалите последваха Сун, който се бе впуснал да бяга.

— Добре ли си?

Уегнър продължаваше да агонизира от острите бодежи на болката, но успя да фокусира погледа му и да проговори. Ирина, която обичаше да хапе. Саша Ермин. Глутницата на Магдалена.

— Хайде, бързо — подкани го Саша.

Глутницата побягна надолу по улицата, като продължаваше да води Уегнър със себе си. Целият беше изтръпнал, кожата го сърбеше, беше се напикал.

— Имаш много да учиш, докато станеш истински член на глутницата, вълче — каза Ирина. — Свикнал си да усещаш Земята над

главата си през цялото време. Но не спираш да си вълк, когато Земята залезе.

И все пак, тя изглеждаше различно, миришеше различно — дори косата и дрехите ѝ бяха други. Във външния ѝ вид се забелязваха стотици разлики — детайли, които не подхождаха на вълк.

— Чухме, че са сложили цена на главата ти — каза един висок, мускулист мъж по къси, спортни панталони и маратонки. Уегнър го беше видял да се издърпва над парапета на нивото с една ръка и да поваля една от охранителките с ритник в бъбреците.

— Благодаря — отговори. Звучеше жалко, но нямаше по-подходяща дума от тази.

— Трябва да има по-добър начин на живот за нас, освен „всеки за себе си“ — каза Саша. — Ще се погрижим за теб, когато стигнем обратно в Леговището.

— Трябва да отида в Жоао де Деус — възпротиви се Уегнър. — Трябва да видя семейството си.

— Сега ние сме семейството ти — каза Ирина и му подаде ножа, който беше изпуснал.

Марина донесе чаша чай от хола си, седна и впери поглед в заспалия мъж между глътките. След секс винаги страдеше от безсъние. Мъжете похъркваха, сумтяха и мънкаха насън през цялата нощ, а тя издърпваше ръка изпод корема им, преместваше крак встрани, измъкваше се изпод рамото им и прекарваше времето до изгрева с широко отворени очи.

Продължи да отпива от чая. В тъмната стая, озарена само от далечната светлина на лампите в банята и на улицата, кожата на Карлиньоос изглеждаше като кадифе. Имаше най-красивата кожа, която някога беше виждала. Бе обръснал тялото си — така правеха всички, които работеха на повърхността. Свалянето на космокостюма от космати участъци на тялото беше същинско мъчение. Тя го докосна леко — боеше се да не го разбуди. Погали го, само колкото да усети сънената му топлина и жизненото му, здраво тяло. Светлината хвърляше дълги сенки по широкия му гръб — сякаш слънцето залязваше ниско над пейзажа на кожата му. Красивите извивки на

рамената, кръста, бедрата и изваяния му задник бяха покрити с мрежа от бледи линии. Белези.

Чаровният, хитрият, сладкодумният и боецът.

Дишането му напомняше на спящо бебе.

Колко беше хубаво да бъде с мускулест мъж. Висок, здрав мъж — издължен като всички лунородени и достатъчно едър, за да може да я вдигне и притисне здраво към себе си. Обичаше да усеща непреодолимата, твърда сила на обятията му. Едър мъж, който да обърне по гръб и да яхне. Останалите мъже, с които бе спала, бяха повече интелектуалци — учени, инженери, от време на време по някой маратонец. Имаше и няколко сноубордиста, скейтбордиста и един плувец. Бяха в добра форма. Земяни. Но този беше лунарианец. Марина вече бе виждала Карлиньос гол — когато се къпеше и преобличаше след Безкрайния Маратон, когато се обличаше, когато плуваше в прекрасния басейн в Бейкоу под очите и ноктите на Ао Куанг. Но никога преди не бе зървала лунарианеца в него така ясно, както сега — докато лежеше в леглото ѝ по корем, с глава, извърната на едната страна. И беше толкова различен, този лунарианец. Над една глава по-висок от нея, въпреки че не се смяташе за особено висок по стандартите на второто поколение, и беше по-нисък от повечето високи, слаби като дървета представители на третото поколение. Кожата му бе сякаш по-тънка и през нея прозираше малко по-различна от познатата ѝ мускулатура — пейзаж, който, като всички пейзажи, се подчиняваше на законите на гравитацията. Пръстите на краката му бяха дълги и гъвкави. С тяхна помощ се захващаше по-лесно и увеличаваше сцеплението на ходилата си, докато бягаше по повърхността. Прасците му бяха издължени и стегнати — прасците на Марина я боляха в продължение на цял месец, след като започна да се учи да ходи като лунарианка. Мускулите на бедрата му също бяха по-дълги и по-ясно изразени от тези на землянин, макар и по-слаби. Бедрените мускули бяха прекалено силни, за да има нужда да се развиваш на земята — ако скочиш прекалено силно, се забиваш в стените или хората, или пък в тавана. Лесно можеш да си счупиш главата. Задникът му беше великолепен. На Марина ѝ се искаше да го захапне. Мускулите на прасците и седалището бяха най-важните в ходенето и бягането на Луната — те ти даваха скорост и елегантност. Затова и ретро тоалетите в стил 50-те години на двадесети век бяха

толкова модерни този сезон — полите с широки фусты и късите сака подчертаваха прекрасно изкусителната походка, която притежаваха лунарианците, овладели условията на слабата гравитация.

Не можеше да види корема му, но знаеше, че е стегнат и с видими плочки. Извивките на гърба му приличаха на долини, заобиколени от хълмовете на едрите му мускули. Торсът му контрастираше с долната половина на тялото — бе по-силен от този на повечето мъже, които беше виждала. Тежки рамена, огромни бицепси и трицепси. Беше много по-широк и здрав над кръста — на Луната добре развитата горна половина на тялото беше далеч по-полезна от добре развита долна. Лежеше, проснат на леглото ѝ, като победен супергерой от някой филм. Дишаше с отворена уста.

Странен мъж, красив мъж. Красотата му се криеше в съвършено приспособеното му към този свят тяло. Но тя беше не по-малко силна от него — запрати го с лекота в стената, когато я уплаши, след като се беше преоблякла. Когато се хвърли върху нея, тя се вкопчи в него, превъртя се и го обърна по гръб, а Карлиньос се разсмя. Никой амор не беше постъпвал така с него. Тя го удари отново.

Чаят ѝ беше изстинал.

След това, тя се беше впуснала в бягство — от коридор в коридор, неспособна да се измъкне от лабиринта на болницата, на града, на Луната. Най-после успя да намери едно малко, закътано ъгълче и се сви на кълбо, обгърнала коленете си с ръце. Усещаше как каменното небе сякаш я притиска надолу; милиарди тонове небе. Карлиньос я откри там. Седна от отсрещната страна на коридора, без да говори, да я докосва или да прави каквото и да било, освен просто да чака. Горе, в Байро Алто, във високите, изпълнени с отчаяние етажи досами небето, един мъж с нож бе взел капана ѝ за мъгла и го беше изпил пред очите ѝ. Ножът бе победил — ножовете винаги побеждаваха. Тя ги усещаше като осъдители, преди страхът, гневът и адреналинът да я изправят лице в лице с един от тях и да я накарат да забие титанов прът в мозъка на човека пред нея.

— Карлиньос — обади се тя. — Страх ме е.

— Страх те е?

— Аз съм като теб.

Тя облегна бузата си на извивката на гърба на Карлиньос, легнала до него в апартамента, който обитаваше под същото това

каменно небе. Усещаше дишането му, ритъма, с който биеше сърцето му. Невъзможно гладката му кожа. Изобщо не можеше да усети бележите.

— Господи. Какво ще правим сега?

— На колко е години? — попита Лукасиньо.

— На двадесет и осем — отговори Лукас.

— Двадесет и осем!

За някой на възрастта на Лукасиньо, тази цифра звучеше като смърт. Лукас още си спомняше как се бе чувствал на седемнадесет години. Отвратително. Непрекъснато бе скрит в сянката на Рафа, пък и всичките му приятели се бяха преместили в градове далеч от него, затова бе загубил връзка с тях, а се чувстваше прекалено неуверен и тромав, за да си потърси нови.

Нищо в живота му не беше наред — приятелите, любовниците, дрехите, развлеченията и онова, което седемнадесетгодишните наричат „любов“. Докато тези неща обсипваха Рафа като дъжд и го правеха все по-чаровен и по-щастлив, Лукас беше сам. И такъв си беше останал.

Завиждаше на сина си. Лукасиньо притежаваше чар, чувстваше се удобно в тялото си, излъчваше сексапил без да се преструва или престарава. И значката на Девата Луна, забодена на ревера му.

Лукас го посрещна на гарата. Лукасиньо си бе сложил всички пиърсинги — поводът беше официален — и стискаше картонена кутия за торти в ръце. Лукас почти се усмихна, когато я видя. Как бе станал толкова мил? Охранителите на семейството им помогнаха да си пробият път през тълпата журналисти и папараци. За новинарските канали на Луната нямаше нищо по-вълнуващо от опитите за покушение. Лукасиньо придържаше кутията за торта внимателно, сякаш беше бебе, а над главите им жужаха ята дронове.

Двамата застанаха рамо до рамо пред прозореца на интензивното отделение в продължение на десет минути. Можеха да заповядат на спътниците си да им покажат Ариел и те щяха да прожектират образа ѝ пред очите им — отпуснатото ѝ тяло, заобиколено от медицински уреди — както и подробна информация за физическите ѝ показатели. Но това щеше да бъде просто изображение. Прозорецът пред тях я караше да изглежда по-реално. Бейжафлор продължаваше да се носи

над нея и да подпомага бавните процеси на регенерация. След това, Лукас заведе Лукасиньо в стаята му на горния етаж. Джинджи вече бе изпратил няколко файла с модели на мебели на принтерите в болницата и прислугата беше подредила помещението така, че да наподобява старата му, позната стая от общежитието на колоквиума. Лукас избра да му съобщи планове за сватбата именно там, защото собствената му стая бе прекалено неофициална, а офисът му — прекалено суров и делови за такъв разговор.

— Майка ти беше на двадесет и девет, когато се ожених за нея. Аз бях на двадесет.

— И виж колко хубав брак се получи.

— Хубав беше. Ти си негов плод.

— Не ме карай да го правя.

— Тези неща не зависят само от теб и мен, Лука.

Галеното обръщение, топлотата: Лукас бе оттрепетирал всичко по пътя към гарата, за да отслаби напрежението в гърдите си. Безпокоеше се, че ще се запъне и ще провали разговора, но когато стана време да ги произнесе, думите се изплъзнаха свободно от устата му.

— Орелът на Луната е заповядал да го направим.

— Орелът на Луната, плъхът на Луната — сам си ми го казвал.

— Сега сме в ръцете му, Лука. Може да съсипе компанията, ако пожелае.

— Компанията.

— Семейството. Не исках да се женя за Аманда Сун. Никога не съм я обичал. В договора не е постановено нищо за любов.

— Но ти успя да се измъкнеш от него — с пари. Можеш да ме измъкнеш от това.

— Не мога. Ще ми се да можех, Лука. Бих направил всичко, за да го направя, но не мога. Въпросът е политически.

В кутията имаше сладки — макарони, лъскави и съвършени, във всички цветове на дъгата. Именно такива неща караха Лукас да се чувства като предател, повече от всякога. Мили жестове на топлина и обич. Наивност, чието доверие той не беше оправдал.

— Нося копие от ника — продължи Лукас.

— Ариел е в интензивното.

— Не го е изготвила тя — каза Лукас.

Бузата на Лукасиньо трепна от нервен тик.

— Какво?

— Първи вариант на документа е. Лука, бих могъл да ти заповядам. В името на семейството и така нататък. Но те моля. Ще се омъжиш ли за Дени Макензи?

— Тате...

За пръв път от началото на разговора, Лукас се сепна — не можеше да си спомни кога за последно е чул Лукасиньо да използва това обръщение. Такъв знак за близост. „Тате.“

— За семейството?

— Какво друго ни остава?

— От колко време стоиш там?

Гласът събуди Марина от топлата, спокойна дрямка, в която беше потънала. В интензивните отделения имаше нещо, от което на човек му се приспиваше — бялата, стерилна топлина, бръмченето и хипнотизиращият танц на машините, лекият аромат на билки, който ѝ напомняше за родния дом, гората и планините.

— От колко време си будна?

— От прекалено дълго — отговори Ариел.

Бейжафлор бе включила видеото, на което се виждаше главата на Ариел, отпусната върху възглавницата. Косата ѝ се беше разпиляла около лицето ѝ, мръсна и безжизнена. Кожата ѝ бе помътняла и преbledняла, почти сива; лицето ѝ бе изпито, а под очите имаше тъмни кръгове. Канюли, свързани с тръбички, се виеха от китките ѝ към гладките, бели ръце на медицинските роботи.

— Според мен не бива да...

— Майната му на „не бива“ — отговори Ариел и обърна леглото така, че да погледне Марина. — Какво правиш тук?

— Работата ми е да те пазя, не помниш ли?

Откакто Ариел излезе от изкуствената кома, цялото семейство се суетеше около нея. Не беше минал и час, без поне един-двама да държат ръката ѝ и да ѝ се усмихват, застанали до леглото — дори по време на дългите периоди на сън, които лекарите бяха включили в лечебния ѝ план. С течението на часовете и дните обаче, работата по управлението на компанията постепенно ги принуди да си тръгнат един по един. Непрекъснатото бдение се превърна в отделни

посещения. Тълпата журналисти се разпръсна, антуражът ставаше все по-малоброен, докато не изчезна напълно. В крайна сметка, Марина остана единствената, която бдеше постоянно в интензивното отделение. Боеше се от уединението — че то ще я принуди да си припомня отново и отново лицето на мъжа, когато го намушка под брадичката, но установи, че чакането я успокоява, сякаш тя също оздравяваше. Време, далеч от останалите хора и непрестанните им искания и желания. Успя да приеме и преглътне онова, което бе причинила на мъжа, който се опита да убие Ариел. След време, може би щеше дори да осъзнае, че постъпката ѝ е била оправдана.

— Изглеждаш отвратително — заяви Ариел. — И какво, по дяволите, си облякла?

— Изчистени дрехи. Харесват ми. Удобни са. А ти можеш да говориш.

Смехът на Ариел прозвуча сухо и горчиво като лай.

— Да, и още как. Ще ми донесеш ли грима, моля те? Нямам желание да се показвам пред цялата Луна в този вид.

— Вече те изпреварих — отговори Марина, взе закачения на стола несесер и го остави на леглото. Беше просто пътен комплект на Римел — едва покриваше обичайните стандарти на Ариел, но тя го отвори с нетърпението и въодушевлението на дете, току-що получило новогодишния си подарък.

— Същинско съкровище си.

В очите на Ариел се появи истинска топлина, докато оглеждаше собственото си лице и тяло чрез Бейжафлор. „Щедри благодарности за козметиката и нито дума за това, че ѝ спасих живота“, отбеляза Марина наум.

— А къде е обичното ми семейство?

— Планират сватба — отвърна Марина.

Ариел подскочи като ужилена и се опита да седне, но мигом възкликна от болка и се стовари обратно на кушетката.

— Добре ли си?

Червилото се изплъзна от пръстите на Ариел и се търкулна към ъгъла.

— Не съм добре, мамка му. Мисля, че скъсах нещо. Къде е лекарят? Искам човек. Накарай ги да ми донесат обезболяващи.

— Спокойно.

Една сестра притича до леглото и изтика Марина встрани. От време на време успяваше само да мерне раздразненото лице на Ариел, докато сестрата оправяше леглото, проверяваше мониторите и ѝ даваше съответните дози лекарства. След това прибра гримовите обратно в несесера и ги остави на масата в далечния ъгъл на стаята, където пациентката не можеше да ги стигне.

— Дай ми ги — заповяда тя, щом сестрата излезе от стаята.

Сложи си фондъотен, сенки и очна линия, както и спирала, която нанесе с внимателни, точни движения. Ритуалното преобразяване на лицето ѝ сякаш символизираше възвръщането на контрола над тялото ѝ — до най-голямата степен, която ѝ позволяваха обстоятелствата. Накрая дойде редът на червилото. Ариел завъртя глава на едната, после на другата страна, за да огледа възобновеното си лице от всеки възможен ъгъл.

— И така. Племенникът ми. Кой отговаря за ника?

— Лукас.

— Лукас! Горкото хлапе няма шанс. Доведи го. Веднага. Подписали ли са вече? Опазил ни Господ от сватовници-аматьори.

— Според лекарите все още не си в състояние за работа.

— Тогава ще ги уволня и ще наема такива, които се отнасят към мен с поне малко уважение. Какво очакват — да си лежа тук, забила поглед в тавана, докато Бейжафлор ми пуска успокояваща фонова музика? Краката ми може и да не работят, но мозъкът ми си е съвсем наред. Пък и ще ми се отрази добре. Бейжафлор, кажи на Лукас да дойде веднага.

— Изпращането на съобщения извън пределите на болницата е ограничено от медицински съображения — осведоми ги Бейжафлор по общия канал.

Ариел изрева от раздразнение. Сестрата се върна в стаята, но Ариел нададе нов рев и тя побърза да се оттегли. Марина извърна лице встрани, за да прикрие усмивката си.

— Марина, корсао, ще ми доведеш ли Лукас?

— Считайте го за изпълнено, сеньора Корта.

— Вече ти казах — наричай ме „Ариел“.

Викът събуди Марина. Миг по-късно вече препускаше през коридора, докато Хети продължаваше да ѝ повтаря, че алармата в стаята на Ариел се е задействала. Вече я бяха преместили от интензивното отделение в една частна стая на горния етаж, който семейство Корта вече бяха освободили. Мястото беше просторно, тихо и сигурно. Непрекъснато преминаваха и прелитаха машини, които проверяваха жизнените показатели на пациентката и се връщаха обратно. Инерцията на Марина я изстреля в стаята и я накара да се блъсне силно в стената до леглото. Медицинските ботове се показаха от стените и провериха състоянието ѝ. Повърхностни натъртвания, никакви сериозни травми.

— Добре ли си?

— Нищо ми няма.

— Чух алармата. Хети ми събщи.

— Нищо ми няма!

Горната половина на леглото се надигна, за да помогне на Ариел да седне. Хети прожектира информация за състоянието ѝ пред Марина, но не бе необходимо — от пръв поглед личаха страхът в разширените ѝ очи, плиткото ѝ дишане и неприязнено извитите устни. Беше ѝ неприятно, че я виждат в такова състояние.

— Оставам тук.

— Нищо ми няма... Не. Видях го.

— Баросо... — започна Марина, но Ариел вдигна длан, за да я спре.

— Не го казвай.

След това въздъхна и сви юмруци от раздразнение.

— Непрекъснато се появява пред очите ми. Всеки път, когато забележа движение — ботовете, минувачите в коридора, ти. Всеки път ми се струва, че е той.

— Още е рано. Преживя травма — сериозна травма. Трябва да си дадеш достатъчно време, за да се излекуваш от спомените...

— Не ме занимавай с тия псевдопсихологически глупости.

Марина прехапа устна. Беше израснала с езика на терапевтите, гурутата, книгите за самопомощ и проповедниците на духовното прераждане и житейския баланс. Кристали, чакри. Бе научена, че болката тежи, травмите остават траен белег, обидите раняват. Но сега осъзна, че никога не е обмисляла принципите и идеите на този език,

всичките му метафори и аналогии. Но лечението — истинското лечение — може би зависеше само от тялото, а не от емоциите. Процесът на лечение на емоционалните рани вероятно беше различен — ако изобщо това означаваше думата „рана“ в този контекст. Просто аналогия за явление, което не може да бъде описано извън контекста на собственото си преживяване. А може би изобщо нямаше такова нещо като „емоционално лечение“, а само време, което притъпява спомените.

— Съжалявам.

— Врели-некипели — изръмжа Ариел. — Онова, от което наистина се нужда, е да се науча отново да вървя и да ходя до тоалетната, а не да се изпускам в торба, закачена за бедрото ми. Имам нужда да стана от това легло. Имам нужда от едно проклето мартини.

„Ядосана си“, понечи да каже Марина. Но се спря.

— Зет ми, Скайлър, беше в армията.

— Така ли? — Ариел се надигна леко и се подпря на лакти, а леглото автоматично се изправи, за да я подпре по-удобно.

История, интересна от човешка гледна точка. Хората и техните постъпки — това бяха неща, които живо я интересуваха.

— Изпратиха го в Сахел. По онова време викаха войските при всеки възникнал проблем — метежи, бежанци, глад, суша.

— Така и не успях да проумея какви ги вършите там, на Земята.

Марина усети остро пробождане на гняв в гърдите си. За каква се мислеше тази надута, богатата адвокатка? Богата кучка, адвокатка на Луната. Пронизана и парализирана. „Успокой се“, каза си. „Остави гнева да се уталожи.“

— Работеше в отдела по информационни технологии. Имат нужда и от такива. Но все пак виждаше какво се случва. Децата. Те са били най-ужасното от всичко. Само толкова ни каза. Иначе не говореше за онова време. Никога. Лекарите заявиха, че е станал жертва на така нареченото „посттравматично стресово разстройство“, но той се възпротиви. „Не съм жертва. Не ме превръщайте в жертва. Ако го направите, хората ще ме виждат единствено като такъв. Ще се превърне в единственото ми отличително качество.“

— Аз не съм жертва — каза Ариел. — Но да, искам да спра да го виждам непрекъснато.

— Аз също — отговори Марина.

— Какво искаш да кажеш с това „не спя с други хора“?

Беше два часът през нощта, а Марина и Ариел отново страдаха от безсъние и убиваха времето заедно в клиниката. Вече бяха обсъждали най-различни личности, политически и правни въпроси, лични амбиции, истории и преживявания. Бяха стигнали до секса.

— Останалите хора не ме привличат сексуално — обясни Ариел, която се беше облегла в полуседнало положение и пушеше електронната си цигара.

Доктор Макарейг се беше отказала да я предупреждава и порицава. Ариел я беше прекъснала с думите „Кой на кого плаща, миличка?“. Чисто новата ѝ електронна цигара беше по-дълга и по-опасна от онази, с която Марина бе намушкала Едуард Баросо. Проблясващата течност в прозрачната капсула при върха ѝ хипнотизираше Марина.

— Не ми се занимава с тях. Толкова са прилепчиви, капризни и жадни за внимание. Трябва да мислиш за тях, а те не мислят за теб. Всичките тези уговорки и препятствия, преди да се стигне до секса, усложненията, когато вече нямате желание за секс. А и любовта. Хич и не ми трябва такова нещо. Толкова по-хубаво е да правиш секс с някого, който винаги е достъпен, който знае какво искаш и който те обича по-дълбоко, отколкото някой друг би могъл. Самата ти.

— Ами това е... уау — отрони Марина.

Когато пристигна — наивна новополучена, току-що слязла от кораба — Марина бе имала възможността да изпита на воля сексуалната освободеност и разнообразие на Луната, но дори тук си имаше ниши — области в джунглата на физическите и романтичните връзки, които дори не си беше представяла.

— Ама че си земянка — отбеляза Ариел, като тръсна цигарата си. — Сексът с други хора винаги изисква компромиси. Бутане, блъскане, опити да се намести едно в друго, преговори кой да свърши пръв и кой какво обича. После пък се оказва, че онова, което те обичат, ти не обичаш, и обратното. Никога не оставаш задоволен в пълна степен, нещо винаги остава скрито — нещо, което тайно обичаш или пък искаш да опиташ. Нещо, за което копнееш непрекъснато, но се разкъсваш от страха, че отсрещната страна ще те погледне ужасено и

ще каже: „Какво каза, че искаш да направиш?!“ — сякаш вече виждат не любовника си, а някакво чудовище. Няма нищо толкова мръсно, колкото човешките мисли. Когато си сам със себе си, когато мастурбираш, когато се оправяш сам, няма защо да се безпокоиш за такива неща. Няма какво да те ограничава. Никой не те съди, никой не те сравнява с никого, никой не си представя друг, без да ти казва. Себесексът е единственият честен вид секс.

— „Себесексът“? — попита Марина.

— „Самосекс“ не звучи добре, „автосекс“ звучи като че ли се чукаат роботи, а всеки термин, който съдържа думата „еротика“, е отчайващо нееротичен.

— Но какво...

— Какво правя ли? Всичко, скъпа.

— В онази стая в апартамента ти, в която не ми даде да вляза...

— Там отивам да се чукам. Ако знаеш какви неща има вътре. Колко съм се забавлявала.

— Този разговор вписва ли се в границите на отношенията „служител-работодател“?

— Както самата ти не спиращ да ми напомняш, аз не съм ти работодател.

— Божичко — възкликна Марина.

Прозвуча като старица, но не можа да се сети за друга дума, която да опише удивлението и шока ѝ. Чувстваше се, сякаш е отворила заключената врата в тесния, гол апартамент, и е открила една безкрайна страна на чудесата — зелени поля, дъги, намазана с ароматно масло кожа, стегнати мускули и божествен хор от оргазми.

— За кого си мислиш? — попита Ариел.

— За никого не...

Ариел я прекъсна.

— Напротив, мислиш. Всеки, който чуе за понятието „асексуалност“, започва да сравнява най-хубавите си солови сесии с най-хубавите си преживявания с настоящия си партньор. Всеки. За кого мислиш ти?

Тъмнината и късният час, щракането и бръмченето на машините около тях — което винаги се усещаше, но бе особено високо на този етаж — и чувството, че на цялата планета са останали само тя и Ариел, вдъхнаха на Марина достатъчно смелост, за да отговори:

— За брат ти.

По лицето на Ариел се разля широка, доволна усмивка.

— Амбициозно момиче такова! Един от семейството. Точно затова те харесвам толкова много. Карлиньос? Разбира се, че Карлиньос. Той е разкошен. Грижи се за себе си наистина добре. И не говори прекалено много. Ако имах желание да спя с други хора, и аз щях да искам да спя с него.

Цигарата на Ариел замръзна по пътя към устните ѝ. Очите ѝ се разшириха, тя седна рязко и хвана ръцете на Марина в своите. Жестът беше неочакван, почти стряскащ. Кожата ѝ бе гореща и суха заради лекарствата.

— О, корасао — каза тя. — Вече си го направила, нали? Само не ми казвай, че го обичаш, моля те. О, глупава жено. Майка ми не ти ли обясни какво семейство сме? Не бива да се сближаваш с нас, не бива да те е грижа за нас... И най-вече — не бива да се влюбваш в нас.

Ариел изпръхтя от усилието, прехапа долна устна от болка и най-после успя да седне настрани и да спусне крака от леглото. Марина наблюдаваше и се измъчваше почти колкото нея.

— Може ли?

— Не, в никакъв случай не може — изръмжа Ариел и се избута на ръце до ръба на леглото. Краката ѝ се поклащаха безжизнено. Тя дръпна фустите и полата на дългата рокля високо около бедрата си, и заповяда:

— Крака, елате.

Чифтът крака, застанали в ъгъла на стаята, забръмчаха и се размърдаха. Специалистите по роботика на Корта Хелио ги бяха проектирали и сглобили за по-малко от ден — всички други проекти бяха отложени за сметка на несравнимо по-важната задача да помогнат на Ариел да проходи отново. Краката поеха към леглото с лека, естествена и напълно човешка походка, а Марина я побиха тръпки от ужас. Приличаха на кости, изоставили тялото си и поели сами напред. Щяха да я измъчват насън с месеци. Притиснаха се към краката на Ариел, които висяха над ръба, отвориха се като вълчи капани и се захванаха за краката ѝ — от стъпалата до бедрото.

— Сега вече можеш да ми помогнеш — каза тя.

Марина обви едната си ръка около кръста ѝ, опря ръката ѝ на рамото си и я повдигна, докато невралните връзки пълзяха нагоре по гръбнака ѝ и търсеха гнездото, което хирурзите бяха монтирали на гърба ѝ. Повереницата ѝ се оказа лека като мисъл — сякаш беше само кости и въздух, но Марина усещаше силата, стаена в нея като в навита пружина. Паяците пропълзяха под плата, който покриваше кожата на гърба ѝ, и плъзнаха конекторите си в гнездото. Ариел изсъска от болка. Две капки кръв се стекоха надолу.

— Хайде да опитаме.

Марина се дръпна назад. Ариел скочи на пода. Механичните крака поддадоха под нея, и за секунда изглеждаше, сякаш ще падне, но след това сервомоторите се синхронизираха със сигналите, които им подаваше мозъкът ѝ, и тя се изправи стабилно.

— Вдигни роклята.

Ариел пристъпи напред. В крачката не се долавяше нито колебание, нито залитане. Обиколи стаята, а Марина вървеше след нея и придържаше дългата пола на роклята ѝ като придворна дама.

— Как се чувстваш?

— Сякаш съм на седем години и съм обула високите обувки на мама — отговори Ариел. — Добре. Време е да ме приведем в приличен вид.

Марина пусна роклята и започна да оправя гънките ѝ и пластовете на фустите така, че изкуствените крака под тях да не се забелязват. Ариел огледа отражението си чрез Бейжафлор.

— Засега бива.

Механизмите вече бяха възстановили контрола ѝ над ходенето по нужда, но торбичките за колостомия все още ѝ бяха необходими. За щастие, обемната рокля ги прикриваше.

— Няма да нося дълги до земята рокли цял живот. Освен ако не започна нова модна тенденция. Стой зад мен, ако обичаш. Искам да се появя, както подобава.

Лукас пръв заръкопляска, когато Ариел влезе в помещението на рецепцията с плавна походка, но Марина забеляза мимолетното изражение на неприязън, която изкриви чертите на лицето му. Последваха целувки. Адриана прегърна дъщеря си и се отдръпна назад, за да огледа творението на инженерите на компанията.

— О, мила моя.

— Само временно е — успокой я Ариел. — Нищо особено.

Третият представител на семейството, който се беше появил в клиниката, беше Уегнър. За Марина той бе най-интересният от целия род Корта. Беше го виждала само веднъж от празненството в Боа Виста насам — на рождения ден на Адриана. Също като Карлиньос, той служеше на семейството извън заседателната зала, но Марина усещаше, че не е избрал това по собствено желание. Кожата и очите му бяха тъмни, миглите — дълги, а скулите — високи. Спътникът му представляваше топка от черни, гумени шипове, които проблясваха мазно на светлината. Освен това, той присъстваше, когато Рафа и Карлиньос отсъстваха.

Ариел седна, кръстоса крака и разпъна електронната си цигара. Марина застана зад нея. Наслаждаваше се на спектакъла.

— Лукас. Ето ти един истински ника.

Спътниците на Ариел и Лукас проблеснаха, докато тя му прехвърляше документа.

— Така ще осигурим на момчето щастлив, безопасен брак. Не го чети, просто го подпиши. И не се меси в неща, които не разбираш.

— От Макензи дадоха ли съгласие?

— Ще дадат, иначе ще прекарат години в предоговаряне на всяка клауза. А Джонатон Кайод очаква бляскавата сватба с голямо нетърпение.

Лукас сведе глава, но Марина отново усети неодобрението му.

— Уегнър има да ни съобщи нещо — каза Адриана.

— Ариел, телохранителката ти — намеси се Лукас.

— Марина ще остане тук — отговори Ариел. — Бих ѝ доверила дори живота си.

Лукас погледна към майка си.

— Тя вече спаси живота на две от децата ми — съгласи се тя.

— Зная, че не заемам място от първостепенна важност в семейството — каза Уегнър. — С Рафа сключихме сделка след опита за покушение на партито за лунното бягане на Лукасиньо — че аз ще се постарая да проуча някои неща. Благодарение на някои мои уникални... способности, мога да видя неща, които останалите от вас не могат.

Ариел забеляза озадаченото изражение на Марина.

— Той е вълк — прошепна тя чрез Бейжафлор по личния ѝ канал.

— *Какво?* — прошепна тя в отговор чрез Хети.

Марина си спомни интервюто си в Боа Виста, в което той беше участвал. Карлиньос я беше попитал дали има някакъв опит в работата на повърхността. Уегнър я беше попитал за познанията ѝ като инженер. Тя бе забелязала мрачната му интелигентност и излъчването за самота, див характер и уязвимост. Вълк.

— Надуших нещо, което ми беше познато, в един от протеиновите процесори, и издирих жената, която го беше проектирала. Тя ме заведе при хората, които я бяха наели — фиктивна компания, създадена с цел да се изпълни само тази поръчка. Един от собствениците ѝ беше Джейк Тенглонг Сун. Отидох да говоря с него в Кралицата на Юга. Той знаеше, че ще го намеря. Опитва се да ме убие. Глутницата на Магдалена ме спаси.

— *Глутницата на Магдалена?* — прошепна Хети на Бейжафлор, но Ариел имаше въпрос за Уегнър.

— Знаел е, че ще го намериш?

— Точните му думи бяха: „Прекалено предсказуем си, вълче. Тримата Августейши разбраха какво ще направиш още преди седмица.“

— О, Богове — възкликна Ариел.

— Ариел? — обърна се към нея Адриана.

— Аз съм член на Павилиона на Белия заек. А освен това — на Обществото на лунарианците.

— Защо не съм осведомен за това? — попита Лукас.

— Защото не си ми шеф, Лукас — озъби му се Ариел и дръпна дълбоко от цигарата си. — Видия Рао също е член.

— От Уитакър Годард — отбеляза Лукас.

— То ми разказа за аналитична система от ИИ, които Тайанг са проектирали за Уитакър Годард. Три квантови мейнфрейма, предназначени да дават прецизни прогнози с помощта на детайлен модел, отражение на истинския свят. То го нарече „пророчество“. Фу Ши, Шен-нон и Жълтия император: Тримата Августейши.

— Сун са наши съюзници — каза Адриана.

— С цялото ми уважение, мамо — каза Лукас, — Сун са съюзници сами на себе си.

— Защо да подпомагат създаването на устройство, което ще доведе до опит да убият сина ми? — попита Адриана.

— За да ни докарат точно до мястото, където сме сега, мамо — отвърна Лукас. — На ръба на война с Макензи.

Лукас се събуди миг преди Токиньо да му сигнализира за обаждането. Настоящото беше илюзия — бе го прочел някъде като дете. Човешкото съзнание изоставаше с половин секунда от всяко решение и преживяване. Пръстът се движи без съзнателна мисъл, а след това умът одобрява действието и си въобразява, че е взел решението да го извърши.

— Хелен де Брага — съобщи Токиньо.

Есперанса Мария, спътничката на Хелен, се появи в мрака пред него.

— Лукас, майка ти ме помоли да ти се обадя.

Значи моментът беше настъпил. Лукас не изпитваше нито страх, нито тревога, нито напрежение. Бе се подготвил за този момент; бе репетираше чувствата си отново и отново.

— Можеш ли да дойдеш в Боа Виста?

— Тръгвам веднага.

Хелен де Брага посрещна Лукас на платформата на трамвая. Размениха си официални целувки.

— Кога разбра?

— Обадох ти се веднага, щом доктор Макарейг ми съобщи.

Лукас никога не беше питаел особено уважение към доктор Макарейг. Намираше професията ѝ за ненужна. Машините се справяха с лечението и медицината толкова по-добре — работеха чисто, спокойно.

— Състоянието на майка ви се влоши — каза му доктор Макарейг.

Лукас се обърна и впери в нея най-ледения си поглед. Тя трепна. Ето още нещо, с което машините се справяха по-добре — честността.

— Откога?

— Отпреди рождения ѝ ден. Сеньора Корта ни заповяда...

— Имате ли професионални амбиции, доктор Макарейг?

Лекарката го погледна изненадано и леко притеснено.

— Не се срамувам да призная, че да. Искам да се заема по-сериозно с частни консултации.

— Добре. Скъмността е силно надценявано качество. Надявам се да постигнете целите си. Трябва да сте знаели за състоянието на майка ми, но сте го укрили напълно от мен. Как, според вас, следва да реагирам на такова нещо?

— Аз съм лична лекарка на сеньора Корта.

— Да, разбира се. Има ли някаква медицинска причина да не мога да видя майка си?

— В момента е много слаба. Състоянието ѝ е...

— Много добре, тогава. Къде е?

— В обсерваторията на повърхността — каза доктор Макарейг и Лукас спря да ѝ обръща внимание.

Служителите, водени от Нилсън Нюнс, се бяха строили на безупречната поляна пред имението. Лукас не можеше да отговори на въпросите им, но беше член на семейство Корта. Авторитетът му бе достатъчен. Поздрави ги, като кимна на всеки поотделно. Добри, лоялни хора. След тях бяха мадрините. Размени по няколко думи с всяка.

— Колко време ѝ остава в действителност? — обърна се Лукас към Хелен де Брага.

— Най-много няколко дни. А може би само няколко часа.

Лукас се облегна за миг на една от полираните каменни колони в лобито с асансьорите.

— Не мога да обвинявам лекарката, задето се е подчинила на заповедите ѝ.

— Тя помоли да повикаме само и единствено теб, Лукас — каза Хелен.

— Ти! — изкрещя Лукас внезапно.

Очите му бяха привлечени от движението на някакъв бял обект в периферията на полезрението му: Ирма Лоа се приближаваше плавно към тях между колоните, сякаш бе къс хартия, носен от вятъра.

— Вън от къщата ми!

— Аз съм духовната съветничка на майка ви — изправи се пред него Ирма.

— Вече повиках охраната. И им казах да не си губят времето да бъдат внимателни.

— Мама Одунладе ме предупреди за вашия нрав.

Хейтор пристигна, следван от няколко охранителя в официални костюми. Ирма блъсна встрани ръцете, които се опитваха да я хванат.

— Ще си тръгна сама.

— Достъпът на тази жена до Боа Виста вече е забранен — оповести Лукас.

— Ние не сме ти врагове, Лукас! — извика Ирма, като се обърна назад към него.

— А ние не сме ви проект — отвърна ѝ Лукас и се качи в асансьора, преди Хелен да успее да попита какво е имал предвид.

Последната четвъртина на Земята бе надвиснала над Морето на изобилието. Адриана бе наредила да обърнат стола ѝ така, че да е обърната право към нея. Следите от гуми в прахта подсказваха за медицинските ботове, които в момента бяха дискретно скрити в стените. Освен Адриана, в цялото помещение нямаше нищо освен една масичка, върху която бе поставена чаша кафе.

— Лукас.

— Мамо.

— Някой се е качвал тук наскоро — каза Адриана.

Гласът ѝ беше тих и отслабнал — бледа сянка, която се крепеше единствено на волята ѝ. В него Лукас чу истината — че болестта ѝ се е задълбочила много повече, отколкото той и дори доктор Макарейг подозират.

— Уегнър — каза Лукас. — Охранителите са го забелязали.

— Какво е правил?

— Същото като теб. Гледал е Земята.

Бледа, почти незабележима усмивка пробяга през устните на Адриана.

— Отнасях се прекалено сурово с него. Изобщо не го разбирам, но пък и никога не съм се опитвала. Просто ме ядосваше толкова много. Не с постъпките си. Просто с това, което беше. Самото му присъствие сякаш не спираше да повтаря: „Ти си глупачка, Адриана Корта.“ Но не беше правилно да постъпвам така. Опитай се да го приобщиш към семейството.

— Мамо, той не е...

— Напротив, е.

— Мамо, лекарката ми каза...

— Да. Имах още една тайна, която пазех от теб. Но какво щеше да направиш ти? Да събереш всеки член на семейството от всеки край на Луната? Последното, което искам, е да видя как всички стоят и ме съзерцават с широко отворени, сериозни очи? Ужасно. Просто ужасно.

— Поне Рафа...

— Не, Лукас.

Адриана все още успяваше да придаде на гласа си онази неумолима заповедническа нотка.

— За Бога... Дай ми ръка.

Лукас хвана с две ръце малката ѝ длан със суха, тънка като хартия кожа, и се стъписа от силната, болнава топлина, която се излъчваше от нея. Тази жена умираше. Адриана затвори очи.

— Няколко последни неща. Хелен де Брага ще се пенсионира. Вече е направила достатъчно за семейството. И искам да я изпратиш някъде надалеч — някъде, където ще бъде в безопасност. Тя вече не е част от тази игра. Боя се за семейството, Лукас. Какъв неподходящ момент да умра. Не зная какво ще се случи.

— Ще се грижа за компанията, мамо.

— Всички ще се грижите. Така съм уредила нещата. Не ги разваляй, Лукас. Аз избрах всичко това. Аз го избрах.

Адриана стисна юмрука си в дланите на Лукас и той я пусна.

— Боя се за теб — продължи тя. — Ето. Имам една тайна само за теб. За теб и никой друг, Лукас. Сам ще усетиш кога имаш нужда от нея. В ранните дни на компанията, когато изглеждаше, че Макензи ще успеят да ни унищожат, Карлос плати на една фирма да разработят оръдието на нашето отмъщение. Успя да внедри вирус в контрола на топилните печи на Огнището. Още е там. Интелигентен код — написан е така, че да се крие, да се адаптира и да се самообновява. Прост и елегантен. Програмиран е така, че може да обърне огледалата над топилните печи така, че да съсредоточи лъчите в самото Огнище.

— Богове.

— Да. Ето, Лукас.

Кратък проблясък и Токиньо вече беше получил файла от Йеманджа.

— Благодаря ти, мамо.

— Не ми благодари. Ще го използваш, само ако загубим всичко и семейството пропадне.

— Значи никога няма да го използвам.

Адриана стисна ръката на Лукас със стряскаща сила.

— А, искаш ли кафе? „Есмералда Гейша Специално“, от Панама. Така се казва една държава в Централна Америка. Доставиха ми го от Земята. За какво друго да харча парите си?

— Така и не разбрах какво намираш във вкуса на кафето, мамо.

— Колко жалко. Ако сега не го разбираш, най-вероятно никога няма да разбереш. О, нима не виждаш какво правя? Седни до мен, Лукас. Пусни ми музика. Имаш толкова хубав вкус за музика. Онова момче, за което искаш да се омъжиш... Щеше да е хубаво да си имаме музикант в семейството.

— Това семейство се оказа прекалено едър залък за него.

Адриана погали Лукас по опакото на дланта.

— И все пак беше прав да се разведеш с Аманда Сун. Никога не ми е допадала мисълта, че обикаля из Боа Виста. Изобщо не я харесвах.

— Съгласи се на ника.

Лукас усети как Адриана трепва.

— Така е. Смятах, че е необходимо — в името на семейството. Но единственото нещо, което е необходимо на семейството, е самото семейство.

Лукас не можеше да намери правилните думи, с които да ѝ отговори, затова нареди на Токиньо да пусне музика.

— Тази песен...

— Дали е на Хорхе? Да.

Очите на Адриана омекнаха от блясъка на сълзите.

— Важни са малките неща, Лукас. Кафето и музиката. Любимата рокличка на Луна. Разказите на Рафа за мачовете на отборите по хандбал — независимо дали са минали добре, или зле. Звукът на течаща вода под прозореца на спалнята ми. Пълната Земя. Уегнър е прав — човек може да се изгуби в тази гледка. Толкова е опасно, че човек не смее да вдигне очи нагоре — иначе Земята пленява погледа му и му напомня за всичко, от което се е отказал. Луната е ужасно място, Лукас.

Лукас прикри болката, която го прониза, и отново хвана майка си за ръката.

— Страх ме е, Лукас. Боя се от смъртта. Прилича на животно — на мръсно, дебнещо животно, което ме преследва цял живот. Прекрасна музика.

— Ще пусна изпълнението му на „Aguas de Marco“.

— Благодаря, Лукас.

Адриана отвори очи. Беше задрямала. От тази мисъл я побиха студени тръпки; светът се завъртя пред погледа ѝ. Това можеше да е последният път, в който заспива — началото на вечния сън. А някои неща остават недоизказани. Мразовитата хватка, стегнала сърцето ѝ, беше неумолима. Лукас още седеше до нея. По изражението на лицето му отсъди, че работи; Токиньо бе приел формата на водовъртеж от документи, доклади и съобщения. Музиката бе затихнала. Песните бяха много хубави. Момчето беше талантливо. Искаше ѝ се да помоли Лукас да пусне още нещо, но предпочиташе да не разваля момента. Остана неподвижна, без да се издава, че е дошла на себе си.

Обърна очи към Земята. Предателка. Йеманджа ѝ беше показала лъскавия, сребрист път, който се простираше през морето — от родния ѝ свят към Луната. Тя го беше последвала, но всичко това се беше оказало капан. Нямаше път назад. Нямаше пътека от светлина, която да я упъти през това море от прах.

— Лукас.

Той откъсна поглед от работата си. Усмивката му я изпълни с щастие. Малките неща.

— Съжалявам.

— За какво? — попита той.

— Задето те доведох тук.

— Не си ме довела тук.

— Не бъди толкова буквален. Защо винаги трябва да си в опозиция?

— Онова там не е моят дом. Луната е моят свят.

— Свят. Но не дом.

— Няма за какво да съжаляваш, мамо.

Адриана се пресегна към масата и взе чашата кафе, но то бе вече изстинало.

— Ще заповядам да направят ново — каза Лукас.

— Благодаря.

Тъмният хоризонт пълзеше по Земята и стесняваше сърпа ѝ, напредвайки през Атлантическия океан. Водовъртежът от облаци на тропическия циклон, който се движеше на север-северозапад и дребните като бял дъжд облачета, пръснати по вътрешнотропичната зона на конвергенция, бавно изчезваха в нощта. Едно зелено петно — брега на североизточна Бразилия — се показва на хоризонта. Потъналата в тъмнина страна на планетата бе покрита с дантела от светлини — събрани в съцветия или разпръснати, те отразяваха метеорологичните условия на планетата. Колко много животи имаше там.

— Знаеш ли какво се е случило с тях?

— С кого, Лукас?

— Знам, че когато гледаш към Земята така, мислиш за тях.

— Провалиха се — като всички останали там. Какво друго могат да направят?

— Нашият свят не е лесен.

— Нито пък техният. Напоследък често се сещах за майка ми, Лукас. Как пееше из апартамента. И за татко в автосалона, при лъскавите коли. Блестяха така ярко на слънцето. Спомням си ясно Кайо. Останалите — не. Дори не мога да си представя лицето на Ачи.

— Била си смела — каза Лукас. — Има само една Желязна ръка.

— О, онова глупаво име! — възкликна Адриана. — Повече проклетие, отколкото име. Пусни ми онези песни още веднъж, Лукас.

Адриана се отпусна на стола. Нежният глас на Хорхе, подобен на шепот, и изящната мелодия на китарата му я заобиколиха като ехо. Лукас гледеше как майка му се носи през стиховете и акордите и постепенно се унася в неспокоен сън. Още дишаше.

— *Кафето пристигна* — оповести Токиньо.

Лукас взе чашата от прислужницата и я остави на масата. Когато отново се обърна към майка си, видя, че е престанала да диша.

Взе ръката ѝ в своята.

Токиньо направи анализ на жизнените ѝ показатели.

Беше си отишла.

Лукас си пое дъх и усети как гърдите му потрепват, но чувството не бе толкова ужасно, колкото си бе представял. Далеч не толкова ужасно. Йеманджа бавно избледня до бяло и се смали, докато не изчезна напълно. Сърпът на Земята продължаваше да сияе на източния хоризонт.

Луна тичаше, боса и облечена в червена рокличка, и си проправяше път през едрите скали и празните басейни на Боа Виста. Ручеите бяха пресъхнали, водопадите бяха спрели да текат от очите и устните на десетте ориши. Рафа не можеше да обясни с думи защо е източил водите на Боа Виста, но никой — освен Луна — не възрази. Единственият начин, по който успя да го изрази, беше: „Боа Виста също трябва да покаже как се чувства.“

Погребението беше неуредено и разочаровашо. Гостите не можаха да надминат членовете на семейството в речите, самите Корта пък не бяха възпитани като оратори, затова изказванията им бяха искрени, но заплетени и лошо прочетени, а на Сестринството — което добре познаваше правилата на религиозния театър — им бе забранен достъпът до церемонията. Накрая всички казаха онова, което имаха да казват, шепата прах, която бе единственото, което КЛН остави от въглерода на Адриана Корта за погребението ѝ, бе тържествено разпръсната, и представителите на различните знатни семейства се отправиха към гарата. По време на краткото събитие, Луна тичаше наоколо, бърза и безгрижна като поточе, и изучаваше този нов, странен, сух свят.

— Тате!

— Не го закачай, охенеба — каза ѝ Лусика Асамоа.

Тя също носеше червена рокля — цветът бе традиционен за погребенията в рода Асамоа.

— Остави го да му мине.

Рафа премина по пътеката от камъни през сухата река и навлезе в бамбуковата горичка. Погледна нагоре към отворените устни и широко отворените очи на оришите. Между стъблата на бамбука се виждаше пътека от следи, оставени от малки крачета. Луна. Тя познаваше това място и всичките му тайни по-добре от него. Но имението вече беше негово — той беше новият господар на Боа Виста. Имаше огромна

разлика между това да живееш на някое място и това да го притежаваш. Рафа прокара пръсти през дългите, твърди бамбукови листа. Мислеше си, че ще плаче. Мислеше, че ще бъде неутешим и ще ридае като дете. Сам знаеше колко е емоционален — независимо дали става въпрос за положителни или отрицателни емоции. „Майка ти е мъртва“, мина му през ума. Но какво усещаше? Шок — да. Безпомощното, парализиращо чувство, че има нещо, което трябва да направи, стотици неща, които трябва да направи, но никое от тях нямаше да промени нещата. Гняв — донякъде. Заради внезапността на събитието и откритието, че Адриана е била болна от дълго време и е знаела, че скоро ще умре, от деня на партито по случай лунното бягане насам. Вина, защото объркваният водовъртеж от събития след опита за покушение го бе направил сляп за каквито и да е знаци, с които майка му може би беше издавала състоянието си. Неприязън, защото онзи, с който бе избрала да прекара последните си часове, беше Лукас. Но не и неутешим. Не и потънал в скръб. Не бе отронил и сълза.

Остана за момент в павилиона на Сао Себастиао. Пресъхналите корита на ручеите се бяха напукали под формата на груби шестоъгълници. Това беше любимият ѝ павилион в цялата Боа Виста. Имаше павилион за чай, павилион за посрещане на гости от социалните кръгове, още един — за бизнес гости, павилион, в който приемаха роднини и един за четене, един за закуска и един за вечеря. Но този павилион, построен в източния край на основната градина на Боа Виста, бе личният ѝ работен павилион. Рафа никога не бе обичал павилионите особено. Смяташе ги за превзети и глуповати. Адриана бе построила Боа Виста по егоистичен начин — палат, който съответстваше на лично нейните мечти. Смяташе се, че вече принадлежи на Рафа, но той усещаше, че никога няма да бъде негова. Усещаше присъствието на Адриана в празните езера и коритата на ручеите, в бамбуковите стъбла, куполите на павилионите и лицата на оришите. Нямаше да е редно да премести дори едно камъче или листенце.

— Вода — прошепна Рафа и усети далечния тътен, който известяваше пробуждането на потоците на имението в тръбите и помпите им — далечно гъргорене, бълбукане. Водата текна от крановете и каналите, ручейчетата се превърнаха в потоци, речните корита се изпълниха с нови реки, чиито вълни повлякоха съчките и

мъртвите листа от дъното и отново заромониха по криволичещите си пътища между камъните. Очите и устите на оришите постепенно се напълниха и бликнаха в бавни водопади, първо — слаби, после — пообилни. Преди да ги спре, Рафа не бе забелязал как ромолето и плисъците им изпълват цялата Боа Виста.

— Тате! — извика Луна, нагазила до прасците в течащата вода и събрала полите на рокличката си в ръце, за да не ги намокри. — Студена е!

Боа Виста вече принадлежеше на Рафа, но Лусика все така отказваше да я сподели с него.

— Ще се върнеш ли да живееш тук? — попита Рафа.

Лукас поклати глава.

— Прекалено близо е. Обичам да поддържам известно разстояние между себе си и останалите. А и акустиката е ужасна.

После докосна Рафа по ръкава на сакото му, модел на Бриони, и продължи с по-тих глас:

— Може ли да поговорим?

Рафа се зачуди защо Лукас е тръгнал да го търси, докато не го намери в другия край на градината — беше рискувал да намокри и окаля идеално спретнатите си обувки и панталон между езерата и несигурните бродове от камъни.

— Слушам те.

— Мама и аз разговаряхме за много неща в последните й часове.

Гърлото и челюстта на Рафа се стегнаха от болезнената обида. Той беше първородният син, хведжангът, златното момче. Той трябваше да е онзи, който е присъствал в последните часове на майка му.

— Обясни ми плановете си за компанията — продължи Лукас. Шумът на водата приглушаваше думите му. — Нейната последна воля. Създала е нова длъжност — чоего. И поиска Ариел да я заеме.

— Ариел.

— И аз не одобрих идеята, но тя настоя. Ариел ще стане чоего. Директор на компанията. На практика ще управлява Корта Хелио. Ще се разпорежда и с мен и теб, ирмао. Не спори и не предлагай алтернативи. Вече съм помислил за всичко. Няма какво да направим по въпроса със завещанието. То е желязно. Няма мърдане.

— Може да се борим...

— Не спори и не предлагай алтернативи, казах ти вече. Евентуалната борба в съда би означавала само загуба на време и пари. Ариел познава съдилищата, ще ни оплете в правни усложнения така, че никога няма да можем да се измъкнем. Не. Ще си послужим с устава на компанията. Сестра ни пострада тежко от нападение с нож. На практика е парализирана. Възстановяването ѝ ще бъде много бавно, а и не съвсем сигурно. В устава на Корта Хелио има член, който постановява изискването за добро здравно състояние. Според този член, служителите могат да бъдат отстранявани от поста си в случай на болест или нараняване, които биха им попречили да изпълняват задълженията си.

— Значи предлагаш...

— Точно така. В името на фирмата, Рафа. Ариел е невероятно способен адвокат, но не знае нищо за добива на хелий. Не става дума за преврат в заседателната зала, а просто за временно отменяване на правата и отговорностите ѝ.

— Временно — значи до кога?

— До момента, в който успеем да извършим известно преструктуриране на компанията — само колкото да е по-добре приспособена към характера на работата, отколкото към капризите на майка ни. Капризите на една много болна жена, Рафа.

— Млъквай, Лукас.

Лукас отстъпи назад, вдигнал ръце в знак на примирие.

— Разбира се. Извинявам се за думите си. Но едно ще ти кажа — майка ни никога не би минала летвата, ако бяхме приложили члена за добро здравно състояние и в нейния случай.

— Върви по дяволите, Лукас.

Лукас отстъпи още една крачка назад.

— Всичко, което ни трябва, са две епикризиса — а аз разполагам с такива. Едната е от клиниката в Жоао де Деус, а другата — от милата ни доктор Макарейг, която остана много доволна от решението ми да я задържа на поста „семеен лекар“. Две епикризиса и мнозинство в съда.

Лукас се обърна обратно, докато се отдалечаваше между потоците, и добави:

— Обади ми се, когато вземеш решение!

Луна продължаваше да газии надолу по потока и да разпръсква бавни струи сребриста вода във въздуха. Капките улавяха слънчевата

светлина и я пречупваха, а детето вървеше напред, обвито в облак от дъги.

Вратата на трамвая се затвори, после се отвори. Ариел подаде глава навън.

— Е, идваш ли?

На платформата нямаше друг, освен Марина, но въпреки това, тя се намръщи и оформи нямо с устни:

— Аз?

— Да, ти — кой друг?

— Технически погледнато, договорът ми е вече прекратен...

— Да, да, не работеше за мен, а за майка ми. Е, вече работиш за мен.

Хети извънтя, за да съобщи, че по електронната поща е пристигнало ново писмо. Договор.

— Хайде. Да се махаме от този проклет мавзолей. Имаме да организираме сватба.

ЕДИНАДЕСЕТ

Меридиан обичаше сватбите, а никога преди не беше виждал толкова разкошна, колкото тази на Лукасиньо Корта и Дени Макензи. Орелът на Луната им бе отпуснал безвъзмездно личните си градини за голямото събитие. Дърветата бяха украсени с панделки, биолампи и проблясващи светлинки. Бергамотите, кумкуатите и умалените портокалови дървета бяха боядисани със сребрист спрей. Между клоните бяха закачени хартиени фенери. По-късно щяха да посипят пътеката към олтара с розови цветчета. От АКА бяха подарили на двойката сто бели гъльба, които да бъдат освободени едновременно — наистина зрелищна гледка. Бяха създадени така, че да умрат след двадесет и четири часа. Законите против вредителите бяха стриктни.

Договорите щяха да бъдат подписани в Оранжевия павилион. Зад щастливите младоженци щеше да има малка трупa от крилати танцьори, които щяха да танцуват балет високо в центъра на Антарес и да изписват идеограми във въздуха с цветните ленти, завързани около глезените. Орелът на Луната бе отпуснал малки суми на жителите на центъра, за да украсят улиците. От балконите висяха знамена, а улиците, мостовете и високите бродове бяха обкичени с ярки панделки и биолампи, останали от Дивали. Балони, оформени като анимационни патици, прилепи и пеперуди бавно се носеха из въздуха. Наемът на балконите, от които се разкриваше най-хубава гледка към церемонията, беше надвишил шестстотин минибита. Местата по подходящите мостове и бродове бяха заети с дни по-рано. Изключителните права за снимките и видеозаписите бяха продадени на Гупшуп след ожесточен търг, но договърът беше строг: дроновете на медията трябваше да поддържат определено разстояние от церемонията и не се допускаха интервюта с нито един от двамата око.

Четиристотинте госта щяха да бъдат обслужвани от двадесет готвача и осемдесет сервитьора от фирмата за кетъринг. Имаше меню, съобразено с разнообразните културни и религиозни изисквания на гостите, както и с диетите и алергиите им. Щеше да има месо. Хората

се шегуваха, че Лукасиньо ще приготви сам сватбената торта — типично в негов стил. Това не беше вярно — сладкарницата Кер Уа имаше дългогодишна традиция в приготвянето на сватбени и празнични торти. Кент Нарасима от бара „Пълна луна“ в Холидей Ин Меридиан бе изобретил нов коктейл специално за случая: така нареченият от него „Срамежлив младеж“. Рецептата включваше дизайнерски джин, кубчета цветно желе, които се разтваряха в течността и я овкусяваха и оцветяваха допълнително, златни стружки, и над всичко това — пяна. За въздържателите имаше безалкохолни коктейли и овкусена вода с билки.

Охранителните мерки започнаха една седмица преди сватбата. Охранители от екипите на КЛН, Корта и Макензи постигнаха по-тясно сътрудничество и свършиха повече работа, отколкото всякога досега. Градините на Джонатон Кайод се проверяваха сантиметър по сантиметър с уреди, които отчитаха дори обекти с размерите на пращинки или люспички кожа.

Скоро вече оставаха само три дни до сватбата на годината! Какво ще носят младоженците? Ето списък на тоалетите, с които Лукасиньо Корта се е показвал пред обществото в последните месеци: спретнатият костюм, с който ходеше в колоквиума; туидовото яке и бежовите панталони от партито по случай лунния му бяг; тоалетът, който го превърна в модна икона за две седмици — гащеризон за космокостюм, който всички започнаха да носят и да украсяват с маркери, за да приличат на него; облеклото от празненството по случай осемдесетия рожден ден на баба му, и накрая — от погребението й. Колко тъжна, колко ранна смърт! Време е Лукасиньо да се върне под модните прожектори: кой го гримира? Използва толкова модерни, подходящи за сезона цветове. Внимавайте в картинката, младежи — скоро всички ще носите онова, с което той ще се появи. А Дени Макензи — е, на никого не му пука за неговите дрехи. Да сте виждали някога модерен Макензи? Въпросът за сватбените костюми ни вълнува още по-живо. Просто е грехота да се остави такава фина работа на спътниците; затова те ще използват ИИ-дизайнери, като например хитовите Доял, Сан Дамиано, Бой дьо ла Бой, Брус енд Брег и Сенерентола. Кой от тях ще получи тази кариероопределяща поръчка? А козметиката...

Само два дни до сватбата на годината! Ето какво отличава Драконите от нас, простосмъртните: класата. Семейство Корта демонстрираха тонове от нея по време на предбрачните преговори. Измина по-малко от месец от ужасното нападение на Ариел Корта насам, но тя е не само по-подвижна от всякога — с помощта на роботизираните си протези, но и вече е подготвила ника от болничното си легло! А едва две седмици по-рано цялата Луна бе потресена и съкрушена от новината за смъртта на Адриана Корта. Но какъв подобър начин за семейство Корта да покажат несломимия си дух от това да вдигнат високо глави, да се облекат в най-разкошните тоалети за този сезон и да се появят, неотразими както винаги, на сватбата на годината! Класата е всичко.

Само един ден до сватбата на годината. Няма по-ясен белег за истинското ви положение в социалната йерархия от този: имате ли покана, или не? Всички пазят тази информация за себе си, но Гупшуп използва влиянието си и къде силом, къде с добро, къде с щедро количество целувки и миникотенца успя да се добере до списъка на гостите! Нека видим кой ще присъства и кой — не... Пригответе се да бъдете шокирани!

Настъпи денят на сватбата на годината. Утрото започна с малка кавга — между журналистите, запазили местата с най-добър изглед по балконите и мостовете, и дирижаблите под формата на животинки, анимационни герои и най-различни божества за късмет. В предварително уговорения час, обитателите на центъра на Антарес спуснаха едновременно всички знамена и транспаранти от балконите си и ги оставиха бавно да се разгънат — цветна плетеница от честитки, благословии и талисмани за брачно щастие. Охранителите заеха местата си, когато започнаха да пристигат асансьорите с първите гости. Проверяваха поканите им на скенера и ги упътваха към рецепцията, където келнерите от бар „Пълна луна“ им връчваха по един „Срамежлив младеж“. Джонатон Кайод и Ейдриън Макензи се показаха като прекрасни домакини. Дроновете с камери прелитаха насам и натам, като се опитваха да хванат знаменитостите от най-добрия възможен ъгъл, без да нарушават определения им периметър. Половин час преди подписването на договора, прислугата покани гостите да отидат в Оранжевия павилион. Церемонията бе планирана с дискретна точност, а за спазването на разположението на местата се

следеше стриктно. Шаферите посипаха пътеката с розови листенца. Оставаха двадесет минути. Членовете на Петте Дракона започнаха да пристигат. Дънкан Макензи, Аполонер Воронцов и ъкото му, Анастасия. Дъщеря им, Тара, и нейните ъко. Немирните им синове и дъщери. Брайс Макензи, който пристъпваше решително напред, макар и с помощта на две патерици, и десетина от възпитаниците му. Хадли Макензи — изискан и много привлекателен. Робърт Макензи не можеше да излезе от Огнището, затова изпращаше извинения и поздравления на щастливата двойка, както и пожелания за щастливо, мирно съжителство между великите родове Корта и Макензи. На негово място бе дошла Джейд Сун-Макензи.

От семейство Корта — Рафа и Лусика, Робсън и Луна. Лукас беше сам. Ариел и новата ѝ телохранителка, която зае място до останалите членове на семейството и накара останалите гости да си засушукат с неприкрито любопитство. Карлиньос, облечен в идеално скроен костюм, който подчертаваше стройната му фигура. Уегнър, който изглеждаше леко притеснен, ъкото му, Аналийс Макензи, и членовете на глутницата му — тридесетима души, облечени в тъмни цветове. Присъствието им придаваше оттенък на вълнуваща опасност на украсената със сребро и панделки церемония.

Всички заеха местата си и един малък оркестър изпълни „Цъфтят цветове под пълната луна“.

Всичко, което оставаше, беше появата на двамата младоженеца.

Лукасиньо бе чувал, че мъжете трябва да се събличат от долу нагоре, затова стигна до извода, че трябва да се обличат в обратен ред. Прясно принтирана риза. Сребърни копчета за ръкавели. Златото беше кичозно и евтино. Вратовръзка в гълъбовосиво, с японски мотиви, вързана на сложен възел „Елдридж“, който Джинджи му беше показал и който Лукасиньо бе упражнявал по един час всеки ден. Бельо — от паякова коприна. Защо не правеха всички дрехи от тази тъкан? „Защото хората нямаше да правят нищо друго, освен да се наслаждават на прекрасното усещане“, предположи той. Чорапи до средата на прасеца. Глезенът оставаше скрит — какво престъпление. После — панталоните. Лукасиньо се бе колебал с дни кой дизайнер да избере и накрая се спря на Бой дьо ла Бой. Отхвърли първите пет тоалета, които

те предложиха, докато не му изпратиха този. Платът бе тъмен — един тон по-тъмен от вратовръзката, — със съвсем лек намек за цветен мотив, като дамаска. Без подгъв на крачолите, изгладени с по два остри ръба — отпред и отстрани. Така беше модерно. Всъщност, на мода беше да има от всичко по две: две копчета отпред на сакото, по две — отстрани на ръкавите. Четирисантиметрови, високи ревери. Илици. Кърпичка за джоба на гърдите му, сгъната така, че се показваха два триъгълни върха. Сгънатите на симетричен с джоба квадрат кърпички бяха излезли от мода още преди месец. Федора с къса периферия и двусантиметрова, копринена лента, вързана на малка панделка от едната страна. Лукасиньо нямаше да я носи на главата, а в ръката си. Не искаше да си разваля прическата.

— Покажи ми.

Джинджи му показва образа му чрез хотелските камери. Той се завъртя, смени няколко пози и изражения.

— Ама че съм готин.

Преди прическата трябваше да си направи грима. Затъкна една кърпа в якичката си, седна на тоалетката и заповяда на Джинджи да приближи кадъра към лицето му. Козметичният комплект също беше правен по поръчка — от Котери. Лукасиньо се наслаждаваше на отчетливия ритъм на ритуала — слоевете, на които нанасяше грима, сливането и доизпипването на различните оттенъци, фините нюанси. Довърши очната линия и примигна.

— О, да.

След това, без да става, се зае с косата си. Оформил перчема си внимателно, като го среса назад и закрепил със стратегически нанесени дози спрей, мус и гел за коса. Разтърсил глава. Косата му се движеше, сякаш беше жива.

— Бих се омъжил сам за себе си.

Оставаше само още едно нещо. Лукасиньо взе обещите си и ги сложи по местата, една по една. Джинджи му показва отражението му за последен път. След това Лукасиньо си поема дълбоко дъх и излезе от Хотел Антарес.

Вратата на таксито, която го очакваше, се отвори. Джинджи зададе координатите и то се понесе през оживения трафик на площад

Ханг Ийн. Хотелът бе построен в центъра на града. Едно пътуване с асансьор бе достатъчно, за да пристигне в Ейри. Нищо не бе оставено на случайността. Хората на площада поглеждаха разсеяно към него, продължаваха по пътя си, след миг се обръщаха рязко обратно: всички го разпознаваха. Някои му кимаха или му махаха. Лукасиньо оправи вратовръзката си и погледна нагоре. Центърът приличаше на водопад от цветни знамена; цветните дирижабли бавно се рееха високо горе, като се блъскаха един в друг от време на време. Мостовите бяха отрупани с хора, чиито гласове долитаха до него, отразени от ехото в огромния, подобен на кладенец Антарес.

Високо горе го очакваше сватбата на годината. От другата страна на площада, пред главния вход на Хотел Антарес, се намираше пазар, организиран от АКА, на който се предлагаха скъпи, но качествени хранителни стоки за любителите-готвачи. Лукасиньо излезе от таксито на улицата и се отправи нататък. Гъстият трафик спираше и се отклоняваше встрани по някой от петте проспекта, за да му направи място. На витрината на пазара се виждаха подноси с лъскави, яркоцветни плодове, огромна хладилна камера за месо с увиснали от тавана цели патици и връзки колбаси; риби и жаби, изложени между едри късове лед. В дъното на магазина пък имаше фризери и бурета с боб и леща и букети от листа за салата, над които пръскаха леки, освежаващи капчици вода. Зад тезгяха седяха две жени на средна възраст, които се заливаха от смях на някаква обща шега. Спътниците им представляваха символи на адинкра, подобни на тези, които носеха членовете на семейство Асамоа — патицата на Санкара и звездата на Анансе Нтонтан.

Смехът им замря, когато Лукасиньо влезе в магазина.

— Името ми е Лукас Корта-младши — оповести той.

Те знаеха отлично кой е той. Социалните мрежи бяха пълни със снимки на лицето му от седмица насам. Изглеждаха сякаш се боят от него. Лукасиньо остави федората си на тезгяха, извади металния шип от лявото си ухо и го остави до шапката.

— Покажете това на Абена Маану Асамоа, моля ви. Тя ще разбере какво означава. Моля Златното столче за защита.

„Като Земята и Луната сме“, мислеше си Лукас. Брайс Макензи представляваше огромна планета, а той — малък, бърз сателит. Сравнението много му допадаше. Допадаше му и това, че се намира в същия хотел, в който Лукасиньо се беше укрil, след като избяга. Две бегли усмивки. В тази среща нямаше да има повече поводи за щастие.

Брайс закрочи тежко към дивана — патерица, крак, другата патерица, другия крак, като някаква престаряла, четирикрака машина от мините. Лукас едва понасяше гледката. Как успяваше да издържа собственото си присъствие? Как го издържаха многобройните му амори и възпитаници?

— Питие?

Брайс изръмжа, докато отпускате телесата си върху дивана.

— Ще приема този отговор за „не“. Имаш ли нещо против аз да изпия едно? Наели сме прислугата на Холидей Ин на час, и нали ме познаваш — обичам да извличам максимума от всяка възможност. А и тези „Срамежливи младежи“ наистина си ги бива.

— Безгрижието ти е неуместно — каза Брайс. — Къде е момчето?

— Би трябвало да пристигне в Твè всеки момент.

Гостите, семействата, накрая — свещеникът. Ролята му се свеждаше просто до присъствие, докато подписваха ника, но Джонатон Кайод се бе постарал да й вдъхне цялото величие, което излъчваше Орелът на Луната. Когато Ариел му предложи да изпълни тази длъжност, той се бе престорил на изненадан и дори — на прекалено срамежлив. „О, не, просто не бих могъл... Е, добре тогава.“

Джонатон се беше облякъл в официална агбада, отрупана със златни украшения, които бе поръчал специално за събитието.

— Дали наистина си е сложил от онези обувки, които карат човек да изглежда по-висок, или само така ми се струва? — прошепна Рафа на Лукас.

Веднъж забелязан, този детайл хвърляше съвсем нова светлина върху всичко. Без високите обувки, Орелът щеше да бъде с една глава по-нисък от двойката младоженци. Рафа долови шегата в собствените си думи, стисна очи и се разтrese от ням, прикрит смях.

— Престани — изсъска Лукас. — Трябва да изляза пред олтара, за да придружа Лукасиньо.

Но смехът бе прекалено заразителен. Лукас потисна с усилие кикота, който напираше на устните му, и дискретно избърса сълзите от очите си. Оркестърът поде „Капки дъжд по нощните цветя“. Брайс се изправи и отиде да заеме мястото си до Оранжевия павилион. Всички гости се обърнаха назад: Дени Макензи се бе появил и вървеше по изпъстрената с розови венчелистчета пътека. Походката му беше тромава; в стъпките му се долавяше неудобство и неохота. Не знаеше къде да дене ръцете си. Брайс сияеше от щастие. Джонатон разтвори ръце като свещеник, който призовава светите духове.

— Време е за шоу — прошепна Рафа на брат си.

В следващия миг, всички от семейство Корта чуха как спътниците им прошепват в ушите им:

— *Обаждаме от Лукасиньо.*

В рамките на тридесет секунди, Гупшуп вече бе успял да излъчи новините до всяко кътче на луната. „Лукасиньо Корта — младоженецът беглец.“

— Получавал ли си някакви съобщения от сина си? — попита Брайс.

— Не — отговори Лукас.

— Радвам се да го чуя. Останах с впечатлението, че това е номер, който сте измислили заедно.

— Не ставай глупав.

Брайс трепна и разтърси глава от раздразнение. Един от нервните му тикове.

— Въпросът е как ще компенсирате щетите?

— Какви щети?

Още един тик: ноздрите на Брайс се разшириха и той си пое шумно дъх.

— Пострада доброто име на семейството ми и репутацията на Метали Макензи. От Гупшуп ще ни осъдят за неизпълнение на нашата страна на договора.

— А и сметката за напитките сигурно е главозамайваща — каза Лукас.

Беше се срещал с Брайс два пъти преди днешния ден — на официални събития, а не на бизнес срещи, но вече бе разпознал неговия маландрагем. Козът, с който Брайс надвиваше опонентите си, беше вдъхването на страх — не с мускули, а чисто и просто с огромна

телесна маса. Той сякаш създаваше собствена гравитация във всяко помещение — едно подхлъзване или спъване бе достатъчно, за да загубиш битката с него. „Номерът ти ми е известен“, мислеше си Лукас. „Но ти си Земята, а аз — Луната.“ Почти му се зави свят от възможността, която се разкриваше пред него. Всичко се беше избистрило; виждаше нещата по-ясно от всякога преди.

— Колко неуважително говориш — порица го Брайс. Бе започнал да се поти. Едра, потна грамада от плът.

— Нито твоето, нито моето семейство се плаши от съдебни дела. Какво предлагаш?

— Да отложим сватбата и да я проведем отново. Ще си поделим разходите. Но можеш ли да ми дадеш някаква гаранция, че синът ти ще се появи?

— Не мога да направя такова нещо — отговори Лукас. — Няма как да говоря от името на сина си.

— Ти баща ли си му, или не?

— Както вече казах, не мога да говоря от негово име. Но вече взех решение, което ще отстоявам до последно — заяви Лукас. — И то е, че можеш да вървиш по дяволите, Брайс Макензи.

Трети тик — Брайс задъвка горната си устна. Предишните му жестове издаваха раздразнение, но този вече означаваше ярост.

— Хубаво.

Остриетата на Брайс пристигнаха от лобито и му помогнаха да стане от дивана и да се закрепи на бастуните и изненадващо спретнатите си крака. Бавно подмина Лукас — трак, трак. Лукас осъзна, че е намерил трето нещо, което му достави удоволствие в днешния ден: знанието, че е създал неприятности на Брайс Макензи.

Когато стигна до вратата, Брайс се обърна и вдигна показалец. Бастунът му се залюля на каишката, увита около китката му.

— А, да. Има още нещо.

Брайс пристъпи напред и зашлеви шамар на Лукас. В удара не беше вложена особена сила, но Лукас подскочи от шок пред невероятното му нахалство.

— Ако искаш да те представя друг, си избери секундант и защитник. Времето и часът ще бъдат определени от съда. Семейството ми ще ти отмъсти за днешния ден.

Спътниците на Котоко се появиха един по един около Абена Маану Асамоа. Тя затаи дъх. Впечатли се далеч по-дълбоко, отколкото бе очаквала. Адинкрите сияеха, прожектирани на лещата ѝ; с всяка секунда се появяваше по още една. Бе заобиколена от блестящи думи и фрази. Бе приготвила стаята си внимателно — членовете на съвета наистина бяха хора, които прекарват повечето си време в тунелите, подземните градини, улиците и фабриките, но Котоко представляваше повече от сбора на отделните си единици. Означаваше едновременно приемственост и промяна, родословие и разнообразие, абусуа и корпорация. С Котоко можеше да се посъветва всеки, но беше длъжен да отговори на неизказания въпрос — защо му е било необходимо? Абена бе прибрала и подредила вещите и мебелите в стаята си, бе оформила на пода триъгълник от биолампи в черно, червено и бяло, и беше застанала в средата. Преди това се беше изкъпала.

Последен се появи Сунсум — спътникът на Омахене. Абена потрепери. Беше призовала истинска мощ.

— Абена — каза Адофо Менса Асамоа. Спътниците говореха с гласовете на господарите си. — Как си? Златното столче те приветства.

— Яа Доку Нана — отговори Абена.

— О, ти си подредила. Прекрасно — обади се Акосуа Дедей от Фарсайт.

— Лампичките са много хубава идея — добави Кофи Анто от Твè.

— И така — какво искаш да ни питаш?

Куамина Ману от Мампонг бе изрекла на глас скрития въпрос.

— Дадох обещание — каза Абена, а пръстите ѝ несъзнателно си играеха с верижката на колието ѝ с медальон на Гайе Ниаме. — Сега трябва да го спазя, но не знам дали съм била в правото си изобщо да обещавам такова нещо.

— Става въпрос за Лукасиньо Корта — каза един спътник, който Абена разпозна — беше на Лусика Асамоа.

— Да. Зная, че сме задължени на семейство Корта, задето спасиха Коджо по време на лунното бягане. Но какво ще стане, ако Макензи се обърнат и срещу нас, както вече са се обърнали срещу тях?

— Помолил е да му дадем убежище — каза Абла Канде от земеделската градина в Кирилус.

— Но дали съм имала право да му го предложа?

— Какво ще си помислят лунарианците за нас, ако не спазим даденото обещание? — попита Адофо Менса.

Пръстенът от спътници, който заобикаляше Абена, се изпълни с шепот: „Fawodhodie ene obre na enam.“ „Независимостта означава отговорност.“

— Но Макензи... Ние не сме чак толкова силно семейство, нито пък — толкова богато или влиятелно...

— Нека ви разкажа една история — започна Омахене Адофо. — Прав си — АКА не е най-богатият или най-старият от Петте Дракона. Не се занимаваме с износ. Светлините на земното кълбо не зависят от нас така, както зависят от Корта. Нито пък технологиите му. Не сме най-голямото име в индустрията, нито в областта на информационните технологии. Когато дойдохме на Луната, нямахме правителство, на което да разчитаме — като рода Сун — нито достъп до космически агенции и кораби, като Воронцови. Не сме азиатци или западнци. Ние сме ганайци. Ганайци на Луната! Сякаш не си знаят мястото! Тези велики дела са запазени за белите хора и за китайците. Но Ефуа Менса имала една идея, видяла възможност да я осъществи, използвала я и работила, борила се и преодолявала пречка след пречка, докато не стигнала чак дотук. Знаете ли каква е била тази идея?

— Че можеш да забогатееш, като ринеш пръст, но можеш да забогатееш и като продаваш лопати — каза Абена.

Всяко дете научаваше тази пословица веднага, след като им сложеха лещи и им дадяха спътник. Винаги я беше смятала за скучна и очевидна. Старческа мъдрост, която прилягаше на магазинери и бакали, а не на величави магнати като красивите, смели Корта и Макензи, или пък изобретателните Воронцови.

— Откупихме си независимостта, скъпа — каза Адофо Менса.

Нейният спътник представляваше два крокодила — сиамски близнаци, над които сияеше Есе Не Текрема, адинкрата на единството и независимостта.

— И няма да се оставим да ни я вземат. Нито пък ще се оставим на Макензи да се чувстват като че ли са ни господари — добави тя.

— Нито те, нито който и да било друг — подкрепи я Куамина Ману.

— Това отговаря ли на въпроса ти? — попита Омахене Адофо.

Абена наведе глава и сви пръсти по лунарианския обичай. Спътниците на Котоко започнаха да изчезват един по един. Последен остана да сияе този на Лусика Канде Асамоа-Корта.

— Не, нали?

— Какво?

— Не отговаря.

— Не, не е така. Просто не се чувствам...

— Уверена?

— Мисля, че застраших сигурността на семейството.

— Колко души живеят на Луната?

— Какво? Около милион и половина.

— Едно цяло и седем милиона. Цифрата изглежда голяма, но не чак толкова, че да не се безпокоим за генетичния басейн.

— Кръвосмешение, мутации, генетичен дрейф. Фонова радиация. Знам това още от училище.

— И всеки от нас е разработил различна система, с чиято помощ да се справим с това. Ние сме усъвършенствали абусуа, което включва и всички онези правила за това с кого не бива да правиш секс. За теб какви са?

— Бретуо. Асени, Ойоко, и разбира се — собствената ми абусуа.

— Сун се женят с всички — във вените на половината луна тече тяхна кръв. Корта пък са разработили онази странна система с мадрините. И двата метода обаче поддържат генетичния басейн чист и отворен за всички. Макензи са различни. Те държат семейството си колкото могат по-затворено, защото ги е страх да не замърсят гените си и да разводнят идентичността си. Затова се женят помежду си и селектират изкуствено гени, близки до тези на родителите. Откъде мислиш, че са се взели всички онези лунички? Но това е рисковано — изключително рисковано. Трябва да са сигурни в манипулациите на гените, затова наемат нас като генни инженери. Занимаваме се с това от вече тридесет години. Това е обща тайна на двете семейства и макар че много от нас не знаят за това, именно благодарение на нея сме в безопасност от тях. Благодарение на страха от син или дъщеря с две глави.

Абена прошепна тиха молитва.

— Асамоа пазят много тайни. Но внимавай много за Лукасиньо, Абена. Макензи няма да посмеят да ни докоснат, но носят дълбока жажда за отмъщение в сърцата си и дълги ножове в ножниците си.

Забалийнските работи внимателно събираха и отнасяха надалеч мъртвите гълъби, осяли градините на Джонатон Кайод. Бяха затворени в клетки, програмирани да се отворят в определен час, затова капците се бяха отместили и птиците се бяха разхвърчали над главите на гостите, които тъкмо си тръгваха, с шумно пляскане на криле. Ариел пристъпваше внимателно между розовите листенца, които вече бяха започнали да се разлагат. Нямаше доверие на краката си, когато ставаше въпрос за толкова хлъзгав терен. Подобно на майка си, тя също не обичаше живите растения и животни. Органичните вещества се превръщаха в мръсотия, преди да се усетиш.

Джонатон я посрещна в апартамента с изглед към градината, където живееше. Цитрусовите дървета все още бяха отрупани с панделки и боядисани в сребристо плодове, а по поляните се търкаляха огризки от храна. Почистващите ботове бяха много добри, но четиристотин госта бяха в състояние да оставят доста безпорядък след себе си.

— Ама че бъркотия — посрещна я Джонатон на вратата.

— Наели сме хора, които да оправят бъркотиите след нас — отговори Ариел.

— Нямах възможност да ти го кажа по време на „събитието“, но е прекрасно, че те виждам толкова подвижна. Дългите рокли ти отиват. Вече забелязах имитации на тоалетите ти на няколко места. Сватбата на годината се проваля, преди да е започнала, но пък сестрата на младоженеца е започнала нова мода. Как е момчето?

— Семейство Асамоа са му предложили убежище.

— Корта и Асамоа винаги са били близки.

— Искам да сложиш край на това, Джонатон.

Той поклати глава и докосна челото си с пръсти.

— Ариел, знаеш не по-зле от мен, че...

— Ако КЛН иска нещо да се случи или пък да не се случи, винаги намира начин.

Бяха седнали от двете страни на една ниска масичка. Един бот им донесе два коктейла „Срамежлив младеж“.

— Много са вкусни, наистина — отбеляза Орелът.

Ариел обаче не беше в настроение за коктейли този следобед. Джонатон сръбна шумно от чашата си.

— Изминаха две години, откакто Съдът на Клавиус определи присъдата си след съдебния бой — каза Ариел.

— Не съвсем — отговори Орелът и остави чашата си на масата. — Алаум срещу Филмус.

— Нямаше шанс наистина да се стигне до бой. Знаех това. Това е моят маландрагем; начинът, по който побеждавам опонентите си. А и двата случая са различни. В онзи ставаше дума за развод. А това е просто един старомоден дуел на честта.

— Брайс Макензи свари брат ти неподготвен.

— Можеш да го спреш, Джонатон.

— Сигурна ли си, че не искаш нищо за пиене? — попита я той, като пак взе коктейла си. Поднесе чашата към устните си, а очите му се впериха в тези на Ариел над ръба. После хвърли бегъл поглед към дъното на апартамента — веднъж, два пъти, три пъти. Очите на Ариел се разшириха.

— Все още ми е малко рано, Джонатон.

В юридическите кръгове често се шегуваха, че Ейдриън Макензи е овързал Орела на Луната като за изложба — присъствието му бе явно, но реалните му правомощия — никакви. Оказваше се, че не се шегуват.

„Искат кръв“, оформи той беззвучно с устни.

— Кой ще представлява Лукас?

— Карлиньос — отговори Ариел.

Джонатон отвори уста от изумление. „Твоят око не ти е казал, че искат кръв направо от сърцето“, прошепна му тя.

— Избрали са Хадли Макензи за защитник. Трябва да им отговорим с човек от съответен ранг.

Ариел не изпускаше погледа на Орела на Луната; не му даваше да извърне очи. „Можеш да сложиш край на всичко това. Да спасиш двама млади мъже.“

— Джонатон?

— Не мога да ти помогна, Ариел. Не съм над закона.

— Май тези думи започват да ми се превръщат в навик, но майната ти.

Ариел се изправи на крака и взе чантичката си. После повиши глас — така, както бе свикнала в съдебната зала — и той отекна чак до дъното на гостната.

— Майната ти и на теб, Ейдриън. Надявам се брат ми да те разкъса на парчета.

Беше се върнал в Боа Виста за боя. „Аз не бих могла“, помисли си Ариел. Дори в среднощната тъма, когато се чувстваше уязвима, открита и наранена по такъв съкрушаващо интимен начин, дори когато се боеше, че никога няма да успее да се изправи отново на дългите си крака, дори през нощите, в които ножът проблясваше пред погледа ѝ всеки път, когато затвореше очи — дори тогава тя бе отказала на майка си да се прибере обратно в Боа Виста. Ти също виждаш ножа, Карлиньос. Всеки път. Зад мен, пред теб. Бих се вкаменила от страх, ако трябваше да се върна на това място.

Той лежеше по корем на една маса в павилиона на Носа Сенъора да Роча. Пръските вода от водопада на Оксум шуртяха по ръба на купола, който служеше за покрив. Един масажист работеше върху гърба му, забил дълбоко пръсти в границата между мускулите му. От време на време Карлиньос простенваше — тихи пъшкания, които напомняха на секс. Гледката отвращаваше Ариел — да позволиш на друг да те докосва така свободно. Нейното тяло вече бе докоснато от друг — по начин, далеч по-интимен от някой масаж или дори от секса.

Карлиньос обърна главата си на една страна и се ухили на сестра си.

— Привет.

— Обичайното сладкодумие ми изневери, Карлиньос.

На лицето му се изписа тъжно изражение, след това се разкриви в гримаса, когато масажистът натисна още по-силно. „Великолепен си“, помисли си Ариел. „А аз не мога да спра да си мисля за ножове, студени и остри, които оставят дълбоки рани в тази кожа, и усещам как дъхът ми спира от ужас.“

— Съжалявам.

— Няма за какво — отвърна Карлиньос.

— Мога да се опитам да... Не. Няма какво да направя. Думите ми са изчерпани. Не остава друго, освен да приемем дуела, на който ни предизвикват.

— Зная.

Ариел целуна брат си по тила.

— Убий го, Карло. Убий го бавно и болезнено. Убий го пред очите им, за да видят как той пролива до последната си капка онази кръв, която се надявах да изцедят от нашето семейство. Убий го заради мен.

— Може ли да отида? Може ли?

— Не — изтъкна сърдито Рафа.

Робсън продължи да подтичва след него.

— Искам да подкрепя Карлиньос.

— Не — повтори Рафа.

— Защо не? Ти ще отидеш. Всички останали ще отидат.

Рафа се обърна към Робсън.

— Това не е хандбал. Не е игра. Не отиваш, за да подкрепиш отбора си. Отиваме, защото Карлиньос не се бие сам. Не искам да отивам. Не искам и той да отива. Но трябва, затова ще отида. А ти — не.

Робсън забави крачка и се намръщи.

— Тогава искам да го видя сега.

Рафа въздъхна с раздражение.

— Хубаво.

Фитнес залата беше най-малко използваното помещение в цялата Боа Виста. Ботовете бяха почистили праха, който се бе трупал с години, и бавно бяха затоплили стените, изсечени в студената скала. Карлиньос бе окачил звънци на панделки от тавана. Седем. Самият той, облечен в чифт боксьорски шорти, упражняваше финтове, удари и стъпки на тепиха.

— Ирмао.

Карлиньос се облегна задъхан на въжетата, остави ножа и опря брадичка на ръцете си.

— Здравсти, Робсън.

— Тио.

— Докосна ли ги? — попита Рафа и кимна към звънците.

— Никога не ги докосвам — отговори Карлиньос.

Последва движение — толкова бързо и неочаквано, че свари Карлиньос неподготвен, и Робсън притисна ножа в меката кожа под дясното му ухо.

— Робсън...

— Хадли ме научи, че ако вземеш ножа на противника си, трябва да го използваш срещу него. Никога не бива да пускаш ножа.

Карлиньос се стрелна, гъвкав и подвижен като струя вода — измъкна се изпод острието на ножа, грабна китката на Робсън и я изви достатъчно силно, за да го заболи. След това се наведе и вдигна падналия нож.

— Благодаря, Робсън. Ще внимавам за това.

Изведнъж от звънците се разнесе тихо, нежно звънтене. Поредният лек трус.

Карлиньос излезе от банята с очи, широко отворени от изненада.

— Там вътре има джакузи. Дори в Боа Виста няма такава.

— Това е най-малкото, което мога да направя за теб, Карло.

Подготовката преди дуела на Карлиньос бе затруднила Лукас необичайно много. В светските кръгове продължаваше да се усеща лошият вкус, който сватбеното фиаско бе оставило след себе си. Ако новините за дуела между двата Дракона изтечаха, дори заплахите от съд не биха възпрели клюкарските мрежи да експлоатират положението. Бой между двама красиви младежи, необременени с много дрехи. Беше още по-хубаво от сватбата на двама красиви младежи. Лукас бе наел апартамента в центъра на Орион чрез няколко фиктивни компании, файловете с моделите за принтера бяха купени на друго име, а масажистите, физиотерапевтите, психолозите, готвачите, диетолозите, специалистите по хладно оръжие и охранителите бяха наети анонимно чрез различни ИИ-агенции. Бяха устроили зала за тренировки и бяха довели Мариано Габриел Демария, който се беше настанил в съседния апартамент. Накрая бяха докарали бойните ножове на Карлиньос, направени от лунна стомана, от Жоао де Деус и ги бяха оставили в доджото.

— Това е спалнята.

— Леглото е огромно и пак остава място — отбеляза Карлиньос и се стовари отгоре по гръб, с ръце зад тила и широка, доволна усмивка на лицето. Лукас сви устни.

— Съжалявам.

— Какво?

— Съжалявам. За всичко това. Не биваше да те моля...

— Не си ме молил. Аз сам предложих.

— Но ако не се бях застъпил за Лукасиньо...

— Ариел дойде да ме види в Боа Виста. Знаеш ли какво ми каза? Че съжалява, задето не е успяла да предотврати дуела. А ти съжаляваш, защото смяташ, че се е стигнало до тук заради теб. Лука, винаги съм знаел, че ще се стигне до тук. Когато принтирах първия си нож и го погледнах, го видях. Не Хадли Макензи, а боя, в който цялото семейство ще зависи от мен.

Даваше му прошка.

— Хадли Макензи е в много добра форма. И е много бърз.

— Аз съм в по-добра форма.

— Карлиньос...

Лукас впери поглед в брат си — проснат на леглото, доволно отпуснат на чаршафите от истински памук. „След двадесет и четири часа може вече да си мъртъв. Как понасяш тази мисъл? Как можеш да губиш и секунда с маловажни, ежедневни неща?!“ Може би мъдростта на бойците беше такава — да виждат важността на маловажното, да усещат допира на физическите неща, като висококачествения, вносен памук, и да разбират, че нещата, които можеш да усетиш със сетивата си, са най-важни.

— Какво?

— Ти си по-бърз.

Уегнър вдигна ножовете и намери баланса им инстинктивно. Вгледа се внимателно в тях. Току-що бе настъпил пълен мрак и фокусът и концентрацията му бяха по-изострени от всякога. Можеше да прекара цели часове в изследване на извивката на остриетата и качеството на изработката им.

— Удава ти се прекалено лесно — каза Карлиньос.

— Страшни неща — отвърна Уегнър и ги остави обратно в сандъчето им. — Ще дойда. Не искам, но ще дойда.

— И аз не искам.

Братята се прегърнаха. Карлиньос бе предложил на Уегнър да остане в една от стаите в апартамента, но той трябваше да отиде при глутницата. Когато Земята изчезнеше от хоризонта, Леговището се превръщаше в студено, мрачно място. Уегнър бе пристигнал от Теофил предишната вечер и бе спал неспокойно в ямата, където спеше глутницата — колкото и да се опитваше да се стопли, все пак бе сам, а и го тормозеха сънища, в които се озоваваше гол наред Океана на Бурите. Аналийс не му повярва, когато ѝ бе казал, че отива в Меридиан по семейна работа, но не бе успяла да докаже съмненията си.

— Има ли нещо, с което мога да помогна? — попита Уегнър.

Силният смях на Карлиньос го стресна.

— Всички останали ми обясняваха колко много съжаляват и колко виновни се чувстват. Никой друг не ме попита дали може да ми помогне с нещо.

— Какво мога да направя за теб?

— Много бих искал да хапна месо — отговори Карлиньос. — Да, определено.

— Месо.

— Нали можеш да ядеш месо?

— Обикновено — не, не и в тази ми форма, но за теб, ирмао...

Сомбра откри най-близката чурасерия. Всичко бе баснословно скъпо — висококачествено свинско от породисти прасета, телешко от японски породи, масажирани с джин и успокоявани с музика. През витрините на сейфовете за месо се виждаха увиснали бутове месо. Карлиньос и Уегнър седнаха в едно от сепаретата и започнаха да разговарят и да топят парчетата печено в различните сосове, които им бяха донесли. През повечето време обаче просто мълчаха — спокойна тишина, типична за близки мъже, които вече са си казали всичко.

— Ела да бягаш с мен — беше ѝ казал той.

Марина и Карлиньос се присъединиха към опашката на Безкрайния маратон. След пет вдишвания вече бяха влезли в ритъма на ритуалното бягане. Този път Марина не се поколеба да се присъедини

към напевите на останалите. Имаше само един Безкраен маратон, който не беше спрял — денем и нощем — откакто тя го бе напуснала. Сърцето, кръвта и мускулите ѝ се превърнаха в част от единството, което я заобикаляше.

— Да, ще дойда. Да — беше отговорила тя.

Когато отиде в апартамента на Карлиньос, след като той ѝ се обади, Марина очакваше секс, но се надяваше на друго. На нещо, което да ги изведе от апартамента, пропит от вонята на смърт, която витаеше в него. Карлиньос искаше да си отиде у дома и да бяга. Жоао де Деус беше само на час разстояние от там, с бързия влак. Двамата пътуваха, облечени като за Безкрайния маратон. Привличаха изпълнени с възхищение погледи и усмивки от околните. „Толкова са красиви заедно.“ „Знаеш ли кой е това?“ „Не! Сериозно ли?“ Марина се бе осмелила да си сложи дрехи, далеч по-оскъдни и прилепнали от предишните; шарките на боята, с която бе изрисувано тялото ѝ, изглеждаха по-агресивни. „Самата аз се чувствам по-агресивна“, помисли си тя. Беше извадила зелените пискюли на Огун от вакуумния плик и сега ги носеше гордо.

Ускори крачка и излезе начело на маратона. Карлиньос се засмя, настигна я и двамата продължиха да бягат, рамо до рамо. „Неуморно острие, ножът на Огун прорязва без прегради. Неуморно острие. Ножът на Огун носи смърт.“ После времето и самосъзнанието изчезнаха.

Стовариха се на седалките на влака, който щеше да ги върне у дома, потни и изтощени, и се облегнаха назад, докато препускаха по Първа Екваториална. Марина се сви до Карлиньос. Беше толкова прекрасен. Караше я да се чувства като котка. Онова, което най-много ѝ допадаше в мъжете, беше колко различни са. Бяха непроницаеми като животни. Обичаше ги като същества, напълно различни от нея, и поради това — очарователни и интересни.

— Ще дойдеш ли? — промърмори той.

Тя очакваше и се боеше от въпроса, затова вече бе готова с отговора.

— Да, ще дойда. Но...

— Няма да гледаш.

— Съжалявам, Карлиньос. Не мога да стоя и да гледам как ти причиняват болка.

— Няма да умра.

— Десет минути до *Меридиан* — известиха спътниците им.

— Карло.

Марина се обръщаше към него с това интимно, галено име за пръв път. Името, което използваша членовете на семейството и аморите му.

— Ще се върна на Земята.

— Разбирам — отговори той, но Марина усети напрежението, което се появи в тялото му.

— Имам достатъчно пари за себе си и майка ми. Семейството ти бе толкова великодушно към мен. Но не мога да остана. Страхувам се всеки ден, всяка минута. Непрекъснато се страхувам. Човек не може да живее така. Трябва да си тръгна, Карлиньос.

Останалите пътници вече ставаха и събираха багажа и децата си, за да се приготвят за слизване. Когато слязоха на платформата Марина и Карлиньос се целунаха. Тя се бе изправила на пръсти. Минувачите се усмихнаха на гледката.

— Ще дойда — каза Марина.

Двамата се прибраха в апартаментите си, а на сутринта Карлиньос се отправи на бой.

Ботовете привършиха с чистенето на съдебната зала броени мигове преди да пристигнат бойците. Бяха я използвали за последен път преди десетилетие. Почистиха дори въздуха. Не се забелязваше и намек за засъхнала кръв. Въпреки че я бяха затоплили до температура като човешка кожа, от залата лъхаше хлад. Беше малка и много красива, с паркет и облицовани с дърво стени. В центъра ѝ бе разположен рингът — пет квадратни метра леко пружиниращ под, подходящ за танци или бой. Скамейките за зрителите и съдиите представляваха тесни галерии, построени около ринга. Противниковите страни и съдиите седяха толкова близо до него, че кръвта да ги опръска. Това беше поуката, на която съдът чрез бой искаше да научи присъстващите: че насилието засяга всички до някаква степен.

На скамейката на Макензи седяха Дънкан и Брайс Макензи. Вторият едва се събираше в тясната галерия. До тях бе Джейд Сун-

Макензи, дошла вместо Робърт — майката на защитника. На скамейката на Корта седяха Рафа, Лукас, Уегнър и Ариел Корта. До Ариел беше телохранителката ѝ, Марина Калзаге. Ариел бе осуетила опита на адвокатите на Макензи да наредят призовка в последния момент, с което да задължат Лукасиньо, Робсън и Луна да присъстват. Председателстваха съдиите Реми, Ел-Ашмави и Мишра. Никой от тях не бе работил с Ариел преди.

Съдия Реми откри заседанието на съда, а съдия Ел-Ашмави прочете обвинението. Съдия Мишра попита ответниците дали ще поднесат извиненията и компенсациите си на ищците. „Не“, отговори Лукас от името на всички.

Формалностите успокояваха. Формалностите движеха нещата напред и изолираха наблюдателните от онова, което щеше да се случи на ринга пред очите им.

Влязоха секундантите. От страната на Макензи — Дени Макензи и Констант Дуфус, заместник-началник на охраната. За Корта — Хейтор Перейра и Мариано Габриел Демария. Всяка страна представи бойните ножове пред съдиите. Те ги изследваха поотделно и обстойно, въпреки че никой от тях не разбираше от хладни оръжия, и одобриха по един от всяко сандъче. Мариано Габриел Демария целуна дръжката на лунния нож, преди да го върне обратно на мястото му.

Бойците дойдоха от стаичките под съдийската скамейка, където чакаха. И двамата погледнаха нагоре и настрани, докато излизаха на ринга, за да преценят по-добре пространството и ограниченията му. Беше по-тясно, отколкото бяха очаквали. Битката щеше да бъде бърза и ожесточена. Карлиньос носеше кремали шорти, Хадли — сиви. Цветовете контрастираха с кожата им. Бяха дигитално голи — спътниците им бяха изключени. Бижутата бяха опасни и даваха преимущество на опонента, но Карлиньос все пак бе увил една тънка гривна от зелена връв около глезена си — амулет за закрила от Сао Хорхе. Секундантите му го заобиколиха.

Марина скри лицето си в шепи. Не можеше да погледне към Карлиньос. Трябваше да погледне към Карлиньос. Той приличаше на момче — на голямо, широко усмихнато момче, което е бродило безгрижно от стая в стая, без да забележи, че всяка врата се заключва зад него и всяка от стаите става все по-малка, докато накрая не се бе озовал тук — на бойната арена. Догади ѝ се; прилоша ѝ толкова силно,

че усещаше болката във всяка кост и всяка жила. Карлиньос коленичи, Хейтор и Мариано се наведоха до него и тримата си зашушукаха приглушено. В другия край на ринга, Хадли Макензи подскочаше енергично и въртеше глава насам-натам — стихия, която копнее за действие. „Ще нареже Карлиньос на парчета“, помисли си Марина. Никога преди не бе изпитвала такъв страх — нито когато ѝ казаха диагнозата на майка ѝ, нито в началото на пътуването си в космоса.

Съдиите привикаха бойците пред скамейката си. Карлиньос бе два метра и десет сантиметра — по-висок, но и по-тежък от Хадли, който беше като направен от жици и стомана. Съдия Реми се обърна към двамата на висок глас:

— Бихме искали да ви информираме, че този съдебен процес чрез бой е напълно законен, но Съдът на Клавиус не го одобрява от морална гледна точка. Днешното събитие е варварска проява на нрави, които не отиват нито на двете семейства пред нас, нито на техните корпорации. Можете да продължите.

Мариано връчи ножа на Карлиньос. Той почувства тежестта му, хвана го стабилно и усети баланса му. Замахна с него, за да опита инерцията и бързината му, и нанесе по един светкавичен удар в деветте посоки. Захватът му бе здрав, но и лесен за смяна. Преповтори си основните правила: усилие, без усилие. Финтовете, залаганията и отскачанията не бяха същите като атаката с ножа. Всичките му усилия трябваше да бъдат съсредоточени в нея. Сетивата му се изостриха до болка. Усети невидимите звънци, които висяха в тъмния лабиринт.

— Секунданти, напуснете ринга.

Хейтор и Мариано се оттеглиха на малката си скамейка встрани от ринга, под галериите за зрителите. Нямаше рундове, нито време за почивка или съвети, прошепнати в ъгъла на арената. Боят щеше да продължи, докато на крака не останеше само един от двамата.

Карлиньос наведе глава в знак на уважение пред семейството си. По лицето на Марина се стичаха едри, бавни сълзи.

— На ринга.

Карлиньос и Хадли застанаха един срещу друг в средата му и вдигнаха ножове за поздрав.

— Начало.

Двамата мигновено заеха бойни стойки — вдигнати ръце, устойчив център на тежестта. После се хвърлиха един към друг.

Карлиньос се завъртя и се опита да дезориентира Хадли и да спечели предимство, но той бе прекалено бърз — толкова бърз, че Карлиньос го изгуби от поглед за миг. Окопити се мигновено. Марина не бе виждала бой с ножове никога преди. Бе грозен, жесток и безсърдечен. Нямаше никакво величие — никакво изящество на движенията, никаква изобретателност и употреба на острието както за нападение, така и за защита, както беше в боя с мечове. Боят с ножове означаваше, че първият контакт на острието с противника ще бъде последен. Всеки удар можеше да се окаже фатален. Пронизване, прорязване, обезоръжаване, обездвижване. Скоростта беше главозамайваща. По-бърза от мисъл. На лицето на Хадли бе изписана разкривена усмивка, която го караше да прилича на ухилената гримаса на някой череп. Бе се съсредоточил напълно в боя. И беше по-бърз, по-лек, по-ловък. Финт, завъртане, пауза. Марина хвърли поглед към членовете на семейство Корта. Очите на Рафа бяха затворени. Ариел притискаше длани към устата си. Лицето на Уегнър се бе превърнало в олицетворение на концентрацията. Лицето на Лукас пък бе безжизнено като на мъртвец. Израженията на лицата на семейство Макензи от срещнатата страна на ринга бяха същите.

Нямаше сили да гледа. Нямаше сили да извърне поглед.

Никой не можеше да издържи на такава убийствена скорост. Виждаше, че Карлиньос започва да губи баланса си. Закъсняваше да отреагира с частица от секундата. Кожата му проблясваше от пот. В погледа му се четеше твърдост. Бе забравил къде се намира. Двамата с Хадли сякаш танцуваха танц на смъртта. Бързи, стегнати, къси замахвания с ножовете: ръцете се стрелкаха към сухожилията на краката. Високо, ниско. Карлиньос финтира, Хадли блокира удара му и нанесе плитка прорезна рана надолу по бицепса и през корема. Преди червената линия да се появи, Карлиньос вече бе отскочил настрани. Не беше забелязал раната. Бе изпълнен с адреналин — отвъд болката, отвъд всичко освен битката. Но прорезът в бицепса му беше дълбок. Губеше кръв. Губеше контрол. Губеше дуела. Завъртя се и отскочи назад, по-далеч от Хадли. Хадли пристъпи към него, за да скъси разстоянието, но Карлиньос използва момента да премести ножа от дясната в лявата си ръка. Хадли се изненада за миг — не за дълго, но достатъчно, за да бъде принуден да отстъпи. Разтърси глава, сякаш да

се освободи от схващането на мускулите си, и премести ножа си от дясната в лявата ръка.

Голите им крака размазваха локвата кръв, която течеше от раната, по пода.

Карлиньос предвиждаше всеки начин, по който Хадли можеше да го атакува в следващата секунда — и всеки от тях завършваше с ножа му, който разкъсва сухожилията на ръката му, обезоръжава го, после разкъсва и сухожилията на краката му, за да го накара да падне и да го намушка в стомаха.

Щеше да умре тук.

След което видя другия начин, по който боят можеше да свърши — не пътя на ножа, а пътя на маландрагем. Кой би се сетил да се защити с бразилско джиу-джицу на бой с ножове? Карлиньос захвърли ножа, който се заби в дървената стена на съдебната зала с леко потрепване. Очите на Хадли го проследиха и Карлиньос използва момента, за да пристъпи напред неочаквано, да блокира замахването му с две ръце и да прекърши ставата на лакътя му.

Звукът от изпрацялата кост сякаш отекна в съдебната зала. Ножът падна от ръката на Хадли.

Карлиньос изви счупената ръка зад гърба му. Двамата се озоваха притиснати един към друг по-близо от любовници. Карлиньос вдигна ножа от пода и с едно движение го заби в гърлото на Хадли и го извади настрана, през югуларната вена.

Цялата зала скочи на крака.

На лицето на Хадли се изписа лека изненада, после — разочарование. От ужасяващата рана на шията му бликаха струи кръв, а ръцете му махаха в безполезен опит да отблъснат смъртта. Карлиньос го пусна бавно на земята и го остави да се дави и да трепери в разширяващата се локва от кръвта му.

После изрева. Изпъна гръб, сви юмруци и изрева. Срита дървената галерия — отново и отново, и отново — после заби юмрук в стената. Изрева. Обърна се към семейството си, завъртя глава, за да се отърси от капките пот, и нададе победен рев.

Марина скри лице в шепите си. Не можеше да понесе гледката. Това беше Карлиньос. Винаги е бил такъв.

Хадли вече бе притихнал неподвижно. Втори глас проряза тишината в съдебната зала — протяжен, отчаян писък, толкова

необуздан и нечовешки, че не беше ясно откъде идва, докато Джейд Сун не се изправи и не се хвърли към преградата на скамейката. Дънкан я сграбчи в ръцете си и я притисна към себе си. Тя продължи да надава съкрушени, несвързани викове на неутешима мъка и загуба. Секундантите на Макензи пристъпиха на ринга и покриха тялото.

— Случаят е приключен — надвика шумотевицата съдия Мишра. — Съдът се оттегля.

Хейтор и Мариано се опитаха да отведат Карлиньос обратно към стаичката, от която беше излязъл, но той се откъсна от ръцете им, изправи се с лице към семейство Макензи и отново изрева. По тялото му се стичаха капки кръв, примесена с пот. След това той вдигна показалеца си и го насочи обвинително към Джейд Сун. После — към Брайс Макензи.

Марина се чувстваше, сякаш ще умре.

— Секунданти, овладейте защитника! — извика съдия Ал-Ашмави.

Хейтор и Мариано уловиха Карлиньос — по един за всяка ръка — и го повлякоха насила към вратата. Джейд се изплю към него. На Луната, всичко пада по-бавно и стига по-надалеч. Храчката улучи Карлиньос по рамото. Той се обърна и изрита локвата кръв към нея. Капките опръскаха лицето ѝ и застаналите до нея членове на семейство Макензи.

— Изведете го оттук! — изкрещя Рафа.

Марина вече беше избягала от съдебната зала. Облегна се на стената на един от тунелите с надеждата, че студената, стабилна повърхност ще успокои световъртежа и гаденето ѝ. Покрай нея пребягаха няколко охранителя, които придружаваха семейство Корта към превозните им средства. Коридорите, по които двете семейства вървяха, бяха разделени от стъклена преграда. Остриетата на Макензи се бяха скупчили около тях, но Марина видя как Дънкан протяга ръка, за да избърше капките кръв от лицето на мащехата си.

— О, Карлиньос — прошепна тя. — Можех да те обикна.

Първият екстрактор на Корта Хелио угасна десет минути след победата на Карлиньос в Съда на Клавиус. Тридесет секунди по-късно

угасна и вторият. В рамките на три минути, целият фронт по северната граница на Морето на дъждовете бе изключен.

Спътниците на Рафа, Лукас, Карлиньос и Хейтор, които тъкмо пътуваха в кораба „Пустелга“ на ВТО, дадоха сигнал за тревога. Сомбра извести Уегнър, който тъкмо се возеше на влака към Хипатия. Бейжафлор и Хети сигнализираха на господарките си, които пътуваха с такси към апартамента на Ариел в Меридиан.

Атакуваха Корта Хелио.

Сумата за наем на кораб на ВТО бе солена дори по стандартите на Драконите, но Рафа знаеше, че независимо от резултата от боя в Съда на Клавиус, ще трябва да заведе семейството на безопасно място веднага, след като приключи. Когато корабът кацна на площадката в Жоао де Деус, западният и източният фронт в Морето на дъждовете, както и централният в Морето на яснотата вече бяха извън строя.

— Току-що загубихме и екстракторите в западната част на Морето на яснотата — съобщи Хейтор, докато пътническата совалка на кораба се спускаше надолу. — Имам връзка с южната част. Прехвърлям я и на вас.

На лещите им се появи един и същ образ: напълно унищожен фронт от екстрактори. Камерата се отдалечи от парчетата метал и пластмаса, разпръснати надалеч по покритото с реголит море; пет екстрактора бяха безвъзвратно разрушени, а един планетоход бе смазан под тежестта на греда, която се беше стоварила върху него.

— Имате ли образ? — изкрещя един женски глас. На екрана се изписа името ѝ — Кине Мбайе, служител в базата на Морето на яснотата. — Унищожават ни.

В небето зад нея проблесна лъч светлина и към камерата полетя една огромна, метална подпора. Жената изпсува на френски. Видеото прекъсна. Името на екрана светна в бяло.

— Карлиньос!

Рафа разтърси брат си с все сила. След необузданата ярост и лудост, която го бе обзела на бойния ринг, Карлиньос бе изпаднал в кататония. Секундантите му го бяха завлекли насила в стаичката за защитници, където един медицински бот бе зашил раните на корема и ръката му и му бе дал максимална доза успокоително. След това секундантите го измиха от кръвта, облякоха го в нормални дрехи и му помогнаха да се качи на „Пустелга“.

— Какво става? — опита се той да фокусира поглед върху лицето на брат си.

— Загубихме целия южен фронт в Морето на яснотата — каза Хейтор, чието лице бе посивяло. Вратата на шлюза се затвори, налягането се изравни и пътниците влязоха в лобито с асансьорите.

— Загинали са тридесет души — добави той.

— Карлиньос! Ти умееш да пътуваш по повърхността.

— Покажете ми.

Изглежда записа с Кине Мбайе три пъти, докато чакаше асансьора с останалите.

— Спрете всички екстрактори.

— Какво става с... — започна Рафа.

— Вече дадох заповед — прекъсна го Лукас.

— Това няма да ги спре за дълго. Просто ще преизчислят траекторията си — каза Карлиньос и ги изгледа един по един, за да види дали са се сетили. — Обстрелват ни с капсули от БАЛТРАН. Ако забавите записа, се забелязва една — точно преди удара. Онзи лъч светлина не е истинска светлина, а от избухналата капсула.

— Няма къде да се скрием — каза Рафа.

— Няма начин такова нападение да е моментно хрумване — отбеляза Лукас. — Необходимо е предварително да се набележат местоположенията на всеки от екстракторите, да се наемат капсулите, да се зададат траекториите им. Планирали са го от доста време.

— Кой? — попита Хейтор.

Лукас впери поглед в него.

— Кой според теб, стари глупако такъв?

— *Квадрант Сао Себастиао, проспект Кондакова* — обяви записът на асансьора.

— Какво можем да направим? — попита Рафа.

— Да платим повече от тях — отговори Лукас. — Нищо не е по-силно от парите.

Той даде на Токиньо няколко нареждания. Последва пауза. Никога преди не се беше случвало такова нещо.

— *Достъпът до сметките на Корта Хелио е временно забранен* — съобщи накрая Токиньо.

Вратите на асансьора се отвориха.

— Обясни — заповяда Лукас.

— *Банковите ни системи са нападнати от вирус, който блокира достъпа до парите* — отговори Токиньо.

Подът на лобито се разтресе. Всички минувачи по проспект Кондакова погледнаха нагоре — инстинктивната реакция на хора, които живеят в пещера.

— Само това ни липсваше — каза Рафа. — Земетресение.

— Не земетресение — поправи го Карлиньос. — Обстрел.

Една жена и един мъж, облечени с вкус и по последна мода, слязоха от експрес номер 28 и преминаха през шлюзовете към гара Твè. Проправяха си път сред тълпата ловко и целенасочено, сякаш се бяха запътили към точно определено място в оплетения лабиринт на Твè. Водеха ги. Стигнаха до един от обществените принтери и взеха два предварително поръчани пластмасови ножа — остри, назъбени и опасни. Жената и мъжът бяха наемни убийци, чиято задача беше да намерят Лукасиньо Корта и да го изкормят жив. Спътниците им успяха да локират Джинджи. Момчето се намираше на открито, бе напълно уязвимо. Проследиха го през тунелите и градините, по високите, тесни мостове, окачени над високите, пълни със зеленина пропасти, по спираловидните рампи, които водеха нагоре към жилищните зони. С всяка стъпка скъсяваха разстоянието помежду им.

Лукасиньо бе прекарал сутринта в стаята си, в очакване на новини от Съда на Клавиус, разкъсван от мъчително чувство на вина. Баща му му бе повторил неколkokратно, че истинската причина не е била в сватбата. Че е била в шамара — преднамерената обида, предизвикателството. Че става въпрос за конфликт между него и Брайс, а сватбата е била само претекст.

„Ще дойда“, бе казал Лукасиньо. „Няма“, бе отвърнал твърдо Лукас.

„Трябва да видя какво ще стане“, настоя Лукасиньо, но баща му отвърна: „На никого не му трябва такова нещо. Остани в Твè. Там си в безопасност. Аз ще ти кажа какво се е случило.“

Лукасиньо се опита да седи, опита се да се разходи, да поиграе на няколко игри, да прегледа социалните мрежи, да опече нещо. Но не можеше да се успокои. Не можеше да се съсредоточи. Беше му лошо от

страх. След това Джинджи сигнализира, че е пристигнало съобщение от Лукас. „Карлиньос спечели.“ Само толкова.

Карлиньос е спечелил. Лукасиньо се почувства невероятно свободен и лек. Трябваше да сподели с някого, да се види с някого на живо. Съобщенията не бяха достатъчни. „Абена, ела да се видим.“ Почти бягаше по тунелите. Убийците си прехвърляха информация чрез спътниците. Подвижна мишена — толкова по-просто от това да разбиват кода на апартамента му, за да влязат вътре. Щяха да го настигнат, когато стигне Кръга на Нкрума, и да го убият пред всички. Пътят им за отстъпление беше открит. Ето го. Ръцете им хванаха дръжките на скритите под дрехите ножове. Забързаха крачка и се разделиха, за да притиснат Лукасиньо от двете страни.

— *Опасност* — обади се Джинджи. — *Опасност, Лукасиньо Корта!*

Лукасиньо замръзна и се завъртя на място наред площад Роулингз. Опита се да различи нападателя сред стотиците минувачи. Видя мъжа, който крачи към него с нож в ръката. Беше близо. Не видя жената зад себе си.

Но роботът на тавана я виждаше. ИИ-тата на АКА бяха засекли пристигането на двамата пътника, поръчката за принтера на улица Куфуор и движението им по повърхността. Бяха дали заповед на един от охранителните роботи, който се катереше, ловък като паяк, по таваните, и оставаше незабелязан сред множеството техника наоколо. Докато убийците следяха Лукасиньо, той следеше тях. Ботът изчисли траекторията си, скочи на врата на жената и заби в него игла с невротоксично вещество. Докато тя се задушаваше, ботът скочи от нея, превъртя се над рамото на Лукасиньо и се приземи върху лицето на другия убиец. Ръцете му бяха едва на половината път към бота, когато невротоксинът попадна в кръвта му — разработен от АКА препарат с бързо и сигурно действие. Телата на убийците се свлякоха от двете страни на Лукасиньо, а паякът изпълзя встрани и изчезна в една от шахтите на площада. АКА предпочиташе да не се намесва в политическите взаимоотношения на останалите Дракони, но ако това бе неизбежно, то Златното столче предпочиташе да действа бързо и решително.

— *В безопасност си* — съобщи Джинджи. — *Скоро ще дойдат подкрепления.*

Уегнър постепенно бе развил своеобразна привързаност към тихия стълб в края на платформата на гара Хипатия. Място между световите — тъмният и светлият. Вече се бе превърнало и в място между времената — миналото и бъдещето. Всеки Дракон — а също и полу-Драконите като него — живееше в сянката на насилието, но никога преди не бе виждал човек да умира от ръката на друг. Все още си спомняше миризмата на кръвта. Никога нямаше да я забрави. Струваше му се, че вони на кръв толкова силно, че всички на влака го усещат. Уегнър познаваше вълчата си същност, но на ринга зърна у Карлиньос нещо, което бе отвъд вълците — нещо, което му беше непознато и го плашеше, понеже винаги бе живяло в брат му, а той не го беше забелязал. То караше всеки хубав момент, който бе прекарал с него, да изглежда фалшив.

Какво се очаква от вълците, когато Драконите се бият?

Сондра сигнализира входящо обаждане от Аналийс.

— Уегнър, къде си?

— В Хипатия.

— Върни се в Меридиан веднага.

— Какво става, Ана?

— Върни се в Меридиан. Не идвай тук. Не се връщай у дома.

Тихият й, настоятелен глас, приглушеният шепот, който съскаше в него, чувството за спешност бяха толкова осезаеми, че накараха косъмчетата по врата и ръцете на Уегнър да настръхнат.

— Какво става, Ана?

Гласът й се сниши до почти неразличим шепот.

— Тук са. Чакат те. О, Господи... Накараха ме да обеща...

— Ана, за кого...

— Макензи. Накараха ме да обеща. Казаха, че мога да бъда или с тях, или срещу тях. Не се връщай, Уегнър. Искат да избият цялото семейство Корта.

— Ана...

— Аз съм с Макензи. Ще се оправя. Добре съм, Уегнър — настоя тя със задавен глас. — Върви!

— *Връзката прекъсна* — съобщи Сомбра.

— Възстанови я.

— Няма такава възможност.

По платформата около него вървяха семейства. Гласовете на децата отекваха и ги караха да викат още по-високо, за да слушат ехото. По пода се валяха опаковки от нудъли, носени от течението на вятъра, а ботовете от чистотата се носеха след тях. Високо горе се водеше битката между Корта и Макензи. Тук, на гарата, хората слизаха и се качваха на влаковете по пътя към работните си места, домовете си, приятелите си, любимите си хора. Ако зърнеха мъжа, свит до пилоната с колена, притиснати към гърдите, щяха ли да прозрат, че се бори за живота си?

Аналийс още беше там. Не знаеше какво ще се случи с нея.

„Върви“, бе му казала тя.

Уегнър стана и прекоси платформата до спирката на влака, който се движеше в обратната посока. Очакваше го изгнание. Сред вълци.

Проспект Кондакова отново потрепери до основи. От покривите се сипеше прах, блестящ и мек като облак от далечни звезди. Всички бяха замръзнали по местата си — първо погледнаха нагоре, после се спогледаха помежду си.

— Пробив в основните шлюзове на Санта Барбра и Сао Хорхе — съобщи всеки от спътниците на господаря си. — *Опасност: не използвайте асансьорите.*

— Ще влязат през покрива — каза Рафа.

— *Въоръжени неприятелски единици на главната гара.*

— Покажи ми — заповяда Карлиньос.

Камерата на Сао Хорхе му показва нашественици, облечени в укрепени брони, които тъкмо слизаха от влака и се строяваха в отделни екипи на платформата. Носеха по два кръстосани ножа и тейзъри в калъфи. Типични нападатели, пристигнали с линия 87. Пътниците се мръщеа озадачено: да не снимаха епизод на „Сърца и черепи“? Те бяха цивилни, затова не ги закачаха.

— Колко са?

— *Петдесет. Десет пред шлюзовете на Санта Барбра и Сао Хорхе. По пет в асансьорите на Сао Себастиао.*

Нов трус разтърси квадранта.

— *Целостта на аварийния изход е нарушена. Камерите ми са унищожени.*

Светлинните панели на небето примигнаха. Това не се беше случвало преди. През проспект Кондакова премина вълна от отчаяни стонове. Хората се ужасяваха все повече да не се окажат затворени на тъмно в града, докато въздухът изтича.

— *Вражески единици в квадрант Сао Себастиао. Напредват по проспект Кондакова и проспект Терешкова.*

— Ще ни избият, ако останем тук — каза Карлиньоc. — Хейтор, искам двама охранители за Лукас и Рафа. Рафа...

— Трябва да намеря децата ми. Може да са в Боа Виста.

— Няма как да стигнеш до гарата от тази страна на квадранта. Тръгни по обиколния тунел и излез на Западна 12-та улица. Използвай входа на проспект Серова. Лукас.

— Вече пуснах аварийния сигнал за евакуация.

— Много добре. Но и ти трябва да се измъкнеш оттук.

— Ще остана със семейството.

— Ти не си боец, Лука. Ще те разкъсат на парчета.

— Опитаха се да убият Лукасиньо, Карло. Опитаха се да убият сина ми.

— Сега ти управляваш Корта Хелио. Съжалявам, Рафа. Трябва да спасиш компанията. Имаш ли план?

— Винаги имам.

— Тръгвай тогава. Хайде, хайде.

Панелите на тавана примигнаха отново — три къси присветвания, едно дълго. Сигналят за евакуация. Най-големият страх на жителите на града току-що се беше осъществил. Радиация, необуздан пожар, декомпресия, срутване на тавана, пробив. Нападение. Трябваше да се спасяват, да бягат в убежищата, да се махнат от града. Хиляди спътници на проспект Кондакова и на всички други етажи, проспекти и квадранти в Жоао де Деус подеха алармения сигнал. Квадрантът потъна в шокирана тишина за момент, а после избухна в оживено, забързано движение. Такситата препускаха, завиваха рязко и бързаха да оставят пътниците си в най-близката евакуационна точка. Пешеходците се впуснаха да бягат; онези, които имаха криле, се спуснаха към убежищата, които спътниците им показаха. Магазините, кафенетата, баровете и клубовете се опразниха.

Паникьосани, объркани пияници и бездомници останаха, загледани в небето, сякаш чакаха всеки момент да падне на главите им. Учителите събираха разплаканите деца от класовете си и ги водеха към убежищата. „Къде са мама и татко?“ Родителите викаха изгубените си деца, изгубените деца надаваха ужасени писъци, ботовете ги събираха и придружаваха до бункерите. Семействата щяха да се намерят едни други после — ако изобщо имаше „после“. В квадрантите, където все още беше нощ или сутрин, спящите жители бяха разбудени и побягнаха, стреснати, от леглата си. Паника, огън, земетресения! Офисите и апартаментите останаха празни; тротоарите и мостовете кънтяха от забързани стъпки. Тълпите се стичаха надолу по стъпала и стълби, спускаха се и скачаха от по-ниските етажи на приземния — гравитацията им осигуряваше безопасно приземяване.

Облечените в бойни брони фигури напредваха по проспект Кондакова, без да обръщат внимание на потока от бегълци, който ги заобикаляше. Офисите на Корта Хелио избухнаха зад гърба им един след друг и обсипаха града с парчета пластмаса, евтино дърво и меки мебели.

— Сао Хорхе, принтирай ми бронята.

— *Ще е готова и ще те чака на принтера на Западна 15-та улица след три минути.*

— Хейтор, дай ми ножовете.

Хейтор отвори изящно изработеното сандъче. Светлината от панелите над тях се отрази в остриетата от лунна стомана. Няколко от телохранителите на Корта Хелио дотичаха до тях задъхано — бяха неподготвени, объркани и прекалено малко.

— Ти и ти — тръгвайте с Рафа и Лукас. Хейтор, вземи петима и ме последвай.

Карлиньос не можеше да си позволи петима охранителя, но беше видял телата, пръснати сред отломките от офисите и сградите на компанията. Макензи разрушаваха сърцето и душата на Корта Хелио.

— Пусни сигнал по общия канал — нека всички служители на Корта Хелио, които могат да тръгнат с теб. Заведи ги в убежището в източния район на Сао Себастиао. Макензи не могат да припарят там.

— Мислиш ли?

— Убежищата са неприкосновени. Дори Макензи не биха си позволили да унищожат някое от тях. Тръгвайте.

Хейтор даде знак на телохранителите да го последват и екипът пое нагоре по проспект Кондакова с ръце на дръжките на ножовете. Мисията им беше както смела, така и безнадеждна. Жоао де Деус бе прекалено голям град, разпръснат в много времеви зони и без ясно обособени жилищни квартали, а Макензи сееха унищожение навсякъде. Жоао де Деус беше загубен.

— Рафа!

Лукас и двамата му бодигарда се бяха качили на горния етаж по стълбите, напредвайки срещу течението на тълпата. Хитрият син можеше да се възползва от него.

— Махай се оттук!

— Карло!

Лукас вече беше стигнал до втория етаж. Улиците и проспектът бързо се опразваха, пред всяко убежище бе пълно с изоставени таксите. Безпризорни ботове се щураха напред-назад из града.

— Мога да ги изгоря. Макензи. Робърт, Джейд, Дънкан, Брайс — всичките. Мога да изгоря всички тях.

— Ние не сме като тях, Лука.

Лукас кимна, обърна се нагоре и продължи да се катери ловко по стълбите. Рафа му хвърли един последен поглед и сви в една пресечка. Карлиньос закопчаваше катарамите на бойната си броня. След това плъзна ножовете в магнитните ножници.

— Целта ни е да печелим време — обясни той на екипа си.

Осем телохранителя. Остриетата на Макензи напредваха в редици от по двадесетима по проспект Кондакова.

— Ще се оттеглим, но с бой. И ще ги забавим колкото можем повече. След мен.

Карлиньос се затича напред, а бодигардовете поеха след него във V-образна формация. Карлиньос нададе необуздан рев. Ехото от гласа му отекна в празните стени на квадрант Сао Себастиао.

Рафа тичаше. Сакото и вратовръзката му се вееха, обувките му бяха станали на нищо. Около него проблясваха пулсиращите жълти лампи, които сигнализираха за авария. Подът на орбиталния тунел бе осеян с празни бутилки от вода, малки тъпани и пискюли в цветовете на оришите. Безкрайният маратон бе свършил.

Преди да излязат от апартамента, Ариел натъпка чантата си и чантата на Марина с банкноти.

— Лукас каза, че нямаме достъп до банковите сметки — обясни тя. — Тези ще ги приемат навсякъде.

— С влака ли ще пътуваме?

— Запазих билетите още преди десет минути.

Корта Хелио умираше. Жоао де Деус бе в смъртна опасност. Карлиньос бе останал да се бие, а Рафа се опитваше да стигне до Боа Виста. Никой не знаеше къде е Лукас. Уегнър беше в Меридиан, Лукасиньо — в Твè. Ариел и Марина щяха да се присъединят към него и да помолят за убежище. Марина още не можеше да повярва колко бързо се бе разпаднало всичко.

Двадесет нива и един километър ги делиха от гара Меридиан. Смъртта имаше десетки лица и всички те ги чакаха отвън. Такситата бяха бързи, но можеха да бъдат хакнати. Асансьорите и ескалаторите сигурно бяха заобиколени от наемниците на Макензи. Можеха да ги причакват на всяка улица. Всеки момент можеха да бъдат притиснати в ъгъла от ботовете-убийци или въоръжените с невротоксини насекоми, които вероятно се катереха по стените.

— Вземи си краката — каза Марина. — Ще вървим.

Ариел замръзна на половината път към вратата.

— Хайде! — подкани я Марина.

— Не мога — отговори тя. — Краката ми не работят.

Марина се бе сетила за всеки възможен хак и нападение — освен за най-личното и съкрушаващото от тях.

— Свали ги.

Следващият хак в програмата им като нищо можеше да им заповяда да отведат Ариел право в ръцете на остриетата.

— Не мога да ги откача от гнездото — изсъска Ариел напрегнато.

Марина извади ножа си.

— Извинявай.

Първото движение на ножа отрязва дългата пола на роклята. Второто и третото прекъснаха гъвковите кабели, свързани със

захранването на краката. Сервомоторите излязоха от строя и краката поддадоха под Ариел, която залитна и щеше да падне, ако Марина не я беше прихванала.

— Свали ги от мен, свали ги! — извика Ариел и задърпа мъртвите протези.

— Не искам да те нараня.

Марина работеше внимателно и бързо с върха на ножа — освобождаваше пластмасовите закопчалки една по една, смръщила вежди съсредоточено.

— Не мърдай!

Оставаха само два конектора. Апартаментът на Ариел бе построен на една тиха странична уличка, но беше въпрос на минути да се появи онзи, който бе хакнал краката ѝ, за да види какво се е объркало. А уличката беше задънена.

— Готово — каза Марина, когато освободи напълно краката ѝ от протезите. Ариел изпълзя надалеч от тях.

— Можеш ли да се катериш?

— Мога да опитам — отговори тя. — Защо?

Марина кимна към стълбата за обслужващите ботове, монтиран откъм гърба на апартамента.

— Не знам дали ще успея да стигна чак до долу.

— Не отиваме долу. Ще има по един Макензи на всеки метър до гарата. Тръгваме нагоре.

Нагоре към бедняшките квартали, към гетата. Към Байро Алто. Града на невидимите. Точно под покрива на света, където най-видната адвокатка по семейните дела на Луната и нейната охранителка можеха да изчезнат незабелязано.

— Ще ти помогна, но първо...

Марина се докосна между веждите с върха на показалеца. Трябваше да изключат спътничките. Бейжафлор изчезна миг след Хети.

— Давай първа.

— Помогни ми — заповяда Ариел, докато се опитваше да се измъкне от самото на костюма си. Марина ѝ помогна да го съблече и Ариел остана по клин три четвърти и спортен сутиен — същите дрехи, които носеше на бойната арена в съда.

— Дай ми чантата.

Марина я изрита надалеч от ръката ѝ.

— Как ще я носиш? Ще я стискаш със зъби ли?

— Парите могат да се окажат полезни.

— По-полезни от това да опазиш гърлото си ли?

Ариел увисна на стълбата и започна да се набира нагоре — едно стъпало, две, три, четири.

— Няма да успея да стигна много високо.

— Както казах, аз ще ти помогна.

Марина се прилепи плътно към стълбата и се изкачи под увисналото тяло на Ариел. Опря парализираните ѝ крака от двете страни на врата си.

— Облегни се напред и отпусни теглото си върху рамената ми. Ще трябва да координираме движенията си. Леви ръце, десни ръце. Левият ми крак, после — десният.

Ариел и Марина започнаха да се изкачват заедно. Слабата лунна гравитация и силните мускули на Марина намаляваха товара на раменете ѝ, но не го облекчаваха напълно. Усещаше Ариел, сякаш тежи десетина килограма. Как щеше да се изкачи по дългите стълби нагоре с десеткилограмова тежест на раменете? Бе изминала едва един етаж, а вече започваха да я болят.

Две нива. Три. До върха оставаха шестдесет. Какво щяха да правят, когато стигнеха до горе, не ѝ беше ясно. Не знаеше дали Корта бяха живи или мъртви, дали бе останало нещо от империята им, дали щеше да намери къде да отидат в Байро Алто, дали ще оцелее, дали Макензи я причакват на върха. Знаеше само, че трябва да продължава да се движи — леви ръце, десни ръце, ляв крак, десен крак. И така, Марина и Ариел се изкачваха нагоре към изгнанието си от света, който обитаваха: леви ръце, десни ръце, ляв крак, десен крак; стъпало по стъпало, етаж по етаж.

Стаята за музика гореше. Пламъците танцуваха по пода и се катереха по стените на идеално построено акустично помещение. Механизмите, вградени под повърхността им, пукаха и димяха. Пушекът изпълваше въздуха на едри облаци, в които проблясваха искрици, а климатикът ги разнасяше навсякъде. Парата и димът

внезапно избухнаха в огнено кълбо. Противопожарната система се включи, запечата стаята и я наводни с дихлоретан.

Първият тейзър се опря в гърба на Карлиньос и го накара да се вкамени, разкъсван от болка и мускулни спазми. Изкрещя от усилие, докато се мъчеше да задържи ножовете си в стиснатите си ръце. Замахна с ножа и трепна, когато разкъса жиците, които свързваха сондите с тейзъра. После се завъртя и замахна отново. Остриетата отстъпиха назад. Беше останал сам. Всички охранители от екипа му лежаха проснати в локви от собствената си кръв по проспект Кондакова. Остриетата на Макензи го дебнеха от всички страни, но Карлиньос не се предаваше. Бронята му бе надупчена и осеяна със сонди на местата, където тейзърите бяха улучили кевлар вместо плът. Вече бе извадил от строя петима от наемниците на Макензи, но всяка секунда пристигаха още.

Бе си проправил път с бой стъпка по стъпка, Макензи по Макензи, обратно до шлюза на убежището в източния район на града. Хейтор беше мъртъв, телохранителите, които го придружаваха — също, но убежището бе пълно с хора, които бяха в безопасност.

Остриетата се струпаха още по-близо около Карлиньос. Търсеха пролука в защитата му; замахваха с ножовете си към него и отскачаха назад. Не можеше да се измъкне. Не можеше. Вторият тейзър го свали на колене. Третият го обезоръжи. Четвъртият го превърна в конвулсираща кукла от плът, обвита с кабели. От силата, ловкостта и ножовете му не бе останал спомен. Щеше да умре на колене, в една пещера на Луната. Всичко, което му оставаше, беше гневът. Едно от остриетата пристъпи напред и свали шлема си. Дени Макензи. Той вдигна един от ножовете на Карлиньос от земята и се залюбува на изящните очертания и острия връх.

— Колко хубаво.

После дръпна главата на Карлиньос назад и преряза гърлото му от едната до другата страна.

След като кръвта спря да блика от трупа, остриетата го съблякоха гол, довякоха го до моста на Западна седма улица и го провесиха от него с главата надолу.

Пет минути по-късно, в мрежата се появиха новите оферти за договори — за всички оцелели служители, подизпълнители и агенти на Корта Хелио. Условиата и хонорарите на договорите, с които щяха да минат от тяхна страна на страната на Метали Макензи, бяха повече от щедри. Макензи се отплащаха тройно.

Планетоходът препускаше на север през Морето на изобилието.

Единствено глупците разполагаха само с един план за бягство.

Лукас замисли стратегиите си за отстъпление, още когато се присъедини към борда на директорите на Корта Хелио. Всяка година ги преразглеждаше и обновяваше в очакване на ден като днешния. Всички се основаваха на едно и също съображение: на Луната няма къде да се скриеш. Бе осъзнал това, когато зае мястото си на заседателната маса, опря пръсти в полираното дърво и усети крехкостта на елегантната маса и на стола, на който седеше, тежестта на скалите над него и студенината на скалите под него. Нямаше къде да се скриеш, но имаше един начин да избягаш. Последната заповед, която Лукас даде на Токиньо, преди да го изключи, беше да зададе на планетохода курс към централния терминал на лунното въже в Морето на изобилието.

Десет милиона в злато, депозирани в Банка Мирабо в Цюрих, на Земята, преди пет години. Воронцови обожаваша златото. Имаха му повече доверие, отколкото на машините, корабите, братята и сестрите си.

„Спасявайте се“, бе наредил на телохранителите, преди да се качи на планетохода. „Хвърлете ножовете, свалете броните, покрийте се. Аз ще се оправя оттук нататък.“

Не искаше да узнаят за истинския му план за бягство. Надяваше се да са успели да се спасят. Лукас винаги бе ценял усърдната работа. За Макензи се отнасяше същото, така че бе сигурен, че няма да избият много от годната работна ръка в града — не и повече, отколкото беше необходимо. Поне той би постъпил така. Наложило му се беше да бяга бързо и безшумно, за да не го забележат от Макензи. Жоао де Деус беше обречен. Карлиньос — също. Можеше само да се надява, че Рафа е успял да стигне до Боа Виста, и че мадрините са завели децата на безопасно място. Макензи щяха да унищожат семейството му до корен.

Поне той би постъпил така. Уегнър също бягаше. А Ариел — за нея нямаше представа. Лукасино беше в безопасност. Асамоа бяха заявили независимостта си ясно, когато убиха двата наемника на Макензи. Тази мисъл стопляше Лукас, докато се возеше, свит на кълбо в пластмасовата вътрешност на планетохода на Корта Хелио. Синът му беше в безопасност.

— *Пет минути до Централен терминал — Море на изобилието* — обяви навигационната система на планетохода.

— Подгответе капсулата — заповяда Лукас.

Терминалът се появи пред илюминатора — висока един километър кула, около която бяха подредени капсулите на лунното въже. Съоръжения за качване на товари и приземяване на пътници, слънчева електроцентрала и страничен коловоз, успореден на минаващата наблизо Първа Екваториална линия — Централният терминал на Морето на изобилието беше една от основните транспортни точки за товарите хелий-3 на Корта Хелио и рафинирани редки метали на Метали Макензи. Днес той щеше да пренесе един особен товар.

— Начало на прекачването — заповяда Лукас.

Маневреният планетоход се приближи към един кръг от пулсиращи сини светлини — външния шлюз. И спря.

— Влизане в терминала — повтори Лукас.

Планетоходът остана неподвижен, на пет метра от светлините на шлюза.

— Влизане...

— Няма да стане.

Гласът изпраща внезапно по комуникационния канал. На екрана на таблото се появи лице. Аманда Сун.

— Такава отмъстителност не е ли малко излишна, дори като за след развод? Не можеше ли просто да съсипеш няколко от по-хубавите ми сака?

Аманда се разсмя дълбоко и непристорено.

— Трябва да ти го призная, Лукас — истински професионалист си. Но да хвърлям саката ти в машината за рециклиране? Не. Това, което е на път да се случи, няма нищо общо с развода ни. Но това и без това ти е ясно. Ще те убия. Този път ще успея. Освен ако не си скрил

някоя чевръста сервитьорка някъде в кабината на планетохода? Така си и мислех.

— Чудехме се как са успели да вкарат мухата през охранителните системи.

Аманда потупа едното си ухо с показалец.

— Бижута, скъпи. Полубрат ти щеше да се досети, рано или късно. Той е доста прилежен в разследванията си. Но семейството ви е невероятно лесно за манипулиране. С тези ваши бразилски мачовщини. Макензи не изпитват нужда да се перчат. И е твърде лесно да се справим с врага, когато е толкова предсказуем. Затова и знаехме, че ще се опиташ да напуснеш Луната. И така, ето ме мен. Но нека не губим време с повече приказки. Трябва да те убия. Има няколко възможности. Мога да те взривя, но си прекалено близо до терминала, и рискувам да му нанеса щети. Мога да декомпресирам планетохода. Това би била доста бърза смърт. Но мисля, че ще е най-добре да наредя на планетохода да кара напред и да не спира, докато не ти свърши кислородът.

Декомпресия на планетохода. Човешката кожа беше доста устойчива на декомпресия, а тялото можеше да оцелее около петнадесет секунди във вакуумна среда. Лунно бягане. Трябваше само да поддържа разговора, докато намери къде в кабината е онова, което можеше да спаси живота му. Суетата бе най-големият порок на Аманда.

— Имам въпрос.

— Да — според обичая, последното желание на осъдените на смърт трябва да се изпълнява. Какво ще питаш, скъпи?

— Защо?

— Ама че скучен въпрос. Злодеят да разкрие грандиозния си план пред публиката? Но ще ти подсказва. Ти си умно момче, Лукас, ще се досетиш и сам. Затова по-скоро ще ти предоставя едно по-интересно занимание от това да гледаш как показателите за кислород постепенно спадат. Семейството ми започна да инвестира в опции върху площите около Първа Екваториална линия от самото начало на съществуването на компанията. Преди два месеца започнахме да ги упражняваме. Ето. Това би трябвало да те разсее достатъчно.

— Ще му отделя необходимото внимание — обеща Лукас, хвърли се към другата стена на кабината и удари копчето за аварийно

отваряне на вратата. Въздушното течение я откъсна от пантите и тя изхвърча настрани. Лукас изкрещя; сякаш десетки игли се забиха в тъпанчетата му. Синусите му бяха като пълни с вряло олово. Крясъкът беше полезен — благодарение на него, белите му дробове не се разкъсаха. Звукът заглъхна, когато въздушната струя префуча покрай него, развявайки сакото и панталоните му, и се разсея в Морето на изобилието. Лукас се свлече на реголита сред облак прах и се превъртя настрани. Очите. Трябваше да държи очите си отворени. Ако ги затвореше, клепачите му щяха да замръзнат. А ако не можеше да вижда, нямаше да може да се ориентира. А загубата на ориентация означаваше смърт. Изправи се с олюляване на крака. С крайчето на очите си забеляза планетохода, който завъртя колела и потегли към него. Тя щеше да се опита да го прегazi. Една стъпка, две стъпки. Само това се искаше от него. Едва стъпка, две стъпки. Но всичко в него умираше. Тялото му се разкъсваше. Мокасината на Лукас вдигна още един облак в праха, когато той се насили да продължи напред, докато не се удари в панела на външния шлюз. Сините лампички спряха да проблясват и светнаха ярко. Шлюзът се отвори и той пропъзля вътре. Шлюзът се затвори отново и запечата камерата. Лукас се чувстваше, сякаш дробовете, очите, ушите и мозъкът му ще се пръснат. След това чу рева на въздушните струи, които нахлуха в камерата. Още по-силен от тях бе гласът му: чак сега осъзна, че не е спрял да крещи през цялото време. Трясък. Камерата се разтресе. Аманда бе забила планетохода право в панела на шлюза. Постройките на Воронцови бяха устойчиви, но нападенията на планетоходи не се вписваха в предвидения им капацитет. Лукас си пое дъх рязко и пропъзля към вътрешния шлюз, който се отвори, и той залитна навътре. Вратата се затвори след него, а терминалът потрепери от новия удар на планетохода. Лукас опря бузата си в хладната, стабилна, прекрасна дървена настилка на пода. На отсрещната стена, точно пред очите му, бе окачена икона на Девата Луна. Той протегна ръка и погали лицето ѝ с пръст.

Все още не се беше свършило.

— Корковадо, Дороличе, Дезафинадо — изграчи той паролата.

— *Добре дошъл, Лукас Корта* — поздрави го системите на терминала. — *Капсулата е готова. Начало на орбиталния трансфер с въжето след шестдесет секунди.*

Лукас се довлече до капсулата с последни сили.

— Моля да отбележите, че максималното ускорение ще доведе до моментна гравитация на стойност шест пъти колкото лунната — чу той, докато предпазните колани и прегради го обграждаха в меката си, но сигурна прегръдка. Вратата на капсулата се затвори.

— Начало на изкачването.

Лукас усети как капсулата потреперва от друг вид сътресение и едва не се разрида от облекчение — издигаше се по кулата на терминала към платформата на въжето.

— *Изкачване завършено. Скачване с въжето след двадесет секунди.*

Той си представи въжето, което завива към него по екватора, а противотежестите му се преместват така, че да се спусне по-ниско към повърхността и да може да грабне ценния си товар. След това усети как куката захваща капсулата и извика.

Телата осейваха платформата на гарата в Боа Виста като ненужни, захвърлени за скрап машини. Цял един екип от остриетата на Макензи беше мъртъв. Оръдията, заредени със стрелички с невротоксини, се завъртяха към Рафа със скорост и точност, която го накара да подскочи. Оръдията се поколебаха. Ако от Макензи бяха успели да хакнат защитните системи, Рафа щеше да умре, преди да успее да стигне до вратата. Оръдията се отдръпнаха бързо встрани и насочиха дулата си към небето. Приятел.

Сократ се опита да събуди Робсън и Луна, но мрежата на Боа Виста не работеше.

Рафа пристъпи в имението, подготвен да завари вътре най-различни ужаси. Долината обаче беше пуста. По внушителните статуи на оришите течаха водопади, а помежду им се виеха поточета, които се събираха в езерцата и басейните. Бамбуковите стъбла зашумяха от лекия вятрец и отрониха едно-две листа. Панелите на тавана в момента излъчваха светлина като за ранен следобед.

— Ехо, Боа Виста!

Гласът му заехтя в огромната градина.

Можеше да са успели да се измъкнат. А можеше и да лежат мъртви, подгизнали от кръв, под някоя от колоните на павилионите

или в някоя стая.

— Ехо!

Празна стая след празна стая. Чувстваше мястото по-чуждо от всякога. Апартаментът на майка му — просторни стаи с изглед към градините. Приемните, заседателната зала. Стаите на персонала. Апартаментът, в който някога бяха живели с Лусика. Тясната ниша, в която Луна обичаше да се крие и да ги шпионира, като си мислеше, че никой не знае за това. Всичко беше пусто. Влезе в помещенията, в които съхраняваха ботовете и материалите по поддръжката на имението. Една ръка го грабна и го помете към стената, блъсна го в нея и накрая го запрати на земята. Мадрина Елис се надвеси над него с нож, насочен на сантиметър от лявото му око. След това бързо го отдръпна.

— Извинете, сеньор Рафа.

— Къде са?

— В убежището.

Боа Виста се разтресе до основи. От тавана падаше прах. Плоският, глух тътен на стенобитните машини беше несбъркваем.

— Ела с мен.

Мадрина Елис хвана Рафа за ръка и го поведе през коридора от лабиринти на Боа Виста. Убежището представляваше огромен контейнер от стомана, алуминий и укрепено стъкло, боядисан в жълто и черно — универсалните цветове на опасността. Мадрините и прислугата на Боа Виста се бяха свили неспокойно на пейките. Робсън и Луна изтичаха до прозореца и притиснаха длани към стъклото. Спътниците успяха да ги свържат чрез местната обща мрежа. Рафа коленичи и опря лице в стъклото.

— Слава на боговете, слава на боговете! Така се бях изплашил.

— Ще влезеш ли, татко? — попита Луна.

— След мъничко. Трябва да проверя дали навън не е останал още някой.

Имението, отново потрепери. Убежището проскърца на амортизьорите си. Бе предназначено да опази двадесет души живи и здрави дори след най-лошото, което луната можеше да стовари върху им.

— Мога да отида вместо вас, сеньор Рафа — предложи мадриня Елис.

— Ти вече стори предостатъчно. Влизай. Хайде.

Шлюзът се отвори със завъртане. Мадриня Елис отправи към Рафа последен въпросителен поглед, но той поклати глава.

— Ще се върна, преди да сте усетили, че ме няма — каза той на Луна и опря ръка в стъклото срещу нейната.

Бе проверил южното крило, но офисите на компанията и допълнителните постройки се намираха от северната страна на градините.

— Ехо!

Още един тътен. Трябваше да побърза. Въздухопречиствателната централа, цистерните за вода, отоплителното помещение. Никой. Нов удар, по-силен от досегашните, разтърси дърветата и ги накара да заронят листа. От павилиона на Сао Себастиао падаха парчета мазилка. На лицето на Ошоси, ловецът, се появи дълга пукнатина.

Никой.

Абсолютно никой. Бе постъпил глупаво, като дойде тук. Луна и Робсън нямаха нужда от неговата защита — мадрините се грижеха за тях, беше напълно спокоен и сигурен в тяхната защита. Той беше онзи, който бе много по-опасен за децата си. Ако отидеше в убежището, остриетата на Макензи щяха да го унищожат, за да го хванат. Вече си пробиваха път към него. Боа Виста беше капан. Еще един взрив; още по-силен. Пукнатината на лицето на Ошоси се разшири. Куполът на павилиона на Сао Себастиао се срути във водата. Рафа побягна.

— *Транспортните услуги са преустановени — осведоми го ИИ-то на изхода на имението. — Тунелът е блокиран от пропадане на тавана на третия километър.*

Рафа се втренчи изумено във вратата, сякаш му бе нанесла лична обида. За момент не му хрумваше какво повече би могъл да направи.

Изходът към повърхността. Можеше да се измъкне през него като Лукасиньо — в един от твърдите космокостюми за спешни случаи. Жоао де Деус вече не бе вариант, но имаше едно депо до Рурик — на два часа разстояние, ако бягаше с пълна скорост. Там щеше да се качи на планетоход и да отиде в Твè. А там щеше да има време да се възстанови и да помисли. Да събере семейството и да подготви ответния си удар.

Изтича към асансьора за повърхността. Детонация с невероятна сила го събори по гръб — чувстваше се, сякаш някой е повдигнал

цялата Боа Виста във въздуха и я е стоварил обратно на земята. Асансьорът поддаде под натиска и се превърна в стена от изкривени отломки. Оглушен и замаян от вълната на труса, Рафа осъзна какво означават парчетата скали и метал, които се носеха около него — взривили са шлюза към повърхността. Имението бе отворено към вакуума.

Вълната смени посоката си. Атмосферата на Боа Виста изтичаше. Градините сякаш се взривиха — течението отнесе листата им до последното; всички предмети, които не бяха прикрепени стабилно, се носеха към отвора в тавана и изригваха от него като фонтан от отломки, зеленина, чаши, мебели, стръкове трева, бижута, цветчета. Боа Виста се беше превърнала в ураганен облак от парчета стъкло и метал. Алармите се разпищяха, но звукът бързо замираше поради намаляването на налягането. Рафа се беше вкопчил в една от колоните на павилиона на Сао Себастиао. Убийственият вятър го брулеше немилостиво. Острите парчета стъкло разкъсваха дрехите и кожата му. Белите му дробове сякаш бяха обхванати от пламъци, главата му се пръскаше, пред очите му падна червена пелена, докато тялото му изсмукваше последните частици кислород от кръвта му. Отвори уста в неуспешен опит да си поеме дъх за последно. Знаеше, че ще умре тук, и все пак отказваше да се пусне. Но зрението му отслабваше и силите го напускаха. Синапсите умираха един по един. Хватката му около колоната се отпускате. Не можеше да се държи повече. Нямаше защо. Нямаше надежда. С един последен, беззвучен вик, Рафа се откъсна от колоната и полетя в бурята.

Капсулата на въжето полетя отвъд близката страна на Луната. Ако имаше прозорци или камери, Лукас можеше да се наслади на гледката как половината Фарсайт изпълва небето — поле от красиви светлини, блещукащи като диаманти. Но в момента нямаше такива, нито пък особено надеждни средства за комуникация или дори силна светлина. Токиньо беше изключен — всяка капка енергия се пестеше, за да може Лукас да продължи да диша. Нямаше достатъчно мощност дори да се обади на Лукасиньо и да му каже, че е жив. Енергията бе изчислена пестеливо, но точно. Уравненията не се нуждаеха от вяра или късмет. Уравненията си бяха уравнения.

Вратовръзката на Лукас се бе измъкнала от самото му и се носеше във въздуха — капсулата бе навлязла в свободно падане.

Планът на Тайанг беше почти по детски прост и неусложнен. Лукас разполагаше с време, докато пътуваше в капсулата, и го разгада моментално с помощта на признанието на Аманда. Голяма грешка от нейна страна. Грешка, за която той щеше да си отмъсти тройно. Тя винаги го подценяваше. Семейство Сун се отнасяха към семейство Корта като към по-низши, мръсни същества. Нелепи бразилски селяни. Нахакани хлапаци, дошли направо от гетото. Метали Макензи щеше да унищожи Корта Хелио. Земята щеше да стане свидетел на случилото се и щеше да се обезпокои сериозно за добива на хелий. Метали Макензи още пазеше значително количество хелий-3 на склад от времето, когато се бяха опитали да навлязат на пазара и да изместят Корта Хелио. Но най-важната част от замисъла се състоеше в решението на Тайанг да упражни дългосрочните си опции върху териториите по екватора. Да наредят по шестдесетте километра на Първа Екваториална линия соларни панели от синтерован реголит и да изпращат енергията към Земята под формата на микровълни. Силата на Тайанг винаги се беше крила в техните инженерни и научни способности. Искаха да превърнат Луната в неизчерпаем, постоянен източник на енергия за Земята. Това бе най-скъпият и мащабният от всички инфраструктурни проекти, с които човечеството се беше заемало досега, но параноята, предизвикана от унищожението на Корта Хелио и драстичният спад във вноса на хелий-3 щеше да накара инвеститорите да се борят за възможността да трупат пари пред Тайанг. Това щеше да бъде окончателната победа на рода Сун над Народна република Китай. Великолепен план. Лукас не би скрил пред никого дълбокото си възхищение пред него.

Най-хубавото му качество бе простотата. Достатъчни бяха няколко точно поставени клопки, за да посеят началото на раздора, а човешката гордост свърши останалото. Мухата-убиец беше блестяща идея — един лек намек за възможно предателство, който бе отворил пропаст между Корта и Асамоа, но изглеждаше като замислен от Макензи. Лукас не се съмняваше, че „аварията“, която уби Рейчъл, е била провокирана от команда от някой от сървърите на Тайанг. Беше сигурен и че нападението, което бе превърнало Ариел в полуинвалид, е било заповядано от Палата на вечната светлина. Малки побутвания тук

и там. Затворена обратна връзка на човешките взаимоотношения. Насилие, което поражда по-голямо насилие. Настрой враговете си едни срещу други. Питаше се колко време Сун са изчаквали сгодния момент, за да изпълнят плана си. Те работеха в десетилетия и планираха с векове.

„Твърде лесно е да се справиш с врага, когато е толкова предсказуем“, бе казала Аманда. Уегнър беше споменал, а Ариел беше потвърдила, че от Тайанг са проектирали система от квантови компютри за Уитакър Годард. Тримата Августейши. Прецизни прогнози, основани на модел, построен като отражение на истинския свят. Онова, което бе полезно за Уитакър Годард, се бе оказало два пъти по-полезно за Сун.

Но не бяха предсказали, че Лукас ще оцелее.

Токиньо се включи на режим за съхранение на енергията — само базови функции, колкото Лукас да се свърже със сензорите и контролните системи на капсулата. Капсулата пускаше сигнал, а местоназначението отговаряше по същия начин. Всичко се свеждаше до изчисления. Орбиталният кораб „Св. Петър и Павел“ на ВТО, който тъкмо бе на път да достигне най-далечната точка на обиколката си около Луната и да започне да се приближава към Земята, се свърза с капсулата и пое контрола на управлението ѝ. Вратовръзката на Лукас отново падна към гърдите му — капсулата започна да ускорява хода си и да преизчислява траекторията си; двигателите ѝ я насочиха към кораба. Приближиха се към него още повече, влезе в обхвата на камерите на капсулата и Лукас най-после имаше възможност да зърне спиращата дъха гледка. Огромният кораб, огрян от слънчевите лъчи, се състоеше от пет пръстена с жилищни зони, подредени по основната ос за двигателите и животоподдържащите системи и увенчани с корона от соларни панели.

Десет милиона злато в банката в Цюрих щяха да осигурят на Лукас убежище на борда — толкова дълго, колкото му беше необходимо, за да планира завръщането и отмъщението си.

Двигателите изреваха за последно и затихнаха, а от кораба се спуснаха лостове, които го прихванаха и вдигнаха навътре към корпуса.

Корабът за къси разстояния се сниши над осеяното с отломки поле и кацна. Парчетата от Боа Виста се бяха разпръснали под формата на груб кръг, пет километра в диаметър. Бяха паднали в зависимост от теглото и размерите си — в най-външния пръстен бяха листата и стръковете трева, след тях бяха парчетата стъкло, след тях — парчетата метал и скали. Най-едрите и тежки предмети — онези, които се бяха съхранили непокътнати, — лежаха досами разбития шлюз. Пилотът приземи кораба ръчно, след като успя да намери място за безопасно кацане. Боравеше с лостовите така, сякаш свиреше на музикален инструмент. Като изкуство.

Лукасиньо Корта, Абена и Лусика Асамоа, спасителният екип на ВТО и охранителите на АКА слязоха в кабината с космостюмите на кораба и се подготвиха за слизване. Сензорите им бяха спрели да отчитат каквото и да е движение в Боа Виста преди часове. Само маякът на убежището проблясваше в сумрака. Убежищата бяха надеждни, но разрушението, на което е трябвало да издържи, не се вписваше в обичайните норми. Зелена светлина. Шлюзът се отвори, кабината се разхерметизира. Лукасиньо и Абена удариха каските си една в друга — знак за приятелство и подкрепа в лицето на опасността, която може би ги очакваше. Всеки спътник се превърна в светещо име, което засия над лявото рамо на собственика си.

ВТО се бяха възпротивили, че ако минат през Твè, за да вземат Лусика, биха се забавили опасно много със спасителната мисия.

— Момичето ми е там долу.

ВТО отказаха.

— АКА ще покрие изцяло разноските за гориво, въздух и заплатите на служителите ви.

Това бе решило въпроса.

— Ще бъдем трима.

— *Разхерметизация — завършена — съобщи Джинджи. — Вратите се отварят.*

Абена стисна ръката на Лукасиньо.

Той никога не се беше возил в такъв кораб преди и се бе настроил за вълнуващо преживяване: да се носи над повърхността с по-висока скорост от всякога, като супергерой, яхнал главозамайващо бърза ракета. В действителност, преживяването включваше само седалка в една кабина без прозорци, поредица от непредвидими

трусове и промени в скоростта, които караха тялото му да се мята и да опъва ремъците и предпазните колани във всички посоки, и предостатъчно време да си представя какво го чака, когато пристигнат.

Спасителният отряд на ВТО закрачи през отломките към шлюза. Започнаха да отварят триножници и да поставят прожектори. Лусика, придружавана от Абена, Лукасиньо и бодигардовете си, се спусна по стълбата на кораба към повърхността. Фаровете на кораба озаряваха парчетата от градински мебели, остриите шипове от укрепено стъкло, пръснати в реголита, изкривени греди, части от машини. Лукасиньо и Абена започнаха да си проправят път през отломките.

— Нана.

Охранителите на Лусика бяха намерили нещо. Челниците им осветиха дреха от туид, извивката на нечие рамо, кичур коса.

— Стой там, Лукасиньо — заповяда Лусика.

— Искам да го видя — каза той.

— Стой там!

Двама от бодигардовете го сграбчиха за ръцете и го накараха да се обърне на другата страна. Колкото и да се дърпаше, не можеше да направи нищо — бодигардовете бяха новополунчени, пристигнали преди шест месеца от Акра, и можеха да надвият с лекота всеки лунарианец от трето поколение.

— Погледни ме.

— Искам да го видя!

— Погледни ме!

Лукасиньо се обърна. Зърна Лусика, която бе паднала на колене в реголита с ръце, притиснати към визъора на шлема, и се клатеше напред-назад. Мярна и нещо разбито, изкривено — сякаш се е взривило, а после е изсъхнало, докато не е станало твърдо като кожа за обувки. Миг по-късно, Абена хвана шлема му с две ръце и обърна лицето му към себе си. Той ѝ върна жеста — хвана шлема ѝ и го наведе към своя, така че да се докоснат леко. Целувката на лунонавтите.

— Никога и за нищо на света няма да простя на хората, които сториха това — закле се Лукасиньо по личния комуникационен канал. — Робърт Макензи, Дънкан Макензи, Брайс Макензи — заклевам ви се в отмъщение. Вече сте моя мишена. И ви се вричам — аз ще ви унищожа.

— Лукасиньо, не говори така.

— Ти нямаш думата тук, Абена. Това е мое решение.

— Лукасиньо...

— Мое е.

— Госпожо Асамоа-Корта.

Лусика се сепна, когато чу името си по общия канал. Викаше я един от работниците от екипа на ВТО.

— Готови сме.

Тя отпусна длан на рамото на Лукасиньо. Тактилните излъчватели на ръкавиците го накараха да почувства докосването ѝ.

— Лука, това ще те погуби.

Той бе успял да погледне само за момент. Не му дадоха да види онова, което Лусика видя — неговият чичо, нейният око; но онова, което бе видял, се бе запечатало в ума му завинаги.

— Нана, чакат ни — обади се един от бодигардовете.

Абена поведе Лукасиньо бавно нататък, като внимаваше да го държи с гръб към мъртвеца. Луната убиваше грозно.

Екипът на Воронцови заведе Лусика, после — Лукасиньо, и накрая — Абена към лебедките, които бяха монтирали, за да се спуснат през шлюза. Лукасиньо се наведе за миг над широката, тъмна паст на отвора и светлината от челника му озари стените на ямата. Взривът, породен от разхерметизирането на имението, бе разчистил шахтата на шлюза от всякакви дребни препятствия, които биха могли да закачат или разкъсат космокостюма му. И все пак му предстоеше да се спусне в тъмната пещера, която вероятно криеше неизразими ужаси. Маякът на убежището не спираше да свети, но това не означаваше, че не се е повредило, разкъсало или смачкало.

— Спускам.

Сигурно така се е чувствала Адриана, когато се е спуснала за пръв път в лавовата тръба, в която е щяла да извае двореца си. Лъчи светлина върху голите скали, потрепването на въжето, докато се спускаше надолу.

„Излезе от този шлюз, когато се опълчи на баща си и избяга от него“, помисли си Лукасиньо и усети леко бодване на срам. „Колко различно е завръщането ти.“

Сензорите на Лукасиньо звъннаха, за да сигнализират повърхност, и миг по-късно краката му вече бяха стъпили здраво на земята. Под ботушите му хрущяха камъни и парчета от най-различни

вещи. Той се откачи от ремъците и навлезе бавно в Боа Виста. Слабите лампи, които екипът на Воронцови беше наслагал наоколо, повече загатваха, отколкото разкриваха очертанията в тъмнината. Очите на Шанго се бяха превърнали в тъмни кръгове. Павилионите се бяха разпаднали като къщички от карти. Голите клони на дърветата бяха напълно замръзнали и изглеждаха зловещо на светлината на ниските лампи. Едва различаваше пълните, чувствителни устни на Янса. Тук-там проблясваше лед: замръзналите сълзи на оришите. Светлината от шлема на Лукасиньо играеше по мъртвите, заскрежени поляни и лещите от черен лед, в които се бяха превърнали басейните и езерата. Онази част от водата, която не беше отнесена от течението при разхерметизацията, бе замръзнала почти мигновено.

Лукасиньо се препъна в някакъв предмет, който се плъзна по плочките пред него. Лъчът на челника го освети: беше масата от заседателната зала на Корта Хелио, напукана и без един крак. Опита се да я изправи, но тя се килна на една страна. Продължи нататък през касите на вратите, отнесени от пантите, между парчетата столове и стволите на дърветата, от които висяха парцали. Ботушите му хрущяха и мачкаха замръзналите клонки и парченцата стъкло. Не бе останал нито един павилион. Лукасиньо се обърна бавно и освети едно по едно лицата на оришите. Оксала, господарят на светлината. Йеманджа, създателката. Шанго, справедливия. Оксум, любовника. Огун, воина. Ошоси, ловеца. Ибеджи, близнаците. Омолу, богът на болестите. Янса, кралицата на промяната. И Нана — изворът.

Никога не бе вярвал в тях.

— Ще възродя това място — прошепна той на португалски. — Мое е.

Втори лъч светлина се появи зад него и го освети, а после и трети — Лусика и Абена бяха пристигнали. Той обаче вървеше пред тях, без да се обръща, надолу по коритото на мъртвата река, между оришите — там, където чакаха спасителите.

РЕЧНИК

На Луната се говорят много езици и речникът ѝ черпи думи от китайски, португалски, руски, испански и арабски език, както и езиците на Акан и йоруба.

Абусуа: група хора с общ прародител по майчина линия. АКА налага строга забрана върху връзките и браковете между хора от една абусуа с цел съхраняване на чистотата на генетичния басейн.

Агбада: вид дълга роба, официално облекло на мъжете от народа йоруба.

Адинкра: акански идеограми, всеки от които обозначава определена идея или пословица.

Амор: любовник или партньор.

Анжиньо: ангелче.

Апатоо: дух на раздора.

Бу-хведжанг: корейска корпоративна позиция, „вицепредседател“. Виж още: хведжанг, джонму.

Гайе Ниаме: адинкра, която означава „Не се боя от нищо, Освен Бог“.

Глобо: опростен английски език с характерно произношение, лесно за разбиране от машините.

Гупшуп: най-голямата жълта медия в лунните социални мрежи.

Джонму: корейска корпоративна позиция, „управителен директор“.

Забалийн: събирачи на органична материя на свободна практика, които продават улова си на КЛН — притежателят на цялата органична материя на Луната.

Защитник: наемен боец за съдебно дело, което се решава с бой.

Ин: виртуален подпис.

Ирма/ирмао: сестра/брат.

Касадор: ловец.

Кеджи-око: втори съпруг/втора съпруга.

Кола, такси: автоматизиран автомобил под наем на три колела.

Корасао: „сърце мое“, обръщение към скъп човек.

Космокостюм: космически костюм, пригоден за работа на повърхността на Луната.

Котоко: съветът на АКА, чиито членове се сменят на ротационен принцип.

Куожао: маска, която предпазва лицето от прах.

Мадрия: сурогатна майка; буквално „кръстница“.

Маландрагем: специален номер, коз, талант.

Миудо: хлапе.

Нана: уважително обръщение към по-възрастен човек, характерно за народа Ашанти.

Ника: брачен договор. От арабски език.

Новополунчен: човек, пристигнал на Луната преди сравнително кратко време, новодошъл.

Норте, нортеанец: жител на Северна Америка.

Око: брачен партньор, съпруг/съпруга.

Омахене: главен изпълнителен директор на АКА; сменят се на всеки осем години на ротационен принцип.

Ориша: божество или светия, характерен за афробразилската религия умбанда.

Охенеба: „принцесо“, галено обръщение.

Саудаде: меланхолия. Горчиво-сладката меланхолия е сложен и основополагащ елемент от музиката в стил боса нова.

Терейро: умбандски храм.

Тиа/тио: леля/чичо.

Хведжанг: корейска корпоративна позиция, „президент“.

Четириите Насъщни: вода, въздух, въглерод и информация, четирите основни стоки в лунарианската икономика, за които се плаща ежедневно чрез системата на чибовите.

Чиб: Малко виртуално табло, излъчвано от интерактивна контактна леща, което показва статусите и количеството на сметките на даден индивид за Четириите Насъщни.

Чоего: корейска корпоративна позиция, „глава“.

Чурасерия: ресторант за бразилско барбекю.

ХАВАЙСКИ КАЛЕНДАР

Лунарианското общество е възприело хавайската система, според която всеки ден от лунния месец се нарича с името на съответната на фазата на Луната. Поради това, лунните месеци са от по 30 дни и не се разделят на седмици.

1. Хило
2. Хоака
3. Ку Кахи
4. Ку Луа
5. Ку Колу
6. Ку Пау
7. Оле Ку Кахи
8. Оле Ку Луа
9. Оле Ку Колу
10. Оле Ку Пау
11. Хуна
12. Мохалу
13. Хуа
14. Акуа
15. Хоку
16. Махеалани
17. Кулуа
18. Ла-ау Ку Кахи
19. Ла-ау Ку Луа
20. Ла-ау Пау
21. Оле Куу Кахи
22. Оле Куу Луа
23. Оле Пау
24. Калоа Ку Кахи
25. Калоа Ку Луа
26. Калоа Пау

- 27. Кане
- 28. Лоно
- 29. Маули
- 30. Муку

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.